

QUA 81 NẠN MỚI CƯỚI ĐƯỢC VỢ

PHƯƠNG CỬU AN *author*

QUA | 81
nạn
Mới
cưới
ĐƯỢC
VỢ

Editor: **AMBER**

Mục lục

<u>Chương 1: 1: Vừa Bắt Đầu Đã Biến Thành Chó</u>
<u>Chương 2: 2: Nuôi Con Chó Con</u>
<u>Chương 3: 3: Em Là Thân Thích Của Thầy Cúng</u>
<u>Chương 4: Chương 4</u>
<u>Chương 5: 5: Gâu Gâu Gâu!</u>
<u>Chương 6: 6: Xin Chào Diệp Như ợng Bé Bỏ</u>
<u>Chương 7: 7: A Anh Bị Thu Nhỏ Rồi</u>
<u>Chương 8: Chương 8</u>
<u>Chương 9: 9: Diệp Như ợng – Búp Bê Vu Cỏ</u>
<u>Chương 10: 10: Báo Ứ</u>
<u>Chương 11: 11: Nhật Ký Gặp Nạn Của Công Chúa Rối Gổ</u>
<u>Chương 12: Chương 12</u>
<u>Chương 13: 13: Mẹ Vợ..... Không Đáng Tin Cậy!</u>
<u>Chương 14: 14: Hê Hê Con Rùa Đen!</u>
<u>Chương 15: 15: Vội Bắt Ba Ba</u>
<u>Chương 16: Chương 16</u>
<u>Chương 17: 17: Hươu Trắng Nhàn Nhả Trong Rừng Xanh</u>
<u>Chương 18: 18: Uy Lực Của Trời Cao Chính Là Vô Biên</u>
<u>Chương 19: 19: Công Anh Giai Đi Xuyên Rừng</u>
<u>Chương 20: Chương 20</u>
<u>Chương 21: 21: Trăm Biến Ngàn Đổi</u>
<u>Chương 22: 22: Quốc Bảo Không Rụng Lông!</u>
<u>Chương 23: 23: Làm Gì Có Ai Không Thích Gấu Trúc Chứ</u>
<u>Chương 24: Chương 24</u>
<u>Chương 25: 25: Có Thấy Cục Đá Tròn Tròn Này Không</u>
<u>Chương 26: 26: Áo Sơ Mi Hoa Và Quần Ống Loe</u>
<u>Chương 27: 27: Móng Chân Đủ Mọi Màu Sắc</u>
<u>Chương 28: Chương 28</u>
<u>Chương 29: 29: Đùa Bỡn Chính Mình!</u>
<u>Chương 30: 30: Diệp Như ợng Xán Lạn Và A Nguyệt Đoàn Tũ Lạnh Như Bắ</u>
<u>Chương 31: 31: Nụ Hôn Thứ Hàng Ngàn Hàng Vạn</u>
<u>Chương 32: Chương 32</u>
<u>Chương 33: 33: À Uống Nhiều Nước Ấm</u>
<u>Chương 34: 34: Anh Thấy Mình Thực Là Yếu Ớt</u>
<u>Chương 35: 35: Ôm Anh</u>
<u>Chương 36: Chương 36</u>
<u>Chương 37: 37: Diệp Như ợng Bé Bỏ!</u>
<u>Chương 38: 38: Shota Diệp Như ợng</u>
<u>Chương 39: 39: A Công Viên Giải Trí!</u>
<u>Chương 40: Chương 40</u>
<u>Chương 41: 41: Ba Mẹ Là Con Mả!</u>
<u>Chương 42: 42: Thiếu Niên Ới Là Thiếu Niên</u>
<u>Chương 43: 43: Tình Yêu Chị Em Là Sự Sắp Xếp Thần Tiên Gì Đây!</u>

Chương 44: Chương 44
Chương 45: 45: Thanh Mai Trúc Mã
Chương 46: 46: Lời Tỏ Tình Chưa Nghe Hết
Chương 47: 47: Mọi Thứ Đều Hóa Đá!
Chương 48: Chương 48
Chương 49: 49: Kiếp Trước
Chương 50: 50: Không Thấy Tiểu Hoa Đâu
Chương 51: 51: Lên Núi Đao
Chương 52: Chương 52
Chương 53: 53: Anh Bạn Trai Có Thể Cầm Trong Tay
Chương 54: 54: Tình Yêu Vĩnh Viễn Không Thay Đổi
Chương 55: 55: Móng Heo Chạy Mau!
Chương 56: Chương 56
Chương 57: 57: Bờ Câu Đêm Tân Hôn Của Em!
Chương 58: 58: Bờ Câu Không Biết Bay
Chương 59: 59: Tình Yêu Có Thể Cởi Bỏ Lời Nguyên
Chương 60: 60: Phiên Ngoại – Đây Thiếu Niên!

Chương 1: Vừa Bắt Đầu Đã Biến Thành Chó

Tải ebook: dtv-ebook.com

Miêu Cương là một nơi thần kỳ.

Thời tiết oi bức, vịnh viễn khiến áo sơ mi người ta ướt đầm mồ hôi.

Diệp Nhược vương hai ngón tay ghét bỏ mà cầm ống tay áo rồi cúi đầu ngửi ngửi — — quả nhiên áo sơ mi của anh đã dính cái mùi độc đáo phiêu đảng trong không khí của Miêu Cương.

Đây là cái mùi khó mà hình dung, nếu nhất định phải nói thì chính là vị ngọt ngấy quyến với mùi hơi nước không lưu thông được.

Vị lãnh đạo đầu trục bụng to đi phía trước móc khăn tay ra lau mồ hôi trên trán và chỉ vào một tòa nhà màu trắng ba tầng cách đó không xa nói: “Đồng chí Diệp, đây là viện nghiên cứu của chúng tôi.

Hưởng ứng lời kêu gọi của đất nước nên chúng tôi mới dời địa điểm từ thủ đô tới đây.

Tuy Miêu Cương hẻo lánh nhưng nội thành vẫn tạm được..... Hơn nữa nếu ở chỗ này làm việc thì phí tổn nghiên cứu phát minh sẽ thấp hơn đồng thời kinh phí nghiên cứu sẽ cao hơn.

Có điều vẫn khó mà giữ được nhân tài.....”

Diệp Nhược ừ một tiếng và nhàn nhạt gật đầu.

Tào Địa Phạt thấy thế thì biết anh không để lời mình vào lòng thế là thở dài: “Khí hậu, văn hóa, ẩm thực nơi này..... khác biệt quá lớn nên rất nhiều thanh niên có tài đến đây xem một cái là đi luôn, aizzzz..... Cũng không có cách nào, tuy biết đoàn đội chúng ta làm công việc có tiền đồ nhất nhưng người trẻ tuổi cũng muốn suy nghĩ

tới hiện thực, những việc như kết hôn, sinh con, giáo dục hay chữa bệnh gì đó..... Tôi cũng hiểu lựa chọn của bọn họ.”

Vị lãnh đạo này diện mạo nhìn thì đơn giản, giống một anh nông dân làm kinh doanh nhưng trên thực tế lại là hạng trâu bò trong giới nghiên cứu phát minh công nghệ chủ chốt.

Nhưng ông ấy làm người khá tùy tiện, không để ý tới bề ngoài.

Lúc còn trẻ ông ấy cũng thon thả lắm, thậm chí còn mang theo tiên phong đạo cốt nên mới được vô số nhân viên trong viện nghiên cứu xưng là: Tảo Địa Tăng (Sư quét rác – lấy theo tên một vị sư võ công cao thâm bậc nhất trong tiểu thuyết Kim Dung, là người tài nhưng thân phận bí ẩn, ít lộ diện).

Nhưng hiện tại ông ấy đúng là béo, cũng vì tâm tình lúc nào cũng như Phật nên danh xưng từ Tảo Địa Tăng đã thăng lên thành Tảo Địa Phật.

Tảo Địa Phật: “Đồng chí Diệp đã ăn cơm khi ở trên máy bay rồi à?”

Diệp Nhượng: “Tôi đã ăn rồi.”

Vốn Diệp Nhượng đang tính tới trung tâm nghiên cứu xem xét một vòng là đi ngay nhưng Tảo Địa Phật lại nói những lời vừa rồi chẳng khác gì vẽ cái vòng ở chân anh khiến một người da mặt mỏng như anh cũng ngượng ngùng không thể quay bước đi ngay.

Tảo Địa Phật: “Như vậy đi, chúng ta tìm một quán cà phê ngồi xuống tâm sự trước xem nghiên cứu đang tiến triển tới đâu cũng như đãi ngộ dành cho cậu thế nào.....”

Tảo Địa Phật vòng qua góc đường và kéo cửa một quán cà phê nói: “Xin mời.”

Tiệm cà phê gọi là Thâm Hạng, được trang hoàng rất có cá tính, vừa cổ xưa lại kỳ lạ, vừa nguyên thủy lại mang theo chút quý dị thần bí.

Vừa vào cửa đã thấy một hành lang trưng bày thật dài và u ám hiện ra trước mắt.

Tào Địa Phạt giới thiệu rằng cửa tiệm này có một nửa là khu triển lãm và một nửa là tiệm cà phê.

“Rất có hơi thở nghệ thuật.” Tào Địa Phạt nói, “Tranh treo hai bên hành lang đều là tác phẩm của chủ cửa hàng.

Cô ấy còn trẻ nhưng đã nổi danh, đúng là có thiên phú..... Chính là cái loại trời cao tự tay bồi dưỡng ấy.”

Tranh treo hai bên hành lang cực kỳ đối lập, một bên là màu sắc mãnh liệt như lửa đỏ, còn một bên lạnh nhạt, dịu dàng như ánh trắng.

Hàng mành vẫn nhúu chặt của Diệp Nhượng rốt cuộc cũng giãn ra.

Đôi mắt đen nhánh của anh nhìn chăm chăm mấy bức tranh hai bên, bước chân cũng chậm lại.

Trong lúc bất giác anh đã đi tới cuối hành lang nơi có hoa cỏ rũ xuống làm thành một tấm màn thiên nhiên.

Diệp Nhượng như đang ở trong mộng mới vừa tỉnh, anh ngẩng đầu xuyên qua khe màn thì thấy bên trong im ắng, không có một vị khách nào.

Ngọn đèn tỏa ánh sáng ấm áp tụ lại trên quầy gỗ.

Trên quầy bày một cây đàn cello, ở giữa là ghế cao, có một cô gái đang ngồi trên đó.

Cô mặc một cái váy dài màu trắng, mái tóc dài đen nhánh kéo sau người, bản thân cô thì ngồi đưa lưng về phía này.

Cô đang vẽ tranh, trên vải là những hình thù màu sắc tươi đẹp.

Tào Địa Phạt kêu khổ: “Thôi xong, tôi quên mất hôm nay là thứ bảy, tiệm không buôn bán.

Đồng chí Diệp, hay chúng ta đổi chỗ khác đi.....”

Diệp Nhượng lại như không nghe thấy mà đi thẳng qua, đẩy màn ra.

Ánh sáng trên toàn bộ thế giới đều như tụ trên người cô.

Diệp Nhượng không khống chế được hai chân mình, cứ thế mê muội đi qua, đôi mắt nóng cháy như lửa nhìn chăm chăm người đang vẽ phía trước cũng những ngón tay dính màu vẽ của cô.

Mấy cái vòng bạc và chuỗi hạt treo trên cổ tay trắng nõn của cô lao xao va chạm khi cô vẽ.

Diệp Nhượng như si như say nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô.

Cô không dùng cọ vẽ.

Dù không nhìn thấy mặt người trước mặt nhưng Diệp Nhượng biết ánh mắt cô khi nhìn vào mảnh vải chùng chất màu sắc sáng ngời kia hẳn là si mê và chăm chú.

Anh hơi nghiêng đầu lẳng lẳng nhìn cô vẽ tranh.

Màu sắc đẹp để chùng lên nhau giống như đang vẽ cảnh trong mơ.

Dần dần những màu đậm nhạt cùng đường nét mơ hồ đó cũng hiện ra hình thái rõ ràng, từ mộng bay ra thành hình.

Đó là một con phượng hoàng từ dung nham của thượng cổ bay ra.

Diệp Nhượng như có thể nghe thấy có ai đó đang nhẹ giọng hát ca ngâm tụng bên tai mình, là một bài ca dao viễn cổ anh không biết.

Tảo Địa Phật đành phải nhỏ giọng giới thiệu với anh: “Đây là bà chủ tiệm, Hoa Thanh Nguyệt, là nghệ thuật gia nổi danh của Miêu Cương.

Người địa phương đều gọi cô ấy là nghệ thuật gia vu cổ, nói tranh cô ấy vẽ hạ cổ người khác bằng màu sắc khiến người ta không thể không đắm chìm.

Chủ đề tranh của cô ấy đa phần là về sống chết và việc hiến tế thần thượng cổ.

Trước kia cậu du học nước ngoài có từng dạo bảo tàng không? Cô ấy vẽ một bộ tranh gọi là Thiên cổ họa, trong đó vẽ thần điêu Chu Tước của Miêu Cương và được bảo tàng nước ngoài mua lại.

Nhiều quốc gia đều có trưng bày bức tranh ấy, rất nổi tiếng!”

Diệp Nhượng chẳng nghe được một câu nào vào tai.

Hiện tại anh và Tảo Địa Phật không ở cùng một không gian.

Chủ tiệm chậm rãi thu tay lại, tranh đã vẽ xong.

Giống như cảm nhận được ánh mắt nóng cháy phía sau lưng thế là cô gái trẻ quay đầu lại nhìn Diệp Nhượng.

Trong nháy mắt ấy Diệp Nhượng đúng là ngu luôn.

Thông qua hội họa và màu sắc hạ cổ cho người ta ư? Là thiếu nữ này sao?

Không..... Dù tranh cô vẽ quả thực đẹp tới độ người ta phải chìm đắm trong đó nhưng thứ thực sự hạ cổ anh lại là một cái ngoái đầu kinh diễm này.

Trên thế giới này nhất định có tồn tại những thứ huyền học mà khoa học không thể giải thích được.

Ví dụ như vừa gặp đã yêu.

Một phút trước Diệp Nhượng còn đang nghĩ phải làm sao để cự tuyệt lời mời gia nhập viện nghiên cứu ở Miêu Cương của Tảo Địa Phật.

Ấy vậy mà một phút sau anh đã lập tức xé vé máy bay quay về, chỉ vì một cái ngoái đầu của cô chủ tiệm cà phê.

Anh thề sẽ cắm rễ ở Miêu Cương này để hưởng ứng lời kêu gọi chấn hưng khoa học kỹ thuật của quốc gia.

“Xin chào, tên tôi là Diệp Nhượng.” Vừa hoàn hồn Diệp Nhượng đã cài xong cúc ở tay áo sơ mi và duỗi tay ra nói, “Tranh cô vẽ rất đẹp, cô lại càng đẹp hơn.”

“Diệp Nhượng?” Chủ tiệm hơi trợn mắt, ngón tay nhuộm màu của cô hơi run run, đầu ngẩng lên đánh giá anh.

Người đàn ông trẻ tuổi khéo léo đứng trước mặt cô mặc một cái áo sơ mi không một nếp nhăn, toàn thân tỏa ra hơi thở tinh anh.

Tóc anh màu đen, đôi mắt màu đen mang theo chút u buồn nhưng ánh mắt lại hơi nhú, trước sau vững vàng bình tĩnh lộ rõ tự tin.....

Nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra bộ dạng thiếu niên lúc trước, quả nhiên là Diệp Nhượng.

Diệp Nhượng.

Thật lâu sau cô mới như tỉnh mộng và nhẹ nắm tay anh nói: “Xin chào, tôi là Hoa Thanh Nguyệt.”

Diệp Nhượng lại cong môi sâu hơn, ý cười nhuộm cả đuôi lông mày khi anh nhìn cô gái Miêu Cương trước mặt.

Nói là xinh đẹp thì cũng không quá chuẩn xác.

Đẹp hay xinh đẹp là những từ quá mức đơn điệu, không thể nào khái quát được sự rực rỡ của cô.

Nếu dùng mỹ lệ thì quá tục, dùng yêu dị thì quá không tôn trọng.....

Mỹ nhân Miêu Cương! Như đoá hoa trắng độc nhất vô nhị nở rộ trong sơn cốc, dưới ánh trăng.

Đóa hoa này vừa có thể cứu người vừa có thể hạ cổ.

“Hoa Thanh Nguyệt.” Diệp Nhượng lặp lại tên cô.

Hoa Thanh Nguyệt nghe thấy thế thì đôi mắt hơi sáng lên giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Diệp Nhượng nói: “Là cái tên hay.”

Ánh mắt Hoa Thanh Nguyệt cứng lại, tay buông xuống, miệng mím chặt.

Diệp Nhượng cũng không nhận thấy sự thay đổi trên khuôn mặt cô còn Hoa Thanh Nguyệt thì lễ phép cười và chào hỏi Tảo Địa Phật: “Chú Phó.”

“Thật là xin lỗi, viện nghiên cứu mới vừa thành lập nên chú vội đến quên cả thời gian, thứ bảy còn tới quấy rầy.....” Tảo Địa Phật vội xin lỗi.

Hoa Thanh Nguyệt cười nói: “Không sao.”

Tên tuổi cô ở nơi này không nhỏ, người địa phương đều nhận ra cô, cũng biết cô mở quán cà phê này chỉ để nghe những câu chuyện xưa lấy linh cảm.

(Truyện này của trang runghophach.com) Thứ bảy là ngày cô sáng tác và luyện tập nên không làm buôn bán.

Vì thế cho dù có người quên mà tới vào ngày thứ bảy thì khi nhìn thấy cô sáng tác bọn họ sẽ lặng lẽ lùi ra ngoài.

Biết rõ quấy rầy cô nên Tảo Địa Phật vội vàng giới thiệu Diệp Nhượng: “Thanh Nguyệt, vị tiên sinh này là nhân tài mà lãnh đạo ở thủ đô đặc biệt mời từ nước ngoài về.

Nếu có duyên thì về sau cậu ấy chính là người đứng đầu nhóm nghiên cứu của bọn chú đó.”

“Khó có nhân tài chịu tới nơi này.” Hoa Thanh Nguyệt gật đầu.

Tảo Địa Phật: “VẬY ĐƯỢC RỒI, CHÚNG TÔI KHÔNG DÁM QUẤY RẦY NỮA.”

Diệp Nhượng nhướn mày, thiếu chút nữa đã than thở ra tiếng.

Sao đi sớm thế?

May mà Hoa Thanh Nguyệt đã nói: “Không sao, cháu cũng về xong rồi, mọi người ngồi đi, cháu sẽ đi nấu cà phê.”

Tảo Địa Phật cười vui hơn hớn: “Ai u, chú thấy mát mặt quá! Cảm ơn Tiểu Nguyệt!”

“Không sao, mời chào nhân tài mới quan trọng.” Hoa Thanh Nguyệt hé miệng cười, đôi mắt sáng ngời híp thành trăng non.

Tảo Địa Phật vui vẻ ngồi xuống và bắt đầu nói chuyện phiếm với Diệp Nhượng.

Diệp Nhượng không cảm thấy hứng thú với lời ông ấy nói vì thế không được vài câu anh đã đổi đề tài tới Hoa Thanh Nguyệt.

Anh hỏi: “Lúc tới đây tôi nghe nói Miêu Cương bên này có không ít khu vực vẫn giữ lại truyền thống của Vu tộc từ quá khứ.

Bọn họ giỏi vẽ bùa, niệm chú, hiến tế gì đó.

Tôi thấy tranh cô vẽ phần lớn thể hiện văn hóa liên quan tới vụ hịch, chẳng biết là vì thích hay muốn mượn cái này tuyên truyền cho văn hóa bản địa?”

Hoa Thanh Nguyệt không trả lời mà dựa bên quầy mĩm cười nhìn Diệp Nhượng hỏi: “Đây là lần đầu tiên Diệp tiên sinh tới chỗ này sao?”

“Miêu Cương ấy hả?” Diệp Nhượng nói, “Đây là lần thứ hai, cha mẹ tôi là người làm khảo cổ vì thế khi còn nhỏ tôi từng theo họ tới đây một lần.”

Hoa Thanh Nguyệt rũ mắt nhẹ nhàng xoa ngón tay dính màu và hỏi: “Vây ấn tượng của anh với Miêu Cương thế nào?”

“Lần đó thì tôi chỉ nhớ rõ nơi này rất nóng.” Diệp Nhượng nói, “So với truyền thuyết thì Miêu Cương tôi nhìn thấy khi đó chỉ là một nơi bình thường, vừa ướt vừa nóng, cũng không có lực hấp dẫn thần bí nào cả.”

Hoa Thanh Nguyệt tiếp tục hỏi: “Lần đầu tiên đến Miêu Cương anh không có ký ức khắc sâu nào à?”

Diệp Nhượng hồn nhiên chẳng nhận ra chỗ kỳ quái trong câu hỏi của cô.

Anh chỉ ngẩng đầu nhìn cô, mặt mày đầy ý cười đáp: “Không có.

Chắc là vì lần đầu tới Miêu Cương tôi không gặp được người nào xinh đẹp đáng yêu như cô đây.

Thật ra tôi không có ấn tượng quá nhiều với lần đầu tiên tới nơi này.”

Tươi cười của Hoa Thanh Nguyệt biến thành cô đơn.

--

Diệp Nhượng ở lại, ký hợp đồng ba năm.

Khi gọi điện thoại cho cha mẹ mình anh nói tới đấi ngọ, quả thực rất tốt.

Anh nói điều kiện nghiên cứu khoa học bên này tuy mới chỉ ở bước đầu nhưng mọi người đều nghiêm túc làm việc, phương diện kinh phí cũng không có khó khăn.

“Cho nên con đã quyết định ở lại.” Anh nói.

“Nhất định là con có lý do khác, nơi đó dù có đấi ngọ cỡ kia cũng không đủ để con ở lại.” Cha mẹ nói thẳng, “Phong thổ nơi ấy hẳn không phải lý do giữ con lại..... vậy là người sao?”

Diệp Nhượng nghĩ tới Hoa Thanh Nguyệt thì cười gật đầu: “Vâng, là vì người, con vẫn đang theo đuổi.”

Diệp Nhượng là người theo phái hành động, vừa định ra mục tiêu anh đã lên kế hoạch sau đó bắt đầu hành động.

Hướng chi anh còn dùng nhiệt tình tích góp hơn hai mươi năm để theo đuổi Hoa Thanh Nguyệt thế nên sự tình tiến triển rất thuận lợi.

Ít nhất Diệp Nhượng cho rằng ánh mắt Hoa Thanh Nguyệt nhìn về phía anh quả thực có yêu thích.

Cứ như thế sau nửa năm Diệp Nhượng lập tức nghĩ tới việc cầu hôn.

Hôm nay anh tính toán chính thức tỏ tình, là loại hướng tới kết hôn ấy.

Hoa đã đặt, đã xin nghỉ, nhẫn đính hôn anh cũng đã chuẩn bị xong, địa điểm tỏ tình đã ổn, vạn sự đã hoàn hảo chỉ chờ Hoa Thanh Nguyệt gật đầu.

Buổi sáng nhần tới.

Diệp Nhượng mở hộp kiểm tra và lảm bảm: “Chỉ còn thiếu mỗi hoa.”

Lúc này trong lòng anh bỗng nhiên có một tiếng nói vang lên: “Người thật lòng hả? Muốn một đời một kiếp ấy hả?”

Diệp Nhượng theo bản năng nghĩ: “Đương nhiên, nếu không thật lòng thì tôi vội vã bận rộn cái gì chứ? Nếu không cầu một đời một kiếp thì vì sao tôi phải mang thật lòng ra theo đuổi cô ấy?”

Nhất kiến chung tình, nhất vãng tình thâm, tất cả những thứ ấy thực sự xảy ra trên người anh.

Anh tin tưởng khoa học, cũng tin tình yêu.

Lạch cạch — —

Hộp nhẩn rơi trên mặt đất.

Chuông cửa vang lên.

“Diệp tiên sinh có nhà không? Hoa anh đặt tới rồi.” Ngoài cửa lưới có anh chàng đưa hoa vói vào phòng thét to.

Tầm mắt Diệp Nhượng mơ hồ vì thế anh lắc lắc đầu đi về phía cửa.

..... Từ từ?

Diệp Nhượng sững sốt ngừng ở cửa rồi ngẩng đầu.

Then cửa cao quá — — là anh hoa mắt à?

“Hả? Không ở nhà sao?” Anh chàng đưa hoa vắn mở tay nắm cửa và tò mò tiến vào.

Miêu Cương chính là có cái điểm này không tốt, người địa phương thuần phác ngay thẳng, không hề có cảm giác giới hạn là gì.

Vốn Diệp Nhượng đang muốn ngăn cản anh chàng đi vào nhưng thấy anh chàng đưa hoa đột nhiên trở nên khổng lồ thế là anh cũng choáng váng hết cả đầu.

Anh chàng đưa hoa cúi đầu, ánh mắt đối diện với ánh mắt của Diệp Nhượng, ngay sau đó anh ta lộ vẻ kinh ngạc và hớn hờ ngồi xuống nói: “A! Chó con!! Đáng yêu thế!”

Diệp Nhượng nhìn thấy bàn tay cực đại của anh chàng đưa hoa chậm rãi vươn tới chỗ mình sau đó trời đất quay cuồng.

Đôi tay kia cứ thế bế anh lên, còn mạnh mẽ xoa đầu anh nữa chứ.

“Ai u, là con chó con Diệp tiên sinh nuôi à?” Anh chàng đưa hoa khen lấy khen để, “Lần trước tới không thấy mày, lông màu xám nữa chứ, đẹp thế..... Mày còn hơi bị giống Diệp tiên sinh đấy nhé!”

Diệp Nhượng: “.....”

Khoan đã!

Cái! Mẹ! Gì! Thế! Này?!!

Chương 2: 2: Nuôi Con Chó Con

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt liên hệ với Diệp Nhượng cả buổi sáng, dù điện thoại thông nhưng chẳng có ai nghe máy cả.

Qua bữa trưa cô lại gọi nhưng máy đã tắt.

Hoa Thanh Nguyệt hỏi Tảo Địa Phật thì biết hóa ra hôm nay Diệp Nhượng xin nghỉ.

“Trong nhà có việc ư?” Hoa Thanh Nguyệt phỏng đoán mà hỏi, “Anh ấy về nhà à?”

Người xin nghỉ nên không ở viện nghiên cứu, lại còn tắt di động vậy chỉ có thể là ở trên máy bay.

“Cũng không nói với mình một tiếng.” Hoa Thanh Nguyệt bĩu môi.

“Diệp Nhượng chính là có cái tật xấu này.” Cô lẩm bẩm, “Cái gì cũng không nói, quá đáng giận.”

Sau cơm chiều thì thuốc màu cô mới mua được đưa tới.

Hoa Thanh Nguyệt đối chiếu số lượng, trong lúc đếm đếm cô cảm nhận được một ánh mắt nhìn chăm chú thế là ngẩng đầu lên nhìn.

Cô thấy ở phối đối diện có một con chó con màu xám đang dùng ánh mắt nhu nhược đáng thương và biểu tình tủi thân nhìn mình.

Không có vòng cổ, màu lông thì hỗn độn, bộ dạng bị bắt nạt đến hỏng mất.

Hoa Thanh Nguyệt: “Chó hoang à?”

Con chó màu xám kia chậm rãi đi về phía cô.

Hoa Thanh Nguyệt đứng lên và cảnh giác lui về phía sau.

Con chó màu xám kia chấn động và ngừng lại, giống như rất bị thương.

Sau một lúc như giấy giụa nó mới nghẹn ra một tiếng gâu.

Một tiếng gâu này cực kỳ run, giống người giả giọng chó vậy.

Hoa Thanh Nguyệt đột nhiên nghe được một tiếng ‘gâu’ đặc biệt như thế thì không nhịn được phì cười.

Thoạt nhìn có vẻ nó không nguy hiểm, thậm chí còn rất thông minh vì thế Hoa Thanh Nguyệt phỏng đoán: “..... Đói bụng à? Đứng đó nhé, để tao đi lấy đồ ăn cho mày.”

Lúc cô cầm lap xưởng ra thì thấy con chó ngồi ở cửa tiệm, vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc.

“Cho mày nè.” Hoa Thanh Nguyệt đưa lap xưởng tới bên mũi con chó.

Con chó lông xám lập tức lộ vẻ ghét bỏ.

Cô vươn tay cẩn thận xoa đầu nó.

Đầu tiên nó lắc lắc đầu nhưng cuối cùng vẫn đứng im cho cô xoa.

Vẻ mặt kháng cự của con chó lông xám khiến Hoa Thanh Nguyệt cực kỳ ngạc nhiên: “Con chó này khăng định của nhà nào đó, chẳng nhẽ nó đi lạc?”

Cũng có khả năng, hôm trước mưa cả ngày, khí vị do chó để lại có thể bị nước mưa cọ rửa mất nên nó mới không tìm được đường về nhà.

Nghĩ thế nên Hoa Thanh Nguyệt đặt laptop xuống đất và lấy một cái máy ảnh từ tiệm cà phê.

Con chó nhìn thấy máy ảnh thì theo bản năng nâng móng trước che mặt nhưng thất bại.

Hoa Thanh Nguyệt nhấn nút lưu loát chụp một tấm ảnh.

Chụp xong cô kéo cửa của tiệm cà phê và nói: “Mày có nghe hiểu tiếng người không? Mau vào đây đi.....”

Con chó lông xám hít hít mũi và lê từng bước và tiệm.

Hoa Thanh Nguyệt đóng cửa thật kỹ mới xoay người thì thấy con chó kia đã ngoan ngoãn tìm một cái ghế dựa và nhảy lên đó ngồi.

“May mà hôm nay là thứ bảy.” Lúc đi qua chỗ con chó cô thuận tay xoa đầu nó, “Hôm nay không có khách nên tao có thể cho mày vào, mày may mắn lắm đó!”

Con chó kia có vẻ thẹn thùng nhảy khỏi cái ghế và trốn ra phía sau cái bàn.

Hoa Thanh Nguyệt kinh ngạc: “À, đáng yêu quá.”

Hâm mộ quá... Đây là chó nhà ai thế, giáo dục tốt thật.

Hoa Thanh Nguyệt tải ảnh lên, lại viết mấy dòng giải thích về việc tìm chủ của con chó rồi nhấn nút in.

Lúc máy in làm việc con chó kia thò đầu ra khỏi khăn trải bàn và hơi híp mắt.

Sau đó hai mắt nó chột trợn tròn, cả người chạy chậm về phía này và ngửa đầu nhìn máy in.

“Mày nhìn cái gì thế?” Hoa Thanh Nguyệt rót cho mình một chén trà và cười hỏi, “Mày biết là ảnh chụp của mình trong tin đăng tìm chủ

à?”

Hơn ba mươi bản thông báo được máy in phun ra, có một tờ rơi trên mặt đất thế là con chó lông xám đuổi chân trước đề lên tờ giấy và cúi đầu nhìn.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn chăm chăm bức ảnh trên tờ giấy thật lâu sau đó chợt bật cười thành tiếng.

“Ha ha ha ha ha.....”

Con chó kia xem xong tờ giấy thì giống như thở dài, biểu tình càng thêm bất đắc dĩ.

Hoa Thanh Nguyệt: “Ha ha ha ha ha..... Nhìn kỹ..... thì thấy mày giống Diệp Nhượng thật đó!”

Cô nói xong thì buông chén trà hoa và vươn hai tay ôm lấy con chó nhỏ.

Con chó con bị bế lên thì hoảng loạn, biểu tình sợ hãi.

Trong lúc giãy giụa hai chân trước của nó đề lên ngực cô.

Từ lúc ấy cả người nó đờ ra như đá, không hề nhúc nhích, mắt chó trợn tròn.

Hoa Thanh Nguyệt đánh giá nó thật lâu sau đó bĩu môi nhẹ giọng lẩm bẩm: “Đúng là giống..... thực kỳ quái.”

Rõ ràng đây là một con chó nhưng cô luôn cảm thấy nó rất giống Diệp Nhượng.

Đặc biệt là cái loại khí chất vừa rụt rè vừa kiêu ngạo này quả thực giống tên Diệp Nhượng thối tha kia như đúc.

“Nếu không tìm thấy chủ nhân của mày thì mày theo tao nhé.

Tao sẽ tặng mày cho Diệp Nhượng, ha ha ha ha ha.....” Hoa Thanh Nguyệt chọc bản thân cười vui vẻ, cô vừa nghĩ tới cảnh anh túm lấy con chó giống hệt mình là đã không nhịn được mà hớn hờ.

“Tên mày là gì thế?” Hoa Thanh Nguyệt lắc lắc con chó con.

Lúc này con chó mới thoát khỏi tình trạng hóa đá và khuất nhục quay mặt đi, bộ dạng khóc không ra nước mắt.

“Để tao nghĩ xem, nếu chủ nhân của mày không tới tìm thì tao nên lấy cái tên nào cho mày đây?” Hoa Thanh Nguyệt dùng một tay vịn đầu con chó nhỏ lại để nó nhìn thẳng mình.

“À..... tao sẽ gọi mày là.....” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Tiểu Diệp tử!”

Con chó nhe răng trợn mắt, không phải uy hiếp mà là một loại ghét bỏ khó mà kiềm chế nổi.

Hoa Thanh Nguyệt lại thành công bị nó chọc cười nghiêng ngả.

“Ha ha ha ha, quá vui!” Hoa Thanh Nguyệt vừa cười vừa nói, “Tên gốc Diệp Nhượng kia cũng chưa bao giờ khiến tao vui vẻ thế này đâu.”

Cái này chứng tỏ đàn ông còn không bằng con cún con.

Ánh mắt con chó lông xám lập tức sáng quắc.

Hử?

Tên gốc Diệp Nhượng ư?

Để nghe xem em nói xấu anh cái gì nào.

Lúc này điện thoại của Hoa Thanh Nguyệt vang lên thế là cô thả con chó con xuống đất và vừa gửi thông tin tìm chủ lên trang hỗ trợ của Miêu Cương vừa nhận cuộc gọi.

“Hôm nay sao?” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Nhưng em ăn cơm tối rồi..... Ba ba tự vào bếp à? Vậy em về ngay!”

Con chó con lông xám ngồi xồm trên mặt đất nghiêm túc nghe cô nói chuyện điện thoại và nắm được tin tức từ đôi câu vài lời đó.

“Kế hoạch ngày mai à..... Em không biết, em cũng không có kế hoạch gì cụ thể, tuần này cũng không có sự kiện nào cả.” Hoa Thanh Nguyệt do dự một lát mới nói, “Nhưng cái người theo đuổi em..... Không, anh ấy không sao cả, hôm nay chắc anh ấy về nhà rồi, nếu không thì cũng đang làm việc.

Em cũng mới biết anh ấy làm cái gì đó liên quan tới tên lửa, lúc học đại học anh ấy học cái gì mà vật lý lượng tử.

Có lẽ vì thế nên ít khi anh ấy nói chuyện kỹ càng tỉ mỉ về công việc của mình.

Nhân tài khẳng định chính là nhân tài.....”

Con chó con cọ cọ chân trước, biểu tình có thêm vài phần tự hào.

“Nhưng không thể so với anh trai em được.” Hoa Thanh Nguyệt bổ sung.

Con chó con lập tức đờ người sau đó lặng lẽ lờm cô một cái.

Tào Địa Phạt từng nói với anh rằng Hoa Thanh Nguyệt có một người anh trai mới mười mấy tuổi đã đỗ đại học, còn học lớp thực nghiệm, phương hướng không khác anh mấy.

Theo cách nói của ông ấy thì công việc của bọn họ chính là nghiên cứu cách đánh rơi những thứ trên bầu trời xuống còn công việc của anh trai Hoa Thanh Nguyệt chính là nghiên cứu cách để đưa một thứ gì đó lên trời.

Xem ra cô đang nói chuyện với anh trai mình.

Cái miệng chó của Diệp Nhượng trề ra, mắt híp lại, cực kỳ bất mãn nhìn chăm chăm điện thoại.

Giọng cô khi nói chuyện với anh trai sao mà mềm mại thế, khác hẳn lúc nói chuyện với anh, lòng này sao mà chua quá.

“Đúng rồi, anh có biết cách nuôi chó không?” Hoa Thanh Nguyệt cúi đầu nhìn con chó con lông xám đang nhìn mình với ánh mắt khinh thường và hỏi: “Có một con chó con tìm tới cửa tiệm, nó ngoan lắm, không kêu cũng không cắn, thoát nhìn giống như chó nhà ai đi lạc.

Trông nó cũng không tệ lắm, lông cũng không bẩn nhưng em dứt lạp xưởng thì nó lại khinh không ăn..... Đồ ăn cho chó à? Trong nhà có à?..... Vậy để em đưa nó về nhà.”

Diệp Nhượng nghe xong thì cả con chó đều thấy không tốt.

Vì bị biến thành chó nên tới giờ Diệp Nhượng vẫn còn choáng váng, chưa thể chấp nhận nổi việc mình lè lưỡi ăn thịt, uống nước như chó.

Cũng vì thế mà một ngày rồi anh chưa ăn gì.

Lúc này thì hay rồi, Hoa Thanh Nguyệt thế mà lại muốn anh ăn đồ ăn cho chó..... Không, nhà này anh không về đâu, anh phải nghĩ cách để Hoa Thanh Nguyệt đổi suy nghĩ khác!

Thế là con chó lông xám làm đủ mọi cách từ phá vỡ cái cốc, phá hỏng rèm, lại giả vờ ốm, tất cả đều là để Hoa Thanh Nguyệt phải từ bỏ ý định về nhà!

Nhưng mà.....

Nửa giờ sau trên cổ con chó lông xám có thêm một sợi dây dắt chó hàng mây tre đan.

(Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Diệp Nhượng sống không còn gì luyến tiếc, ánh mắt trống rỗng chết lặng, cứ thế ngoan ngoãn để Hoa Thanh Nguyệt nhét mình vào xe rồi mang về nhà.

Lúc Hoa Thanh Nguyệt mang theo con chó về nhà thì trong nhà chỉ có mỗi anh trai cô.

“Anh, em về rồi.”

Anh chàng đeo kính gọng vàng ừ một tiếng sau đó oán trách: “Lâu thế.....”

Con chó lông xám ngẩng đầu lên, hai anh em nhà này giống nhau thế.

“Ba mẹ đâu?”

“Về trại rồi, trong tộc có việc nên ba ba phải về chủ trì.” Anh chàng kia nhìn chằm chằm con chó em gái ôm trong lòng và nói, “Anh mua đồ ăn cho chó rồi đó, buổi tối em nhớ tắm rửa cho nó rồi hăng để nó lên giường.”

“Đã biết, anh đi đâu à?”

“Tối cơ quan, có khách từ nơi khác tới nên phải họp.” Nói xong anh chỉ vào phòng bếp, “Cơm ở trong tủ, nhớ hâm nóng hăng ăn.”

“Vâng!”

Anh trai cô dặn xong thì ra cửa, Hoa Thanh Nguyệt thì đặt con chó trên mặt đất và cầm đũa trong hai tay nói: “Tay trái là ăn bữa khuya, tay phải là không ăn, để xem rốt cuộc chúng ta có ăn hay không.....”

Hoa Thanh Nguyệt nhắm mắt lại nói: “Diệp Nhượng là tên khốn, rời đi cũng không gọi điện một lần, cả ngày đều không liên lạc, anh ta không khốn nạn thì ai khốn nạn nữa.....”

Lải nhải xong cô mở mắt ra và phát hiện một chữ cuối cùng rơi vào cái đĩa bên tay phải.

Hoa Thanh Nguyệt tiếc nuối nói: “Thật đúng là khốn nạn, thôi..... không ăn bữa khuya nữa.”

Người có thể không ăn cơm để giảm béo nhưng chó thì cần ăn cơm.

Hoa Thanh Nguyệt rửa sạch đũa rồi đổ thức ăn cho chó ra và đặt trên mặt đất và gọi con chó tới ăn cơm như gọi con heo con.

Con chó vẫn chờ ra.

Hoa Thanh Nguyệt: “Lạ nhỉ? Hay nó khát?”

Cô lại lấy một bát nước đặt trên mặt đất.

Con chó vẫn tủi thân không nhúc nhích.

Anh có tôn nghiêm nhé, trước mặt cô gái mình thích mà thè lưỡi uống nước..... anh không làm được, dù quả thực anh sắp khát chết rồi.

Con chó con lại nuốt nuốt nước miếng.

Hoa Thanh Nguyệt nghĩ trăm lần cũng không ra: “..... Vẫn không thích à, chó gì thế này?”

Chẳng lẽ chủ cũ cho nó ăn sơn hào hải vị nên giờ nó khinh đồ ăn cho chó à?

“Thôi kệ, làm công tác tiếp theo thôi.” Hoa Thanh Nguyệt lấy găng tay ra và nói, “Tới đây, cơm có thể không ăn nhưng tắm thì chắc chắn phải làm.”

Con chó lông xám như tự hỏi một lát sau đó đưa ra lựa chọn.

Nó ngoan ngoãn đi vào bồn tắm, sau đó ngoảnh mặt đi, cả người đứng thẳng tắp như binh sĩ ra chiến trường để mặc Hoa Thanh Nguyệt x0a nắn.

“Ha ha ha ha..... Vì sao tao cứ có cảm giác mày đang thẹn thùng nhỉ, quá kỳ quái.” Hoa Thanh Nguyệt nhìn lên thấy vẻ mặt của nó thì phì cười.

Lăn lộn đến nửa đêm cuối cùng cũng tắm xong cho con chó, sau khi lau khô lông của nó cô đặt nó lên giường và đi tắm rửa.

Con chó con thấy cô vừa đi vừa cởi qu@n áo thì ngậy người rồi lập tức quay người đi.

Làm chó cũng không thể đáng khinh, dù làm chó cũng phải là một con chó lịch thiệp.

Con chó con hít hít cái mũi sau đó buồn bực nằm trên giường thờ dài.

Hoa Thanh Nguyệt tắm rửa xong là thay áo ngủ nằm trên giường sau đó duỗi tay ôm con chó vào lòng, vừa xoa đầu nó vừa tìm tòi thông tin về nuôi chó và những việc cần chú ý.

“..... Tiêm vắc-xin phòng bệnh, làm công tác tuyệt dục.....” Hoa Thanh Nguyệt vừa xem vừa lẩm bẩm.

Con chó lông xám ngẩn ra sau đó vội vàng nhào tới gạt di động của cô đi.

Hoa Thanh Nguyệt: “Đừng nghịch.”

Con chó này đúng là thành tinh rồi, vừa nói tới tuyệt dục nó đã nháo nhào lên.

“Chó dục dễ tuyệt dục hơn chó cái.” Hoa Thanh Nguyệt tiếp tục xem, vừa xem vừa sờ sờ bụng con chó con ra và lẩm bẩm, “Con này

là đực.....”

Con chó con mặt mày ủ rũ, mắt nghiêng 45 độ nhìn trần nhà, lòng chỉ toàn suy nghĩ — — biến thành cục đá còn tốt hơn biến thành chó.

Chương 3: 3: Em Là Thân Thích Của Thầy Cúng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt thì cầm lên đầu con chó nhỏ, vừa vuốt ve nó vừa lườm mặt xã hội.

Diệp Nhượng thấy cô nhanh chóng cự tuyệt mấy lời mời phỏng vấn rồi rời khỏi đó và mở khung thoại viết hai chữ Diệp Nhượng.

Lỗi tai anh giật giật, tập trung tinh thần cao độ để chờ xem cô sẽ viết gì cho mình.

Hoa Thanh Nguyệt thở sâu một hơi và nhanh chóng gõ một tin nhắn dài.

Trước tiên cô dò hỏi anh đang ở đâu, sao lại đột nhiên xin nghỉ, ở giữa cô còn hỏi anh về nhà an toàn chưa, cuối cùng lại hỏi anh khi nào về.

Con chó con nhíu ‘mày’ và phát hiện mọi chuyện sẽ không đơn giản như thế.

Anh theo đuổi Hoa Thanh Nguyệt đã nửa năm nên biết cô là người dễ ở chung nhưng theo quan sát của anh thì mỗi lần gửi tin nhắn cho anh cô đều rất ngắn gọn.

Thậm chí có thể nói là cô ‘lạnh như băng’, chưa bao giờ viết cái gì vượt quá 10 chữ, càng miễn bàn cái loại luận văn 200 chữ mang theo quan tâm này.

Đây là Hoa Thanh Nguyệt sao?

Nhưng không đợi con chó con kịp suy nghĩ cẩn thận thì Hoa Thanh Nguyệt đã thở dài và xóa hết tin nhắn vừa rồi.

Con chó con rùng mình, chỉ thấy cô tiêu sái gõ một dấu chấm hỏi và gửi.

“?”

Con chó lông xám: “.....”

Sao cái dấu chấm này nó lại bao hàm nhiều tin tức thế? Có thể giải thích như sau: Ở đâu? Người đâu rồi? Vì sao không liên hệ? Anh đang làm gì? Một ngày không nghe điện thoại, anh muốn chết à?

Đương nhiên, câu cuối cùng là Diệp Nhượng tự nhào bả mà nghĩ ra.

Hoa Thanh Nguyệt gửi xong thì ném di động qua một bên sau đó nghiêng đầu nhắm mắt, từ từ chìm vào giấc ngủ say.

Thời gian mất đúng một phút.

Diệp Nhượng cũng muốn ngủ anh không những có một bụng u sầu mà còn đói nữa.

Vừa sầu vừa đói nên anh không ngủ được.

Vì thế con chó lông xám cẩn thận nhảy xuống giường và chậm rãi tiến đến đũa đựng đồ ăn cho chó.

Không không không, mình không phải chó, mình không thể ăn thứ này được, nó không trải qua xử lý gia công, lại còn lộ ra trong không khí lâu như thế hẳn đã dính không ít vi khuẩn, không ăn được đâu.

Diệp Nhượng vây quanh đũa thức ăn cho chó ba vòng mới quay đầu uống nước.

Anh cố gắng không nghĩ mình là một con chó, như thế cũng sẽ không để ý cách thức và tư thế khi uống nước của mình.

Diệp Nhượng tự an ủi bản thân như vậy.

Nhưng nước chỉ có thể giải khát, nếu uống nước có thể lấp đầy bụng thì tình yêu cũng có thể phát điện rồi.

Diệp Nhượng không biết cố gắng mà di chuyển tới phòng bếp, bên tai anh là tiếng anh trai Hoa Thanh Nguyệt dặn cô trước khi ra cửa.

Cơm ở trong tủ lạnh.

Cái bụng nhỏ của con chó lông xám ai oán khóc lóc kể lể, tiếng động càng ngày càng lớn mang theo thúc giục.

Diệp Nhượng không do dự nữa mà vươn móng vuốt dùng sức mở cửa tủ lạnh với ý đồ ăn trộm đồ ăn.

Trong đầu anh bỗng nghĩ tới bộ dạng mình lúc này rồi lại tự mắng mình: “Không phải bộ dáng thông minh gì cho cam.”

Cũng may dù tư thế trông hơi ngu nhưng cửa tủ lạnh quả thực đã mở.

“Cảm ơn vì cái này không phải tủ lạnh mới.”

Chỗ Hoa Thanh Nguyệt ở hẳn đã có tuổi, tủ lạnh cũng không đóng quá kín như đồ mới.

Lúc này tủ lạnh sáng đèn, Diệp Nhượng thò đầu vào tìm kiếm đồ ăn.

Có lẽ chỉ có thân thể anh là biến thành chó thôi chứ khứu giác và thị giác vẫn là của nhân loại.

Cái này đúng là không khoa học.

Diệp Nhượng vừa lặng lẽ ăn cá nướng lạnh ngắt vừa suy nghĩ.

Nhưng não làm việc lại cần năng lượng, hôm nay anh đã đói cả ngày nên cũng chẳng thể tĩnh tâm suy nghĩ cho kỹ được.

Quá lạnh sẽ không tốt cho dạ dày, vị cũng giảm đi nhiều, hơn nữa mùi cá còn tanh hơn.

Vì thế Diệp Nhượng nảy ra ý định dùng lò vi sóng.

Anh do dự một lát mới nhảy khỏi bệ bếp và đóng cửa phòng bếp lại, sau đó anh vừa thè lưỡi thở hổn hển vừa nhe răng cắn đũa nỗ lực đi về phía lò vi sóng.

Cái đuôi không chịu khống chế mà cứ lắc lắc.

Diệp Nhượng thầm nghĩ: “Azzzz, vì ăn cơm và sinh tồn mà động vật đấu tranh thật anh dũng.....”

Nhìn anh đây này, tôn nghiêm với mặt mũi đều vút hết.

“Vì ăn nên đành làm chó trong ba phút vậy.” Diệp Nhượng dùng móng vuốt ấn nút khởi động sau đó anh nhìn chăm chăm cửa bếp.

Chỗ này cách xa phòng ngủ, hơn nữa còn cách hai cánh cửa nên theo phỏng đoán của anh thì hẳn tiếng động ở đây sẽ không đánh thức người đang ngủ say trong phòng.

“Đinh — —”

Diệp Nhượng vui vẻ dựng lỗ tai, cái đuôi lắc không ngừng.

Sau khi quan sát một lúc thấy cửa không có động tĩnh anh nhẹ nhàng thở ra một hơi và mở lò vi sóng ra thổi thổi.

Cuối cùng anh nhe răng cắn cái đũa muốn kéo nó ra khỏi lò vi sóng.

Diệp Nhượng thành công kéo cái đũa ra và đặt trên mặt đất sau đó vui vẻ nhảy lên thấp giọng hô hét: “Ông đây quá giỏi!”

Nhưng vừa quay đầu trái tim anh đã như ngừng lại.

Hoa Thanh Nguyệt để xõa tóc đứng ở ngay cửa há miệng nhìn anh, ánh mắt như nữ quỷ.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Mà là ai?”

Diệp Nhượng: “Em có muốn nghe anh giải thích không?”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Mẹ ời!”

Chó nói chuyện!

Giọng còn rất êm tai!

Ơ, không phải! Diệp Nhượng! Diệp Nhượng!!

Hoa Thanh Nguyệt đại ra, nhưng động tác của cô cũng coi như nhanh chóng.

Cô bước tới, hai tay ôm lấy cái đầu của con chó nhỏ x0a nắn một lát: “Diệp Nhượng?”

Diệp Nhượng tủi thân thừa nhận: “Là anh, thế nên, hiện tại anh đã ăn cơm được chưa?”

“À, à, ... anh ăn đi.” Hoa Thanh Nguyệt buông anh ra và lùi lại sau vài bước.

Mãi một lúc sau cô mới hoàn hồn nhưng không biết hỏi từ đâu vì thế đành phải tùy tiện hỏi một vấn đề nhất được trong đầu, “Diệp Nhượng? Sao lại thế này? Việc anh xin nghỉ..... là để.....”

Biến thành chó à?

A, phì phì! Khẳng định không phải! Đây có phải hạng mục nghiên cứu sinh vật học đâu!

Thế cô đang nằm mơ à?

Nhưng con chó này nóng hổi mà!

Hoa Thanh Nguyệt thấy đầu mình đúng là không đủ để dùng, đại nảo chờ ra nửa phút.

Và trong nửa phút này Diệp Nhượng đã đưa lưng về phía cô và ngấu nghiến ăn hết phần cá nướng, đã thế còn đưa ra yêu cầu mới: “Anh muốn ăn hoa quả.”

“Có có có.” Hoa Thanh Nguyệt nói có ba lần sau đó rửa sạch quả táo dút cho anh ăn.

Diệp Nhượng cắn răng rắc một miếng nhai nhai rồi mới hắng giọng nói: “Anh cũng không biết vì sao lại thế này, tóm lại hôm nay đột nhiên anh biến thành như vậy, sau đó anh tới tìm em.”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Vì sao?

Diệp Nhượng: “Cả buổi sáng anh gần như hồng mắt, tới buổi chiều anh nghĩ mãi mới cho rằng việc này hẳn có liên quan tới em.”

Hoa Thanh Nguyệt xem nhẹ nửa câu sau mà chỉ mãi bội phục: “Em đâu có thấy anh hồng mắt.....”

Trông anh cực kỳ bình tĩnh.

Diệp Nhượng: “.....”

Chẳng qua cô không nhìn thấy bộ dạng anh đập đầu vào tường buổi sáng nay thôi.

“Thật ra sau khi suy nghĩ cẩn thận và đoán khả năng nguyên nhân nằm ở chỗ em anh cũng định trốn ở nhà rồi gọi điện cho em tới thương lượng đối sách giải quyết.

Dù sao anh cũng không dám ra cửa, bởi vì ra ngoài thì xác suất gặp chuyện ngoài ý muốn quá lớn.

Nhưng di động lại hết pin.”

Đúng vậy, di động hết pin, anh định tự nạp điện nhưng như thế sẽ phải cặm cụi sạc đưa tới chỗ ổ điện.

Anh không có dũng khí mạo hiểm đưa đầu cắm đầy nước miếng tới gần ổ điện kia.

Có lẽ giọng anh vẫn bình tĩnh dưới bộ dạng con chó con nên dù trong đầu Hoa Thanh Nguyệt có một đồng nghi hoặc nhưng cô vẫn bị cảm nhiễm và bình tĩnh lại.

“Đúng vậy, nếu em biến thành như thế thì khẳng định là em cũng không dám ra cửa.” Hoa Thanh Nguyệt gia nhập cuộc trò chuyện với một con chó, “Không mặc quần áo mà ra cửa thì quả thực cần rất nhiều dũng khí.”

Con chó lông xám hơi bĩu môi rồi cường điệu: “Anh có mặc quần áo nhé.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Ha?”

Con chó lông xám cúi đầu nhìn đám lông màu xám của mình và nói: “Tây trang màu xám.

Anh tự cảm nhận được mình vẫn mặc quần áo, hơn nữa anh cũng không bị bệnh mù màu của đám chó, khứu giác cũng không nhạy, ngoài việc đi lại và cái đuôi.....”

Cái đuôi lại bắt đầu lắc lắc một cách đáng chết.

Con chó lông xám: “Những tập tính khác của chó đều không có, hơn nữa anh cũng không kêu gâu gâu.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... À.”

Qua một lát, Hoa Thanh Nguyệt: “Phụt.”

Thực xin lỗi, không nhịn được, cô nhớ tới bộ dạng con chó con đáng thương ngồi trước cửa tiệm gọi mình.

Đuôi Diệp Nhượng cứng đờ.

Anh đã thảm thế rồi em còn cười anh.

Diệp Nhượng: “So với cười anh thì chúng ta nên nghĩ cách để giải quyết thì tốt hơn đó.”

Hoa Thanh Nguyệt chỉ vào mình với đầy dấu chấm hỏi: “Nghĩ cách ư? Anh cho rằng em biết thuật vu cổ thật hả?”

“Việc này có liên quan tới em.” Diệp Nhượng nhảy lên ghế dựa duỗi móng vuốt mời Hoa Thanh Nguyệt cũng ngồi xuống sau đó mang vẻ mặt trầm trầm mà phân tích, “Hôm nay vốn anh đang định tỏ tình với em, trước khi biến thành chó anh nghe có người hỏi anh có thật lòng thích em hay không.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Phốc.....”

Diệp Nhượng: “Em lại làm sao thế?”

“Không sao.” Hoa Thanh Nguyệt cố nhịn cười.

Cô đột nhiên nhớ ra đủ thứ việc buồn cười của Diệp Nhượng lúc biến thành chó, chẳng trách lúc tắm anh lại có bộ dạng như quỷ kia.

Diệp Nhượng: “Em nghe kỹ nè, hiện tại anh sầu lắm rồi.

Dùng khoa học là không giải thích nổi chuyện quái dị này vì thế chúng ta chỉ có thể nghĩ tới phương diện huyền học.

Anh nghĩ nếu em đã nghiên cứu và truyền bá văn hóa bản địa của Miêu Cương thì hẳn sẽ hiểu biết về vu cổ của Miêu Cương đúng không?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Em cũng không hiểu lắm đâu.

(Hãy đọc thử truyện Hưởng Tang của trang runghophach.com)
Nhưng ý nghĩ của anh cũng đúng, ở Miêu Cương này nếu xảy ra chuyện gì đó quái dị mà khoa học không giải thích được thì chỉ có thể xin thầy cúng trong trại giúp đỡ.”

“..... Đều là thế kỷ 21 rồi, trạm vũ trụ cũng đã xây dựng được bao nhiêu năm rồi mà ở chỗ này vẫn còn thầy cúng ư..... Là người mang dáng vẻ già cỗi quê mùa như trong tiểu thuyết võ hiệp ấy hả?”

Hoa Thanh Nguyệt hơi hơi mỉm cười: “Trạm vũ trụ đã xây được bao nhiêu năm rồi mà vẫn có người nào đó biến thành chó đấy thôi?”

Diệp Nhượng ghen hợm.

Diệp Nhượng: “Em nên nói thế này, đã là thế kỷ 21 rồi mà vẫn còn có người không bằng con chó con như anh ấy.

Thôi được, như vậy đi, chúng ta nói tiếp về thầy cúng đi.

Người này có ẩn cư không? Có dễ tìm không? Không phải kẻ lừa đảo đoán mệnh xem bói đâu đúng không?”

Hoa Thanh Nguyệt nhìn chằm chằm Diệp Nhượng thật lâu, trên mặt là nụ cười thần bí.

Diệp Nhượng: “Em nói đi, dù sao hiện tại cũng nhiều thứ huyền diệu như thế nên anh chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.”

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Em là người của Thương tộc, là hậu duệ của Vu tộc.

Mỗi thế hệ Vu tộc sẽ có một thầy cúng, cho nên người này khá dễ tìm.”

Diệp Nhượng náo bổ mà nghĩ đến một vị thầy cúng đầu đội mũ lông gà, mặt đầy nếp nhăn.

Ai biết lúc sau lại nghe Hoa Thanh Nguyệt nói: “Tình cờ em lại cực kỳ thân quen với vị thầy cúng này.”

“Là thân thích của em à?”

Hoa Thanh Nguyệt hơi hơi mỉm cười: “Ba em.”

Cái đuôi Diệp Nhượng lại đông cứng.

Mắt chó của anh lập tức sáng ngời: “Vấn đề khẳng định là ở chỗ này.”

Dựa vào trực giác của đàn ông anh có thể khẳng định ít nhất phương hướng giải quyết của anh không sai.

Chương 4: Chương 4

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Em và anh trai ở trong nội thành còn ba mẹ ở trại.” Hoa Thanh Nguyệt giới thiệu đơn giản về tình huống, “Mỗi tuần bọn họ sẽ đến một lần cho nên phải xem bây giờ anh muốn sao.

Anh có thể về trại với em vào sáng mai rồi tìm ba em hỏi tình huống hoặc đợi một tuần để ba em tới nơi này.”

Diệp Nhượng quyết đoán lựa chọn phương án đầu tiên, hơn nữa anh còn âm thầm than thở: “Anh không chờ nổi một tuần đâu, anh muốn mau chóng trở lại như trước, có thể ngồi xuống ăn cơm như con người, cảm ơn.”

“Nếu như vậy.” Hoa Thanh Nguyệt lấy ra di động và tính toán hành trình, “Sáng mai chúng ta sẽ xuất phát, xử lý chuyện của anh là việc cấp bách.”

Con chó lông xám gật đầu sau đó giơ móng vuốt lên.

Hả? Nhắc tay?

“Còn có việc nữa à?” Hoa Thanh Nguyệt dò hỏi.

“Anh muốn mượn điện thoại của em dùng một chút, anh phải sắp xếp công việc nữa.” Con chó lông xám nói, “Ngoài ra anh cũng muốn mượn máy tính xách tay, cảm ơn.”

Hơn 11 giờ đêm một con chó lông xám vẫn dùng móng vuốt gõ bàn phím, vừa làm vừa gọi điện thoại.

Cũng may đám nhân viên nghiên cứu đều là trâu bò, nửa đêm tăng ca là bình thường vì thế vừa gọi điện thoại qua Tào Địa Phạt đã nhắc máy.

“Lão Phó.” Diệp Nhượng nói, “Là tôi đây, công việc bên này của tôi còn chưa xử lý xong nên ngày mai tôi cũng chưa về đâu.

Chờ tôi về sẽ trả phép sau.

Số liệu của tổ số ba anh thẩm tra đối chiếu một chút nhé, nếu có phản ứng gì không đúng thì gọi theo số này.

Còn có tư liệu nào tôi phải xem mà không cần mã hóa thì cứ gửi tới email rồi tôi sẽ bớt thời gian xem.”

Tảo Địa Phật sừng sốt thật lâu mới hỏi: “Số điện thoại này ư? Cậu chắc chứ?”

Điện thoại này rõ ràng báo tên là..... Hoa Thanh Nguyệt mà!

Diệp Nhượng cường điệu: “Đúng, chính là điện thoại này!”

Một đám nghiên cứu viên thích bát quái lập tức vây xem sau đó nhỏ giọng hỏi, Tảo Địa Phật thì chậm rì rì lên tiếng: “Được rồi, chúng tôi biết rồi.....”

“Sao vậy, Tiểu Diệp sẽ ở lại đây chứ?”

“An tâm.” Tảo Địa Phật nháy mắt với cả đám, “Xem ra thành rồi, lúc này chắc chắn cậu ấy sẽ ở lại Miêu Cương thần kỳ này của chúng ta, ha ha ha ha, rốt cuộc không cần lo lắng đề phòng nữa rồi.

Mọi người yên tâm mà làm đi, tranh thủ sớm hoàn thành hạng mục!”

Gọi xong điện thoại Diệp Nhượng tiếp tục vội làm việc, sửa sang lại số liệu và viết báo cáo.

Hoa Thanh Nguyệt mệt lắm rồi nên hỏi anh: “Không ngủ sao?”

“Em đi ngủ trước đi, anh làm xong ngủ một lát trên sofa cũng được.” Con chó lông xám vẫy vẫy cái vuốt trước với cô, đuôi còn

nhân tiện lắc lắc.

Hoa Thanh Nguyệt cười nói: “Thật chuyên nghiệp.”

Quả là quá chuyên nghiệp, một con chó tăng ca chân chính, thực trâu bò!

Con chó nào đó tự nguyện tăng ca vẫn vội tới rạng sáng mới nằm bò trên sô pha một lát.

Sáng sớm hôm sau trong cảm giác mơ màng anh thấy cổ ngứa ngứa.

Diệp Nhược vương móng vuốt qua gạt phẳng cái tay đang sờ sọc cổ mình nhưng lại bị cái tay kia bịt miệng.

anh rầm rì một chút mới mở mắt chó ra và chỉ thấy Hoa Thanh Nguyệt đang liều mạng ra tín hiệu cho mình.

Anh trai Hoa Thanh Nguyệt đã trở lại và đang ngồi bên cạnh xem tin tức buổi sáng.

Cả người Diệp Nhược đổ mồ hôi lạnh, cũng may vừa rồi anh không nói chuyện.

“Hay là để anh đưa em đi?” Anh trai Hoa Thanh Nguyệt xoa xoa mái tóc ướt và mở miệng, “Tối hôm qua trời mưa, bên kia hẳn còn mưa to hơn bên này.”

“Em đi con đường mới xây là được.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Không sao đâu, anh tăng ca cả đêm rồi mau đi nghỉ đi, mệt nhọc mà còn lái xe càng nguy hiểm hơn.”

Anh trai Hoa Thanh Nguyệt hơi nhú mày, tay duỗi ra tháo khuyên tai.

“Lúc về em chọn một đôi khuyên tai thật đẹp mang về cho anh nhé.” Anh trai Hoa Thanh Nguyệt không lộ biểu tình gì mà nói,

“Đương nhiên lấy trộm của ba ba cũng được, anh thích cái hình vàng trắng.”

Hoa Thanh Nguyệt cười: “Đã biết.”

Cô buộc dây dắt chó vào cổ Diệp Nhượng và ý bảo anh chuẩn bị xuất phát.

Diệp Nhượng nhảy xuống sofa sau đó không nhìn được làm một tư thế đuổi người kiêu ch3 trước mặt anh trai Hoa Thanh Nguyệt, còn lắc lắc đầu nữa chứ.

Anh trai Hoa Thanh Nguyệt: “Con chó này.....”

Hoa Thanh Nguyệt vội vàng bế Diệp Nhượng lên chạy luôn: “Bọn em đi đây!”

Theo tiếng đóng cửa vang lên là nửa câu còn lại của anh trai Hoa Thanh Nguyệt: “Nhìn thế nào cũng không giống một con chó.....”

Ra cửa còn phải đi bộ một khoảng mới tới gara.

Diệp Nhượng dừng bước.

Bởi vì..... sáng tinh mơ có không ít người đang dắt chó đi dạo.

Từ nơi này tới gara tầm 300 mét nhưng có tới mười mấy con chó lớn nhỏ đủ cả.

Diệp Nhượng cắn dây dắt chó kéo kéo và nhỏ giọng nói: “Đừng để anh xuống đất, nếu có tình huống một con chó nào đó ngửi ngửi mông anh thì đề nghị em đánh chết anh đi là xong hết mọi chuyện.”

Hoa Thanh Nguyệt cực kỳ nghiêm túc nói: “Em biết rồi.....”

Cô ôm chặt Diệp Nhượng như ôm ấp quốc bảo mà xuyên qua hỏa tuyến, bóng dáng hiên ngang lẫm liệt.

Quả nhiên lúc đi ngang qua đám chó tụi nó sủa như điên.

“Xem ra mùi vị trên người anh không giống tụi nó.” Hoa Thanh Nguyệt nhỏ giọng nói.

Diệp Nhượng nhắm chặt mắt chó, nhắm chặt miệng chó.

Chủ nhân đám chó thì nhiệt tình chào hỏi.

“A Nguyệt, hôm nay không bận à?”

“A Nguyệt cũng nuôi chó à!”

“Nhìn ngoan thế.”

“Cô ôm nó thế có nặng không, bỏ nó xuống cho nó đi, để nó giao lưu kết bạn với mập mạp nhà tôi đây này!”

“Chó giống gì đó? Nhìn có vẻ hoạt bát, màu lông cũng hiếm thấy.....”

Hoa Thanh Nguyệt: “Nơi khác, là chó nơi khác, tôi cũng nuôi đại thôi, không phải chó gì hiếm có đâu.....”

Diệp Nhượng thật muốn một đầu đằm chết luôn trong lồng ngực ấm áp mềm mại của Hoa Thanh Nguyệt.

Một đám chó to chó nhỏ vây quanh Hoa Thanh Nguyệt kêu càng vui vẻ hơn, còn phản ứng của hàng xóm lại là:

“Ái chà chà, có đồng bạn mới kìa, xem tụi mày vui chưa!”

“Nhạc Nhạc, mày đã là thái giám rồi còn xem nào nhiệt gì nữa!”

“Tiểu Nguyệt, chó nhà cháu là đực hay cái thế?”

“Đã làm tuyệt dục chưa?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Là đực, ha ha, không đâu, không đâu, cháu có việc đi trước nhé...”

Cô ôm Diệp Nhượng càng chặt hơn, mà điều này tự nhiên lại cho anh chàng họ Diệp nào đó một cái phúc lợi lớn.

Cả cái đầu của anh không kịp phòng bị đã rơi vào nơi m3m mại nhất trên người cô.

Trong nháy mắt kia anh trợn tròn mắt chó, vẻ mặt không thể tưởng tượng cũng không dám tin tưởng.

Chấn động này kéo dài tới tận lúc Hoa Thanh Nguyệt lái xe ra khỏi gara Diệp Nhượng mới chậm rãi lấy lại tinh thần.

Sau khi hoàn hồn một người đứng đắn như anh lập tức mở miệng xin lỗi: “Thực xin lỗi.”

Hoa Thanh Nguyệt không chú ý tới nên còn tưởng anh đang xin lỗi vụ ‘Xuyên qua cầu tuyến’ khiến đám chó kia loạn lên thế nên cô hé miệng cười nói: “Không sao.”

Diệp Nhượng thấy cô không hiểu thế là càng thêm nghiêm túc.

“Anh nói là vừa rồi lúc em ôm anh.....” Diệp Nhượng uốn éo cái đầu chó, ngượng ngùng nhưng chân thành nói, “Anh không cẩn thận mạo phạm ngực của em.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... A?”

Ba giây sau tiếng phanh kết chói tai vang lên, Hoa Thanh Nguyệt đánh xe vào lề đường sau đó quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn Diệp Nhượng.

Con chó con Diệp Nhượng ngồi nghiêm chỉnh ở ghế sau, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Nếu em tức thì có thể đánh anh.”

Hoa Thanh Nguyệt nhìn anh một lúc lâu biểu tình mới dịu lại, sau đó cô tiếp tục lái xe đi và nhẹ giọng nói: “Thôi, không sao, em biết anh là người thế nào.....”

Sau khi con chó màu xám nghe thế thì đầu chó ngẩng ra và lập tức hỏi: “VẬY, anh có thể hỏi em một việc được không? Anh muốn biết suy nghĩ và thái độ của em.”

“Anh nói đi.” Hoa Thanh Nguyệt dùng ngón tay trắng nõn gõ tay lái, đám vòng bạc phẩm chất và hoa văn không giống nhau cũng theo đó chạm vào nhau phát ra tiếng đinh đang.

Diệp Nhượng nói: “Hoa Thanh Nguyệt, nếu không có việc này mà anh tỏ tình với em hôm qua thì em có đồng ý không?”

Biểu tình của Hoa Thanh Nguyệt thực rối rắm, nửa mềm lòng nửa phiền lòng.

Diệp Nhượng: “Em cứ nói thật, bởi vì sắp tới anh..... có lẽ sẽ không tỏ tình với em nữa.”

Con chó lông xám bị thương cúi đầu nhìn móng vuốt của mình mà thờ dài.

“Khả năng sẽ không.....” Hoa Thanh Nguyệt lẩm bẩm nói.

“Nhưng cũng không phải bởi vì em không thích anh, đúng không?”
Diệp Nhượng ngẩng đầu lên hỏi tiếp, “Anh có niềm tin vào giác quan thứ sáu của mình, trong nửa năm qua theo đuổi em anh cũng chú ý tới phản ứng của em.

Em có thích anh hay không anh vẫn nắm chắc, chẳng qua anh muốn nghe em nói.”

Hoa Thanh Nguyệt thờ sâu, nói: “Thích, nhưng.....”

“Nhưng em cũng chán ghét anh.” Diệp Nhượng nhảy lên ghế phụ nghiêng đầu hỏi cô, “Là anh có khuyết điểm hay thói quen nào mà em không thể chịu nổi sao? Chúng ta có thể nói thẳng với nhau, chỉ cần không phải thứ xung đột về công tác hoặc tam quan thì anh đều có thể sửa.

Con người không ai hoàn hảo cả, nhưng vì sao em không chịu nói gì với anh?”

Biểu tình của Hoa Thanh Nguyệt càng thêm rối rắm: “Thật ra cũng không phải khuyết điểm.....”

“Vậy rốt cuộc là cái gì?” Diệp Nhượng nói, “Nửa năm qua đã vô số lần anh thấy em giãy giụa.

Rõ ràng là em rất để ý tới thứ đó, vì thế em luôn giữ thái độ như gần như xa với anh, bao gồm cả tin nhắn kia nữa.”

“Tin nhắn?” Hoa Thanh Nguyệt không hiểu gì hết.

“Tối hôm qua vốn em muốn hỏi han quan tâm anh nhưng sau đó em lại xóa hết và chỉ gửi một dấu hỏi lạnh còn hơn băng.”

Giờ thì Hoa Thanh Nguyệt nghe hiểu rồi: “Anh đang bất mãn hả?”

Con chó màu xám kinh ngạc: “Không phải, anh đang thương lượng đối sách với em.

Anh không muốn em vừa thích anh lại cảm thấy phiền chán.....”

Hoa Thanh Nguyệt trầm mặc thật lâu.

Khuyên tai hình vàng trắng với hoa văn phức tạp độc đáo của cô hơi rung rung, cuối cùng Hoa Thanh Nguyệt lắc đầu hỏi: “Diệp Nhượng, anh thật sự không nhớ rõ sao?”

“Nhớ rõ cái gì?” Diệp Nhượng nghi hoặc.

Hoa Thanh Nguyệt cắn môi rồi rầm một lúc mới nói: “Chúng ta đã từng gặp nhau rồi, đây không phải lần đầu tiên mà là lần thứ hai.”

Diệp Nhượng: “.....”

Một phút sau.

Diệp Nhượng: “Em không sửa tên chứ?”

Ánh mắt Hoa Thanh Nguyệt lại tràn bi thương sau đó cô nhẹ nhàng lắc đầu.

Diệp Nhượng: “Không có khả năng..... Trí nhớ của anh luôn tốt.”

Hoa Thanh Nguyệt càng khó chịu hơn.

Lại qua thật lâu Diệp Nhượng thành thật đáp: “Thực xin lỗi, anh không nhớ rõ.

Em nói rằng lần đầu tiên anh tới Miêu Cương chúng ta đã gặp nhau rồi ư?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Thôi, không cần nói nữa.

Diệp Nhượng, anh không nhớ rõ em, thậm chí còn chẳng có ấn tượng gì, chỉ nguyên chuyện này đã đủ đả kích lắm rồi..... Từ giờ cho tới khi đến trại anh đừng có nói gì nữa.”

Diệp Nhượng: “Anh cho rằng phải thảo luận rõ chuyện này mới có thể giải quyết.....”

Diệp Nhượng thấy lông mi Hoa Thanh Nguyệt treo nước mắt trong suốt thì bỗng nhiên im bặt.

Anh xấu hổ chép miệng, giống con chó con tui thân bò xuống nằm bệt.

Bên trong xe một người một chó đều khó chịu.

Diệp Nhượng nhắm mắt lại nghĩ tới những gì mình trải qua khi lần đầu tiên tới Miêu Cương nhưng..... Thật sự không có Hoa Thanh Nguyệt.

Mười năm trước anh mười sáu tuổi, Hoa Thanh Nguyệt hẳn là mười hai hoặc mười ba tuổi.

Một cô nhóc tuổi ấy..... thì bộ dạng hẳn không khác gì bây giờ mới đúng chứ?

Nếu lúc trước từng gặp Hoa Thanh Nguyệt thì không có chuyện anh không để ý tới.

Rốt cuộc cô hiện tại có thể khiến anh vừa gặp đã yêu vậy 10 năm trước hẳn cũng thế.

Nhưng..... anh thật sự không nhớ nổi.

Chẳng lẽ Hoa Thanh Nguyệt thay đổi quá nhiều ư? (Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Cũng không có khả năng, cô không làm phẫu thuật thẩm mỹ, cái này nhìn anh trai cô là biết.

Hai anh em họ rất giống nhau chứng tỏ gien di truyền nhà họ như thế rồi chứ không phải do tác động dao kéo.

Rốt cuộc là sao vậy nhỉ?

Xe chạy trên con đường nhỏ mới xây, mưa thì ngày một lớn.

Hai bên đường nhỏ là rừng cây rậm rạp, con đường tới trại vòng quanh núi vàn dốc xuống dưới.

Vì không thấy tín hiệu nên anh hoàn toàn không phán đoán được gì.

Diệp Nhượng đứng lên, mỗi sợi lông đều dựng thẳng, mắt nhìn chăm chăm tình huống giao thông.

Trong lúc xe xóc nảy cuối cùng anh cũng đánh vỡ cục diện bế tắc: “Con đường mới này thoạt nhìn không dễ đi, mưa càng lúc càng lớn..... Em lái chậm một chút, cẩn thận mới tốt.”

“Câm miệng.” Hoa Thanh Nguyệt vẫn đang nổi nóng nhưng dù thế cô vẫn nghe lời mà chậm lại.

Con chó lông xám nâng móng trước đặt lên vai cô và nhẹ nhàng vỗ vỗ: “Anh sai rồi, xin lỗi.”

Anh vừa mới dứt lời thì chớp mũi Hoa Thanh Nguyệt đã đỏ ửng, nước mắt rơi xuống dưới nhưng khí thế của cô lại hoàn toàn không thảm hại mà rất tức giận: “Anh biết em thương tâm nhất là gì không?”

Cô nói: “Anh nói trí nhớ của anh siêu quần! Thiên tài! Tinh anh! Học cái gì đều sẽ không quên nhưng anh lại không nhớ ra em! Rõ ràng em từng xuất hiện, rõ ràng khoảng thời gian đó.....”

Diệp Nhưorget không biết làm sao, trong lòng càng áy náy hơn.

Hoa Thanh Nguyệt đập vô lăng cả giận: “Điều khiến em tức hơn nữa đó là điều này đã chứng minh một chân lý được truyền ngàn đời!”

Diệp Nhưorget: “..... Khụ, anh xin lắng nghe.”

Đây hẳn không phải lời gì hay ho nhưng anh nguyện ý bị em mắng, mau mắng đi, anh chấp nhận được.

Cần gạt nước vang lên lách cách lách cách, mạnh mẽ lau cửa sổ và xen vào cho thêm náo nhiệt.

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Đàn ông đều là cái thứ nhìn mặt, phì, đồ chó má.”

Hoa Thanh Nguyệt vừa dứt lời Diệp Nhưorget đã nhận ra biến hóa của thân thể.

Trước mắt cảnh vật dần mất đi màu sắc, mà cùng lúc ấy khứu giác của anh cũng nhạy hơn hẳn.

Anh nghe được tiếng ầm ầm phía trước, tiếng cát đá lăn xuống, còn ngửi được mùi tanh của một lượng bùn đất lớn.

Từ từ, hình như anh

Càng giống chó hơn lúc trước thì phải?

Chương 5: 5: Gâu Gâu Gâu!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng: “Hình như có cái gì đó không thích hợp, gâu!”

Hoa Thanh Nguyệt bị một tiếng gâu này của anh dọa ngừng cả xe.

Diệp Nhượng: “Đừng đi tiếp nữa, gâu! Phía trước có khả năng có sạt lở đất đó! Trời mưa lớn thế này chúng ta vẫn nên trở về đi! An toàn của em là quan trọng nhất, gâu!”

Sắc mặt Hoa Thanh Nguyệt biến đổi.

“Diệp Nhượng?”

Diệp Nhượng: “Gâu..... Anh cũng không biết vì sao lại thế này nhưng từ lúc em mắng câu đàn ông chó má xong thì gâu..... anh cũng không có cách nào khống chế được bản thân không gâu!”

Hoa Thanh Nguyệt thầm nghĩ chẳng lẽ cô đúng là nguyên nhân sao?

Con chó lông xám vươn một móng trước gác trên vai cô và giục: “Mau quay đầu đi thôi, gâu!”

Một tiếng gâu vừa vang lên thì một màn sạt lở núi đã diễn ra phía trước, núi đá mang theo bùn đất xôn xao rơi xuống chặn đường.

Đá vụn vẩy ra bắn vào trên xe của Hoa Thanh Nguyệt.

Diệp Nhượng cũng mới chỉ nghe nói tới tin tức núi sạt lở chứ chưa từng được chính mắt nhìn thấy vì thế anh lập tức bị dọa gâu gâu vài tiếng.

Dù cảm thấy cực kỳ mất mặt nhưng gâu gâu hình như đã trở thành bản năng của anh.

Hoa Thanh Nguyệt cũng đã lấy lại bình tĩnh và đánh xe lui về sau.

“3000 mét đường đèo.....” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Hiện tại chúng ta đang ở giữa đường, chỉ sợ trên đường trở về cũng sẽ có nguy cơ lở đất, anh có nghe được động tĩnh gì không?”

Con chó lông xám dựng lỗ tai lên nghe ngóng: “Gâu..... Nghe được, tiếng sấm, tiếng mưa to và tiếng sét.”

Hoa Thanh Nguyệt lắc đầu nói: “Đó không phải tiếng sấm, đó là tiếng núi lở quanh quẩn trong sơn cốc, nước mưa cũng đã đổi màu rồi..... Sợ là không yên đâu.”

Con chó lông xám đặt vuốt trước lên vai cô và gâu gâu nói: “Chuyện này anh không có kinh nghiệm, gâu, nếu là bọn em thì sẽ xử lý thế nào?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Xuống xe.”

Cô lấy một cái áo đi mưa từ thùng đồ sau đó bế con chó lông xám lên và nói: “Trong núi có nơi tránh bão khẩn cấp, xuyên qua mảnh rừng phía trước là tới.”

Diệp Nhượng: “Nghe em vậy, gâu.”

Bên ngoài vẫn mưa như trút, Hoa Thanh Nguyệt xuống xe và móc một cái bút ra vẽ một hình tứ giác trên cửa sổ xe.

Nước cọ qua cửa sổ xe khiến hình tứ giác vừa vẽ đã bị rửa trôi không thấy.

Diệp Nhượng: “Đây là tín hiệu dành cho nhân viên cứu hộ à?”

“Đúng.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Dưới tình huống bình thường thì chỉ mất nửa tiếng là tới trại, tới lúc ấy anh trai em sẽ gọi điện thoại.”

Nếu không gọi được anh ấy sẽ nói với ba ba, cứ thế sẽ có tộc nhân biết em bị kẹt ở đây.

Chỉ cần bọn họ tìm được cái xe này, nhìn thấy ký hiệu này thì sẽ biết em ở đâu.”

Hoa Thanh Nguyệt kéo áo mưa che trên người Diệp Nhượng sau đó tháo một cái nhẫn vặn một cái là có một cái kim bật ra.

Cô chọc thủng một quả cầu nhỏ trang trí màu đỏ trên vòng bạc.

Diệp Nhượng ngửi được một mùi thơm ngọt như có như không quanh quần bên người bọn họ.

“Đi thôi.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Nơi này cách địa chỉ cũ của Thương tộc rất gần.”

Cô ôm con chó nhỏ trượt khỏi đường lớn và đi vào núi rừng.

Bên tai Diệp Nhượng là tiếng bùm bùm của nước mưa rơi xuống lá cây và mặt đất.

Cái này ảnh hưởng tới thính giác của anh, mà mùi vị thần bí Hoa Thanh Nguyệt dùng để tự cứu lại ảnh hưởng khứu giác của anh vì thế lúc này thứ giác quan duy nhất anh có thể dùng được là giác quan thứ sáu, thứ càng trở nên nhạy bén sau khi anh biến thành chó.

Cái đuôi của anh dựng lên, miệng hỏi Hoa Thanh Nguyệt: “Trong rừng có nguy hiểm không? Nếu có thì chúng ta nên làm chút so sánh để đánh giá nguy hiểm.”

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Có, nhưng từ nhỏ bọn em đều lớn lên và chơi đùa trong núi rừng nên dù có gặp nguy hiểm cũng có thể xử lý.”

Diệp Nhượng: “Gâu..... Ngày mưa vào rừng sẽ có những nguy hiểm gì?”

“Chỉ cần không phải thời tiết quá ác liệt thì sau khi vào rừng thứ duy nhất cần cảnh giác chính là đường đi dưới chân.”

Hoa Thanh Nguyệt vừa nói vừa phán đoán phương hướng rồi dần đi vào sâu trong rừng.

Phía sau là tiếng núi đá sạt lở vang lên ầm ầm ngày một xa, ngày một mờ hồ.

Vì có cây cối sum xuê nên mưa gió cũng bị ngăn cản ở bên ngoài.

Nơi này tuy rằng tối nhưng cũng an tĩnh.

Diệp Nhược nghe được đủ các loại âm thanh hoạt động của các loài, một cách chậm rãi.

“Gâu, chỗ này.....” Diệp Nhược nói, “Giống như có kết giới.”

“Đúng không?” Hoa Thanh Nguyệt tự hào nói, “Trước kia nơi này là chỗ Thương tộc sinh sống, cánh rừng này có tên là Ngọc Đái Lâm.

Một ngàn năm trước Miêu Cương chấn động mạnh, Ngọc Đái Lâm bị cắt ngang phân thành hai vì thế tộc nhân đều di chuyển ra ngoài.”

Cô thả Diệp Nhược xuống đất, hai tay nắm lấy mái tóc dài của mình vắt khô nước sau đó tiện tay nhặt một cành cây khô trắng bệch cuốn tóc và búi lên.

Mà Diệp Nhược thì lắc lắc người cho nước rụng xuống, động tác của một con chó chuẩn không lệch đi đâu được.

“Anh có thấy rãnh sâu phía trước không?” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Đó chính là vết nứt hình thành sau cơn địa chấn kia, đất đá trôi xuống đa phần sẽ rơi vào đây thôi, không qua được nơi đó đâu.”

Cái khe kia không rộng nhưng rất sâu, một cây đại thụ mọc đầy rêu xanh vắt ngang qua khe hở.

“Chúng ta đi qua cái cây này là sang bên kia.” Hoa Thanh Nguyệt vừa nói vừa cởi giày đạp chân trần lên bùn đất mềm mại.

Diệp Nhượng nói: “Em có thể treo giày trên cổ anh.”

Anh vẫn rất ga lăng nhé.

Nhưng Hoa Thanh Nguyệt chỉ cười lắc đầu rồi dùng một dây leo khô buộc giày vào cầm trong tay sau đó ôm lấy anh bước qua cây đại thụ kia.

Cô hít sâu một hơi và bước nhanh qua cây cầu bắt đắ dĩ, nơi nào cô đi qua sẽ có giọt nước bắn lên, trên rêu xanh ướt át có dấu chân của cô để lại, hai chân cô thì dính những mảng rêu tươi mới.

“Thành công rồi!” Hoa Thanh Nguyệt buông Diệp Nhượng xuống và đi giày vào, “Đi qua cây cầu kiểu thế này là phải bước vững vàng, lại phải nhanh nếu không sẽ dễ dàng bị trượt chân và ngã.....”

Diệp Nhượng ngồi xổm trên mặt đất và cười tủm tỉm nhìn cô.

Vừa rồi chạy quá nhanh nên cành cây khô mà cô dùng để búi tóc cứ thế rơi xuống, mái tóc dài như thác nước cũng xõa tung.

Thật là đẹp mắt.

Thật sự đẹp.

Diệp Nhượng xem đến si mê, cái đuôi lắc lắc phía sau tỏ rõ tâm tình của anh.

“Đi thôi.” Hoa Thanh Nguyệt nhặt một cành cây màu tím trên mặt đất để quấn tóc, “Không xa đâu, đi về hướng nam thêm chừng ba dặm nữa là tới nhà gỗ tránh mưa.”

Diệp Nhượng đứng dậy lắc lắc bốn chân và cái đuôi rồi hô: “Gâu!”

Một tiếng này dọa anh sợ tới độ linh hồn nhỏ bé cũng suýt bay ra.

Rõ ràng vừa rồi anh vẫn tốt cơ mà!

Diệp Nhượng: “Gâu gâu gâu!”

Tình huống này là thế nào?!!

Chẳng lẽ anh đã hoàn toàn biến thành chó sao? Vậy..... vậy về sau anh còn cứu được không?

“Gâu!” Diệp Nhượng nôn nóng xoay quanh, chỉ kém cắn đuôi khóc tu tu nữa thôi.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Không nói được tiếng người nữa ư?”

Diệp Nhượng ngẩng cái đầu nhỏ lên tủi thân đáp: “Gâu!”

Hoa Thanh Nguyệt nghiêm túc hơn hẳn: “Xem ra không thể trì hoãn được nữa, chúng ta phải nhanh chóng về trại thôi.”

Diệp Nhượng mới vừa gật đầu thì cả con chó bỗng run lên, cái đuôi thẳng tắp, lỗ tai cũng dựng như dây ăng ten.

Cả người anh căng chặt, trong bóng đêm đôi mắt anh phát ra ánh sáng nhìn chăm chăm vào chỗ nào đó trong rừng và phát ra tiếng gừ gừ uy hiếp.

Hoa Thanh Nguyệt xoay người nhìn chăm chăm về phía anh đang nhìn.

“Gâu gâu gâu!!”

Diệp Nhượng lại sủa vang.

Anh ngửi được mùi tanh nồng của động vật ăn thịt cỡ lớn.

Mùi kia thối hoắc, chua lèm xông vào mũi anh.

Dần dần anh nghe thấy tiếng bước chân của con vật kia, thật vững vàng nhưng vẫn nhẹ như không.

Nó đang thử thăm dò đi về phía này.

Chuông cảnh báo trong lòng anh rung lên, Hoa Thanh Nguyệt cũng đã hiểu nguyên nhân vì sao anh có biểu hiện này vì thế cô quỳ một gối xuống, tay sờ ra phía sau eo như đang tìm vũ khí.

Mặc kệ có vũ khí hay không nhưng động tác này có thể uy hiếp vị “khách không mời mà tới kia”, đây là trí tuệ sinh tồn của người Thương tộc.

“Đừng căng thẳng.....” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Động vật trong núi này có thể nhận ra mùi trên người của Thương tộc, người của Thương tộc đã đấu với tụi nó trăm ngàn năm nên tụi nó biết bọn em không dễ chọc.

Vì thế nếu có gặp nhau hai bên sẽ uy hiếp đối phương một chút rồi sẽ rút đi ngay.”

Diệp Như vọng cũng đã trấn định lại, giờ khắc này anh vừa cảnh giác vừa đấu tranh giữa phần nhân tính và cầu tính trong người mình.

Rừng cây vẫn vang lên tiếng sột sột soạt soạt, lờ mờ có thể nhìn thấy hình dáng đại khái của vị khách không mời kia.

Hoa Thanh Nguyệt cúi thấp người, ánh mắt dần sắc bén hẳn lên.

“Là báo núi.....” Hoa Thanh Nguyệt thấp giọng nói, “Nhớ là đừng tỏ ra căng thẳng, người của Thương tộc coi con báo là sứ giả của Sơn Thần, chúng nó cũng là đá thử vàng của dũng sĩ Thương tộc.

Chúng tôn kính người dũng sĩ có quả cảm, nếu kẻ địch mạnh nó sẽ rút lui, nếu kẻ địch yếu nó sẽ lấn lướt.”

Diệp Nhượng gật gật đầu và cũng thay ánh mắt sắc bén giống Hoa Thanh Nguyệt.

Ít ra thì về khoản này bọn họ cũng có chút giống tình nhân.

Con báo kia chậm rãi đi ra, mỗi bước chân đều vô cùng thông thả.

Một cơn gió núi thổi qua khiến đám đom đóm giấu trong lùm cây bay ra, ánh mặt trời cũng trút xuống chiếu sáng nơi hai bên đang giăng co.

Hoa Thanh Nguyệt hít ngược một hơi, mắt tròn tròn và không nhìn được cảm khái: “Đúng là sứ giả xinh đẹp của rừng già!”

Đó là một con báo màu trắng, vừa trẻ tuổi vừa có sức mạnh, đôi mắt nó lấp lánh, uy phong lẫm lẫm.

“Sơn Thần vĩ đại.” Hoa Thanh Nguyệt lẩm bẩm.

Sinh vật đẹp đẽ này khiến cô lại có linh cảm sáng tác rồi.

Diệp Nhượng thì cắn răng ngao ngao, mắt cũng trở nên sắc bén.

Anh nhảy đến chắn trước mặt Hoa Thanh Nguyệt và kêu gâu gâu: “Nếu muốn đi qua đây thì trừ phi mày bước qua xác tao!”

Con báo lẳng lặng giăng co với bọn họ.

Hoa Thanh Nguyệt ngây ngốc nhìn hình ảnh này sau đó không nhìn được lắc đầu cảm thán: “Quá đẹp..... Tự nhiên vĩ đại, dù ca ngợi bao nhiêu cũng không đủ.

Đây là cốt tủy của Miêu Cương, là vẻ tráng lệ của Thương tộc.....”

Đó là vẻ đẹp mang theo thần tính, dù là bức vẽ của cô cũng không thể biểu đạt được một phần mười vẻ đẹp này.

Con báo màu trắng cúi người, cái đuôi lắc lắc phía sau, đôi mắt nhìn chăm chăm Diệp Nhượng như đang tìm tòi nghiên cứu và tò mò.

Diệp Nhượng cũng đối diện với nó, khí thế không hề yếu hơn.

Con báo kia ngày càng gần, dần dần đi tới trước mặt anh.

Bản thân con chó lông xám cũng không e ngại, tuy không có kinh nghiệm nhưng trí tuệ của con người đã giúp anh lén lút hoạch định kế hoạch phòng thủ trong đầu.

Con báo kia phát ra tiếng gầm gào trong cổ họng.

Diệp Nhượng không hiểu ý nó nhưng vẫn phát ra những tiếng uy hiếp.

Có điều anh không để ý thấy Hoa Thanh Nguyệt đã sớm chống cằm ngồi xổm bên cạnh định xem diễn.

Người của Thương tộc cũng coi như có kinh nghiệm, con báo này rõ ràng đã ăn no nên mới ra ngoài đi dạo.

Đây cũng không phải địa bàn của nó, tiếng động nó phát ra cũng không phải tín hiệu tấn công mà giống như một loại thăm hỏi vì tò mò.

(Hãy đọc truyện này tại trang runghophach.com) Phiên dịch thành lời nói của con người thì sẽ là một người ăn uống no đủ đi ra ngoài tản bộ phát hiện có mấy kẻ xa lạ ăn mặc lố lằng đi qua con đường quen thuộc thế là nó không phán đoán được tình huống nên sẽ hỏi một câu: “Này người anh em ở đâu ra thế? Ăn cơm chưa?”

Hoa Thanh Nguyệt nhặt một cành cây lên rồi bắt đầu cân nhắc cấu trúc bức tranh của mình.

Diệp Nhượng: “Tuyệt đối, không thể, chết ở chỗ này được!”

“Gâu gâu gâu gâu!”

Con báo màu trắng lao xuống, Diệp Nhượng vừa muốn nhảy dựng lên đã bị nó vươn móng vuốt ấn cho bẹp dúm.

Anh ngây ra, nhưng lại chỉ thấy con báo kia tiến lại gần cọ cọ cái đầu lông xù lên đầu mình.

Diệp Nhượng: “Gâu?”

Ai thế?

Hoá ra nó đang muốn chơi cùng mình à?

Con báo màu trắng bám hai chân trước xuống mặt đất và đuổi người theo tiêu chuẩn của họ nhà mèo sau đó lắc lắc đầu và nhàn nhả đi vòng qua bọn họ.

Con chó lông xám: “Gâu gâu?”

Con báo màu trắng nhanh chóng biến mất trong rừng cây, tiếng bước chân dần đi xa.

Con chó lông xám thì ngây ra một lúc mới xoay người, từ từ, Hoa Thanh Nguyệt đâu?

Anh nhìn quanh một vòng lại thấy cô ở ngay bên cạnh và đang cầm một nhánh cây, mắt nhắm lại, bộ dạng cực bình thản.

Con chó lông xám vội chạy tới nhìn bức tranh trên mặt đất đã thành hình.

“.....”

Diệp Nhượng lại nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt, trong ánh mắt là vài phần kính nể.

Cô gái này đúng là vô tư quá đáng.

Thật là.....

Đom đóm bay vòng quanh cô như đang múa, Diệp Nhượng thì không nhin được nhào vào bụi hoa nghịch.

Thôi thì phần chó tạm thời thắng.

Anh lẫn lộn trong bụi cây, chân túm đom đóm, cả người cực kỳ vui vẻ.

Hoa Thanh Nguyệt thì trợn mắt nhìn một màn trước mặt, chỉ thấy con chó con vội vàng chơi đùa đom đóm quên cả trời đất thế là cô không nhin được phì cười.

Con chó lông xám dừng động tác và nhìn về phía này.

Đom đóm lại bay tới khiêu khích anh.

“Chơi đi.” Hoa Thanh Nguyệt cười tủm tỉm nói, “Khó có lúc thế này.”

Con chó lông xám lắc lắc đầu và đi tới bên cạnh cô ngoan ngoãn ngồi xuống.

Diệp Nhượng nhìn cô và biết hiện tại dù anh có nói chuyện cô cũng không hiểu vì thế chỉ thầm lẩm bẩm: “Thực xin lỗi, tuy anh không nhớ nổi mười năm trước em có từng xuất hiện trong cuộc đời anh hay không nhưng..... bây giờ anh thật sự thích em.”

Anh còn nói thêm: “Biến thành chó con rồi vẫn thích.”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức cười khanh khách sau đó xoa đầu Diệp Nhượng và nhẹ giọng nói: “Ừ, em nghe được rồi.”

-----oOo-----

Chương 6: 6: Xin Chào Diệp Nhượng Bé Bỏ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nghe thấy tiếng của chính mình và câu trả lời của Hoa Thanh Nguyệt khiến Diệp Nhượng sững sốt đến ngậy người.

“Anh.....”

Anh có thể nói được rồi à? Anh khôi phục lại bình thường rồi à?!

Diệp Nhượng vui vẻ nhìn chân mình nhưng vẫn là chân chó.

Hoa Thanh Nguyệt ôm chặt lấy anh rồi xoa xoa cái đầu lông xù.

Con gái quả thực cẩn thận tinh tế hơn đám con trai nhiều, sau khi ôm ấp một lúc cô còn không quên lấy khăn ra lau chân cho anh.

Một đường này móng vuốt của anh dính toàn bùn đất màu nâu.

Đợi Hoa Thanh Nguyệt lau xong anh mới hồng hộc thở ra một hơi.

Hoa Thanh Nguyệt: “Hử? Anh có ý kiến gì hả?”

Người biến thành chó rồi còn kháng cự không cho lau chân à?

Ai biết con chó lông xám lại ngợng ngừng xoắn suốt nói: “Anh đang cười..... Gâu, sau khi biến thành chó hình như người anh miễn cảm hơn, có lúc không thể tự khống chế được, xin lỗi, gâu.”

Nói dối đó!

Nếu anh là Pinocchio thì khẳng định cái mũi đã dài một đoạn rồi!

Diệp Nhượng bình thường đã có máu buồn, chỉ cần ai đó chọc một cái anh sẽ lập tức mất hết hình tượng tinh anh, nghiêm túc.

Vì thế để duy trì thể diện của một người đàn ông trưởng thành ngày thường anh cũng phải rất chú ý.

Mấy tháng trước anh theo đuổi Hoa Thanh Nguyệt, vào đúng lúc mãnh liệt nhất nên đầu óc anh cũng nóng lên và quên mất khoảng cách an toàn.

Hoa Thanh Nguyệt kéo anh đi xem triển lãm tranh, trong lúc ấy ngón tay cô chọc chọc phía sau lưng thế là anh không nhận được cú đầu cười một tiếng.

Nhưng vừa hoàn hồn anh đã vội lấy lại vẻ nghiêm túc vì sợ mất mặt.

Chờ anh quay người lại đã là một người đàn ông thẳng tắp cứng rắn.

Lúc này Hoa Thanh Nguyệt lại như cố ý chọc anh cười vì thế lau xong mấy cái vuốt cho anh cô còn đặt anh lên đùi và bắt đầu xoa bụng, xoa chân.

Diệp Nhưorget nghĩ thầm mình đã biến thành bộ dạng này rồi thì cần gì phải nhận cười nữa, dù gì thì sau này cũng có thể đổ hết lên đầu con chó.

Vì thế, Hoa Thanh Nguyệt đúng là nhận được một con chó lông xám thực thụ, vừa được xoa bụng nó đã há miệng lè lưỡi, vẻ mặt vui hơn hớn, đuôi vẫy như điên.

Hoa Thanh Nguyệt cười ha ha không ngừng, rất có cảm giác có Diệp Nhưorget trong tay thì như có cả thiên hạ.

Quân tử báo thù mười năm không muộn.

Diệp Nhưorget, mười năm trước anh chẳng thèm liếc em cái nào, còn dám cự tuyệt lời tỏ tình của em.

Mười năm sau em đặt anh lên đầu gối mà xoa mà nắn nè!

Đúng là Thiên Đạo xoay chuyển, trời xanh sẽ không tha cho ai!

Và trời xanh nhanh chóng vả mặt người ta, cực kỳ nghịch ngợm.

Lúc nội tâm Hoa Thanh Nguyệt diễn tới chỗ náo nhiệt nhất thì Diệp Nhượng “Phanh” một tiếng và khôi phục hình người.

Anh chàng cao 1 mét 8 nằm bò trên chân cô, ý cười trên mặt còn chưa thu lại, khoe mắt đuôi lông mày vẫn thắm đầy tươi cười như mật.

Càng xấu hổ chính là phần lông xám bị Hoa Thanh Nguyệt xoa loạn lúc này biến thành quần áo xộc xệch hỗn độn.

Tây trang của anh bị cô xoa loạn hết cả lên, cúc áo bật mấy cái, lại thêm ánh mắt vui vẻ đến hơi nóng lên của Diệp Nhượng khiến hình ảnh hơi..... hơi mang tính chất trẻ em không nên nhìn.

Đôi mắt Hoa Thanh Nguyệt còn không biết cố gắng mà cứ thế phản kháng lại chỉ huy của não bộ và lảng lảng nhìn chăm chăm cổ áo sơ mi của anh giống như muốn biến thành tia X thiêu cháy một thân quần áo này rồi xem phong cảnh bên dưới vậy.

Diệp Nhượng còn chưa nhận ra mình đã khôi phục lại bộ dáng cũ thế là anh nhướn mày, duỗi tay ý bảo cô đừng có ngừng.

Mau xoa xoa đi, đừng có ngừng!

Nhưng vừa nhìn thấy bàn tay con người đã một ngày không thấy thế là tươi cười trên mặt Diệp Nhượng cứng lại, sau đó anh hồng mặt, chỉ muốn hôi phi yện diệt.

Hoa Thanh Nguyệt lập tức cầm lấy áo mưa che kín mặt Diệp Nhượng lại.

Diệp Nhượng suýt thì bị cô ám sát.

Hoa Thanh Nguyệt cuống cuồng: “Thực xin lỗi!!”

Diệp Nhượng: “.....”

Hiện tại anh kêu gâu gâu có còn kịp không? Sao mà mất mặt thế này?! Anh sống tiếp thế nào đây??

Anh vội che mặt với ý định dùng biện pháp vật lý để hủy diệt cái sự xấu hổ này.

Hoa Thanh Nguyệt cũng vội nói: “Khụ..... Xem ra anh đã khôi phục rồi, tốt quá, em còn đang lo lắng chuyện anh đi WC.....”

Quả thực một đường này cô cứ lo lắng đề phòng mãi, cô sợ đi qua một cái cây nào đó con chó lông xám sẽ nâng chân sau lên đánh dấu lãnh thổ thì

Diệp Nhượng: “Ừ.....”

Anh vẫn phải nhịn đến giờ đó.

Từ sau khi biến thành chó anh lập tức ra lệnh cho bản thân rằng chỉ cần anh dám nâng chân sau lên thì sẽ phải lập tức đập đầu vào cây hoặc nhảy vực luôn coi như xong chuyện.

Diệp Nhượng đứng lên gỡ áo mưa xuống rồi quay đầu tìm Hoa Thanh Nguyệt lại thấy mặt cô đỏ ửng, bộ dạng ngượng ngùng nhưng cực kỳ đáng yêu.

Diệp Nhượng khẽ cười cười sau đó sửa sang lại quần áo.

Lúc này hai người một trước một sau lặng lẽ đi tiếp, mãi cho tới nhà gỗ nhỏ cũng không ai nói câu gì.

Căn nhà gỗ dựng ở nơi cao, vì nhiều ngày nay không có ai tới dọn dẹp nên bậc thang mọc đầy rêu xanh.

Hoa Thanh Nguyệt bước lên trước nhưng có lẽ vì thất thần, trong đầu toàn bong bóng màu hồng hỗn loạn lúc chơi với con chó con mang tên Diệp Nhượng thế là cô dẫm không đủ lực và cả người mềm như bông trượt xuống.

Diệp Nhượng vừa lúc đi sau và nâng tay lên đỡ lấy eo của cô.

Hoa Thanh Nguyệt chỉ mặc một cái áo đơn thể nên cố có thể cảm nhận rõ độ ấm từ lòng bàn tay anh xuyên qua áo, xông lên đầu khiến cô tê dại.

Diệp Nhượng hồn nhiên không phát hiện ra: “Cẩn thận một chút.”

Anh đỡ Hoa Thanh Nguyệt đứng vững sau đó bước nhanh lên bậc thang và mở cửa ra đánh giá căn nhà gỗ nhỏ kia.

Thấy không có nguy hiểm gì anh mới xoay người nói: “Em lên đây.”

Hoa Thanh Nguyệt thấy trước mặt mình có thêm một bàn tay.

Anh đúng là người sẽ chú ý những chi tiết nhỏ thế này.

Hoa Thanh Nguyệt do dự nhìn chằm chằm bàn tay thon dài đang duỗi ra của anh.

Diệp Nhượng thấy cô bất động thì hơi lắc lắc tay nói, “Em sợ gì chứ, anh có cào em đâu.”

Hoa Thanh Nguyệt ngược mắt nhìn anh.

Diệp Nhượng: “..... Nếu không thì em coi như đây là móng vuốt của con cún con đi, như vậy em không ngại nữa phải không?”

Hoa Thanh Nguyệt hé miệng cười và gật gật đầu sau đó nhẹ nhàng cầm lấy tay anh.

Diệp Nhượng lại dùng sức cầm lấy cả bàn tay cô và nói: “Không hiểu nổi phụ nữ bọn em nữa, giữa đàn ông và chó bọn em lại chọn cầm móng vuốt của chó chứ không chịu nắm tay đàn ông là sao? Chân chó có cái gì tốt? Toàn là bùn.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Diệp Nhượng, câm miệng.”

Anh chàng Diệp Nhượng ngay thẳng lại vẫn không chịu im: “Tay em như trân bảo, giá trị liên thành, chân chó không hợp đâu, chỉ có tay anh mới hợp thôi.”

Anh giải thích logic của chính mình: “Tay của anh bao nhiêu người cầu mà không được, ngày thường anh toàn chạm vào công trình trọng điểm quốc gia đó.”

Hoa Thanh Nguyệt bĩu môi.

“Thật sự không hiểu được, anh là chó thì em thân thiết, biến lại thành người thì em lại lờ anh đi.” Diệp Nhượng nói, “Cầm tay cũng thế, là chó thì em vừa ôm vừa tự tay lau móng cho anh, giờ là người thì em lại do dự không chịu nắm.”

Em vẫn đang câu à?”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Anh vẫn nên làm chó thì hơn, làm chó con đáng yêu hơn nhiều.

Diệp Nhượng vặn đèn cho sáng sau đó một tay dắt cô đi tới một cái ghế.

Anh cúi người thổi bụi trên đó rồi quay đầu hất xì một cái mới quay người mời cô: “Ưu tiên phụ nữ trước.”

Hoa Thanh Nguyệt hơi nguôi giận.

Anh chàng này chính là như vậy, trong quá trình theo đuổi cô anh cứ khiến cô gian nan di chuyển giữa cảm giác tức giận và nguôi giận.

Diệp Nhượng ơi là Diệp Nhượng, em cũng đến phục anh.

Chờ Hoa Thanh Nguyệt ngồi xuống rồi Diệp Nhượng cũng ngồi xuống một cái ghế khác và hỏi: “Được rồi, giờ chúng ta vào việc chính nhé.”

Hoa Thanh Nguyệt còn tưởng Diệp Nhượng muốn nói tới việc tới trại để giải quyết chuyện kỳ quái lúc anh biến thành chó nhưng ai biết anh lại mở miệng nói: “Vừa rồi anh đã suy nghĩ cả quãng đường nhưng vẫn không hiểu.

Em nói 10 năm trước chúng ta từng gặp nhau, tuy anh không nhớ nổi nhưng nếu em nói có thì việc đó ắt là đã xảy ra.

Có điều với tiền đề đó thì anh hoàn toàn không biết chuyện chúng ta từng gặp mặt 10 năm trước và chuyện anh theo đuổi em bây giờ có liên quan gì tới nhau!”

Hoa Thanh Nguyệt há hốc miệng, cả người ngây ra, trong lòng lại đang có chiến tranh vùng Vịnh với bom đạn oanh tạc: Diệp Nhượng?? Đầu anh rốt cuộc làm bằng cái gì thế??? Logic của anh từ chỗ nào ngoài không gian tới à??

Diệp Nhượng vẫn nghiêm trang nói: “Rất kỳ quái.

Anh là người cực kỳ lễ phép, hiện tại như thế, mười năm trước cũng thế nên khẳng định anh không hề đắc tội em.

(Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Vậy thì vì sao em lại giận anh chỉ vì mười năm trước chúng ta đã gặp và mười năm sau anh theo đuổi em chứ? Chỉ vì anh không nhớ ra đã từng gặp em à?”

Hoa Thanh Nguyệt đã phẫn nộ đến tột đỉnh.

Cô ném cái áo mưa cầm trong tay lên đầu anh và hận không thể dẫm đá cho anh bầm dập luôn.

“Diệp Nhượng! Cái hay thì anh không nói, toàn nói cái dở! Anh cố ý hả?”

Diệp Nhượng nhắc áo mưa lên như cô dâu nhắc khăn trùm đầu để lộ mặt mày xinh đẹp không khác gì minh tinh trên màn ảnh.

Nhưng cái vị ‘tân nương’ xinh đẹp như vẽ ấy nói lời nào là muốn đấm lời ấy.

Anh vẫn tiếp tục cãi nhai: “Sao lại thế? Anh đâu có nhầm chán tới mức ấy, anh đang tìm hiểu ngọn nguồn cơ mà.”

Hoa Thanh Nguyệt bỗng nhiên trầm mặt: “Em nghĩ kỹ rồi.”

Diệp Nhượng: “Hả?”

“Vốn dĩ em định tới đây rồi em sẽ chậm rãi kể lại cho anh nghe.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Hiện tại em đổi ý rồi, Diệp Nhượng, em sẽ không nói cho anh biết.

Nếu anh muốn tìm hiểu thì tự mà nhớ đi, nếu không nhớ ra.....”

Hoa Thanh Nguyệt làm động tác cắt cổ: “Vậy thì coi như không có tỏ tình gì hết!”

Diệp Nhượng rùng mình.

Nghiêm trọng thế sao?

Hoa Thanh Nguyệt quay mặt qua chỗ khác và nhìn ngoài cửa sổ: “Hiện tại đúng là buồn cười..... Mười năm em nhớ mãi không quên nhưng anh lại chẳng nhớ em là ai.

Một em còn nhớ anh những mười năm.....”

Cô đã chã chực khóc, nhưng biểu tình vẫn quật cường.

“Anh từng là bầu trời trong lòng em..... Chiếm hết toàn bộ thời gian thiếu nữ ngây ngô, trong sổ nhật ký của em toàn là anh.....” Hoa Thanh Nguyệt run giọng che mặt nói, “Nhưng hiện tại em phát hiện ở trong lòng anh em thậm chí còn chẳng tồn tại..... Diệp Nhượng, anh có mặt mũi gì mà thích em của mười năm sau chứ?”

Diệp Nhượng chậm rãi ngồi gần và nghiêng đầu nhìn cô.

Tay anh ngừng giữa không trung muốn an ủi cô nhưng lại không dám chạm vào.

“..... Thực xin lỗi.”

“Vì sao chứ? Chuyện nhỏ nhặt thế này..... mà em lại để ý như thế.” Hoa Thanh Nguyệt lẩm bẩm tự nói, “Vì sao một người lạnh nhạt như anh lại chiếm vị trí lớn như vậy trong lòng em? Em tình nguyện để anh buông trái tim em ra.....”

Diệp Nhượng muốn xoa mặt cô để an ủi.

Nhưng anh càng ngày càng cách xa Hoa Thanh Nguyệt.

Không thích hợp?

Chẳng lẽ mình lại biến thành chó ư?

Diệp Nhượng vội vàng nhìn về phía thân thể của mình.

Ngay sau đó anh phát hiện sự tình còn nghiêm trọng hơn biến thành chó nhiều.

Anh..... thu nhỏ lại.

Hoa vẫn trên ghế gỗ ngày một lớn, càng ngày càng rõ còn Hoa Thanh Nguyệt cũng đã buông tay che mặt và lau sạch nước mắt.

Diệp Nhượng kinh hãi nhìn giọt nước mắt của cô dội xuống làm người anh ướt sũng.

Sắc mặt anh trắng bệch, miệng gào lên: “Thảm!”

-----oOo-----

Chương 7: 7: A Anh Bị Thu Nhỏ Rồi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng bị thu nhỏ.

Mà nhỏ này chính là nói cả người anh đều nhỏ lại.

Anh giơ tay ra và so với Hoa Thanh Nguyệt với kích thước cực đại phía trước thì có thể đại khái đoán ra chiều cao của mình lúc này — — hẳn là còn không đến một centimet.

Đàn ông ấy mà, thứ khiến họ hoàn toàn không chịu được chính là nhỏ!

Haizzzz, cũng chẳng biết giận ai.

Diệp Nhượng nhanh chóng hiểu ra mức độ nghiêm trọng của việc biến thành bé xíu thế này.

Anh sẽ gặp nguy hiểm hơn lúc biến thành chó nhiều.

Rốt cuộc anh đã biến nhỏ tới độ nước mắt của Hoa Thanh Nguyệt cũng có thể khiến anh ướt sũng thế nên nguy hiểm sau này ắt hẳn sẽ càng nhiều hơn.

Hiện tại chỉ cần cô dịch mông một chút là anh sẽ tan xương nát thịt ngay.

Diệp Nhượng thử lên tiếng gọi Hoa Thanh Nguyệt.

Nhưng rất tiếc lúc này anh mới thực sự hiểu cái gì gọi là “Thấp cổ bé họng”.

Giọng anh bây giờ còn không bằng tiếng muỗi kêu, đương nhiên không thể tới tai “Thiên tử” được.

“Hoa — — Thanh — — Nguyệt!”

Diệp Nhượng gọi tới rách họng.

Không được, phải nghĩ cách khác để cô ấy chú ý tới anh thôi.

Chỉ cần cô chú ý tới là khả năng anh “đột tử” sẽ giảm xuống cực nhỏ.

Hoa Thanh Nguyệt lau nước mắt rồi ngẩng đầu lên nhìn sang bên cạnh.

“..... Ơ?” Hoa Thanh Nguyệt sững sốt.

Biểu tình của cô có biến hóa nhưng trong mắt Diệp Nhượng lúc này nó như một thước phim quay chậm vậy.

Cô chậm rãi quay đầu, mắt hơi mở to và kinh ngạc nhìn chỗ trống bên cạnh.

“..... Diệp Nhượng?”

Giọng cô giống như tới từ cửu thiên, mang theo cả tiếng vọng.

“Diệp Nhượng?!” Hoa Thanh Nguyệt đứng lên và đi ra khỏi nhà gỗ tìm, “Diệp Nhượng?”

Vừa rồi cô chỉ lo lên án người họ Diệp nào đó nhưng mới vừa quay đầu đã chẳng thấy anh đâu là sao?

Chắc chắn không có chuyện anh bỏ đi, tính cách Diệp Nhượng không phải kiểu người không nói gì đã bỏ đi.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn thềm đá ngoài cửa, trên mặt rêu xanh nhạt chỉ có dấu chân đi vào mà không thấy dấu chân đi ra.

Vậy ắt hẳn người còn ở trong phòng.

Và chỉ có một khả năng.

Hoa Thanh Nguyệt đứng ở cửa, ánh mắt chậm rãi tìm kiếm thứ gì đó bỗng nhiên “Nhiều” ra trong phòng.

Lúc mới vào cửa trong phòng có một cái bàn gỗ, một cái ghế dài, ba thùng nước 5 lít, một bó củi và một cái cây.

Mấy thứ lặt vặt trên bàn có một hộp giấy, một gạt tàn thuốc đã rửa sạch.

Sau khi kiểm kê xong Hoa Thanh Nguyệt lập tức nhú mày: “Không có thêm cái gì cả.”

Như vậy, Diệp Nhượng đi đâu rồi?

Hoa Thanh Nguyệt nghĩ một lát sau đó mặt biến sắc và lập tức cúi người nhẹ giọng gọi: “Diệp Nhượng? Diệp Nhượng, anh có ở trong phòng không?”

Diệp Nhượng khiếp sợ.

Cô nàng Hoa Thanh Nguyệt này quả nhiên tai thính mắt tinh, phản ứng cực nhanh.

Hoa Thanh Nguyệt: “Có phải anh biến thành sâu rồi không?”

Diệp Nhượng: “.....” Cũng đúng, dù sao phương hướng cũng gần chuẩn rồi, chỉ cần cô có thể nghĩ tới chỗ này thì sẽ cẩn thận dẫm chân, cũng cẩn thận quan sát.

Hoa Thanh Nguyệt quỳ trên mặt đất và bắt đầu trợn mắt tìm từ cửa vào.

Mỗi lần di động cô đều sẽ kiểm tra xem chung quanh có vật sống nhỏ bé nào không.

Cô quyết không thể nghiền chết Diệp Nhượng được.

Vừa nãy anh ngồi bên cạnh cô, chờ cô ngẩng đầu lên đã thấy anh biến mất vì thế chỗ anh đang ở lúc này khả năng chính là — —

Hoa Thanh Nguyệt nhìn về phía ghế dài.

Gần cái ghế!

Bên ngoài chợt nổi gió.

Lá cây sàn sạt cọ vào nhau và cuốn lá khô thổi vào căn nhà nhỏ.

Hoa Thanh Nguyệt thấy tim thất lại, vội vã đi đóng cửa.

Tuy cửa đã được đóng nhưng lúc cửa đóng đã mang theo gió mạnh thổi văng Diệp Nhượng khỏi cái ghế.

Trong tình huống không trọng lực anh phải bám vào một cái lá khô bay vào từ cửa và may mắn đáp lên một tờ giấy lau ở trên bàn.

Lá khô giật giật, Diệp Nhượng bò ra từ bên dưới, sắc mặt trắng như tường mới xây.

Vừa rồi gió thổi lá khô quả thực khiến anh được phen trải nghiệm phiên bản dài hơn của trò chơi kh ủng bố nhất ở công viên giải trí — — vòng quay lớn.

Diệp Nhượng nôn mậ xanh mậ vàng.

Anh nôn hết những gì đã ăn vào khi còn trong bộ dạng của chó.

Nôn rồi anh lại phải tính đến chuyện lau rửa và chỉnh đốn lại vì thế Diệp Nhượng thở dài và đứng dậy nhìn hộp giấy khổng lồ trước mặt.

“.....”

Vận mệnh thật là khúc chiết ly kỳ.

Nửa năm trước dù nửa số người trên thế giới này nói nửa năm sau anh sẽ không thể kéo nổi một tờ giấy lau thì chắc chắn anh sẽ không thềm tin.

Còn Hoa Thanh Nguyệt thì đang quỳ rạp trên mặt đất ở cách đó không xa và thật cẩn thận kiểm tra cái ghế dài.

Cô rất an tĩnh, có lẽ cô muốn lắng nghe tiếng kêu cứu của anh.

Diệp Nhượng dùng sức xé một mảnh khăn giấy lau sạch bãi chiến trường.

Vì kích thước đã thu nhỏ nên cả mảnh khăn giấy cả bãi nôn đều nhỏ bé không đáng kể.

“Tìm được rồi!” Hoa Thanh Nguyệt vui vẻ hô to, “Có phải anh không? Diệp Nhượng, có phải anh không?!”

Diệp Nhượng đã cúi tây trang và đang quỳ trên mặt bàn dọn bãi nôn lập tức: “A??”

Anh ngẩng đầu, cau mày nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt.

Chỉ thấy cô thật cẩn thận nâng một con bọ rùa bảy đốm sau đó khóc nức nở kích động nói: “Sao lại thế này?! Rốt cuộc là sao lại thế này? Nhất định là có kẻ đồ kỵ nhân tài hạ chú lên người anh rồi! Diệp Nhượng, anh đừng lo, em nhất định sẽ tìm ba em giải chú cho anh!”

Diệp Nhượng ngồi ở trên bàn chống cằm nhìn Hoa Thanh Nguyệt vội vã xin lỗi con bọ rùa và thở dài thườn thượt.

“Aizzz.....”

Mệnh khổ, mệnh khổ quá mà.

Lúc tới đây anh đã nói rồi, Miêu Cương là nơi không hợp với tín ngưỡng khoa học của anh, phong thủy chỗ này cực kỳ không hợp với anh.

Để bỏ rùa Diệp Nhượng được an toàn thế là Hoa Thanh Nguyệt cẩn thận bỏ nó vào gạt tàn thuốc.

Diệp Nhượng mặt không biểu tình nhìn cô đi tới, lại mặt không biểu tình nhìn cô đặt con bỏ rùa vào gạt tàn thuốc như đang hầu hạ tổ tông.

Anh không nhìn được mắng chữi: “Ừ, có quan tài thủy tinh an táng cũng coi như không làm thất vọng bỏ rùa Diệp Nhượng.”

Cho nên tới khi nào cô ngốc này mới nhận ra mình đã nhầm người vậy?

“Mệt mỏi quá, lòng này thật sự mệt!” Diệp Nhượng nói xong chỉ kém không phun ra một hơi thuốc nữa thôi.

Hoa Thanh Nguyệt bố trí xong cho con bỏ rùa thì vội lấy khăn giấy lau nước mắt.

Vừa rồi cô nhớ tới Diệp Nhượng mười năm trước thế là tâm tình lập tức khó chịu, nước mắt cũng không nhìn được rơi xuống làm nhòe phấn trên mặt.

Cô cần khăn giấy để tu sửa lại dung nhan này.

Tay cô duỗi về phía hộp giấy.

Diệp Nhượng vẫn bình thản ngồi trước hộp giấy mỉm cười chờ cô.

Đương nhiên, nếu Hoa Thanh Nguyệt vẫn không nhìn thấy thì anh sẽ phải mỉm cười xuống cửu tuyền chắc rồi.

Đúng vậy, Diệp Nhượng ôm giấc ngộ sẽ phải mỉm cười xuống cửu tuyền mà chờ đợi tay Hoa Thanh Nguyệt thò qua.

Hoa Thanh Nguyệt đột nhiên dừng lại.

Trong tay Diệp Nhượng múa may một mảnh khăn giấy nhỏ xíu.

Thị giác sẽ theo bản năng bắt giữ chuyển động vì thế động mới có ưu thế.

Lúc này đôi mắt Hoa Thanh Nguyệt lại trợn lên, cô còn vươn tay xoa xoa mắt.

“Diệp..... Diệp Nhượng?!”

Điểm nhỏ màu xám trắng bé tí kia không phải Diệp Nhượng thì là ai!

“Anh..... Thu nhỏ ư?!”

Diệp Nhượng cực kỳ cảm khái.

Xem ra không cần mỉm cười xuống cửu tuyền nữa rồi.

Quả nhiên quốc gia vẫn cần có nhân tài nên ông trời luyện tiếc không muốn anh tuổi còn xanh mà đã rồi đời.

Hoa Thanh Nguyệt khom lưng, đôi mắt ghé sát.

Diệp Nhượng vòng tay bên miệng hô to: “A Nguyệt, đôi mắt em thật là xinh đẹp!”

Hoa Thanh Nguyệt nín thở, chớp chớp mắt sau đó lại mở mắt ra, ừ, vẫn là Diệp Nhượng.

Tốt rồi, đây là Diệp Nhượng, vậy..... trong gạt tàn thuốc là cái gì?

Hoa Thanh Nguyệt nhìn về phía con bọ rùa.

Bọ rùa vỗ vỗ móng và bay đi.

Diệp Nhượng nhún vai.

Hoa Thanh Nguyệt: “Diệp Nhượng, anh cũng.....”

Diệp Nhượng: “Đúng vậy, thực kỳ quái, không khoa học tí nào.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh cũng quá nhỏ đi?!”

Diệp Nhượng: “Anh nhổ vào!”

Cô ngốc này sao lại nói như thế?!

Hoa Thanh Nguyệt: “Thì so với bộ rùa anh còn..... Anh biết em tưởng anh biến thành cái gì không? Em tưởng anh biến thành con sâu màu xám ấy!”

Cô xòe tay ra đặt trên bàn và nói: “Anh đi lên đây.”

Mười ngón tay của cô nhòn nhọn, trắng nõn.

Diệp Nhượng do dự một lát mới cời giày nhẹ nhàng dẫm lên tay cô rồi đi về phía lòng bàn tay.

Hơi ấm và mùi thơm trên người cô vây quanh anh.

Diệp Nhượng ngượng ngùng, một đường này cả người anh đỏ từ đầu tới gót chân.

Da thịt con gái vừa mềm mại lại ấm áp, đám đàn ông thô lỗ làm gì có được sự mềm mại này.

“Tam sinh hữu hạnh, tổ tiên tích đức.” Diệp Nhượng bị một đòn “Nhiều chỉ nhu” này gây tê thế là bắt đầu nói hươu nói vượn.

Hoa Thanh Nguyệt buồn rầu thở dài: “Thế này quá nhỏ... Cho dù anh có biến thành cô nhóc ngón tay cái thì cũng tốt hơn thế này!”

Cô vừa dứt lời thì Diệp Nhượng lập tức cảm thấy thân thể biến hóa.

Anh lớn hơn, thành ngón cái đúng như Hoa Thanh Nguyệt mong muốn.

Anh như phát hiện ra đại lục mới, hai mắt sáng ngời nói: “Tiểu Hoa nhi, mau làm anh biến to hơn đi!”

Hoa Thanh Nguyệt cũng bị năng lực của chính mình dọa sợ ngây người, “Chẳng lẽ có liên quan tới em thật sao?”

Hoa Thanh Nguyệt vội nói: “Để Diệp Nhượng trở về như cũ đi! Để anh ấy khôi phục nguyên trạng đi.”

Diệp Nhượng lẳng lẳng chờ đợi nhưng xấu hổ vĩnh viễn không bao giờ chịu văng mặt.

Ba phút sau, Hoa Thanh Nguyệt tuyên bố thí nghiệm thất bại.

Diệp Nhượng: “Kỳ quái.”

Rõ ràng mấy lần này quả thực đều liên quan tới lời cô nói, vậy vì sao anh lại không thể khôi phục như thường nhỉ?

Hoa Thanh Nguyệt cẩn thận bưng Diệp Nhượng, ánh mắt nhìn anh trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Cô nói: “Aizzz, anh bé thế này chắc có thể đi diễn kịch cô bé tí hon được đó.”

Diệp Nhượng: “Cự tuyệt.”

Hoa Thanh Nguyệt buồn cười: “Không đùa anh nữa, xem ra lời của em không thể giúp anh khôi phục như cũ rồi.

(Hãy đọc thử truyện Người bên lầu tựa ngọc của trang runghophach.com) Tiếc thật, nếu anh lớn hơn một chút thì càng tốt hơn.

Em thấy áo khoác của anh mất rồi, nếu anh có thể lớn bằng con búp bê thì em sẽ mang quần áo của búp bê trong nhà tới cho anh mặc.”

Trái tim non nớt của Diệp Nhượng thiếu chút nữa là bị lời của cô kích động đến ngừng đập.

Anh yên lặng chờ đợi một lát và phát hiện bản thân không biến to ra thế là anh thở dài một hơi.

Hoa Thanh Nguyệt vén tóc bên tai và gỡ một bên hoa tai xuống nói: “Anh có thể ngồi trên đây, tay bám lấy tóc em như thế nếu anh có nói gì em cũng nghe được.”

Không thể không nói là cô gái này rất có chủ kiến.

Không lâu sau Diệp Nhượng mang vè mặt bắt đắ dĩ ngồi trên hoa tai hình trăng non trên tai trái của Hoa Thanh Nguyệt, hai tay ôm lấy một lọn tóc đen của cô để cố định bản thân mình.

Bên ngoài căn nhà gỗ mưa vẫn tiếp tục rơi.

Trên con đường đèo có một chiếc xe ngừng lại, cửa xe mở ra, anh trai Hoa Thanh Nguyệt mở một cái ô in hình Pikachu ra che mưa sau đó đứng lặng ở kia nhìn đoạn đường trước mặt bị đất đá phủ kín và trầm mặc.

“A Nguyệt Đoàn tử, anh vẫn đến chậm một bước rồi.” Ông anh trai khốn nạn ham diễn lập tức thốt ra một câu sến súa rồi bò qua đồng đất tiến vào khu vực đất đá lở.

Một con bướm màu xanh bay trong màn mưa như đang dẫn đường cho anh.

Chỉ một lát sau anh đã tìm thấy chiếc xe ngừng ở ven đường và đã bị đất lở che lấp một nửa.

Con bướm đậu trên cửa sổ xe, Hoa Tê Vân nhìn thấy ký hiệu tứ giác màu xanh ẩn hiện trên cửa sổ xe thì hiểu ngay.

Con bướm lập tức bay về phía núi rừng.

Hoa Tê Vân thì cầm điện thoại bấm số.

“Vân Tử, tìm được A Nguyệt Đoàn Tử rồi à?”

“Vâng.” Hoa Tê Vân nhìn về phía núi rừng và nói: “A Nguyệt Đoàn Tử rất thông minh nên đã tới nhà gỗ trong rừng, mẹ không cần lo, bọn con sẽ về sớm.”

-----oOo-----

Chương 8: Chương 8

Tải ebook: dtv-ebook.com

Từ sau khi Diệp Nhượng ngồi vào khuyên tai của Hoa Thanh Nguyệt thì cô cũng sợ anh đột nhiên trở lại kích thước ban đầu khiến tai cô đi đời.

“Hay là chúng ta theo con đường núi này về trại nhé, chứ chờ cứu hộ tới thì quá chậm... Đêm dài lắm mộng.” Hoa Thanh Nguyệt đề nghị.

Cô muốn nhanh chóng giải quyết 72 loại phiền toái của cái người họ Diệp nào đó.

Diệp Nhượng gật đầu và nói: “Cơ bản là anh đồng ý vì bây giờ có quá nhiều biến số, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm được nguyên nhân, giải quyết vấn đề.

Bất kể thế nào chúng ta cũng không thể đợi tại chỗ được.

Chẳng qua lựa chọn đi đường núi về trại cũng là một phương án nguy hiểm, em có nắm chắc không?”

Có đường núi, hơn nữa Hoa Thanh Nguyệt cũng biết phải đi như thế nào nhưng ánh mắt cô vẫn hơi giãy giụa giống như có bần khoản gì đó.

Diệp Nhượng không thấy mặt cô nên chỉ có thể nói bên tai cô như tiếng ma quỷ: “Nếu em nắm chắc thì chúng ta sẽ đi bộ.

Nhưng nếu em là kẻ mù đường không thể phân rõ phương hướng thì anh khuyên em vẫn nên ở lại đây chờ thì hơn.”

Miệng Diệp Nhượng đúng là đáng giận.

Hoa Thanh Nguyệt: “Đi!”

Mù đường ấy hả? Người của Thương tộc chính là kim chỉ nam đầu thai, vừa mở mắt đã có thể nhận biết phương hướng đó!

Hoa Thanh Nguyệt đi vòng vèo về nhà gỗ đốt đuốc sau đó bắt đầu đi trên con đường mòn trong rừng.

Diệp Nhưorget bị động tác lưu loát của cô dọa sợ.

“Lợi hại, từ khi ở lại Miêu Cương vì em anh cảm thấy như mình đã xuyên không.” Diệp Nhưorget làm nhảm bên tai Hoa Thanh Nguyệt, “Biện pháp nguyên thủy như thế cũng chỉ có người ở đây còn dùng, chẳng nhẽ mọi người ở đây không dùng đèn pin à?”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức bắt bẻ: “Anh đang khen hay châm chọc em đấy hả?”

Diệp Nhưorget: “Em nghĩ nhiều rồi, anh không khen cũng không châm chọc em nhưng giờ này khắc này anh muốn có một câu di ngôn.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Di ngôn?”

Diệp Nhưorget: “Nếu em mà không đổi tay cầm đuốc đi thì từ giờ tới trại là anh đã thơm phức rồi ấy.”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Đồ đàn ông thối, sao không thể nói chuyện tử tế được nhỉ?!

Đương nhiên cô cũng sẽ không để anh bị bỏng chết nên lập tức nghe lời đổi tay cầm đuốc.

Diệp Nhưorget rời xa kiếp nạn bị “Thiên chết” thì lại ngại mình sống quá lâu và bắt đầu dò hỏi chuyện 10 năm trước.

“Anh cho rằng hai chúng ta lại nói tiếp đề tài này thì sẽ ổn thỏa và khoa học hơn đó.” Diệp Nhượng nói.

Hoa Thanh Nguyệt gật gật đầu.

Cô gật đầu một cái là hoa tai lập tức lắc mạnh, Diệp Nhượng lắc mấy cái, suýt thì bay cả linh hồn nhỏ bé nhưng vì mặt mũi mà anh không chịu nói ra.

Bình tĩnh rồi Diệp Nhượng mới nắm chặt lấy hoa tai của cô và hỏi: “Đầu tiên chúng ta cần xác nhận một việc đó là em có nhận sai người không? Em chắc chắn cái tên khốn Diệp Nhượng em gặp mười năm trước chính là anh sao?”

Hoa Thanh Nguyệt trợn trắng mắt rồi gật đầu: “Anh tưởng em là anh chắc, cái đồ hay quên!”

Diệp Nhượng: “Ấy, nói chuyện tử tế cơ mà.”

Nói chuyện tử tế, và đừng lắc đầu nữa! Người ta có cái miệng là để nói chuyện đó! Cầu em đừng lắc cái hoa tai nữa, anh lại sắp nôn rồi!

Hoa Thanh Nguyệt: “Chắc chắn là anh, năm ấy anh còn ăn sinh nhật 16 tuổi ở trại của bọn em cơ mà.

Ba anh là một người cao lớn, có râu, trên cổ còn treo mấy cái máy ảnh.

Em không nhớ mẹ anh làm gì nên chỉ gọi là nhà khoa học.”

Diệp Nhượng ngạc nhiên.

“Ồ, thế thì đúng là anh rồi!” Diệp Nhượng nói, “Lúc ấy anh thi đại học sớm nên có ba tháng nghỉ hè đi theo ba mẹ tới đây khảo sát.

Trong ba tháng anh đi qua sáu trại của Vu tộc để nghiên cứu về bảo tồn..... Đây là đúng, anh xin xác nhận.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Sáu trại à?”

Không biết vì sao cô đột nhiên chẳng còn tức giận nữa.

Phải, cô nhớ mãi không quên Diệp Nhượng vì anh là thiếu niên đầu tiên tới từ bên ngoài mà cô nhìn thấy từ khi chào đời.

Anh thời thượng, hiện đại, lại thông minh và trưởng thành nên đã khắc sâu trong ấn tượng non nớt của cô.

Nhưng Diệp Nhượng..... Diệp Nhượng đi theo cha mẹ vào nam ra bắc, gặp vô số thiếu niên thiếu nữ, thậm chí anh còn đi du học, gặp cả những người tóc vàng mắt xanh vì thế anh không nhớ rõ một bé gái dân tộc như cô cũng là bình thường.

Hoa Thanh Nguyệt dậm dậm chân.

Cô bỗng nhiên ý thức được chênh lệch giữa bọn họ.

Dù cô có thể dựa vào thiên phú để sáng tác ra những tác phẩm độc đáo, hoặc tiếng tăm của cô truyền khắp toàn bộ Miêu Cương, hoặc cô là con gái tộc trưởng thì cô cũng chưa thực sự trải nghiệm quá nhiều.

Cô còn trẻ, đơn giản và không có kinh nghiệm.

Hoa Thanh Nguyệt dừng chân và do dự một lát mới thay đổi phương hướng.

“Diệp Nhượng..... Hiện tại em có thể tha thứ cho anh vì đã không nhớ ra em..... Không, tha thứ một nửa thôi!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Nhưng em cho rằng anh hẳn là nên nhớ em chứ, dù sao..... dù sao thì anh cũng từng cứu em.

Cái này có ý nghĩa rất lớn ... nhưng nếu anh nói mình là người cao thượng, cứu người và không để bụng nên mới quên mất em vậy thì cũng..... cũng đúng.

Em, em mang anh tới một chỗ này hẳn anh sẽ nhớ ra em.”

Hoa Thanh Nguyệt đẩy lùm cây trước mặt ra và nói: “Ngày đó cũng có mưa rơi như hôm nay..... Em nhớ ra rồi, có lẽ vì lúc ấy mẹ em cạo đầu em, bản thân em lại bị bệnh sưng nửa mặt nên trong lòng anh mới không nhớ một đứa con gái vừa gầy vừa xấu xí như thế.

Em hiểu đàn ông đều là cái loại như thế, năm ấy anh trai em trở về thấy em như thế cũng nhúu mặt nhúu mày những ba ngày.....”

Nếu Diệp Nhượng còn ở bên cạnh cô thì hẳn anh đã sớm lên tiếng phản bác: “Thực sự xấu như vậy thì anh tuyệt đối sẽ nhớ rõ em.”

Đáng tiếc, Diệp Nhượng không ở đó.

Hoa Thanh Nguyệt nói xong không nghe thấy Diệp Nhượng nói chuyện thế là giác quan thứ sáu của cô lại réo inh ỏi.

“Diệp Nhượng?”

Quả nhiên bên tai không truyền đến tiếng anh trả lời.

Hoa Thanh Nguyệt vội vàng sờ lỗ tai chỉ thấy lỗ tai trống rỗng, hoa tai đã biến mất.

Máu cả người cô đóng băng lại, suýt thì bị dọa sợ ngất xỉu.

“Diệp Nhượng?!”

Sau khi thêm Diệp Nhượng hoa tai nặng hơn nhiều vì thế dần dần tai cô cũng chết lạng và đương nhiên cô không cảm giác được khi hoa tai rơi xuống.

Có lẽ lúc rơi xuống Diệp Nhượng từng kêu cứu nhưng cô đang đi trong rừng, lại nói chuyện liên hồi và thêm tiếng bước chân nên dù thế nào cô cũng không nghe được tiếng của anh.

Mặt Hoa Thanh Nguyệt trắng bệch, cô cố nén nước mắt mà giờ cây đuốc tuyệt vọng tìm kiếm Diệp Nhượng mà mình vừa đánh mất.

Diệp Nhượng đã sớm rơi.

Lúc cô theo bản năng dậm chân vì xấu hổ buồn bực thì hoa tai đã rơi.

Nhưng ban đầu nó mắc trên tóc cô sau đó mới bị cô hất về phía sau.

Diệp Nhượng ngoan cường túm lấy tóc cô nhưng đáng tiếc lúc đi đường biên độ hất tóc của Hoa Thanh Nguyệt quá lớn vì thế chỉ ba giây là anh đã bị cô ném ra xa và quang vinh trật khớp.

Cũng may Diệp Nhượng có vận khí tốt nên rơi trên một cây nấm rừng không tên bên cạnh rễ cây.

Cây nấm mềm xốp như tấm đệm giúp anh không tan xương nát thịt.

Diệp Nhượng bò dậy rồi nhắm mắt tự hỏi nhân sinh sau đó quyết định soạn di thư.

Nếu còn tiếp tục thế này thì sớm hay muộn anh cũng bị Hoa Thanh Nguyệt đùa chết mất thôi.

Chẳng lẽ đời trước anh thiếu nợ cô nàng này hả? Nhưng với cái trình độ trả nợ cỡ này thì chắc đời trước anh thiếu cô cả giang sơn ấy chứ!

Quá khó khăn, sống sót để yêu đương thôi mà sao khó khăn thế này?

Anh nhìn Hoa Thanh Nguyệt cách đó chừng 50 bước đang giờ cây đuốc khóc lóc tìm mình sau đó nặng nề mà thở dài.

Anh nghe được những lời cô nói và cũng nhớ ra cô là ai.

Năm ấy cha mẹ theo đội khảo sát tới một trại cuối cùng thì anh bị sốt nên không thể theo cha mẹ vào núi mà phải ở lại trại dưỡng bệnh.

Trong trại có rất nhiều trẻ con, cả đám đều vô cùng tò mò về anh nên luôn tìm tới chỗ anh mà chơi đùa.

Trong đó có một đứa nhỏ đầu thì trọc, còn bị quai bị thế là nửa mặt sưng vác lên, trên mặt bôi thứ thuốc màu xanh gì đó trông bẩn bẩn.

Cả người đứa nhỏ vừa đen vừa gầy, giống cây giá đỗ.

Giá đỗ rất thích tìm anh chơi nhưng Diệp Nhượng cũng không biết giới tính của đứa nhỏ là gì.

Có lần anh gọi giá đỗ là: thằng nhóc kia lại đây.

Ai biết cây giá đỗ lập tức khóc nức nở và nhỏ giọng nói: “Em, em là con gái nhé!”

Diệp Nhượng: “Con gái? Vậy..... Tóc đâu hết rồi?”

Những lời này làm cây giá đỗ bị sưng nửa mặt khóc càng thảm thiết hơn: “Em nghịch lửa nên tóc bị cháy, mẹ tức quá cạo trọc luôn.....”

Diệp Nhượng nhíu mày: “À..... Vậy em mấy tuổi?”

Giá đỗ: “12.....”

Diệp Nhượng nhìn bộ ng ực phẳng lì của giá đỗ và rơi vào trầm mặc: “.....” Mười hai còn chưa dậy thì??

“Được rồi, em tên gì?”

“Nguyệt Đoàn Tử.”

“À, anh xin lỗi, bây giờ anh nhớ kỹ em rồi, về sau sẽ không gọi là nhóc con nữa mà sẽ gọi tên em nhé?”

“Rõ ràng lúc ấy em có nói tên mình là Hoa Thanh Nguyệt đâu.....” Nhớ tới đoạn này Diệp Nhượng lập tức bất mãn.

Khi ấy vì chọc cô khóc nên Diệp Nhượng khá khoan dung với cô, sau khi hết bệnh anh còn mời cô cùng vào núi với đội khảo cổ.

Còn chuyện Hoa Thanh Nguyệt nói anh từng cứu cô thì Diệp Nhượng khiêm tốn nghĩ: “Quả là có chuyện ấy nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức, không đáng nhắc đến.”

Không, hiện tại không phải lúc nhớ lại cái này.

Diệp Nhượng: “Hiện tại nên xem xét tự cứu như thế nào.”

Với kích thích của anh bây giờ mà lạc trong rừng thì trên cơ bản chính là tầng chót của chuỗi thức ăn.

Không nói cái khác, chỉ cần gặp phải một con sâu lông là anh sẽ cắn lưỡi tự sát ngay.

Diệp Nhượng quay đầu thấy đội ngũ đom đóm đã bay tới gần thế là anh hít một hơi và nhảy khỏi cây nắm sau đó tìm kiếm thứ gì đó làm vũ khí.

“Hoa tai!”

Cách đó không xa, trong bụi cỏ có chiếc hoa tai của Hoa Thanh Nguyệt vướng trong đó và tỏa ánh sáng lấp lánh.

Diệp Nhượng nhìn độ cao của cây cỏ sau đó xây dựng kế hoạch lấy vũ khí.

Anh cau mày cố nhịn đau vặn lại cánh tay bị trật khớp nhưng quả thực đau tới độ anh không nhịn được hết lên.

Đúng vậy, nhân lúc Hoa Thanh Nguyệt không nghe thấy tiếng anh hô đau thế là anh không kiêng nể gì, cũng không màng mặt mũi kêu ra tiếng.

Trong lúc anh đang dùng sức lắc ngọn cỏ để lấy hoa tai thì Hoa Thanh Nguyệt vẫn đứng cách anh 20 bước và tiếp tục tìm kiếm.

Cô không dám đi nhanh vì sợ không cẩn thận dẫm phải anh nên tốc độ của cô rất thong thả.

Diệp Nhượng thành công lấy được vũ khí bằng bạc sau đó anh dùng hết sức vặn gãy một chỗ nối trên hoa tai, tách vòng bạc hình tròn cùng vật trang trí.

Có móc câu bằng bạc này thì anh chẳng sợ gì cả.

Tiếp theo là tìm một chỗ thật tốt rồi ôm vũ khí đợi Hoa Thanh Nguyệt phát hiện.

Chỗ nào là tốt nhất đây?

Diệp Nhượng nhượng mày.

Đương nhiên là dấu chân.

Hoa Thanh Nguyệt có chỉ số thông minh cao nên khẳng định cô sẽ theo dấu chân cũ mà tìm anh.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Diệp Nhượng một tay kéo phần trang trí của hoa tai, một tay cầm móc câu bạc đi mười mấy cm lại nghỉ.

Cuối cùng anh cũng đi tới dấu chân gần mình nhất và ngồi cạnh đó.

Hiện tại phải xem ông trời muốn mang Hoa Thanh Nguyệt tới trước hay côn trùng tới trước!

Trời cao lập tức tỏ vẻ: Diệp Nhượng, cậu không phải con đẻ của ta nên — —

Diệp Nhượng vừa mới ngồi xuống không lâu đã nghe thấy tiếng vù vù thật lớn.

Anh không còn chút sức lực nào mà đứng lên xoay người.

.....

Để anh chết đi, mau làm anh chết đi cho rồi!

Không phải sâu lông nhưng cái thứ mới tới cũng chẳng tốt hơn chỗ nào — — là một con muỗi.

Mà con muỗi kia lúc này kích cỡ cũng không bé hơn anh là mấy.

Mẹ ời, nếu mà bị nó cắn một cái thì anh lập tức nằm đây luôn.

Diệp Nhượng: “Chẳng lẽ trời cao đang muốn nói với mình rằng Diệp Nhượng đời này vô phúc cưới vợ ư??”

Mình thì làm sao, mình chỉ muốn yêu đương và kết hôn thôi cơ mà? Sao mà lại đến cái nông nỗi này cơ chứ?

Muỗi ong ong trả lời anh — — đến nỗi này chứ nỗi nào.

-----oOo-----

Chương 9: 9: Diệt Nhượng – Búp Bê Vu Cổ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Muối, côn trùng bộ hút máu..... Chẳng cần mô tả bộ dạng nó làm gì, chỉ cần là người địa cầu thì hẳn sẽ biết.

Muối luôn đứng đầu bảng “Sinh vật người ta muốn diệt sạch”.

Muối.....

Diệt Nhượng hét lớn một tiếng với ý đồ dùng tiếng động dọa cho con muối kia phải lùi lại.

Đáng tiếc anh không phải Trương Phi, không có ‘giọng ca vàng’ đánh gãy cầu, hù chết Hạ Hầu Kiệt.

Con muối kia vo ve bay tới giống như đang cười nhạo anh.

Diệt Nhượng: “..... Muối thì phân được cái thế nào nhỉ?”

Muối cái hút máu, muối đực hút nước cây và quả, nếu vận khí tốt thì con muối này khả năng chỉ là một con muối đực đi ngang qua.

Nhưng, trời cao lại và mặt anh lần nữa.

Bởi vì con muối kia đang lao thẳng về phía anh, cái miệng có cây kim thật dài của nó đã lộ ra..... Không, đây không phải cây kim mà là lang nha bổng!

Diệt Nhượng: Hiện tại mình bái phật, bái cái gì mà Sơn Thần của Vu Tộc có còn kịp không?

Lúc con muối vọt tới anh tiêu sái lẩn qua một bên tránh đòn.

Con muối bị lừa thì lại vòng trở về.

Lần này nó mở hết mã lực, giống như bực bội và vọt tới.

Diệp Nhượng vút móc bạc ra nhưng đáng tiếc lại không trúng mục tiêu.

Diệp Nhượng: “.....”

Thực xin lỗi, chỉ có mộng võ hiệp thì không thể học võ cấp tốc được.

Một cái ném kia không nói tới sức lực, ngay cả sự chính xác cũng không có.

Con muỗi ướt đầm dề bay lại gần, Diệp Nhượng nhìn con công trùng ‘đẹp kinh hoàng’ này thì ghê tởm tới độ muốn nôn.

Anh không sợ rắn, không sợ thằn lằn mà chỉ sợ côn trùng.

Nhỏ từ con nhện, con sâu lông tới con gián, bọ ngựa và bọ hung.

Nếu không đánh lại con muỗi này thì chỉ còn một cách.

36 kế, chạy trốn là nhất.

Diệp Nhượng điên cuồng chạy lăng quăng tìm kiếm nơi ẩn thân.

Anh chui vào bụi cỏ nhưng không dám đi quá xa nên đành phải chạy hình zíc zắc.

Con muỗi kia vẫn bám riết không tha, thậm chí nó còn gọi bạn bè tới.

Áo sơ mi của Diệp Nhượng bị cây cỏ cắt qua vài chỗ, trên mặt, trên người đều là vết máu, chát vật cực kỳ.

Chạy mãi chạy mãi anh cảm thấy gió phía sau ngày một mạnh, khóe mắt vừa liếc một cái anh đã suýt đạp đất thành Phật luôn.

Phía sau lưng anh là một đại đội muỗi khổng lồ, giờ phút này tụi nó đang bọc đánh từ bốn phương tám hướng.

Diệp Nhượng: “???”

Tụi mày đang phát động chiến tranh thế giới lần thứ ba à? Làm sao? Cấn tao là có thể trường sinh bất lão à?? Một đám đuổi theo tao có ăn đủ no không?

Nhưng đám muỗi không tranh đồ ăn, tụi nó chỉ tranh mặt mũi, tụi nó muốn hù chết Diệp Nhượng.

Diệp Nhượng thở sâu và quyết định chạy sâu vào trong bụi cỏ, nếu không đợi đám muỗi kia vòng tới trước mặt chặn anh lại thì đời này của anh sẽ dừng ở đây.

Trong trăm vạn cách chết của con người không biết có chết vì bị muỗi hút khô máu sau khi thu nhỏ không?

Diệp Nhượng cười chua xót.

“Tao mà chết thì chỉ có quốc gia là tổn thất thôi, tụi mày phải nghĩ cho kỹ đó.”

Anh vừa nói thế thì đám muỗi lập tức hưng phấn hơn.

Chị em! Giá trị của kẻ này cao, máu quý giá, mau tới xiên chả hần đi, đây là bữa ăn khuya đó!

Diệp Nhượng chui đầu vào bụi cây, chạy tới chỗ cành lá sum xuê.

Nhưng chạy mãi, chạy mãi anh lại phát hiện ra chút không thích hợp.

Tứ chi của anh..... Càng chạy càng nặng? Hơn nữa, hình như anh đang đạp chân tại chỗ.

Từ từ.....

Anh sáng chuyển động, Diệp Nhượng thấy được mạng nhện quấn trên cổ tay và cổ chân mình.

Diệp Nhượng: “.....”

Để anh chết luôn đi, thật đó, đừng giày vò anh nữa.

Xin ơn trên thương xót để anh vĩnh viễn nhắm mắt qua đời một cách bình an trước khi con nhện tới thu lưới!

Một đám muỗi đuổi theo anh cũng bị dính vào mạng nhện và ra sức giãy giụa.

Diệp Nhượng: “Đồ ngu, đừng nhúc nhích!”

Đồng đội như heo! Mà còn động nữa là con nhện sẽ thu được tín hiệu và tới dùng cơm đó!

Nhưng mà sự tình còn nghiêm trọng hơn so với anh tưởng.

Dù đồng bạn bị dính vào mạng nhện nhưng vẫn có vô số những con muỗi khác như tre già măng mọc lao tới muốn ăn một bữa no nê trước khi chết.

Hút được một miếng cũng là một miếng.

Thấy đám muỗi muốn cắn cái vòi thật dài lại đây thế là một người chưa từng chửi bậy như Diệp Nhượng cũng không nhịn được phun lời độc ác: “Damn! Cút ngay!!”

Con nhện quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người.

Nhận được tín hiệu ăn cơm thế là nó lập tức bò ra, vừa xem náo nhiệt vừa ăn khuya.

Một con nhện mang theo vài con nhện con bò dọc mạng nhện tới đây.

Mặt Diệp Nhượng đã trắng bệch như tờ giấy, tiếng anh nghẹn ngào giống như toàn bộ sinh mệnh đều đè ở ba chữ anh chuẩn bị gào: “Hoa Thanh Nguyệt!!!!!!”

Cách đó không xa Hoa Thanh Nguyệt vẫn đang cẩn thận tìm kiếm tung tích Diệp Nhượng.

Đột nhiên như có cảm ứng, hai mắt cô rung rung, tay chấp trước ngực và thấp giọng cầu nguyện: “Sơn Thần trên cao mau để con tìm được anh ấy đi.....”

Vừa dứt lời cô đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết mang theo cảm xúc tuyệt vọng truyền tới từ một lùm cây ở bên cạnh: “Hoa Thanh Nguyệt!!”

“Diệp Nhượng!” Hoa Thanh Nguyệt vội đi tới thì thấy Diệp Nhượng quần áo tả tơi, bộ dạng chật vật.

Cô khiếp sợ nói không nên lời.

Diệp Nhượng đã lớn hơn trước một chút, hiện tại anh đã to bằng bàn tay một người lớn, nhưng trên người anh quần đầy tơ nhện, trên mặt và trên người là vết máu giống như bị ai đó dùng roi quất.

Đã vậy một con muỗi còn đang ‘bắt nạt’ khuôn mặt của anh nữa chứ.

Cây đuốc trong tay Hoa Thanh Nguyệt tới gần thế là con muỗi bay đi.

Cô lại thiêu cháy mạng nhện rồi cắm cây đuốc xuống đất và ôm Diệp Nhượng lên.

Diệp Nhượng nằm trong tay cô, nửa bên mặt sưng rõ to, mồm miệng mơ hồ nói: “Đừng hỏi anh cảm giác bị một con muỗi khổng lồ hút máu, xin cho anh quên trải nghiệm ma quỷ này đi.....”

Hoa Thanh Nguyệt thấy tủi thân thay anh, cô hít hít mũi một cái rồi bắt đầu khóc văng lên.

“Diệp Nhượng.....”

“Ngoan..... sao lại khóc rồi.” Diệp Nhượng duỗi tay muốn đón lấy nước mắt của cô.

“Hoa Thanh Nguyệt.....” Diệp Nhượng nói, “Anh nhớ ra em rồi, anh vẫn nhớ em đó..... Thế nên em đừng giận nữa, em xem, anh sắp chết rồi.....”

Thần trí của anh đã mơ hồ, trong lúc ấy anh mơ màng nói: “Mạng anh tuy quý giá nhưng em cũng đáng giá..... Anh không hối hận..... Không hối hận..... Đau chết mất.....”

Hoa Thanh Nguyệt cúi đầu nhẹ tì cái trán lên trán anh, nước mắt trên lông mi của cô rơi trên nửa bên mặt sưng cao kia.

Một đám muỗi đói bụng vẫn chưa từ bỏ ý định mà bồi hồi bên cạnh Diệp Nhượng.

Hoa Thanh Nguyệt thấy thế thì xé một mảnh ống quần xuống rồi lại móc thuốc mỡ bí truyền của Thương tộc từ túi tiền bảy màu xuống đắp cho anh.

Cô cẩn thận bôi thuốc mỡ màu xanh nhạt lên mặt cho Diệp Nhượng sau đó bao cả người anh lại, từ đầu tới chân, chỉ chừa đôi mắt và lỗ mũi.

Thuốc mỡ này là ba ba chế ra, có tác dụng tiêu sưng, giảm đau.

“Diệp Nhượng..... Thực xin lỗi, em nhất định.....” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Em nhất định phải tìm được kẻ thi chú và báo thù cho anh!”

Anh trai Hoa Thanh Nguyệt theo dấu vết em gái để lại mà lần vào Ngọc Đái Lâm.

Trên đường đi anh quan sát được dấu chân của em gái và của con chó, cái này chứng tỏ con bé và con chó con kia đã dừng lại trên bãi đất trống này thật lâu.

Sau đó con chó kia còn vui sướng lăn lộn, nhưng rồi.....

Hoa Tê Vân ngồi xổm xuống, ngón tay vuốt một dấu chân của con người.

Dấu chân chó biến mất, thay vào đó là một hàng dấu chân của đàn ông.

Hoa Tê Vân đứng lên, vươn chân ra so to nhỏ sau đó gạt đầu khẳng định đây đúng là dấu chân của đàn ông.

Xem kích cỡ giày và độ sâu cấn của nó thì tên đàn ông chó má ở bên cạnh em gái anh hẳn có dáng người cao dài, còn trẻ và cường tráng.

“Chó thành tinh biến hình người?” Hoa Tê Vân lẩm bẩm, “Hay là người thành tinh và biến thành chó?”

Anh chàng đi theo dấu chân kia tới căn nhà gỗ nhỏ sau đó đứng trước bậc thang và lại ngồi xổm xuống quan sát dấu chân.

Có dấu chân hai người vào nhà, nhưng chỉ có dấu chân một người rời đi, là em gái anh.

Sắc mặt Hoa Tê Vân vẫn bình thản, không hề có chút cảm xúc nào.

Giọng anh cũng vẫn như cũ, như bình nước sôi để nguội.

Anh chỉ chậm rãi gạt đầu nói: “Ừ, thú vị đó.

Nguyệt Đoàn Tử, người đồng hành của em là cái quái gì thế này?”

Vị tiên sinh bị coi là “cái quái gì” lúc này đang được quần vải khắp người giống xác ướp của một con búp bê vu cổ.

(Hãy đọc truyện này tại trang runghophach.com) Hoa Thanh Nguyệt ôm anh trong tay, mắt đỏ ửng, chân tập tễnh đi trên đường núi.

Diệp Nhưorget đã tỉnh nhưng lại chẳng nói được câu nào.

Thế giới bên ngoài rất an tĩnh, bên tai anh chỉ có tiếng nước nở của Hoa Thanh Nguyệt.

Diệp Nhưorget vươn tay dùng sức vuốt ngón tay cô.

Hoa Thanh Nguyệt: “Thực xin lỗi, đều tại em không tốt, đi đường không cẩn thận nên đánh mất anh.”

Diệp Nhưorget lại sờ sờ tay cô tỏ vẻ mình không sao hết.

Ầy, đàn ông mà, chút khúc chiết này có tính là gì!

Sau khi không thấy muối nữa thế là Diệp Nhưorget lại khôi phục tư duy của một người đàn ông, anh lại nhặt mặt mũi và sĩ diện lên.

Cái đó quan trọng lắm nhé! Dù không có mặt mũi thì cũng phải có sĩ diện chứ!

Một con bướm màu tím bay tới.

Hoa Thanh Nguyệt đột nhiên ngừng lại, đầu tiên cô ngẩn ra, sau đó cô vui mừng quay đầu gọi: “Anh!”

Hoa Tô Vân chậm rãi đi tới, trên mặt vẫn không có biểu tình gì nhưng trong con mắt hẹp dài lại tràn đầy vui vẻ khi tìm được em gái.

“Nguyệt Đoàn Tử.”

Hoa Tô Vân dang hai tay ra.

Hoa Thanh Nguyệt ôm búp bê Diệp Nhượng chạy vào vào lòng anh trai rồi tủi thân khóc lóc nói: “Anh mang em về trại đi!”

Hoa Tô Vân: “Được, không thể để một cô gái đi đường một mình trong đêm được, mau tới anh dắt nào.”

Diệp Nhượng lườm tên kia cháy mặt.

Đáng tiếc lườm cũng bằng không.

Kỳ cục, em rể còn chưa qua cửa đã ăn dấm của anh vợ rồi là sao? Không biết tự lượng sức mình.

Hoa Tô Vân cầm tay em gái và chậm rãi liếc nhìn búp bê Diệp Nhượng sau đó cong ngón tay gõ nhẹ lên trán Hoa Thanh Nguyệt và nói: “Này, con chó đi cùng em đâu rồi?”

Hoa Thanh Nguyệt không biết nói từ đâu vì thế chỉ có thể há miệng và cố gắng tìm kiếm lời mở đầu thích hợp.

Hoa Tô Vân: “Được rồi, không sao đâu, mất thì thôi, một con chó thôi mà.”

Diệp Nhượng cảm thấy lời này hơi... ừ, chói tai?

Hoa Tô Vân lại hỏi: “Em gái, vậy gã đàn ông ở bên cạnh em đâu?”

Hoa Thanh Nguyệt há hốc miệng, vẫn không biết phải giải thích từ đâu.

Hoa Tô Vân vẫn gật đầu: “Ừ, không sao, mất rồi thì thôi, một tên đàn ông thôi mà.”

Diệp Nhượng: “???”

Hoa Thanh Nguyệt nhỏ giọng: “Anh.....”

Hoa Tô Vân: “Đàn ông ấy mà, đâu có hiếm lạ gì, chỗ nào cũng có, trong nhà nào cũng có, không phải thứ quý hiếm đâu, mất càng tốt.”

Anh móc khăn tay ra nói: “Em chớ có vì cái thứ nhan nhản khắp nơi ấy mà rơi lệ.”

Hoa Thanh Nguyệt cười ha ha.

Diệp Nhượng: “.....”

Ha ha, anh vợ có vẻ không phải tầm thường đâu.

Khó giải quyết, khó giải quyết đây.

Hoa Thanh Nguyệt cười xong mới đứng đắn nói: “Anh có biết chú thuật nào khiến người ta biến thành chó, rồi lại thu nhỏ lại không?”

Hoa Tô Vân chớp chớp mắt sau đó chậm rãi tròn tròn mắt và ôm lấy vai Hoa Thanh Nguyệt và dán sát đến, mặt không cảm xúc hù dọa cô: “Này, đã năm nào rồi, vệ tinh anh nghiên cứu ra đã bay lên trời rồi mà em vẫn còn tin cái loại chuyện cổ tích thấp kém như biến to thu nhỏ hả? Sao mà phong kiến mê tín thế?!”

Tín đồ kiên định với khoa học nhưng giờ này lại bị biến thành búp bê vu cổ là Diệp Nhượng nghe thấy thế thì lập tức phì một tiếng!

Lừa ai chứ!

Hoa Thanh Nguyệt bất đắc dĩ cười: “Aizzz..... Anh, em không nói đùa đâu, thôi..... về trại hỏi ba ba vậy.”

-----oOo-----

Chương 10: 10: Báo Ứng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Tô Vân rất để ý tới búp bê xác ướp trên tay em gái nên hỏi: “Đó là búp bê vu cổ à?”

“Cũng coi như thế.” Hoa Thanh Nguyệt mơ hồ đáp.

“À..... Là búp bê mà lại mặc quần áo đôi với em à?” Hoa Tô Vân nói lời đầy ẩn ý.

Sức quan sát của anh đúng là kinh người nên đã sớm nhìn ra đây là người sống, hơn nữa mảnh vải quấn trên người kẻ kia là ống quần của em gái anh.

Hoa Thanh Nguyệt gian nan gật đầu: “Đúng, em vừa mới làm.”

Cô không nói thật với anh trai mình là có tính toán riêng.

Đầu tiên, anh trai cô thực sự có khả năng chính là kẻ “Gây án”.

Anh cô cũng được coi là nửa ‘thầy cúng’, chú và phù gia truyền trong nhà, bất kể có tác dụng hay không anh ấy đều có thể dùng.

Tuy anh ấy không có bản lĩnh giải chú nhưng bản lĩnh hạ chú thì có thừa.

Thứ hai anh cô cũng có động cơ “Gây án”.

Bởi vì anh ấy từng nhiều lần đề nghị được gặp tên đàn ông ‘không muốn sống’ dám theo đuổi em gái mình.

Lời trong lời ngoài Hoa Tô Vân đều để lộ lo lắng và bất mãn khi thấy cô yêu đương.

Hoa Tê Vân hiểu rõ bởi vậy anh chắc chắn đã có thể đoán cái tên ‘xác ướp’ bị bọc kín mít này là ai.

Đây ắt hẳn chính là cái tên Diệp Nhượng, chuyên gia mà viện nghiên cứu mời về thờ phụng như tổ tông nhưng lại dám theo đuổi em gái anh nửa năm nay.

A, thằng nhóc khờ khạo này đúng là xui xẻo, hẳn con chó con kia cũng là cậu ta rồi.

Nhưng cái tên ngốc này mới theo đuổi Hoa Thanh Nguyệt có nửa năm mà đã có thể khiến cô không tin cả anh trai ruột và không chịu nói lời thật cơ đấy..... Hoa Tê Vân cực kỳ khó chịu, đồng thời ghi món nợ này lên đầu Diệp ngốc nghếch.

Lúc Hoa Tê Vân trộm đánh giá Diệp Nhượng thì anh cũng đang nhìn người này.

Anh trai Hoa Thanh Nguyệt..... Đàn ông của Thương tộc.

Thương tộc là một thị tộc mẫu hệ, là dân tộc thần kỳ trong Miêu Cương vốn đã thần kỳ này.

Mà điều thần kỳ nhất chính là đàn ông của Thương tộc.

Chỉ cần là người chưa nhập ngũ thì sẽ để tóc dài, mà mái tóc ai cũng vừa dày vừa đen nhánh, mang theo khí chất nghệ sĩ.

Nhìn anh trai Hoa Thanh Nguyệt đi, rõ ràng cũng là nhà khoa học làm công việc nghiên cứu, cũng phải thức đêm tăng ca đuổi theo tiến độ nhưng tóc kia vẫn bồng bồng sức sống.

Mái tóc anh vừa đen vừa dày, người nào không biết còn tưởng anh là nghệ thuật gia.

Thật không thể trông mặt mà bắt hình dong được, chỉ số thông minh cũng không thể vừa nhìn đã thấy.

Lúc trước Hoa Thanh Nguyệt từng phổ cập kiến thức phổ thông cho Diệp Nhượng về phong thổ ở quê hương cô.

Cô nói rằng thông qua các kiểu tóc của đàn ông Thương tộc có thể nhìn ra tình trạng hôn nhân của người đó như thế nào.

Cần thận chải lên búi lại là đã có chủ.

Tóc búi mang theo dây đỏ là mới cưới.

Không búi hoặc để xõa trên vai là chưa lập gia đình.

Còn cái loại tùy tiện cào cào mấy cái hoặc muốn buộc kiểu gì thì buộc rồi ra ngoài mỗi ngày như Hoa Tê Vân thì..... chính là tên ngốc đã từ bỏ chuyện quản lý hình tượng của mình, cũng chưa có người theo đuổi.

Hoa Tê Vân nhận ra ánh mắt tò mò của Diệp Nhượng thì cảm thấy hứng thú mà đề nghị: “Nguyệt Đoàn Tử có mệt mỏi không? Để anh cõng em nhé.”

Ánh mắt Diệp Nhượng biến thành tia phóng xạ mang theo chết chóc.

Anh trai cô quả nhiên là tên ngốc, thời nào rồi còn chơi một chiêu này, đúng là ấu trĩ!

Hoa Thanh Nguyệt: “Không cần.”

Diệp Nhượng kiêu ngạo ưỡn ngực.

Nghe thấy không! A Nguyệt cự tuyệt kìa!

Hoa Thanh Nguyệt: “Tối qua anh tặng ca, hôm nay còn phải đi tìm em.

Đợi lát nữa về trại anh còn phải ứng phó với tộc nhân nên không thể quá mệt nhọc được.”

Hoa Tô Vân: “Ừ, Nguyệt Đoàn Tử đang quan tâm anh đây mà.”

Diệp Nhượng: “.....”

Diệp Nhượng chửi thầm: “Tôi nghe hiểu rồi, không cần anh dịch lại đâu!”

Hoa Thanh Nguyệt ngây người nói: “Tuy là quan tâm thật nhưng anh nói ra như thế này thật là kỳ quái.”

Hoa Tô Vân trợn đôi mắt đen nhánh và nhấn mạnh: “Anh không cường điệu thì sợ là có người lại không nghe thấy.”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Hiểu rồi, anh cô đã phát hiện ra sự tồn tại của Diệp Nhượng.

Hoa Thanh Nguyệt theo bản năng ôm Diệp Nhượng vào lòng, hai tay bao bọc để cắt đứt tầm mắt hai người.

Phía trước dần dần có ánh sáng cùng tiếng mưa rơi, ngẫu nhiên sẽ có nước mưa xuyên qua tầng tầng lá cây nhỏ xuống dưới.

“Nguyệt Đoàn Tử còn nhớ rõ chỗ này không?” Hoa Tô Vân cầm ô và dừng chân chỉ vào rừng rậm đen sì ở phía bắc rồi hỏi.

“Đương nhiên là em nhớ rõ.” Hoa Thanh Nguyệt cười tủm tỉm nói.

Hoa Tô Vân vẫn mang bộ mặt không biểu tình nhưng giọng lại mềm mại hơn nhiều: “A ba nói em đi lạc ở đây, còn đập trúng ổ rắn.....”

Thân thể Diệp Nhượng ở trong tay Hoa Thanh Nguyệt chột cứng đờ sau đó anh giãy giụa nhìn qua khe hở ngón tay cô để thấy cảnh vật bên ngoài.

Chỗ này..... Thôi đi, dù sao anh cũng không nhận ra, mười năm đã qua nên cảnh vật chung quanh cũng thay đổi rồi.

“Ừ.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Còn may không có việc gì, may mà có Diệp.....”

“Em xem, anh vừa không ở nhà canh chừng một cái là em đã bị đám con trai không đáng tin cậy dụ dỗ ra ngoài rồi mới gặp cái khổ kia.” Hoa Tê Vân phán như đúng rồi.

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Phải, năm đó Diệp Nhượng tới trại của bọn họ thì anh cô đang học đại học ở bên ngoài, tới kỳ nghỉ cũng không về mà theo ông chủ làm việc ngày đêm vì quốc gia.

Chờ đến cuối năm về nhà Hoa Tê Vân mới nghe nói em gái bị một thằng nhóc tới từ nơi khác mang ra ngoài trại rồi lỡ m ãng hấp tấp xông vào ổ rắn và bị thương.

Về mặt Hoa Tê Vân cực kỳ không vui, miệng lại nói mấy lời thăm thía: “Nhân cơ hội này anh muốn nhắc lại một lần.

Nói chuyện yêu đương thì nhất định phải xoa mắt cho kỹ, trước kia có thằng khốn nạn lừa em ra ngoài trại, sau lại tới một tên ngốc theo đuổi em những nửa năm nhưng tới bản thân mình còn không bảo vệ được..... Nguyệt Đoàn Tử, chẳng lẽ lúc em tìm đối tượng không thể chiếu theo hình tượng của anh hả? Ít nhất cũng phải ưu tú được bằng một nửa anh chứ?”

Hoa Thanh Nguyệt xấu hổ cười: “Khụ, anh.....”

Hoa Tê Vân: “Đương nhiên, anh thấy em khá để ý tới cái thằng nhãi theo đuổi em nửa năm nay nên mới không vui khi thấy anh mới xách cả hai tên khốn kia ra mắng cùng một lượt đúng không? Nếu thế thì anh chỉ mắng cái thằng dẫn em ra ngoài rồi để em đạp trúng ổ rắn 10 năm trước thôi cũng được.

Như thế hẳn là được rồi chứ hả?”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Anh, hai người anh mắng về cơ bản là cùng một người.

Hoa Thanh Nguyệt nhỏ giọng nói: “Người 10 năm trước anh cũng không được mắng.

Nếu không phải anh ấy cứu kịp thời thì anh đã sớm không nhìn thấy em nữa rồi.

Anh ấy là ân nhân cứu mạng của em, bản thân em vẫn luôn muốn báo ơn, hơn nữa, kỳ thực anh ấy chính là Diệp.....”

Hoa Tê Vân: “Đó không gọi là ân nhân cứu mạng.

Nếu không phải nó mang em ra khỏi trại rồi đi loạn lên thì em đâu có bị răn cấm? Nó cứu em chỉ là để lấy công chuộc tội thôi.

Trước khi cứu nó cũng hại em đó.”

Hoa Thanh Nguyệt luống cuống tay chân bưng kín tai Diệp Nhược vì không muốn anh nghe thấy cái này.

Hoa Tê Vân lại hỏi: “Nói xong lời em muốn nói đi, kỳ thực nó là cái gì Diệp?”

Hoa Thanh Nguyệt mím chặt miệng.

Hoa Tê Vân cũng không có ý định để em gái lừa gạt cho qua: “Diệp cái gì?”

Hoa Thanh Nguyệt thẳng thắn cất giọng như muỗi mà đáp: “..... Anh ấy chính là Diệp Nhược.”

Hoa Tê Vân vẫn mang sắc mặt bình thản, không hề có chút biểu tình nào nhưng giọng lại có thêm nghịch ngợm: “Á à, là Diệp Nhược à.

Là anh nghe nhầm hả Nguyệt Đoàn Tử? Hiện tại cái tên ngốc đang theo đuổi em tên là gì ấy nhỉ?”

Hoa Thanh Nguyệt quay mặt qua chỗ khác và rầm rì nói: “..... Cũng gọi là Diệp Nhượng.”

Hoa Tê Vân lại bắt đầu vở diễn tranh giải Oscar: “Hê hê, anh sắp tìm được đáp án rồi, chỉ thêm một chút nữa là tốt rồi.

Em nói xem hai cái tên Diệp Nhượng này là cùng một người hả?”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... À.”

Cô che tai Diệp Nhượng kín hơn.

Hoa Tê Vân: “Mười năm trước hại em đi lạc và bị rấn cắn, mười năm sau lại điên cuồng theo đuổi em.

Nguyệt Đoàn Tử, em nói xem ở Thương tộc của chúng ta thì cái này gọi là duyên phận hay trời cao sắp đặt luân hồi vậy?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh, đừng nhắc lại chuyện năm xưa nữa! Lúc ấy là em sợ anh ấy ra khỏi trại đi lạc nên mới tự mình đi theo.....”

Rốt cuộc Diệp Nhượng cũng không nghe nổi nữa.

Vì mặt sưng vác nên anh chỉ có thể mở miệng nói không rõ ràng: “Mọi người dừng một chút nhé.

Không bằng chúng ta cùng ngồi xuống nói lại chuyện này cho rõ một lần được không?”

Anh càng nghe càng thấy hồ đồ vì thế nhất định phải nói lại cho rõ mới được.

Ở trong nhận thức của Diệp Nhượng thì anh chưa từng hại ai.

Anh đang trên đường tới hội họp với cha mẹ thì trùng hợp gặp được Hoa Thanh Nguyệt và tiện tay cứu cô sau đó cõng cô về trại rồi đưa tới bệnh viện.

Nhưng sao tới miệng Hoa Tê Vân thì chuyện tốt ấy lại biến thành anh dụ dỗ thiếu nữ nhà người ta khiến cô bị thương nhỉ?

Hoa Tê Vân: “Rốt cuộc không giả chết nữa hả? Vậy cậu nói lại một lần cho rõ ràng đi.”

“Này anh kia, đợi chút đã.” Diệp Nhượng thân tàn nhưng chí không tàn nói, “Thanh Nguyệt, em đỡ anh dậy.”

Hoa Thanh Nguyệt dùng một bàn tay nâng anh dậy và để con búp bê vu cổ nào đó ngồi trên lòng bàn tay mình.

Diệp Nhượng tháo mảnh vải quấn quanh miệng mình sau đó dùng đầu lưỡi nửa sưng để nói: “Có thể giải thích rõ ràng thì nhất định phải nói cho rõ.

Bản thân tôi không thích truyện ngược, hiện tại mà không giải thích thì có khi phía sau còn có khúc chiết nào đó đang chờ đào hố cho tôi ngã chống vó cũng nên.”

Ừ, như vậy cũng tốt, hỏi một chút thì về sau mới có mục tiêu mà nhắm vào.

Vì thế, Hoa Tê Vân đặt câu hỏi: “Mười năm trước cậu ở lại nhà chúng tôi?”

“Đúng vậy.” Diệp Nhượng gật đầu.

“Cậu quen em gái tôi.”

“..... Đúng thế.” Diệp Nhượng nói.

Tuy mười năm sau anh không thể liếc một cái đã nhận ra cô.

“Khi đó mỗi ngày cậu đều chơi với con bé, quan hệ rất tốt.”

Diệp Nhượng: “..... Quả thực có việc này.” Mỗi ngày cùng cây giá đỗ Hoa Thanh Nguyệt chạy khắp các nhà thì cũng coi như quan hệ rất tốt.

“Ngày 20 tháng 8 cậu muốn vào núi tìm cha mẹ mình.”

“Đúng vậy.” Diệp Nhượng gật đầu.

“Nhưng cậu không nói cho ba mẹ tôi đã quyết tự mình vào núi.”

Diệp Nhượng thở dài: “Không sai.

Đúng là như thế, lúc ấy trong tay tôi có một tấm bản đồ, lại đúng thời kỳ niên thiếu nên tôi muốn mạo hiểm một mình, là tôi không tốt.”

Tự tiện vào núi không báo người lớn, nếu thực sự truy cứu thì anh quả thực không lẽ phép, cần bị phê bình.

“Thế nên cậu tự tiện rời đi, còn mang theo em gái tôi?”

Diệp Nhượng: “..... Chính là từ chỗ này thì phiên bản của chúng ta đã khác nhau.”

Diệp Nhượng nói: “Em gái anh lúc ấy trộm tiền tôi một đoạn, tới cửa trại chúng tôi đã tạm biệt.

Trước khi đi tôi bảo cô ấy về nhà đi, cũng dặn cô ấy không được nói cho người khác biết.”

Hoa Tô Vân: “Nói như cậu thì em gái tôi trộm vào núi và cậu không hề biết việc đó sao?”

Diệp Nhượng: “..... Không phải cô ấy ở ngay đây sao? Anh tự hỏi đi.”

“À.” Hoa Tô Vân chuyển sang Hoa Thanh Nguyệt, “Sau đó em trộm đi theo cậu ta vào núi hả?”

“Em sợ anh ấy đi lạc.” Hoa Thanh Nguyệt nhỏ giọng trả lời.

Diệp Nhưorget nhẹ nhàng thờ ra: “Rốt cuộc cũng nói rõ ràng.

Anh kia, anh xem, tôi đâu có lừa gạt thiếu nữ vào ổ rắn.

Tôi cứu người chính là cứu người, chứ không phải tôi hại người trước rồi chuộc tội đâu!”

Hoa Tô Vân giật giật mày.

Hoa Thanh Nguyệt hoà giải: “Được rồi, đều đã qua rồi... Là tại em khi ấy không hiểu chuyện.”

Ánh mắt Hoa Tô Vân nhìn về phía em gái mình cực kỳ phức tạp.

Hoa Thanh Nguyệt vội dời đề tài: “So với câu chuyện nhảm chán mười năm trước thì quan trọng là tình hình hiện tại của Diệp Nhưorget.

Anh có thể nhìn ra anh ấy trúng chú thuật gì không?”

Hoa Tô Vân gợn gàng dứt khoát trả lời: “Không nhìn ra.”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức lấy pháp bảo ra, chính là cái nhìn chăm chăm của em gái.

Hoa Tô Vân đành bất đắc dĩ nói: “Anh nói thật, anh không lừa em.”

Anh giơ tay lên chỉ vào Diệp Nhưorget bé xíu và nói: “Trên người cậu ta không có chút, rất sạch sẽ, cũng không bị nguyên rửa.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Không phải chú ư? Thế thì kỳ quái quá.....”

“Tuy không phải chú,” Hoa Tê Vân mang vẻ mặt dù trời có sập ta vẫn vững như bàn thạch mà nói, “Nhưng trên đỉnh đầu cậu ta có ánh sáng xanh lập lòe, còn đội một món nợ nữa, rõ ràng là bị Sơn Thần đánh dấu.”

Diệp Nhượng: “?”

Hoa Thanh Nguyệt sừng sốt: “..... Báo ư?”

Hoa Tê Vân gật đầu: “Thương tộc có linh, nhân quả tuần hoàn, cái gọi là báo chính là có người không thể vâng theo Thiên Đạo mà làm việc dẫn tới có nguyên nhân nhưng không có kết quả, có quả không có nhân nên trời xui đất khiến không thể viên mãn được.

Vì thế trời đất mới ra tay, phán quyết tội nhân, từ đó gọi là báo.

(Hãy đọc thử truyện Bàn gia nữ của trang Rừng Hồ Phách) Diệp Nhượng, cậu từng làm loạn nhân quả, khiến việc nào đó không thể viên mãn, hiện tại cậu sẽ phải trả nợ kia.”

Diệp Nhượng: “..... Tôi chả hiểu gì cả, mọi người đang nói báo nào thế, viết ra sao?”

Hoa Tê Vân vui vẻ nói: “Bờ-ao-bao-sắc-báo, là báo trong báo ứng ấy.”

-----oOo-----

Chương 11: 11: Nhật Ký Gặp Nạn Của Công Chúa Rối Gổ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thương tộc có chín trại, tọa lạc nơi non xanh nước biếc, quả thực giống nơi thế ngoại đào nguyên.

Chủ trại nơi có nhà của Hoa Thanh Nguyệt ở phía nam ngọn núi, xuyên qua Ngọc Đái Lâm là tới.

Bình thường trong trại rất an tĩnh, nhưng hôm nay anh em nhà họ Hoa vừa tới đã thấy hoa phượng tiên đỏ như lửa phủ kín con đường, trong ngoài trại đều là cảnh náo nhiệt.

“A, Vân Tử và Nguyệt Đoàn Tử đều đã về đó à!” Một ông già Thương tộc mặc quần áo rực rỡ, tóc dài bạc trắng búi sau đầu thấy anh em họ thì vội hỏi han, “Mũi hai đứa bây thính thế, người được không khí vui mừng nên mới về phải không? Hoa Chi của Tam Trại hôm nay kết hôn đó!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Ai? Hoa Chi sao? Thế chú rể là ai vậy ạ?”

“Một con sói con ở bên ngoài, hê hê, đẹp trai lắm nhé.” Ông lão thần bí nháy mắt với anh em nhà họ Hoa, “Mọi người thương lượng rồi, hôm nay phải thử chú rể xem thế nào!”

Diệp Nhượng: “Ha?”

Hoa Thanh Nguyệt vội vàng che miệng anh lại.

Cô biết anh hiểu sai nhưng chờ lát sau có thời gian sẽ giải thích kỹ hơn vậy: “Đừng có nghĩ nhiều, chỉ là bạn bè thân thích hát đối một chút để thử thách chú rể thôi, xem có thật lòng không.”

Diệp Nhượng: “Hát đối á? Chính là anh một câu tôi một câu, vừa hỏi vừa đáp hả?”

Hoa Tô Vân vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên nhàn nhạt nói: “Nếu cậu không biết hát thì đọc rap tôi cũng cho cậu qua, miễn là cậu có thể một chấp hai.”

Diệp Nhượng: “.....” Ông anh vợ này đúng là quái vật.

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh! Đừng chọc anh ấy nữa.”

Anh xem anh ấy thảm thế này rồi mà còn trêu người ta.

Hoa Tô Vân dùng đôi mắt đen nhánh và biểu tình như người gỗ mà nhìn chăm chăm búp bê Diệp Nhượng: “Ừ, thế nên họ Diệp kia, cảm âm của cậu không vấn đề gì chứ?”

Diệp Nhượng: “Anh coi thường tôi quá, bài hát của Thương tộc tôi đã học cùng với Tiểu Nguyệt từ mười năm trước rồi.

Ngô la mẽ lạp đúng lúc.....”

Đúng là anh có thể hát một câu hoàn chỉnh thật.

Hoa Thanh Nguyệt lại che miệng Diệp Nhượng sau đó liếc anh trai với vẻ cầu xin, mong anh ta đừng nghĩ nhiều.

Nhưng Hoa Tô Vân vẫn nghĩ nhiều, nếu không nghĩ nhiều thì không phù hợp với tính cách của anh vì thế lòng anh lập tức như gương sáng.

Ngô la mẽ lạp đúng lúc, cô dâu mới của anh ới.....

“À.” Hoa Tô Vân nói, “VẬY CẬU RẤT CÓ THỂ LÀ TỰ LÀM TỰ CHỊU.”

“Vân Tử, A Nguyệt Đoàn Tử!” Lại có người của Thương tộc tới chào hỏi, “Sao hai người đều về thế? Biết hôm nay náo nhiệt nên về ăn tiệc cưới à?”

Người này nói nói một lúc là tự động chuyển sang tiếng dân tộc Thương.

Diệp Nhượng như lọt vào sương mù, nhưng cũng chính là những câu dân tộc này khiến anh nhớ ra một chút ký ức lúc trước.

Mười năm trước cũng không có mấy người của Thương tộc nói tiếng phổ thông.

Ngay cả Hoa Thanh Nguyệt cũng như thế, cô giống như đứa nhỏ mới vừa học nói, giọng vừa chậm lại lấp bắp.

Lúc nóng nảy cô sẽ không tự giác dùng lời của Thương tộc.

Đại số đều là Diệp Nhượng đoán mò mà tiếp tục trao đổi với cô trong trò chơi gia đình của con nít.

Hoa Thanh Nguyệt hỏi: “Ba mẹ cháu đâu?”

“A Bà của trại số 2 bị bệnh nên tộc trưởng đến nhà thăm bà ấy rồi.

Còn mẹ cháu hôm nay là người lĩnh xướng trong tiệc cưới đó!”

Hoa Thanh Nguyệt mất mát nói: “A ba lại tới trại số 2 rồi ư? Vậy phải làm sao bây giờ?”

Trại số 2 cách khá xa, qua lại nhanh nhất cũng mất một ngày.

“Đêm nay ở lại đây thôi.” Hoa Tê Vân nói, “Có thể hỏi mẹ trước.”

Hoa Thanh Nguyệt gật đầu: “Chỉ có thể như vậy.”

Hoa Tê Vân mới vừa bước chân vào thôn trại đã có mấy cô gái Thương tộc chạy tới.

“Vân Tử đã trở lại?”

“Vân Tử đã về à? Sao thế? Có muốn dây buộc tóc màu đỏ của tôi không?”

“Vân Tử mau đính hôn đi nếu không bọn tôi nhìn thấy cậu đều muốn nhào lên giật dây buộc tóc của cậu đó.”

Hoa Tê Vân cự tuyệt liên tục: “Dừng tay, không được, cáo từ.”

Xem ra mặc kệ là ở đâu người ta cũng thích giục cưới xin.

Hoa Tê Vân chạy trốn chết, còn mấy cô gái Thương tộc thì vây quanh Hoa Thanh Nguyệt.

“Đạo này A Nguyệt Đoàn Tử có bận không?”

“Nghệ thuật gia bé nhỏ của chúng ta đã về rồi à? Nguyệt Đoàn Tử, khi nào chị được ăn tiệc cưới của em thế?”

“Có nhìn trúng anh chàng nào chưa?”

Hoa Thanh Nguyệt đỏ mặt ôm Diệp Nhược mà cự tuyệt mãi sau đó chạy ngay giống anh trai mình.

Trong trại người đến người đi, một đám trẻ con Thương tộc để tóc dài, mặc quần áo màu sắc sặc sỡ chạy tới chạy lui.

Thấy Hoa Thanh Nguyệt cả đám đều vui vẻ chào hỏi.

Bọn họ đều gọi cô là A Nguyệt Đoàn hoặc Nguyệt Đoàn Tử sau đó dùng tiếng Thương tộc nói chuyện.

Trong lúc ấy Diệp Nhược gật gật đầu và thâm trầm nói: “Chính là âm điệu này.”

Mười năm trước lúc anh hỏi Hoa Thanh Nguyệt tên là gì thì cô gái ngốc này cũng dùng tiếng Thương tộc trả lời anh như thế — em tên là Diệp Đàm, nhưng bây giờ nghĩ lại thì chính là Nguyệt Đoàn.

Hoa Thanh Nguyệt tiếp đón xong mấy người bạn lớn bé thì cuối cùng cũng trở về căn nhà trúc của mình.

Cô đóng cửa phòng lại rồi kéo màn lên sau đó thở ra một hơi, tay duỗi ra lau mồ hôi và bắt đầu tháo đồng vải trên người Diệp Nhượng để kiểm tra vết thương của anh.

Diệp Nhượng: “Nhà em khác trước rồi.”

“Ừ..... đã sửa lại một lần.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Vừa rồi anh cũng nghe thấy rồi đó, ba em không ở đây, chắc phải ngày mai ông ấy mới về.

Nếu anh trai em không đoán sai thì chuyện này khó giải quyết rồi, cần phải tìm được nhân mới có thể giải quyết quả.....”

“Báo ấy à?” Diệp Nhượng nói, “Nói cách khác hiện tại anh biến thành cái dạng này là quả và ba em có thể tìm ra nhân à?”

“Hẳn là có thể.” Hoa Thanh Nguyệt gật đầu.

“Các cô gái chưa lập gia đình trong trại mau tới đây!” Trong viện truyền đến một tiếng gọi, “Tới rải hoa chúc phúc và đưa tiễn cô dâu nào!”

Hoa Thanh Nguyệt: “A.....”

Diệp Nhượng: “Sao thế, em cũng phải đi à?”

“Ừ, em cũng chưa lập gia đình.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Quy củ của tộc là lời chúc của những cô gái chưa lập gia đình mới tốt nhất, thuần khiết nhất vì thế em cần phải đi.....”

“Vậy em đi đi, anh chờ em.”

Hoa Thanh Nguyệt nghĩ nghĩ sau đó nhanh tay nhanh chân múc một chậu nước và đặt ở đầu giường, lại kéo ngăn kéo ra lấy một túi quần áo búp bê để bên cạnh.

“Đây là quần áo em làm cho búp bê.” Hoa Thanh Nguyệt chọn lựa và lấy ra một bộ quần áo nhỏ bằng vải sặc sỡ may theo kiểu của

Thương tộc rồi nói, “Anh có thể tắm rửa một chút và thay cái này vào.

Đây là quần áo bình thường của Thương tộc, nơi này trang phục cũng không phân biệt nam nữ..... Thuốc thì em đặt ở đây, nhớ bôi.”

“Nguyệt Đoàn Tử! Xuống đây đi!”

Hoa Thanh Nguyệt nhảy dựng lên giống con nai con, trước khi đi cô còn dặn: “Anh ở đây nhé, đừng chạy loạn.”

Diệp Nhượng: “Yên tâm đi.”

Trong phòng chỉ còn lại một mình Diệp Nhượng.

Do dự một lát anh mới nén giã giụa trong lòng xuống và cởi quần áo sau đó chậm rãi chui vào chậu nước tắm rửa một lần.

Bộ quần áo Hoa Thanh Nguyệt đưa cho anh là quần áo truyền thống của Thương tộc, gồm quần và áo, kích cỡ cũng rất thích hợp.

Diệp Nhượng sửa sang lại bản thân mình rồi chui đầu vào đồng quần áo để thưởng thức mấy món quần áo Hoa Thanh Nguyệt làm cho búp bê.

Trong này nhiều nhất là các loại váy, có hiện đại, cũng có truyền thống.

Mà lợi hại nhất chính là một bộ cổ trang, trong ngoài tổng cộng bảy tầng, phối màu khác nhau, tinh tế đến độ dây lưng cũng thêu hoa văn.

Diệp Nhượng đang muốn lấy ra xem, thuận tiện ca ngợi tay nghề của Hoa Thanh Nguyệt thì lúc lúc này toàn bộ thân thể anh lập tức chết lặng.

Diệp Nhượng còn chưa phản ứng lại thì người đã ngã thẳng tấp lên bàn, cùm cụp một tiếng.

Anh — — thật sự biến thành búp bê rồi, là cái loại làm bằng gỗ ấy!

Tuy anh có thể cảm nhận được trái tim mình đang đập, tuy anh có suy nghĩ riêng nhưng không thể khống chế tứ chi, cũng không thể nháy mắt.

Không bao lâu sau anh nghe bùm một tiếng, cửa căn phòng trúc lập tức được mở rộng.

Ngay sau đó một đám trẻ con của Thương tộc chạy ào vào.

“Mau mau, trốn đi!”

Bọn nhỏ đang chơi trốn tìm.

Diệp Nhượng đúng là sợ cái gì thì cái đó tới.

Một bé gái thấy anh thế là chộp vào tay và giơ cao lên nói: “Xem này, búp bê bằng gỗ! Chúng ta không chơi trốn tìm nữa mà chơi búp bê đi!”

Diệp Nhượng không thể nói vì thế đành điên cuồng gào thét trong lòng: “Cầu mấy đứa đừng đùa anh, chơi trốn tìm vui cực, mau đi chơi trốn tìm đi!”

Mấy thằng nhóc Thương tộc lập tức vây tới.

Trong lòng Diệp Nhượng: “Đúng đúng, mấy chàng trai, mau bảo mấy bạn gái này là mấy đứa không thích chơi búp bê đi!”

Mấy thằng nhóc Thương tộc: “Oa!! Búp bê gỗ tinh xảo quá, giống người thật vậy!”

“Là búp bê vu cổ chị A Nguyệt làm thì phải?” Một thằng nhóc nói.

“Nhưng vì sao con búp bê vu cổ này không trang điểm, còn không mặc trang phục tế thiên nữa chứ?” Lại một thằng nhóc khác nói.

Một cô nhóc thêm lời: “Chúng ta hóa trang cho nó nhé!”

Mấy thằng nhóc: “Được đó!”

Diệp Nhượng đã tức đến độ máu trong người cũng chảy ngược, thiếu chút nữa là anh đã hộc máu rồi.

Biết ngay đám đàn ông của Thương tộc không bình thường mà! Vì sao mấy đứa lại gia nhập trò trang điểm của đám con gái hả??

Mấy đứa nhỏ lật xem đồng quần áo Hoa Thanh Nguyệt làm sau đó quyết định phương án trang điểm: “Hóa trang công chúa đi!”

Diệp Nhượng: “.....”

Đám con trai lập tức lấy ra bộ váy bảy tầng mà Diệp Nhượng vừa khen ngợi sau đó tròng từng tầng lên người anh.

Đám con gái thì tìm thuốc màu và bút vẽ tới khoa tay múa chân trang điểm cho Diệp Nhượng.

Một thằng nhóc Thương tộc tiếc nuối nói: “Tiếc là không phải tóc dài.”

“Chị A Nguyệt thích đàn ông để tóc ngắn.” Một cô nhóc cầm bút chấm thuốc màu rồi bắt đầu vẽ.

“Trái tim của chị A Nguyệt bị đám đàn ông ngoại tộc trộm mất rồi.” Một thằng nhóc tức giận nói, “Ngay cả búp bê vu cổ cũng phải để tóc ngắn.”

“Đàn ông tóc ngắn xấu chết được.” Một thằng nhóc khác tức giận chống nạnh mắng, “A ba nói đàn ông ngoại tộc ít tóc, không có được mái tóc vừa đen vừa dày như chúng ta nên đành cắt ngắn.”

Một thằng nhóc khác thì hỏi cô nhóc bên cạnh: “Cửu muội thích đàn ông tóc dài hay tóc ngắn?”

Cô nhóc đang trang điểm cho Diệp Nhượng lập tức nói: “Nhất định là tóc dài, tóc dài mới chung thủy, đám đàn ông ngoại tộc đến tóc cũng không dài nổi thì sao có thể chung thủy đây?”

Diệp Nhượng thăm mắg khắp một lượt.

(Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Nếu có thể nói thì khẳng định anh sẽ phải lên lớp cho cô nhóc này.

Tóc và tình cảm không liên quan gì tới nhau, người đàn ông chị A Nguyệt của mấy đứa thích dù không để tóc dài thì vẫn chung tình nhé.

Mười phút sau công chúa Diệp Nhượng ra đời.

Bọn nhỏ cầm lấy anh rồi chạy ra ngoài.

“Chúng ta mang nó lên dàn tế đi!” Một cô nhóc đề nghị.

Diệp Nhượng: “?”

Trực giác nói với anh rằng cái gọi là dàn tế không phải nơi tốt đẹp gì.

Một đám nhóc chạy tới dàn tế sau đó đặt công chúa Diệp Nhượng ở chỗ cao nhất.

Một cô nhóc trong đó ngó trái ngó phải, cực kỳ vừa lòng với tay nghề của mình nên thậm chí còn móc một cái gương ra để Diệp công chúa tự soi.

“Xinh đẹp không?”

Diệp Nhượng nhìn chính mình trong gương: mặt trắng, môi đỏ, đúng là diễm lệ.

Anh khóc không ra nước mắt.

Một thằng nhóc còn hái vài đóa hoa cài lên làm tóc cho anh sau đó còn làm vòng hoa đặt lên đầu anh.

“Thật là đẹp mắt!” Bọn nhỏ hú hét.

“Thật muốn khóc.” Diệp Nhượng thầm nghĩ.

Chương 12: Chương 12

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt xong việc đã lập tức quay lại căn nhà trúc của mình nhưng vừa thấy cửa phòng mở là trái tim cô đã bị dọa nẩy thình thịch.

Sao cô lại quên mất cái này chứ!

Người Thương tộc không hề có cảm giác giới hạn, cũng không phân của anh của tôi.

Đám nhỏ chơi đùa sẽ chạy khắp cả trại, căn bản không có khái niệm không gian riêng.

Hơn nữa hôm nay trong trại có người kết hôn vì thế có rất nhiều trẻ con tụ tập, người lớn cũng không quản.

Nhất định là phòng của cô đã bị ‘tấn công’ rồi.

“Diệp Nhượng là người trưởng thành, anh ấy thông minh như thế hẳn sẽ trốn được.” Hoa Thanh Nguyệt an ủi chính mình.

Nhưng vừa vào cửa thấy ngăn kéo mở rộng, thuốc màu và cánh hoa rơi rụng trên bàn cùng với mấy bộ quần áo nhỏ phủ kín giường thế là hai mắt Hoa Thanh Nguyệt tối sầm lại.

Xem ra đúng là đám trẻ con đã vào đây, còn cướp phá nữa chứ.

“Diệp Nhượng?”

Cô cong lưng hướng về phía giường mà gọi tên anh.

Không có phản ứng.

“Diệp Nhượng, em về rồi, anh mau ra đi.” Hoa Thanh Nguyệt kéo tủ quần áo muốn nhắc nhở Diệp Nhượng là tình hình an toàn rồi.

Vẫn không có ai trả lời.

Hoa Thanh Nguyệt cảm thấy không thở nổi nữa.

Thảm rồi! Hiện tại cũng chỉ còn lại hai khả năng.

Thứ nhất: Diệp Nhượng lại thu nhỏ, hoặc biến thành thứ gì đó không biết nói.

Thứ hai: Diệp Nhượng bị đám hỗn thế ma vương kia coi như đồ chơi và mang đi rồi.

Mặc kệ là khả năng nào cũng đều khiến người ta tuyệt vọng!

Hoa Thanh Nguyệt phân tích hiện trường, căn cứ dấu vết đám hỗn thế ma vương kia để lại thì cô đoán — —

“Chắc chắn là khả năng thứ hai!”

Rõ ràng anh bị đám nhỏ kia coi như đồ chơi và mang đi rồi.

Hoa Thanh Nguyệt thùng thùng chạy xuống lầu tóm lấy một đứa nhỏ và hỏi: “Tiểu Bát, vừa rồi ai vào phòng chị chơi thế?”

Đứa nhỏ này vẫn luôn ở trong sân chống mộng xem con kiến leo cây thế là lập tức báo cáo luôn: “Đám tiểu Cửu! Tụi nó còn cầm búp bê vu cổ chị làm đi tới dàn tế đó!!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Hồng rồi!”

Hôm nay trận chính thử thách chú rể chính là dàn tế, trước khi người của Thương tộc ca hát sẽ giành nhau lên dàn tế để dâng nước suối trong cho sơn thần, dâng xong bọn họ mới đứng trên dàn tế làm khó dễ chú rể.

Mẫu chốt là sau khi tế bái xong và trước khi hát bọn họ sẽ thiêu hủy đồng búp bê vu cổ dùng để cúng tế!

“Diệp Nhượng!!”

Hoa Thanh Nguyệt chạy như bay tới dàn tế.

Hoa Tô Vân hai tay cầm hai cái đùi gà đi tới thấy em gái thì định đưa một cái đùi gà cho cô nhưng Hoa Thanh Nguyệt lại không màng, cứ thế lướt qua người anh như cơn gió.

Hoa Tô Vân vẫn ngơ ngác giơ tay ra: “A Nguyệt Đoàn Tử?”

Không khoa học tí nào, em gái chưa từng nhìn thấy mình mà lại làm lơ như thế.

Đã vậy trên tay mình lại có đùi gà thơm ngào ngạt mới trộm được từ phòng bếp nữa chứ.

Hoa Tô Vân bước chân dài đuổi theo cô, miệng vẫn gặm đùi gà.

Để xem A Nguyệt Đoàn Tử gấp gáp như thế là làm cái gì.

Người nào không biết còn tưởng nhà cô bị cháy và cô đang vội về cứu hỏa ấy chứ.

Hoa Tô Vân mới vừa vui sướng lắm lắm thì đã thấy dàn tế bốc lửa hừng hực trước mặt.

Hoa Thanh Nguyệt ngơ ngác nhìn lửa trên dàn tế, tiếng thét chói tai của cô bị giọng ca trời phú của mẹ mình phủ lên không nghe thấy gì hết.

“Diệp Nhượng.....”

Hoa Thanh Nguyệt như tang thi lão đạo lắc lư bước lên dàn tế, ánh mắt dại ra khi nhìn đồng lửa.

Hoa Tô Vân: “.....”

Có nên nói cho em gái biết trong dàn tế không hề có cái tên họ Diệp đỉnh đầu đầy mây màu xanh không nhỉ?

Hoa Tô Vân cắn một miếng đùi gà, đúng lúc ấy trước mắt anh đột nhiên lướt qua khuôn mặt sống không còn gì luyến tiếc của Diệp Nhượng.

Hoa Tô Vân: “?”

Hả??

Anh tập trung nhìn kỹ thì thấy mấy đứa nhỏ đang vui vẻ giơ cao công chúa Diệp Nhượng kiêu diễm và hưng phấn chạy qua trước mặt anh.

Hoa Tô Vân tùy ý lau ngón tay dính đầy mỡ lên chỗ nào đó rồi vươn tay tóm lấy bím tóc của tiểu Cửu.

“Cửu muội, con búp bê này..... từ đâu ra thế?”

Công chúa Diệp Nhượng chậm rì rì trợn mắt một cái sau đó cực kỳ lao lực mà lén lút ném cho anh vợ tương lai một ánh mắt xem thường.

Đã vào lúc này rồi mà anh còn hỏi tôi từ đâu ra hả? Còn giả vờ không quen tôi nữa cơ đấy! Không phải anh có thể nhìn thấy mây màu xanh trên đỉnh đầu của tôi hả?

Cửu muội: “Anh A Vân! Bọn em lấy được từ trong phòng chị A Nguyệt đó!”

Hoa Tô Vân dùng hai đầu ngón tay kẹp cái đai lưng của công chúa Diệp Nhượng lên và giải cứu anh khỏi tay đám hỗn thế ma vương kia.

“Tịch thu.” Hoa Tê Vân mặt không biểu tình mà học ra hai chữ lạnh băng này.

Tiểu Cửu méo miệng sau đó chạy tới dẫm lên chân anh một cái rồi mới nhảy nhót chạy đi.

Lúc này Hoa Tê Vân mới cẩn thận đánh giá trang dung của Diệp Nhượng, biểu tình cực kỳ vi diệu.

Sau đó anh căn một miếng đùi gà thật lớn, thấy Diệp Nhượng nhìn về phía này với ánh mắt thèm thường, con người cũng bất động thể là anh lập tức cảm thấy vui vẻ và ung dung thông thả biểu diễn màn ăn đùi gà nhàn nhã trước mặt đối phương.

Diệp Nhượng khổ mà không nói nên lời.

Hoa Tê Vân: “Đói bụng hả?”

Diệp Nhượng trừng mắt.

Hoa Tê Vân vẫn tiếp tục trêu đùa: “Nói cho tôi biết cậu tên gì thì tôi sẽ cho cậu một miếng trên cái đùi gà của A Nguyệt.”

Diệp Nhượng tiếp tục trừng mắt.

Hoa Tê Vân: “Ngượng không dám nói hả?”

Diệp Nhượng: “.....”

Hoa Tê Vân còn muốn trêu anh thêm một lúc nhưng ngược mắt thấy em gái nhà mình đang vây quanh dàn tế khóc lóc, mặt cũng bị khói hun đen thui thể là anh chậm rãi nghĩ: để em gái thương tâm cũng không tốt lắm.

Nghĩ vậy nên anh lập tức giơ cao Diệp Nhượng và múa may: “Nguyệt Đoàn Tử! Nguyệt Đoàn Tử!”

Hoa Thanh Nguyệt ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn thấy Diệp Nhượng lắc trái lắc phải thế là cô lập tức lão đảo, tay lau nước mắt nước mũi vọt tới.

Cô gào hai chữ Diệp Nhượng đến khàn cả giọng.

Hoa Tê Vân: “Đón lấy nè!”

Ông anh vợ không ra gì lập tức ném Diệp Nhượng ra ngoài.

Hoa Thanh Nguyệt hét lớn một tiếng và trợn tròn mắt phán đoán điểm rơi.

Cô nhào về phía trước, hai tay vững vàng đón được Diệp Nhượng và ôm trong lòng.

Diệp Nhượng lại được thể nghiệm lồng ngực của Hoa Thanh Nguyệt mềm mại thế nào.

Anh còn nghe được tiếng tim cô đập thành thạch chứng tỏ cô lo lắng cho anh cực kỳ.

Sau khi hoàn hồn Hoa Thanh Nguyệt lập tức mở loa mắng chửi người, từ đám hỗn thế ma vương kia cho tới Hoa Tê Vân cô đều mắng hết.

Vì cô dùng tiếng địa phương nên Diệp Nhượng chẳng hiểu gì.

Có điều anh vẫn thấy sáng khoái, có cảm giác cô đang thay anh trút giận vậy.

Hoa Tê Vân sừng sốt một lúc lâu, nghe xong em gái mắng chửi mình anh mới nâng tay phải lên ăn luôn cái đùi gà vốn để dành cho Hoa Thanh Nguyệt.

Thấy không, đùi gà, không có nữa.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn thấy thì lập tức dùng tiếng phổ thông mà hung hăng mắng một câu: “Anh còn dám trêu ánh ấy nữa là em sẽ mách ba ba!”

Hoa Tê Vân lại vui vẻ.

“Thế thì càng tốt.” Hoa Tê Vân nói, “Em gái ngốc.”

Hiển nhiên Hoa Thanh Nguyệt không biết cha và anh cô ghét bỏ cái tên theo đuổi cô thế nào.

Cũng phải thôi, đây là bản năng rồi.

Hoa Tê Vân đi rồi Hoa Thanh Nguyệt mới mang Diệp Nhượng về phòng và múc nước rửa mặt cho anh.

Trước sau Diệp Nhượng đều không rên một tiếng.

Có thể là vì tình huống vừa rồi quá mức kinh hồn nhưng mãi tới khi cầm lấy cánh tay của anh cô mới nhận ra Diệp Nhượng không thích hợp.

(Hãy đọc thử truyện Thượng công chúa của trang Rừng Hồ Phách) Hoa Thanh Nguyệt lật người anh lại và nhéo nhéo ngực.

Quả nhiên là một anh chàng cứng rắn, nhưng mà đây là cứng như đá!!

Cô sững sốt và bắt đầu hoảng loạn.

Cô giống một tên háo sắc vội vã lột đai lưng và quần áo của anh ra.

Diệp Nhượng không nhắm được mắt thì đành trợn tròn, trong đó là hoảng sợ vì không thể khống chế được cơ thể này.

Đương nhiên anh cũng không thể ngăn cản ‘đồ lưu manh’ đang muốn lột s@ch bản thân.

Cởi qu@n áo anh rồi Hoa Thanh Nguyệt lập tức than một tiếng:
“Má ơi!”

Tâm Diệp Nhượng như tro tàn.

Bị thấy hết rồi.....

Hoa Thanh Nguyệt: “Diệp Nhượng!! Anh biến thành rối gỗ không có quả ớt nhỏ rồi!”

Diệp Nhượng nghẹn một búng máu trong ngực không phun ra được.

Hoa Thanh Nguyệt lại cầm con rối gỗ trơn bóng lên sau đó ghé vào ngực anh mà nghe ngóng.

Bùm — — bùm — —

Có tiếng tim đập! Tuy tiếng tim đập này cực kỳ thông thả nhưng Diệp Nhượng vẫn còn sống!

Hoa Thanh Nguyệt cầm lấy anh mà nhìn rồi lại khổ sở.

Một người đang êm đẹp sao lại phải chịu tội thế này.

“Em xin lỗi anh!” Hoa Thanh Nguyệt tì cái cái trán lên người anh.

Nói đến cũng rất xấu hổ, tuy rằng bề ngoài là một con búp bê bóng loáng không có gì nhưng Diệp Nhượng vẫn có thể cảm giác được tiếp xúc da thịt.

Ừ..... Không..... Không giận được nữa.

Lúc cô lại ngẩng đầu thì thấy trên má con búp bê gỗ Diệp Nhượng có thêm hai hình tròn màu đỏ..... chứng tỏ anh đang đỏ mặt.

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Hơi kỳ quái nhưng cũng..... đáng yêu.

“Không thể nói chuyện sao?” Hoa Thanh Nguyệt hỏi.

Vừa dứt lời phần môi của búp bê gỗ Diệp Nhượng đã rách ra, một tiếng cùm cụp vang lên thế là miệng anh có thể hoạt động.

Diệp Nhượng nói: “Hình như..... có thể.”

Hoa Thanh Nguyệt khiếp sợ đến độ mắt tròn tròn.

“Anh có sao không?” Hoa Thanh Nguyệt cuống quýt hỏi, “Mấy đứa nhỏ kia..... tội nó không làm anh bị thương chứ?”

“Không hề, bọn anh chơi với nhau vô cùng vui vẻ.” Diệp Nhượng nhẹ nhàng băng quơ nói.

Cái mũi của Diệp Nhượng bất ngờ dài ra một đoạn.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Hơ.”

Hiện tại là..... cốt truyện Pinocchio à??

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh có thể nói thật.”

“Anh nói thật đó.” Diệp Nhượng hồn nhiên không phát hiện ra thay đổi của mình, “Tội nó thực đáng yêu, thật ra thì mặc bộ váy công chúa xinh đẹp do chính tay em làm khiến anh cảm thấy cực kỳ vinh hạnh.”

Cái mũi của Diệp Nhượng lại cùm cụp cùm cụp dài thêm một đoạn nữa.

Hoa Thanh Nguyệt: “À.....”

Cô cũng ngượng không dám hỏi.

Diệp Nhượng: “Mặc đồ nữ cũng không phải chuyện gì khó mở miệng, hiện tại cũng là chuyện bình thường thôi mà.

Có cơ hội thể nghiệm một chút cũng rất không tồi.”

Rốt cuộc cái mũi của Diệp Nhượng cũng dài tới độ mắt anh có thể nhìn thấy được.

Diệp Nhượng: “.....”

Hình như anh đã hơi hiểu vì sao vừa rồi biểu tình của Hoa Thanh Nguyệt lại mang theo xấu hổ rồi.

Diệp Nhượng: “Cái kia.....”

Cái mũi lẳng lẳng chờ đợi anh nói tiếp.

Diệp Nhượng hỏi: “Liệu anh có thể nuốt lại mấy lời vừa nói không?”

Thế nên cái mũi kia, mày cho tao thêm cơ hội đi có được không?

-----oOo-----

Chương 13: 13: Mẹ Vợ..... Không Đáng Tin Cậy!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trước bữa cơm chiều bà chủ của nhà họ Hoa rốt cuộc cũng xuất hiện.

Diệp Nhượng chưa từng gặp cha của Hoa Thanh Nguyệt nhưng đã từng gặp mẹ cô.

Mười năm trước anh đi theo cha mẹ đến nơi đây thu thập mẫu.

Lúc đó cha của Hoa Thanh Nguyệt đang ở trại số 3 bế quan nên người tiếp đãi bọn họ chính là mẹ cô.

Theo như cô giới thiệu thì tộc trưởng của Thương tộc tuy là cha cô nhưng mẹ cô cũng có thể ra mặt, hơn nữa bà ấy còn rất giỏi nói chuyện.

“Kỳ thật tôi mới là tộc trưởng và thầy cúng của thế hệ này nhưng vì thân thể không cho phép nên ba tụi nhỏ mới thay tôi gánh vác.”
Lúc ấy người phụ nữ thoạt nhìn còn rất trẻ với đôi mắt to và bím tóc dài đã nói như thế, “Tôi tên là Vu Nhàn, xin mời ngồi, không cần khách sáo.”

Nói ngắn lại thì Diệp Nhượng quả thực có được ấn tượng khắc sâu với vị phu nhân tộc trưởng có tên họ khác lạ và diện mạo tươi mát thoát tục này.

Hiện giờ gặp lại Vu Nhàn thì ý nghĩ đầu tiên của anh chính là — — diện mạo của anh em họ Hoa đến tám phần là di truyền từ cha rồi.

Mẹ của Hoa Thanh Nguyệt có khuôn mặt trẻ trung cực kỳ, dáng người bà xinh xắn thanh lợi, mười năm cũng không thấy già đi mấy.

Vừa nhìn anh chỉ có cảm giác bà giống một cô thiếu nữ cực kỳ thông minh cổ quái.

Nhưng khi nhìn kỹ rồi anh vẫn phải cảm thán.

Dù là người trẻ lâu nhưng cũng đã 50 tuổi, khó tránh khỏi nếp nhăn, vết tang thương trên mặt bà cũng nhiều hơn so với 10 năm trước.

Sau khi ngồi xuống Vu Nhàn vui vẻ rạo rức hỏi con gái: “Ngọn gió nào thổi hai đứa về trại thế? Đúng là khách quý!”

Hoa Tô Vân chỉ vào Hoa Thanh Nguyệt: “Mẹ hỏi con bé đi, con chỉ đi theo nó thôi, cái này mẹ biết rồi.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Mẹ..... lần này con về là có việc quan trọng.”

Cô ôm Diệp Nhượng giơ lên trước mặt Vu Nhàn và nói: “Mẹ, đây chính là Diệp Nhượng, kỹ sư trưởng của viện nghiên cứu 621.”

Vu Nhàn nhìn con búp bê và gật đầu một cái sau đó khoa trương oa một tiếng và vỗ vỗ tay nói: “Ừ, rất lợi hại, tuổi trẻ đầy hứa hẹn.”

Diệp Nhượng lại chẳng cảm thấy có gì không thích hợp mà cứ thế hào phóng đáp: “Quá khen.”

Vu Nhàn diễn càng khoa trương hơn: “Oa! Thế mà lại biết nói, quá giỏi!”

Hoa Tô Vân cười hình hích.

Hoa Thanh Nguyệt cả kinh sửng sốt, sau đó suy nghĩ cẩn thận và hỏi: “Mẹ biết hết rồi à? Là anh hả?”

Cô cũng quay qua hỏi Hoa Tô Vân.

Hoa Tô Vân gật đầu: “Buổi chiều anh đã kể cho mẹ nghe.”

Không phải em dọa mách ba ba sao? Thế thì anh sẽ mách mẹ trước.

Hoa Thanh Nguyệt xụ mặt nói: “VẬY hai người cũng đừng hùa nhau trêu anh ấy nữa.”

Vu Nhân ngồi nghiêm chỉnh, nói: “ĐƯỢC rồi, tới đây xem nào, để tôi xem bệnh cho cậu nào.”

Vu Nhân lấy ống nghe ra và treo lên tai.

Hoa Thanh Nguyệt sững sốt đưa Diệp Nhượng qua, đồng thời miêu tả bệnh tình: “ĐẦU tiên anh ấy biến thành chó, sau đó lại thu nhỏ, bây giờ là bộ dạng này đây..... ĐÚNG rồi, anh nói có thể thấy trên đầu Diệp Nhượng có một khoản nợ.”

Vu Nhân kinh ngạc: “Phải không?”

Hoa Tô Vân gật đầu.

Vu Nhân nhắm mắt lại đếm nhịp tim cho Diệp Nhượng rồi hỏi: “VÂN TỬ thấy thế nào?”

Hoa Tô Vân: “Cậu ta có duyên với Thương tộc chúng ta từ trước, lại có món nợ với Sơn Thần của chúng ta nhưng qua thời hạn rồi còn chưa trả lại nên mới bị ghi vào sổ đen.

Hiện tại là lúc cảnh cáo..... Còn cậu ta nợ cái gì thì con không nhìn thấy được.”

Hoa Thanh Nguyệt nhìn anh ruột rồi lại nhìn mẹ ruột.

Vu Nhân hỏi: “CÓ duyên từ trước ư? Diệp tiên sinh đã từng tới Thương tộc à?”

Diệp Nhượng: “Đã tới rồi, cô còn nhớ tháng 7 của mười năm trước có một đoàn khảo sát khảo cổ đã tới đây không?”

“Ày, sao quên được!” Vu Nhàn gật đầu.

Diệp Nhượng bỗng nhiên cảm giác tính cách của cái vị trước mặt mình đại để là cùng một giuộc với Hoa Tê Vân rồi.

Cụ thể là kiểu tính cách gì thì anh không rõ, nhưng bọn họ sẽ cho người khác cảm giác nghiêm túc nhưng đầy cợt nhả, và cực kỳ không đáng tin.

“Cháu tên là Diệp Nhượng, năm đó người dẫn đầu đoàn khảo cổ và nhiếp ảnh đi theo là cha mẹ cháu.”

“À..... Nhớ ra rồi.” Vu Nhàn thu tay lại, hai mắt cong thành hình trăng non và cười hì hì nói, “Cậu chính là đứa nhỏ mang theo Nguyệt Đoàn Tử chạy như điên khắp trại mỗi ngày cuối cùng còn để con bé rơi vào ổ rắn hả? Nhìn kỹ đúng là giống, cậu trưởng thành cũng không thay đổi nhiều, vẫn tuấn tú lịch sự như trước.”

Hoa Tê Vân lại cười hình hích còn Hoa Thanh Nguyệt thì liếc xéo anh mình một cái.

Diệp Nhượng thầm nghĩ: Nghe đi, tuấn tú lịch sự cũng không phải mấy từ tốt đẹp gì..... Đúng là không ổn.

Sau khi trấn tĩnh lại anh mới nói: “Cô cũng thế, nhiều năm như thế mà cô vẫn mang bộ dạng cũ, chẳng thay đổi tí nào.”

Đối mặt với mẹ vợ tương lai thì nịnh hót một tí cũng không sai.

Nhưng mà Diệp Nhượng đen thôi rồi.

Anh vừa mới khen tặng thì cái mũi Pinocchio đáng chết lại bắt đầu dài ra!

Hoa Thanh Nguyệt không dám nhìn nữa, chỉ đành che mắt thở dài một tiếng.

Diệp Nhượng cực kỳ bất mãn với cái mũi phá đám này vì thế anh lập tức đấu tranh với nó: “Cháu nói thật đó, cái mũi này bị bệnh hay sao ấy?”

Cái mũi tự hỏi một lát sau đó lại dài thêm một đoạn và vả mặt chủ nhân của nó bóp một cái.

Trên mặt Vu Nhân vẫn là tươi cười, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng hằn sâu hơn.

Hoa Tê Vân không nhịn được vỗ tay: “Nhân tài.”

Không hổ là kẻ khờ khạo nhưng cũng mang tinh thần rắn rỏi như dũng sĩ không sợ nguy hiểm!

Diệp Nhượng từ bỏ: “Thôi được rồi, cháu thừa nhận, cô bây giờ nhìn cũng có chút tang thương hơn mười năm trước.”

Lúc này cái mũi mới vừa lòng thu lại độ dài.

Vu Nhân ngắm nghía cái mũi cao thẳng của Diệp Nhượng và cảm thán: “Cái này đúng là thứ tốt, hôm nào đó cũng cho ba bọn nhỏ một cái mới được.”

Diệp Nhượng: “Tóm lại..... Lần này cháu tới là muốn nhờ cô giúp cháu tìm ra nguyên nhân của việc này.

Với những thứ phi khoa học thế này cháu chỉ có thể nhờ cô tìm ra đáp án.”

Hoa Thanh Nguyệt cũng gật đầu gọi mẹ một tiếng.

“Làm ơn đi.” Hoa Thanh Nguyệt chấp tay trước ngực.

Vu Nhân cười tủm tỉm nghe xong và nói: “Như vậy à..... Vậy sẽ chậm trễ công việc của Diệp tiên sinh đúng không?”

Diệp Nhượng nghiêm trang: “Công việc sẽ không bị ảnh hưởng nhiều, chủ yếu là nhân cách và tôn nghiêm.....”

Vu Nhàn: “Ai u, đúng là không dễ dàng, thảm quá.”

Bà ấy còn tặc lưỡi rồi tấm tắc lắc đầu.

Lúc này Diệp Nhượng ý thức sâu sắc rằng bà mẹ vợ tương lai mới vừa qua tuổi nửa trăm này cực kỳ không đáng tin cậy.

Quả nhiên trực giác của anh quá đúng.

Lúc Hoa Thanh Nguyệt dò hỏi mẹ đẻ có biết trên người Diệp Nhượng đã xảy ra cái gì không thì mẹ cô lại thành khẩn đáp: “Mẹ không biết.”

Sau đó bà ấy cười hớn hở.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Mẹ??”

Mẹ đừng thế có được không?

Vu Nhàn: “Không biết chính là không biết, lừa con thì mẹ là con rùa đen bò trên mặt đất.”

Hoa Tô Vân ngã vào sô pha cười như điên.

Diệp Nhượng: “Quấy rầy rồi, xem ra cháu đã tìm lầm người.”

“Không, cậu không tìm sai.” Vu Nhàn nói, “Tuy tôi không biết sao lại thế nhưng rõ ràng Diệp tiên sinh là vì Thương tộc mới xảy ra thất thường thế này.”

Hoa Thanh Nguyệt hơi hơi cúi người và nghiêm túc nghe giảng.

Vu Nhàn tiếp tục nói: “Con trai tôi cũng coi như nửa thầy cúng, nó từng đọc chú văn và bùa của Thương tộc, nếu nó nói có thể thấy

Diệp tiên sinh mang theo một món nợ với Thương tộc thì nhất định phải tìm ra nguyên nhân mới có thể trả xong.”

Diệp Nhượng như suy tư gì đó: “Nói như vậy thì vẫn là nhân quả lúc trước chúng ta nhắc tới.”

“Không sai, nói rộng hơn thì chính là nhân quả.

Muốn thay đổi quả thì phải tìm được nhân.” Vu Nhàn nói, “Không bằng Diệp tiên sinh cố gắng nhớ lại xem mười năm trước có gieo nhân nào khi tới Thương tộc của chúng tôi hay không?”

“.....” Diệp Nhượng lập tức cùm cụp cùm cụp quay cái đầu gỗ về phía Hoa Thanh Nguyệt, “Như thế thì chỉ có mỗi Thanh Nguyệt thôi.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Ai?”

Vu Nhàn: “Tôi thì cho rằng chưa chắc đã là A Nguyệt nhà chúng tôi.”

Bà chống cằm thâm trầm nói: “A Nguyệt vì cậu mà gặp nguy hiểm như thế, đó có thể gọi là nhân.

Cậu cứu A Nguyệt thì đó là quả.

Hai người đã hoàn thành nhân quả.....”

Diệp Nhượng: “Có tiêu chuẩn phán đoán nào cho việc này không?”

Vu Nhàn: “Khó mà nói, một chốc một lát cũng không thể nói rõ cho cậu được, hơn nữa..... Tôi nói thật, từ khi sinh ra tới giờ tôi chưa từng gặp nhân quả nào ứng nghiệm trên người thật.

Diệp tiên sinh đúng là vận khí tốt, cậu là người sống đầu tiên tôi thấy phải gánh nợ trên người mình đó.”

Diệp Nhượng thấy cột sống lạnh toát.

“Khụ..... sao thấy lạnh lạnh nhỉ!” Anh lẩm bẩm.

Vu Nhàn lại nói: “Nói tới cách giải quyết..... thì tôi và con trai mình đều là gà mờ, con gái tôi từ nhỏ được nuông chiều nên ba bọn nhỏ chưa từng để con bé tiếp xúc với mấy thứ phong kiến mê tín này.

Vì thế nếu Diệp tiên sinh không nghĩ ra nhân thì phải chờ ba bọn nhỏ về rồi ông ấy sẽ tìm giúp cậu vậy.”

Giác quan thứ sáu của Diệp Nhượng lập tức vang lên cảnh báo.

A, cha vợ.

Đáng tin cậy thì hẳn là đáng tin nhưng ông ấy không nhất định sẽ cho anh sắc mặt tốt.

Người đàn ông Thương tộc thần bí này đúng là truyền kỳ.

Mười năm trước anh tới đây và ngày ngày sẽ được nghe thấy tên của ông ấy.

Giống như ông ấy hiện diện khắp nơi, không có chỗ nào bỏ sót.

(Truyện này của trang runghophach.com) Diệp Nhượng từng đùa vui khi nghe A Nguyệt lải nhải nói tới cha mình: “Mỗi ngày anh đều nghe thấy người trong trại cung kính nhắc tới ba em.

Họ nói chẳng có gì ông ấy không làm được nhưng anh lại chưa từng gặp ông ấy.

Hay ba em chính là thần?”

“A ba là tộc trưởng, cũng là Đại Vu.” A Nguyệt Đoàn Tử khi ấy còn nhỏ đã nói, “Mười sáu tuổi a ba đã thay mẹ làm Đại Vu, mười chín tuổi làm tộc trưởng..... A ba là người lợi hại nhất trong chúng ta!”

Diệp Nhượng mới vừa nhớ tới đây lại nghe thấy Hoa Thanh Nguyệt lặp lại lời nói như đúc lúc trước: “Diệp Nhượng, anh yên tâm đi, a ba chính là người lợi hại nhất của Thương tộc, nhất định ba có thể giúp anh tìm ra nhân và giải quyết hậu quả xấu này!”

Diệp Nhượng thầm nghĩ: “Chỉ hy vọng như thế.”

Vu Nhàn vỗ vỗ tay nhắc nhở hai đứa con và con búp bê gỗ: “Nên nghỉ ngơi rồi đúng không? Đã không còn sớm nữa, mặt trời lặn rồi thì đi ngủ thôi.

Chúng ta phải tuân theo tự nhiên mới có được mái tóc khỏe đẹp, và khỏe mạnh trưởng thành.”

Búp bê gỗ Diệp Nhượng luôn cảm thấy mẹ vợ đang nguyên rủa anh bị hói đầu.

Hoa Thanh Nguyệt ôm Diệp Nhượng đi ngủ, Hoa Tê Vân đi theo sau mông em gái và nhìn chăm chăm cô.

Hoa Thanh Nguyệt không thể nhịn được quay đầu hỏi: “Anh muốn nói cái gì thì nói đi.”

Hoa Tê Vân vẫn mặt không biểu tình chỉ vào búp bê gỗ Diệp Nhượng nói: “Nói thế nào thì cậu ta cũng là đàn ông, không bằng anh sẽ hy sinh một chút và để cậu ta ngủ chung một giường với anh nhé?”

Hoa Thanh Nguyệt dùng hai tay che chở Diệp Nhượng và nói: “Không cần, búp bê gỗ không phân giới tính!”

Hoa Tê Vân khô cần nói: “Oa, hóa ra là không có giới tính.”

Diệp Nhượng: “Anh oa cái gì mà oa, chẳng lẽ tôi không phải đàn ông hả?”

Anh vừa dứt lời cái mũi đã ần ần muốn động.

Hoa Thanh Nguyệt luống cuống tay chân che cái mũi cho anh, vất vả lắm mới ấn nó lại chỗ cũ và bảo tồn chút tôn nghiêm của đàn ông ít ỏi còn sót lại cho Diệp Nhượng.

Hoa Thanh Nguyệt vừa ấn vừa nói: “Ngủ ngon, mộng đẹp!”

Hoa Tê Vân: “Oa, hình như anh thấy cái mũi cậu ta lại đang muốn dài ra thì phải!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh còn chọc anh ấy nữa thì em sẽ chúc anh..... Ngủ ngon gặp ác mộng!”

Diệp Nhượng bị cô đè cái mũi thì cười hình hích.

Òa, anh thật quá thích Hoa Thanh Nguyệt vì mình mà dối anh trai.

Nghe thấy em gái uy hiếp thế là Hoa Tê Vân ngoan ngoãn đáp: “À.”

Sau đó anh còn chưa đã thèm mà chép miệng: “Thôi tạm thời cứ thế đi.”

-----oOo-----

Chương 14: 14: Hê Hê Con Rùa Đen!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Giường của Hoa Thanh Nguyệt là do thợ mộc của Thương tộc làm thủ công, kích cỡ cũng không giống giường bán ngoài thị trường.

Thương tộc chú ý tới một giấc ngủ thoải mái, trước kia bọn họ lấy trời làm màn, lấy đất làm chiếu, hiện tại tuy đã ở trong nhà nhưng mọi thứ đều được làm với kích thước lớn.

Giường của Hoa Thanh Nguyệt chắc tầm 3 mét, hình vuông, vừa nhìn đã biết là được làm từ gỗ rắn chắc, dù lăn lộn thế nào cũng không sụp được.

Chờ Hoa Thanh Nguyệt dọn hết đồ trên giường xuống đất để lộ cả cái giường hoàn chỉnh cho Diệp Như vọng nhìn thì con búp bê gỗ như anh lập tức cảm thán: “Nói thật..... vừa rồi anh trai em đề nghị chúng ta ngủ riêng anh cũng có chút đồng tình.

Dù sao chúng ta cũng phải giữ chút lễ tiết.

Nhưng hiện tại thấy cái giường này thì anh cảm thấy anh trai em đúng là chuyện bé xé ra to.

Một cái giường rộng thế này dù anh có lăn mười tám lần cũng không nhất định có thể chạm được vào người em.”

Hoa Thanh Nguyệt đỏ mặt nói: “Vậy cũng là cùng chung chăn gối.”

Diệp Như vọng nhắc nhở cô: “Em cũng từng ngủ với con chó con rồi đấy thôi, mà con chó con ấy chính là anh.

Chẳng nhẽ chó thì được còn người lại không được hả?”

Hoa Thanh Nguyệt không định trả lời câu hỏi này.

Trước khi ngủ cô phân một cái gối cho Diệp Nhượng, cả con búp bê gỗ đều chìm trong cái gối sau đó anh còn thoải mái mà khen Hoa Thanh Nguyệt: “Con gái đúng là tỉ mỉ.”

“Ngủ ngon.” Hoa Thanh Nguyệt tắt đèn.

Trong bóng đêm búp bê gỗ Diệp Nhượng rắc rắc quay đầu tròn mắt nói: “Hoa Thanh Nguyệt, anh có một câu hỏi cho em, lúc này em có thể nằm trên giường và tự hỏi một chút.....”

Hoa Thanh Nguyệt: “?”

Búp bê gỗ Diệp Nhượng nói: “Trong văn học chủ đề khoa học viễn tưởng có một cuốn sách trứ danh gọi là 《Do androids dream of electric sheep?》 (Người máy có mơ về cừu điện không?).

Coi đây là đề, trước khi em ngủ liệu có thể tự hỏi xem búp bê gỗ Diệp Nhượng đêm nay có mơ về búp bê gỗ Hoa Thanh Nguyệt không?”

Hoa Thanh Nguyệt không hiểu.

Không phải cô không hiểu câu hỏi của anh mà không hiểu vì sao anh lại nói tới chuyện không đâu này bây giờ.

Vì thế cô hỏi: “..... Cái này... tự hỏi nghĩa là gì?”

Anh chàng Diệp Nhượng ngay thẳng trả lời: “Không có gì, chính là anh sợ em không ngủ được vì quá xấu hổ nên mới tìm một đề tài thú vị một chút để thảo luận.....”

A, hoá ra đây là cách anh thể hiện sự dịu dàng và quan tâm.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Không cần.”

Diệp Nhượng: “Vậy..... chắc xấu hổ lắm, hai chúng ta ấy.....”

Nói thế nào thì tối qua anh cũng là một con chó con, không tính là người nên cũng không có chuyện xấu hổ khi chung chăn gối thế này.

Ai biết Hoa Thanh Nguyệt lại trả lời: “Em chả xấu hổ gì cả, anh chỉ là một con búp bê gỗ, chả nhẽ em lại có thể làm gì anh chắc?”

Rồi, con gái nhà người ta căn bản không coi anh là đàn ông kìa.

Hoa Thanh Nguyệt tiếp tục: “Hơn nữa... Búp bê gỗ..... cũng không có cái gì kia.....”

Không có quả ối nhỏ thế nên búp bê nam cũng không thể tính là đàn ông được, vậy có gì mà xấu hổ?

Diệp Nhượng: “Em vừa nói tới đây anh đã xấu hổ.”

Không gian tĩnh lặng.

Qua một lúc lâu Hoa Thanh Nguyệt lại nghe thấy Diệp Nhượng lải nhải: “Hoa Thanh Nguyệt, anh nghiêm túc nghĩ rồi và cho rằng mình cần giải thích rõ ràng với em.

Tuy mắt thường em không nhìn thấy được nó nhưng cái gì kia nó vẫn tồn tại nhé, hơn nữa cảm giác tồn tại còn rất LỚN!”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Cô có thể giả bộ không nghe thấy gì không?

Hoa Thanh Nguyệt cầm một cái chăn ném ra sau lưng che cả người Diệp Nhượng lại.

Diệp Nhượng: “..... Cho dù em có thẹn thùng thì anh cũng phải giải thích rõ.

Hiện tại em đã trưởng thành, hơn nữa sớm muộn gì em cũng sẽ gặp nó nên anh càng muốn nói cho chi tiết.

Công năng của nó rất tốt, dù hôm nay lẫn lộn như thế, dù bề ngoài nó không tồn tại nhưng anh quả quyết anh vẫn nguyên đai nguyên kiện, không thiếu cái gì, vô cùng khỏe mạnh hoàn hảo!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Im ngay và ngủ đi, nói nữa em sẽ cho rằng anh thiếu cái gì thì để ý cái đó!”

Chiều này thực hiệu quả, Diệp Nhượng nghẹn khuất câm miệng.

Cô gái này tuy không coi búp bê gỗ như đàn ông nhưng người đàn ông này lại biết cô gái đang nằm bên cạnh mình là người mình nhiệt tình theo đuổi.

Là người trong lòng, người trong mộng, là cô gái lòng anh hướng tới...

Diệp Nhượng miên man suy nghĩ sau đó bộ phận vô hình nào đó lập tức sinh động hẳn lên.

Thật đó, đây chính là nói thật.

Tuy mắt thường không thể nhìn thấy bộ phận này trên người búp bê gỗ nhưng Diệp Nhượng bị giam cầm trong hình hài này lại chẳng thiếu cái gì.

Hiện tại hơi thở thuộc về Hoa Thanh Nguyệt đang quanh quẩn bên búp bê gỗ Diệp Nhượng và vì chênh lệch kích thích nên cảm giác tồn tại của cô càng mãnh liệt hơn.

Diệp Nhượng cảm thấy như mình đang nằm trên người Hoa Thanh Nguyệt, đến cái gối mềm mại cũng mang theo độ ấm khiến người ta miên man.

Diệp Nhượng lập tức có phản ứng đáng xấu hổ.

Nhưng mà từ cổ anh trở xuống lại giống như đang tuân thủ nghiêm khắc chuẩn mực của quốc gia và hoàn toàn không thể nhúc

nhích.

Uổng cho anh có tay chân lại không thể tự giải tỏa cho bản thân nên đành phải dùng ý chí để khiến thân thể nguội bớt.

Mặc kệ Hoa Thanh Nguyệt có đang đếm cừu hay không thì búp bê gỗ Diệp Nhượng lại hàng thật giá thật mà đếm búp bê cừu.

“Một con cừu..... Vượt rào, be be, hai con cừu..... Vượt rào..... be be be.....”

Diệp Nhượng áp dụng cách thức này để xem nhẹ người anh em vô hình của mình.

A, nhưng linh hồn này vẫn khát khao.

A! Bực bội quá!

A!! Cứu mạng! Không muốn làm búp bê gỗ nữa, tôi muốn trở về..... Trở về.

Diệp Nhượng bàng hoàng mà hò hét rồi bỗng nhiên như có một cái búa đập búp lên ngực anh khiến anh không hít thở được như người chết đuối.

Sau đó anh đột nhiên bật dậy và mở mắt.

Trái tim đập thành thạch, sợ là vừa há miệng trái tim này sẽ nảy ra mất.

Diệp Nhượng chớp chớp mắt, việc có thể tự chủ chớp hai mắt khiến anh vui vẻ cực kỳ.

Tay anh sờ lên mắt và cảm nhận được làn da mềm mại cùng độ ấm.

“Mình biến lại thành người rồi ư?”

Diệp Nhượng sờ xong mặt thì nhìn về phía nửa người dưới của mình.

GOOD!!

Cực kỳ tốt, mọi thứ đã trở lại rồi!

Diệp Nhượng rất là vui vẻ xoay người muốn chia sẻ niềm vui này với Hoa Thanh Nguyệt và để cô xác nhận đây là thật nhưng bỗng anh nhìn thấy đồng hồ ở đầu giường.

Đã là ba giờ đêm.

Hoa Thanh Nguyệt đang hít thở đều đều chứng tỏ cô ngủ rất say.

Diệp Nhượng nhẹ nhàng cúi người nường ánh trăng ngoài cửa sổ và dịu dàng nhìn chăm chú vào Hoa Thanh Nguyệt.

“A Nguyệt Đoàn Tử.”

Diệp Nhượng thấp giọng gọi tên cô.

Anh cũng không muốn đánh thức cô mà vì..... cái tên này nó ở ngay đầu lưỡi, chỉ có nhẹ nhàng thốt ra anh mới có cảm giác màn đêm yên tĩnh này không bị uổng phí.

Ngón tay Diệp Nhượng chậm rãi vươn về phía cô, bắt đầu từ mái tóc xoắn trên gối tới ngọn tóc, anh cứ thế vuốt v e tới thái dương của cô rồi lông mi.

Sau đó ngón tay theo độ cong của đôi mắt trượt xuống gò má và khóe môi.

“Anh thích em.” Diệp Nhượng thầm nghĩ.

Anh chống đầu, lẳng lặng nhìn Hoa Thanh Nguyệt gần trong gang tấc.

Cô gái ngủ say như đoá hoa dịu dàng nở rộ, chậm rãi tỏa ra vẻ đẹp của mình.

Đó là vẻ đẹp không phô trương, không mang theo sắc sảo mà khiến người ta thấy thư thái, ôn tồn, như nước chảy róc rách.

“Là anh tìm được.” Diệp Nhượng nhẹ giọng nói, “Mặc kệ có chuyện gì xảy ra anh cũng không hối hận vì đã tỏ tình với em.”

Diệp Nhượng nói xong thì ghé sát hơn sau đó anh hơi híp mắt hạ thấp giọng hơn nữa, tới độ anh cũng khó phân biệt được đây là lời ngoài miệng hay trong lòng.

“Anh muốn làm vài chuyện không được lịch thiệp cho lắm.” Diệp Nhượng nói, “Anh muốn nhẹ hôn em một cái, là một nụ hôn trộm chưa được cho phép ấy.”

Cái này có khả năng sẽ bị gọi là nhân lúc loạn mà vào.

Nhưng..... Ánh trăng cũng đúng lúc đẹp nhất, vì thế anh sẽ nhân lúc ánh trăng vừa đúng, khoảng cách đêm nay vừa đúng mà dùng nụ hôn này thể hiện tình cảm của mình.

Diệp Nhượng cúi đầu, mang theo ý thơ mà làm một hành động vô sỉ đó là hôn trộm Hoa Thanh Nguyệt đang ngủ say.

Giây phút đẹp để lướt qua khó mà nắm giữ nhưng lại có thể khiến anh chàng Diệp Nhượng ngây ngô vui vẻ mãi không thôi.

“Có nụ hôn này thì dù anh bị biến thành cái gì cũng không hối hận!” Diệp Nhượng chân thành nói ra cảm tưởng của mình.

Vị thần lắng nghe nguyện vọng của Thương tộc có lẽ thực sự ghét Diệp Nhượng.

Vì thế anh vừa mới nảy ra ý nghĩ này đã nhận được câu hỏi xác định của trời xanh: “À, có phải không? Thật sự là biến thành cái gì

cũng được, cũng không oán không hối hả? Vậy biến thành cái này thì sao?”

Thực tiễn đúng là luôn tàn nhẫn.

Người ta thường nói đừng có tin tưởng lời thề của đàn ông, không tin cứ xem anh chàng họ Diệp này mà xem, lúc này anh hối hận đến xanh cả ruột rồi kia kìa.

Sau khi hôn trộm Hoa Thanh Nguyệt thế là Diệp Nhượng gặp báo ứng.

Ừ, đầu tiên anh thấy đầu giường và gối lại bắt đầu trở nên to hơn, cái này chứng minh anh lại thu nhỏ.

Nhưng lần này Diệp Nhượng tiên sinh không hề kinh hoàng.

Dù sao cũng là trước lạ sau quen, còn không phải biến trở thành búp bê gỗ ư? Tôi quen rồi nhé!.

Nhưng mà.....

Qua một lát Diệp Nhượng bỗng cảm thấy không thích hợp.

Tay chân anh vẫn có thể động, hơn nữa hình như anh còn có thêm cái đuôi.

Hờ..... Chẳng lẽ là biến thành chó con sao?

Diệp Nhượng nâng “Móng vuốt” lên và muốn xem chủng loại của mình lần này là gì.

Nhưng vừa mới nhìn anh đã suýt mất nửa linh hồn.

Con! Mẹ! Nó!! Anh biến thành cái gì đây?!!

Tay của anh là cái khỉ mẹ gì đây??

A!! Mắt mình! Mắt mình!!

Màu xanh lục này là sao?

A!! Sao mình lại có vẻ như có thêm cái vỏ nhỉ?!

Mình thành cái gì vậy? Hiện tại mình thành cái gì? Rùa đen sao?
Là rùa đen sao?

A??

Diệp Nhượng thình thịch một tiếng lăn từ trên giường xuống dưới và nhanh chóng bò tới trước cái gương to.

(Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Gió đêm mát lạnh thổi qua khiến đám mây mỏng che khuất ánh trăng cũng chạy mất.

Ánh sáng chiếu đúng lên người Diệp Nhượng giống như đèn sân khấu chiếu vào người anh, sắc sảo để anh thấy rõ bộ dạng mình lúc này.

Mọi chi tiết đều rõ ràng tinh xảo.

Diệp Nhượng hoảng sợ mở to mắt.

Nhưng mà, trong hiện thực mặc kệ đôi mắt kia có trọn thế nào cũng chỉ to bằng hạt đậu xanh.

Trong gương Diệp Nhượng biến thành một con bò sát rất phổ thông, trên lưng có mai, là cái loại mà tứ chi và cái đuôi nhỏ đều có thể rụt vào trong ấy.

Nói dễ nghe thì chính là rùa.

Truyền thống hơn thì gọi là ba ba.

Còn khốn nạn hơn thì chính là..... rùa đen.

Diệp Nhượng như bị sét đánh mà dại ra trước gương chừng một tiếng.

Sau đó anh quyết định bỏ nhà ra đi.

Không, ngàn vạn không thể để Hoa Thanh Nguyệt biết anh biến thành rùa đen được.

Anh, Diệp Nhượng, 26 tuổi, là tinh anh mới về nước, là rường cột nước nhà, thiên chi kiêu tử, tuyệt đối không thể ngang hàng với rùa đen được!!!

Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng tuyệt đối không thể thành rùa đen được!

Huống chi lại còn là con rùa màu xanh lục!!

Càng không thể chấp nhận nổi có được không?!

“Báo ư?” Diệp Nhượng chậm rì rì nói, “Một khi đã như vậy thì mình sẽ tìm nguyên nhân, không thể cứ thế này mãi được.....”

Anh xoay người, bốn chân điều chỉnh phương hướng và bò nhanh ra cửa.

Để có thể mở cửa anh dùng hết sức lực bú sữa, kết quả vì mở mạnh quá nên cả con rùa vọt ra ngoài, quay cuồng ngã xuống cầu thang, mai xuống dưới còn bốn vó chống lên trời, thân thể xoay tròn.

Diệp Nhượng chậm rì rì than: “A, quên mất.....”

Quên mất lúc ngã xuống không rứt bốn chân và cái đuôi vào mai.

Haizzz, thế này thì tốt rồi, còn phải..... còn phải lao lực lật người nữa chứ.

-----oOo-----

Chương 15: 15: Vội Bắt Ba Ba

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng lắc lắc, mặt trời đã lộ cái mặt nhỏ đáng yêu rồi anh mới thành công xoay người.

“Rùa đen xoay người.” Diệp Nhượng tự giễu nói.

Đây là lần thử thứ một trăm linh bảy của anh, may mà anh không từ bỏ.

Sau khi lật được người anh nhanh chóng bò về phía trước, tới cửa trại lại thấy con chó nhỏ đang nằm canh chừng cách đó không xa.

Cái tai nó giật giật, cả người bật dậy thế là anh sợ tới mức vội vàng chuyển hướng rút về theo đường cũ.

Thảm thì cũng thảm rồi, nhưng biến thành rùa đen thì cũng thôi đi, không thể bị chó cắn được.

Diệp Nhượng đâu biết đám chó đều có bản năng bẩm sinh là phải đuổi theo cái thứ di động trong phạm vi tầm mắt của mình.

Con chó con vừa tỉnh ngủ nên tinh thần cực kỳ phấn chấn.

Nó thấy con rùa đen Diệp Nhượng thì như đứa nhỏ nhìn thấy món đồ chơi mới và hưng phấn lắc cái đuôi ào tới như một cơn gió.

Diệp Nhượng hóa thành cơn lốc màu xanh lục, vừa chạy vừa tìm kiếm một nơi bản thân có thể lánh nạn mà con chó kia không theo vào được.

Chỉ cần không tăng ca Hoa Tê Vân sẽ nghỉ ngơi và làm việc có kỷ luật.

Anh sẽ ngủ sớm dậy sớm, vì thế đương nhiên tóc anh mọc rất rậm rạp.

Lúc này Hoa Tê Vân kéo cửa phòng mình và đứng trong nắng sớm dịu dàng.

Ai biết vừa cúi đầu anh đã thấy một cái bóng màu xanh lục vọt qua, phía sau là con chó vàng đuổi theo không bỏ.

Hoa Tê Vân chậm rãi ừ một tiếng: “Đám động vật vào buổi sáng đúng là hoạt bát, sức sống mười phần!”

Chẳng qua..... cái bóng màu xanh lục kia hình như trông giống con rùa, nhưng sao lại màu xanh lục nhỉ? Giống cái màu xanh lục trên đầu Diệp Nhượng.

Hoa Tê Vân chậm rì rì nói: “Chẳng lẽ mắt mình có vấn đề nên nhìn ai cũng thấy màu xanh lục?”

Để kiểm nghiệm anh xoay người soi gương, ừ, đẹp trai quá, đỉnh đầu cũng không có ánh sáng màu xanh, chỉ có mây bảy màu mang theo phước lành.

“Xem ra con rùa kia cũng thiếu món nợ nào đó rồi.”

Hoa Tê Vân soi gương xong thì vội lên tới bếp lớn định trộm đồ ăn sáng lót dạ.

Cơm sáng của người trong Thương tộc phong phú và bày vẽ như của hoàng đế vậy.

Chính vì thế mặt trời vừa ló rạng là đầu bếp phụ trách bếp ăn tập thể cũng đã thức dậy làm việc.

“Chào buổi sáng, chú Béo.” Hoa Tê Vân chào hỏi một cái là lập tức mở nắp nồi xem cơm canh bên trong có gì.

Vị đầu bếp được gọi là chú Béo kia kỳ thực cũng không béo lắm, chẳng qua chỉ béo gấp đôi Hoa Tê Vân thôi.

Phòng bếp lộn lờ đầy hơi nước nên chú Béo không nhìn rõ anh nhưng vừa nghe thấy tiếng mở nắp nồi ông đã ném ngay cái muôi qua: “Đi đi đi, không được ăn vụng!”

Hoa Tê Vân xé một cái đùi gà bỏ vào miệng cắn ngon lành.

Chân mới vừa bước ra cửa phòng bếp anh đã thấy một con ba ba màu xanh lục chạy như điên vào góc bếp và trốn ở đó không ra nữa.

Con chó đuổi theo phía sau kêu văng lên nhưng không dám vào.

Đúng vậy, phòng bếp là cấm địa của chó, để đề phòng nó ăn cắp thức ăn nên chú Béo vừa nghe thấy tiếng nó đã lập tức đuổi ngay.

“Đi đi đi, không được ăn vụng!” Chú Béo mở miệng phun một câu, mắt thì trợn lên.

Con chó lông vàng xoay quanh một vòng sau đó lại kêu vài tiếng về phía cửa bếp rồi mới không cam lòng kẹp đuôi chạy.

Hoa Tê Vân: “..... Hóa ra chú Béo chỉ dùng một câu để đuổi cả chó lẫn cháu.”

Chú Béo: “A? Thế à?”

Hoa Tê Vân: “Vâng, chú nói y nguyên từng chữ, không sai chữ nào.”

Chú Béo vừa muốn cười ha ha nhận lỗi lại thấy miệng tên kia ngậm đùi gà thế là sắc mặt quay ngoắt: “Vân Tử, sao cháu lại ăn vụng nữa rồi.

Cái thằng này ăn vụng nhanh thế!!”

Hoa Tô Vân mặt không biểu tình nhưng chân lập tức chạy véo ra ngoài.

Ra khỏi vòng nguy hiểm rồi anh chàng mới đáp: “Chú Béo quá khen rồi.”

Diệp Nhượng chạy vào phòng bếp không phải là chui đầu vào lười mà vì anh chưa từng nghĩ mình là nguyên liệu nấu ăn.

Điều này thuộc về phạm vi nhận thức.

Hiện tại phòng bếp đối với Diệp Nhượng mà nói thì chính là một cảng tránh gió ấm áp, hơi nước lượn lờ nên sẽ không có ai thấy anh.

Lúc này anh có thể nhặt lên đồng mặt mũi nát bét rơi đầy đất khi bị chó đuổi và cố thử gắn lại xem sao.

Hơn nữa nơi này chó không dám vào, nếu không nó sẽ bị mắng vì thế ở trong bếp sẽ không bị đám mèo hay chó gì đó đuổi.

Diệp Nhượng nhẹ nhàng thở ra và giãn tứ chi sau đó ngó trái ngó phải để quyết định xem nên đợi ở đâu cho tới khi bản thân biến thành một thứ có ‘thể diện’ một chút rồi mới ra ngoài.

Lúc này tâm tình của anh rất thả lỏng, mãi tới khi chú Béo cầm một cái lười màu xanh đi tới — —

Chú Béo: “Ừ, thêm món ba ba hầm đi.....”

Ma quỷ! Đây chính là lời của ma quỷ!!

Đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh của Diệp Nhượng nhìn chăm chăm cái lười màu xanh trong tay chú Béo.

Trong hơi nước lơ lửng anh thấy ông đầu bếp béo tốt lắc lư đi tới, càng ngày càng gần.

Diệp Nhượng: “???”

Ong ấy biết mình ở đây sao?

Diệp Nhượng không dám hành động thiếu suy nghĩ mà vội nhìn quanh, nhưng vừa nhìn anh đã ngây người.

Mẹ ơi, rốt cuộc mình gặp phải cái vận cứt chó gì thế này?!

Chẳng qua anh chỉ nướng hơi nước yếm trợ mà tùy tiện tìm một góc để trốn thôi, ai biết được bên trái anh lại là mấy chậu cá, còn bên phải lại là mấy chậu ba ba chứ???

Diệp Nhượng chậm rãi dựa sát chậu cá và hy vọng chú Béo sẽ không nhìn thấy mình.

Chú Béo: “A, để chọn một con xem nào.”

Ông ngồi xổm xuống, ánh mắt sáng ngời cầm cái đĩa treu chọc đám ba ba trong chậu.

Mấy con ba ba vươn cái cổ thật dài mà cắn cái đĩa.

“Ừ, con này thoát nhìn hơi uể oải, ăn thôi.” Chú Béo tìm được đối tượng rồi chuẩn bị quăng lưới.

Diệp Nhượng hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng quăng lưới được một nửa bỗng nhiên ông lại ngừng tay.

Mặt ông chậm rãi quay về bên này.

Cả con ba ba Diệp Nhượng dời ra, không dám cử động dù chỉ một chút.

Chú Béo: “Mình biết ngay mà, đang không biết là cái gì mà xanh mượt, hóa ra ở đây có con ba ba lọt lưới!”

Diệp Nhượng thầm chửi um lên: “Phì! Ông đây chính là có thêm cái mai thôi, dù thế nào cũng là rùa đen nhé, ba ba là cái gì, vừa khó

coi vừa khó nghe, sao có thể so được!”

Béo Thúc: “A..... Thoạt nhìn có vẻ uể oải, vậy hàm đi.”

Diệp Nhượng: “!”

Ông là thành viên nhóm youtuber Anh Em Hoa Nông à?! (chuyên nuôi dúi và làm video liên quan tới dúi)

Chú Béo xòe đôi tay ú nần và quỳ trên mặt đất quyết tâm bắt con ba ba.

Bộ mặt mang theo tươi cười ‘hiền lành’ của ông ấy càng ngày càng gần.

Diệp Nhượng lập tức khua bốn cái chân trốn khỏi ma trảo kia.

Chú Béo không tóm được thì a một tiếng và kinh ngạc than: “Linh hoạt quá nhỉ!”

Diệp Nhượng nghĩ thầm: tôi linh hoạt thế ông đừng hàm tôi nữa, không phải ông muốn chọn con nào đó uể oải để hàm sao?

Chú Béo: “Á à, đũa nhỏ này lanh lợi, chạy nhanh như thế, nếu hàm lên ...nhất định ăn ngon!”

Diệp Nhượng: “???”

Không phải vừa rồi ông có tiểu chuẩn chọn ba ba khác hay sao?!

Chú Béo: “Tới đây, con ba ba bé nhỏ, chúng ta cùng chơi trò chơi nào!”

Chú Béo vén tay áo lên và chuẩn bị tinh thần hóa thân thành thợ bắt ba ba đuổi theo Diệp Nhượng chạy khắp bếp.

Lòng Diệp Nhượng vô cùng hốt hoảng, anh đã bắt đầu suy xét tới chuyện bỏ qua tôn nghiêm của nhân loại mà hung tợn cắn ông chú

này một miếng!

Trước hôm nay mỗi khi Hoa Thanh Nguyệt mở mắt vào buổi sáng thì việc đầu tiên cô làm là tìm di động.

Nhưng hiện tại chuyện đầu tiên cô làm lại là tìm kiếm Diệp Nhượng.

“Diệp Nhượng?”

Bên gối, không có.

Trên giường, không có.

Dưới giường, không có.

Trên mặt đất, không có.

“Diệp Nhượng??” Hoa Thanh Nguyệt tìm kiếm khắp phòng, “Diệp Nhượng, anh có thể lên tiếng thì trả lời em đi!”

Không có ai đáp lại.

Hoa Thanh Nguyệt chống nạnh và bình tĩnh tự hỏi.

Búp bê gỗ Diệp Nhượng không thể đi lại, dù anh có muốn đi loạn khắp nơi thì cũng phải có năng lực đó mới được.

Vì thế hiện tại, Diệp Nhượng biến mất thế này thì chỉ có thể vì
— —

Hoa Thanh Nguyệt vỗ hai tay vào nhau: “Anh ấy lại thay đổi rồi!!”

Khẳng định là anh ấy lại thay đổi rồi, hơn nữa còn biến thành một thứ có thể đi lại!

Hoa Thanh Nguyệt đẩy cửa ra rồi lại lộn về và ngồi xổm xuống so so cái lỗ trên cửa lười.

Cô duỗi tay so kích cỡ thì đại khái to bằng lòng bàn tay cô.

“..... Đây chắc là anh ấy để lại rồi.” Hoa Thanh Nguyệt nghi hoặc, “To chừng này thì là con gì nhỉ?”

Suy nghĩ nửa ngày ánh mắt Hoa Thanh Nguyệt lập tức sáng lên: “Chẳng lẽ là con chuột ư?!”

Diệp Nhượng biến thành con chuột!

Hoa Thanh Nguyệt: “Diệp Nhượng, Diệp Nhượng, anh ở đâu thế? Anh đừng trốn, mau ra đây đi!”

Không biết anh có màu gì nhỉ, anh trắng như thế vậy chẳng lẽ là chuột bạch? Kỳ thực một con chuột xám cũng tốt.

Lúc Hoa Thanh Nguyệt đi xuống lầu, một con ba ba màu xanh lục vọt qua trước mặt cô.

Phía sau là chú Béo đang thở hồng hộc và đỡ eo thều thào: “Nguyệt Đoàn Tử! Mau mau mau, bắt lấy nó! Ôi mẹ ời, con rùa đen chết tiệt kia, hôm nay ông nhất định phải bắt được mày rồi hằm mày lên!”

Lòng Hoa Thanh Nguyệt chột nẩy lên.

“..... Hế?”

Chú Béo: “Con rùa đen chết tiệt kia nó phá tan phòng bếp rồi!”

Hoa Tê Vân đứng ở cửa phòng bếp nhìn bên trong tanh bành thì quay mặt đi huýt sáo một tiếng: “A Nguyệt, em đi hỏi xem con ba ba màu xanh lục kia tên là gì thế.

Anh thấy cả người nó tỏa ánh sáng xanh, cực kỳ giống cái tên đang theo đuổi em đó.”

Hoa Thanh Nguyệt: “!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Chú Béo nghỉ ngơi một lát đi, để cháu bắt cho!”

Cô vén tay áo đuổi theo con rùa Diệp Nhượng chạy một hơi ra ngoài trại.

Con rùa kia vẫn chạy không ngừng, bộ dạng cực kỳ tức giận.

Hoa Thanh Nguyệt: “Diệp Nhượng, là anh sao?”

Con rùa Diệp Nhượng ngừng lại, xoay người quay mông về phía cô.

Hoa Thanh Nguyệt: “Diệp Nhượng, anh..... có thể nói không? Nếu không thể nói thì anh lắc lắc cái đuôi đi em sẽ biết đó là anh.”

Con rùa Diệp Nhượng lập tức rút đuôi về.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Xem ra đúng là anh.”

Cô bước tới trước mặt anh và nghiêng đầu hỏi: “Diệp Nhượng, sao anh lại chạy tới phòng bếp thế? Nguy hiểm lắm đó.”

Diệp Nhượng rút đầu.

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh đừng ngó lơ em chứ.”

Cô duỗi tay thử sờ cái mai của con rùa.

Nếu là rùa thật thì lúc này hẳn nó sẽ thò đầu ra cắn tay cô.

(Hãy đọc thử truyện Lộc Môn Ca của trang runghophach.com)
Hoa Thanh Nguyệt chạm tay vào cái mai rùa thế là con rùa kia chậm rãi thò đầu ra thở dài một hơi.

Hoa Thanh Nguyệt cười.

“Em biết ngay là anh.” Cô ôm anh vào lòng và nói, “Sao anh lại trốn em?”

Rốt cuộc Diệp Nhượng cũng nói chuyện: “Anh không phải Diệp Nhượng, Diệp Nhượng không phải anh.”

Hoa Thanh Nguyệt nhéo nhéo cái đuôi của anh và nói: “Ha, anh lại muốn mũi mình dài ra hả?”

Diệp Nhượng lại nói: “Làm một người đàn ông bình thường anh không thể chấp nhận nhục nhã này.”

Hoa Thanh Nguyệt nhẹ nhàng vuốt ve con rùa nhỏ và không biết phải trả lời thế nào.

Qua một lát Diệp Nhượng lại nói: “Em đồng ý với anh, không được gọi anh là rùa đen.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Sao em lại gọi anh như thế chứ!”

Không xong rồi, buồn cười quá.

Diệp Nhượng: “Còn nữa, chúng ta đi tìm ba em đi, anh không muốn đợi nữa, anh anh sợ lần sau nhân cách và tôn nghiêm của anh sẽ vỡ thành bột phấn thật đó.”

Vĩnh viễn đừng bao giờ xem nhẹ sức tưởng tượng của trời xanh, trong việc lẫn lộn hành hạ người khác thì trời xanh luôn tràn đầy tính sáng tạo.

Diệp Nhượng nói như thế đó.

Hoa Thanh Nguyệt: “Nói không sai, chúng ta nên đi tìm ba em thôi.”

Hoa Tô Vân tìm tới và hỏi: “Nguyệt Đoàn Tử, chú Béo hỏi em có bắt được con ba ba kia không.”

Hoa Thanh Nguyệt ôm lấy Diệp Nhượng nói: “Anh nói với chú Béo là em không đuổi kịp, hẳn là Sơn Thần không đành lòng nên phóng sinh cho nó rồi.”

Hoa Tê Vân nhìn con rùa màu xanh lục trong lòng em gái thì lập tức phì cười.

Diệp Nhượng nghiêng rằng: “Không, được, cười, tôi!”

Hoa Tê Vân: “Đời này của cậu đúng là không uổng phí, trải nghiệm quá phong phú luôn.”

Diệp Nhượng nhẹ giọng chậm rãi nói: “Anh thích hả? Vậy nường cho anh đó.”

Hoa Tê Vân: “Không được, phúc khí cỡ này cậu tự hưởng đi.”

Nói xong ông anh vợ khốn nạn bắt đầu hát vang bài ca xanh lục.

Diệp Nhượng khóc.

Từng giọt nước mắt to tướng rơi xuống từ đôi mắt như hai hạt đậu của con rùa đen.

Hoa Thanh Nguyệt đau lòng cực kỳ thế là cô đen mặt trách móc anh ruột: “Anh thôi đi! Anh ấy khóc rồi đây này! Anh còn trêu anh ấy nữa em sẽ để rùa cắn cái miệng anh đó!”

Diệp Nhượng khóc nức nở nói: “Anh không khóc!”

Hoa Tê Vân vỗ đùi cười như được mùa.

-----oOo-----

Chương 16: Chương 16

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mắt của con rùa đen rất nhỏ nên dù ông anh vợ tương lai có vừa vồ đuôi vừa gập cả người vì cười thì Diệp Nhượng cũng không thể ném cho tên kia một ánh mắt xem thường mang theo bình tĩnh và thể diện được.

Nhưng Hoa Thanh Nguyệt lại thế Diệp Nhượng báo thù.

Một cô gái đáng yêu như Hoa Thanh Nguyệt lập tức nhắc chân dài đá lên mông anh mình mà mắng: “Tránh ra! Anh đi làm đi!”

Hoa Tê Vân: “Anh đã xin nghỉ phép.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... A?”

Hoa Tê Vân nói: “Hạng mục anh phụ trách đã hoàn thành và các sếp đã đi dự họp để nhận khen thưởng.

Anh không muốn ra ngoài nên xin nghỉ một tuần.”

Diệp Nhượng khóc càng đau khổ hơn.

A? Sao viện nghiên cứu của bọn họ không có chế độ đãi ngộ dành cho thần tiên này nhỉ? Bên họ hết hạng mục này tới hạng mục nọ, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi.

Lát sau.

Diệp Nhượng vứt bỏ mối thù bị cười nhạo và dò hỏi Hoa Tê Vân các vấn đề liên quan tới công việc.

Một người và một con rùa hàn huyên thật lâu, tay Hoa Thanh Nguyệt cũng tê rần lên.

“Nếu không thì thế này đi.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Hai người lên lầu ngồi, em đi lấy chút đồ ăn mang về.”

Vừa dứt lời cô đã giao Diệp Nhượng cho Hoa Tô Vân còn mình thì vào phòng bếp lấy đồ ăn.

Hoa Tô Vân nâng Diệp Nhượng lên vui vẻ cười ha ha mà nháy xung quanh như đứa trẻ con.

Anh chỉ ngoan ngoãn dừng lại và ngồi xuống cạnh bàn trước khi Hoa Thanh Nguyệt trở về.

Diệp Nhượng thấy ngũ tạng lục phủ của mình như sông cuộn biển gầm, cả người bị lẫn lộn chống vó.

May mà tiểu thiên sứ Hoa Thanh Nguyệt đã trở về và giúp anh lật người lại.

Diệp Nhượng mách luôn: “Anh trai em vừa mới xoay anh.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Hả?”

Cô nghĩ một lát vẫn không biết anh đang nói gì.

Diệp Nhượng: “Chính là xoay tròn cả người anh ấy.”

Hoa Tô Vân lập tức biểu diễn cho em gái xem để cô có ví dụ trực quan.

Anh lật Diệp Nhượng lên rồi quay tròn anh trên cái mai như con quay: “Em xem, chính là xoay thế này này!”

Hoa Thanh Nguyệt thét chói tai sau đó lập tức nhào tới ôm Diệp Nhượng đồng thời hung tợn mắng anh mình: “Anh còn chưa trưởng thành à?! Anh muốn làm gì?!”

Hoa Tô Vân ôm bụng thê thảm cúi đầu thở ngắn than dài.

Hoa Thanh Nguyệt: “Làm sao vậy? Mỗi lần túm được anh làm chuyện xấu là anh sẽ giả vờ đau bụng, lần này anh cũng giả vờ phải không?”

Hoa Tê Vân nhỏ giọng nói: “Đói bụng.”

Diệp Nhượng bám chặt móng vuốt lên người Hoa Thanh Nguyệt nên cực kỳ tự tin ném cho anh vợ một lời bình: “Ấu trĩ.”

Có lẽ muốn chọc tức Hoa Tê Vân nên Hoa Thanh Nguyệt cẩn thận quấn khăn ăn cho Diệp Nhượng sau đó bung cơm tới trước mặt anh và dùng thìa đút cho anh từng miếng một.

Hoa Tê Vân thấy con rùa đen kia co duỗi cái cổ ăn cơm thì ghét bỏ nói: “A Nguyệt Đoàn Tử, em xem cậu ta ăn cơm xấu chưa kìa, chờ em đút xong thì có khi em không ăn được cơm ấy chứ.”

Diệp Nhượng ghen hòng sau đó khổ sở rứt cổ.

Hoa Thanh Nguyệt lập tức lờm anh trai.

Hoa Tê Vân: “Em xem, bản thân cậu ta cũng biết kìa.”

Hoa Thanh Nguyệt ném cái thìa qua và tức giận đập bàn: “Anh ăn của mình đi! Anh còn nói nữa là em cầu Sơn Thần trừ anh cần phải đầu lưỡn đó!”

Hoa Tê Vân lập tức ngậm miệng.

Hoa Thanh Nguyệt ghé vào trên bàn mà nhỏ giọng dỗ Diệp Nhượng ra ăn cơm.

“Không sao đâu, anh ấy có biến thành rùa đen thì cũng là bộ dạng này thôi, sẽ không đẹp hơn anh đâu.....”

Con rùa đen vẫn không nhúc nhích.

Diệp Nhượng lại rơi vào trạng thái tự cách ly.

Hoa Thanh Nguyệt tiếp tục: “Con người có thẩm mỹ riêng, mà con vật cũng có thẩm mỹ riêng, ở trong mắt đám rùa anh chắc chắn chính là con rùa đẹp trai.”

Hoa Tê Vân ngậm cái thìa mà nín cười nhưng vẫn phát ra tiếng hình hích.

Hoa Thanh Nguyệt vuốt ve mai rùa và dỗ dành: “Ăn no mới có thể ứng phó với lần biến đổi tiếp theo.

Anh sẽ không làm rùa đen mãi đâu, mỗi lần anh thay đổi em có ghi lại, nếu lấy bình quân thì đại khái nửa ngày anh sẽ thay đổi một lần.

Chờ chúng ta ăn cơm xong chơi trong chốc lát là anh sẽ không còn là rùa đen nữa, yên tâm đi.”

Từ trong cái mai rùa truyền ra tiếng nói buồn bực của Diệp Nhưorget: “Anh ăn no rồi, cảm ơn..... Cảm ơn em không chê anh.”

“Sao em lại ghét bỏ anh được chứ? Con người ta luôn có lúc khốn khó, hơn nữa..... anh gặp phải cảnh ngộ này ắt có liên quan tới bọn em.”

Hoa Tê Vân: “Thế nên cậu còn không nhanh mà nghĩ lại xem đã từng thiếu nợ chúng tôi cái gì à?”

Hoa Thanh Nguyệt lại đập bàn.

Hoa Tê Vân lập tức cắn phải đầu lưỡi.

Anh vẫn mặt không biểu tình mà á một tiếng rồi che miệng nói: “Anh đang cung cấp thông tin có ích mà.

Dựa theo cách thức biến hóa này của cậu ta thì cái tiếp theo có khi lại là rắn ấy chứ.”

Hoa Thanh Nguyệt chỉ thấy cổ chân đau xót và cắn môi.

Cô là người từng bị răn cấm nên trước sau luôn có bóng ma tâm lý với cái thứ ấy.

Nếu Diệp Nhượng biến thành rắn thì có khả năng cô sẽ không vui vẻ ở bên cạnh anh như thế này...

Chỉ cần nghĩ tới đã thấy da đầu tê dại.

Rốt cuộc Diệp Nhượng cũng thò đầu ra khỏi mai và nói: “Thanh Nguyệt, em yên tâm đi, nếu biến thành rắn anh sẽ lập tức treo cổ bản thân trên tán cây ở đầu thôn của bọn em!”

“Được, tôi sẽ cố gắng tới dọn xác cho cậu, rồi lập cái bia.

Cậu có mặt mũi lớn như thế nên khẳng định phải khắc tên thật lên bia, rồi tôi sẽ viết..... thuốc viên Đại Thanh.” Hoa Tô Vân vẫn bày ra cái mặt lạnh te mà đùa giỡn, “Người tới lễ bái đều sẽ phải ngẩng đầu nhìn cho kỹ, ít nhất cũng phải nửa tiếng ấy.”

Một mình anh chàng ngồi kia tự biên tự diễn, Hoa Thanh Nguyệt và Diệp Nhượng đều cảm thấy mỗi mết mà thở dài.

Mới vừa ăn cơm xong Hoa Thanh Nguyệt đã nhận được cuộc gọi từ viện nghiên cứu của Diệp Nhượng.

“Thật ngại quá, có quấy rầy cô không?” Người gọi điện thoại lễ phép dò hỏi, “Tôi muốn tìm kỹ sư tổng Diệp Nhượng, điện thoại của anh ấy không hoạt động.....”

“A, không vấn đề gì!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Vất vả cho mọi người rồi.

Diệp Nhượng, tới nghe điện thoại nè.”

Cô đặt điện thoại trên bàn, Diệp Nhượng thì ghé vào bên cạnh nghe người kia nói chuyện.

“Tổ H đâu? Cho tôi xem báo cáo hoàn chỉnh của mọi người đi.”

“..... Vậy tôi mở video nhé?”

Diệp Nhượng: “Không được!!”

“A! Không tiện sao? Thật xin lỗi, vậy tôi đọc cho anh nghe cũng được!”

Cái mặt rùa của Diệp Nhượng đỏ lên sau đó anh ho một tiếng và nói: “Thôi, bật video đi.”

Qua một lát lão Phó gửi lời mời của cuộc gọi video.

Hoa Thanh Nguyệt nhỏ giọng nói: “Làm thế này có được không? Viện nghiên cứu của bọn anh đều là người làm khoa học, hình tượng này của anh sẽ dọa bọn họ đó!”

“Không sao, anh có cách.” Diệp Nhượng tự tin nói.

Video chuyển qua, Tảo Địa Phật nghi hoặc tìm nửa ngày mới hỏi: “Kỹ sư Diệp, cậu đâu rồi?”

Diệp Nhượng chậm rãi rút vào trong vỏ và trả lời: “Tôi ở bên cạnh, anh để tôi xem số liệu đi, tôi có thể nhìn được.”

“À.....” Tảo Địa Phật từ từ à một tiếng và cực kỳ bất quái chuyển đề tài, “Không tiện lộ mặt à? Cũng được nhé, là thế này, chúng tôi tính đến cuối nhưng kết quả của hai tổ lại không khớp.....”

Con rùa đen Diệp Nhượng nhìn kỹ tài liệu xong lại cho ý kiến chỉ đạo.

Nửa giờ sau vấn đề được giải quyết.

Tảo Địa Phật: “Tốt rồi, tôi cũng muốn hỏi cậu xem khi nào thì cậu về?”

“Có vài việc ngoài ý muốn.” Diệp Nhượng nói, “Tạm thời tôi chưa về được, cũng không biết khi nào có thể về, nhưng tôi sẽ cố về sớm.”

Tào Địa Phật: “Là dị ứng sao? (Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Cậu không chịu lỗi mặt nên tôi đoán là cậu bị dị ứng..... Tôi thấy Tiểu Nguyệt cũng đóng cửa tiệm cà phê, vậy hẳn là cậu theo con bé về Thương tộc tìm phương thuốc cổ truyền đúng không?”

Diệp Nhưộng lập tức tóm được ý này và chấp nhận nói: “Đúng.

Tôi bị dị ứng, đã tới bệnh viện rồi nên muốn tới Thương tộc tìm phương thuốc dân gian xem hiệu quả thế nào.

Chờ đỡ hơn tôi sẽ trở về.”

“Đã biết.” Tào Địa Phật cười hì hì và gác điện thoại.

Đám nghiên cứu viên bát quái lập tức hỏi: “Lão Phó, kỹ sư Diệp bị bệnh gì thế?”

Tào Địa Phật tự mình cười hê hê hai tiếng mới xoa tay nói: “Đi làm đi, mau đi đi, phải cho tiểu Diệp chút mặt mũi chứ.”

“Rốt cuộc là cái gì?”

Tào Địa Phật hạ giọng nói: “Khụ, mấy người có biết hoa ngứa không? Có người từ nơi khác bị dị ứng với hoa đó, vừa không cần thận chạm phải là cả người sẽ bị ngứa, sẽ muốn cào suốt ngày.

“Ai u.” Đám nghiên cứu viên hít hà một hơi, “Hoa kia hiếm lắm, vận khí này.....”

Tào Địa Phật nói: “Mà đàn ông bị cái loại dị ứng này lại càng không xong, sau khi chạm vào hoa kia, rồi lúc đi tiểu lại phải đỡ.....”

Đám nghiên cứu viên lập tức lộ ra biểu tình đã hiểu và đồng tình nói: “Chẳng trách phải xin nghỉ!”

Tào Địa Phật: “Thương tộc có phương thuốc dân gian có thể trị ngứa, có lẽ kỹ sư Diệp hiện tại đang bị quẩn thành xác ướp mà nằm một chỗ ấy!”

Diệp Nhượng ngắt điện thoại xong thấy hai anh em Hoa Tê Vân và Hoa Thanh Nguyệt đều trợn mắt khiếp sợ mà nhìn chằm chằm mình.

Diệp Nhượng: “Làm sao vậy?”

Hoa Thanh Nguyệt ngượng ngùng không dám nói nên đành phải quay đầu đi.

Hoa Tê Vân hỏi: “Cậu có biết dị ứng mà chú Phó nói là loại dị ứng gì không?”

Diệp Nhượng: “Dị ứng gì thì cũng tốt hơn biến thành rùa đen.”

“..... Không chắc đâu.” Hoa Tê Vân lập tức nói thế.

Mặt Hoa Thanh Nguyệt bắt đầu đỏ lên một cách khả nghi.

Diệp Nhượng: “Ý anh là gì?”

Hoa Tê Vân bắt đầu phổ cập kiến thức khoa học cho anh về dị ứng hoa ngựa.

Diệp Nhượng: “Thế cũng đúng mà, so với rùa đen còn khá hơn.”

Dù cả người bị bó thành xác ướp cũng thể diện hơn so với biến thành rùa đen.

“Nhưng mấu chốt là hoa ngựa này hiện tại không dễ mà thấy được.”

“Cho nên?” Diệp Nhượng ngửi được một chút bất ổn ở đây.

“Sau khi phơi khô hoa kia là có thể dùng như thuốc, mà được hiệu.....” Hoa Tê Vân suy xét đến sự có mặt của em gái nên cố gắng uyển chuyển truyền đạt, “Được hiệu cũng không khác gì lúc này mang cậu đi hầm, nghe nói là rất..... bổ.”

Tráng dương.

Diệp Nhượng bị sét đánh.

“Hoa này chỉ có Miêu Cương mới có, trước kia rất nhiều người bên ngoài biết đến nó nên tới đây hái hoa, kỳ vọng có thể hùng phong tái khởi nhưng kết quả là cả người đều bị sưng đau và phải vào bệnh viện.....”

Diệp Nhượng ngây người thật lâu sau đó chậm rãi rụt vào mai rùa.

Qua một lát anh em nhà họ Hoa lại nghe thấy tiếng khóc nức nở truyền ra từ mai rùa.

Đúng rồi, thay vì bị người ta cho rằng bản thân muốn đi tìm hoa ngửa để thi triển hùng phong rồi bị dị ứng thì còn không bằng thành thật thừa nhận bản thân biến thành rùa đen.

Ồi giời, đời này việc khó nhất chính là giữ mặt mũi.

Thế diện của Diệp Nhượng hôm nay đã nát hết rồi, không còn gì nữa.

Hoa Thanh Nguyệt nhỏ giọng oán trách: “Anh giải thích rõ ràng thế làm gì!”

Hoa Tê Vân: “Anh có cách nào nữa, ai bảo tự cậu ta gật đầu thừa nhận.”

Diệp Nhượng thu dọn cảm xúc của bản thân và rầu rĩ nói: “Thực xin lỗi, có thể để tôi ở một mình cho bình tĩnh lại không?”

Hoa Thanh Nguyệt đẩy anh trai ra ngoài và thấp giọng an ủi anh đừng quá thương tâm, mọi thứ rồi sẽ tốt hơn.

“Chờ anh ấy bình tĩnh lại em sẽ mang anh ấy đi tìm ba ba.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Em nhất định phải biết nguyên nhân, cũng không

cho phép Sơn Thần tiếp tục trêu đùa anh ấy nữa.”

Hoa Tê Vân: “Em vẫn nên cầu nguyện Sơn Thần đừng để cậu ta treo cổ trước trại của chúng ta ấy.”

“Nói cũng đúng.” Hoa Thanh Nguyệt lập tức chấp tay thành kính nói, “Ngàn vạn đừng biến thành rắn.....”

Cô mới vừa cầu nguyện xong đã nghe thấy Diệp Nhượng gọi mình.

Hoa Thanh Nguyệt trợn mắt nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh trai sau đó anh chàng còn huýt sáo một tiếng.

Hở?? Khiến anh cô phải hứng thú như thế..... Chẳng lẽ Diệp Nhượng biến thành phi thuyền vũ trụ?

Hoa Thanh Nguyệt xoay người sau đó hai mắt tràn đầy vui vẻ.

“Mẹ ời, Diệp Nhượng!” Hoa Thanh Nguyệt hò hét, “Anh quá đẹp!”

Cô nhào qua ôm lấy cổ Diệp Nhượng và xoa đầu anh.

“Đáng yêu quá!”

Giọng Diệp Nhượng lúc này không trầm như lúc là rùa nữa, anh mài mài móng trước mảnh khăn và then thùng nói: “Biến thành cái này..... cũng không tệ.”

So với chó con và rùa đen thì khá hơn nhiều!

Hoa Tê Vân nhẹ nhàng vỗ tay: “Được rồi, dù sao lần này cũng không cần treo cổ trên tán cây nữa.”

-----oOo-----

Chương 17: 17: Hươu Trắng Nhàn Nhã Trong Rừng Xanh

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng biến thành một con hươu, lại còn màu trắng.

Hươu trắng là thánh vật của Thương tộc, người già trong tộc luôn tin tưởng đây là loài có linh tính, vì thế mỗi khi thấy nó bọn họ thường thành kính cầu nguyện.

Nói cách khác, hươu trắng của Thương tộc cũng giống cá chép ở những nơi khác, là biểu tượng của vận may, có thể truyền ân trên.

Hoa Tê Vân lấy di động chụp mấy bức ảnh.

Diệp Nhượng từ rùa đen biến thành một con hươu trắng tinh đẹp mê người thế là tâm tình vô cùng sáng khoái.

Lần đầu tiên anh cảm thấy ông trời cũng yêu quý mình.

“Nhân lúc này chúng ta đi tìm a ba đi.” Hoa Thanh Nguyệt đề nghị.

Mang hươu đi tìm a ba sẽ tốt hơn nhiều so với đi tìm ông sau đó lấy từ trong túi ra một con rùa đen.

Diệp Nhượng cũng đồng ý.

Thấy cha vợ thì nhất định phải khoe được bộ dạng sáng ngời, khiến ông ấy không thể cự tuyệt đứa con rể này.

Rùa đen là ngàn lần không được rồi, ngay cả con người thực của anh cũng chưa chắc đã được cha vợ ưu ái.

Nhưng nếu lấy bộ dạng một con hươu mỹ lệ, con vật thần thánh của Thương tộc để xuất hiện trước mặt ông ấy thì nhất định cha vợ sẽ không thể nói được lời cự tuyệt.

Hoa Tô Vân dùng ảnh của con hươu Diệp Nhượng làm ảnh khóa màn hình và nói: “Để anh đi cùng em nhé A Nguyệt Đoàn Tử.”

Hoa Thanh Nguyệt cự tuyệt: “Chỉ đi tìm a ba thôi, cũng chỉ có một con đường, có lẽ giữa đường bọn em sẽ gặp a ba nên anh chẳng cần đi đâu!”

Kỳ thực cô sợ mang theo ông anh luôn thích xem náo nhiệt lại không chê phiền này thì sẽ ảnh hưởng tới nghiệp lớn của mình.

Chỉ cần anh ấy vừa há mồm là sự nghiệp đầy mạnh tiêu thụ Diệp Nhượng trước mặt a ba sẽ có nguy cơ đổ vỡ mất.

Hoa Tô Vân: “Vậy em đừng có hối hận đó.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Em mới không hối hận!”

Hoa Thanh Nguyệt thu dọn đồ đạc sau đó khoác ba lô trên vai, buộc tóc gọn gàng và dắt con hươu đi ra khỏi trại.

Diệp Nhượng ngẩng đầu ưỡn ngực, cái tai giật giật, chân lộc cộc đi theo phía sau Hoa Thanh Nguyệt.

“Chúng ta phải đi rất xa sao?” Diệp Nhượng hỏi.

“Nếu vận khí tốt thì buổi chiều chúng ta sẽ tới.” Hoa Thanh Nguyệt cười và xoa xoa đầu anh, cảm xúc mềm mại khiến cô thoải mái híp hết cả mắt, “Trước khi mặt trời xuống núi chúng ta nhất định có thể thấy a ba.”

Chỉ cần trên đường không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì đó là chuyện chắc chắn.

Trại chính dần khuất sau đám cây um tùm, Diệp Nhượng quay đầu lại nhìn nhìn sau đó chun chun cái mũi hồng và nói: “Thanh Nguyệt, em có thể ngồi trên lưng anh.”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức đỏ mặt.

“Không phải ngại đâu.” Diệp Nhượng căn góc áo của cô và lôi kéo, “Em tới đây, anh cũng được em, sẽ vui lắm đó.

Cơ hội chỉ có một lần này, nếu bỏ lỡ về sau sẽ không có nữa đâu.

Về sau em tìm đâu được một con hươu trắng có nhân tính như anh chứ?”

Nói cũng đúng.

Hoa Thanh Nguyệt động lòng.

“Mau tới đây!” Diệp Nhượng vui vẻ nói.

Hoa Thanh Nguyệt nhỏ giọng nói cảm ơn sau đó nghiêng người ngồi lên.

Cô không dám thờ mạnh, cả người cứng đờ, cũng không dám gác toàn bộ sức nặng lên người Diệp Nhượng.

“Anh..... cảm thấy thế nào?” Hoa Thanh Nguyệt hỏi.

Hươu trắng Diệp Nhượng chớp đôi mắt nai con và tươi cười ngượng ngùng.

Cảm giác như thế nào ư?

Cảm giác mềm mại, nóng nóng, thịt mum múp, làm người.....
Làm hươu suy nghĩ miên man.

Đương nhiên Diệp Nhượng không dám thành thật trả lời, anh chỉ nói: “Không sao, anh có thể cố em!”

Hoa Thanh Nguyệt hỏi: “VẬY..... Hiện tại nếu anh mang hình người thì em đang ngồi ở chỗ nào thế?”

“Đương nhiên là ở phía sau lưng rồi, ngốc quá.” Diệp Nhượng thờ phì phì, bốn cái chân mảnh mai bước trên con đường nhỏ.

Mấy con bướm trắng bay tới vòng quanh cái sừng của anh mà vui đùa ầm ĩ.

Hoa Thanh Nguyệt túm lấy một con, hai tay chụm lại rồi đưa tới trước mặt Diệp Nhượng sau đó buông tay.

Con bướm bay ra đậu trên chóp mũi anh.

Diệp Nhượng khịt khịt mũi thế là con bướm vỗ cánh bay đi.

“Môi trường sinh thái ở đây thật tốt.” Diệp Nhượng cảm thán.

Hoa Thanh Nguyệt mang vẻ mặt tươi cười nhìn cái gáy của anh rồi duỗi tay vuốt cái gáy, rồi vuốt tới lưng.

Diệp Nhượng run lập cập và bỗng chốc nhảy lên.

Hoa Thanh Nguyệt ngao một tiếng, tay chân cuống quýt túm lấy cái sừng hươu mỹ lệ xinh đẹp của anh để không bị ngã.

Ai biết cô vừa túm lấy anh lại càng hưng phấn hơn.

“A! Buồn quá!”

Anh vừa dứt lời đã nhảy lên rõ cao.

“Ha ha ha ha, buồn quá..... Thanh Nguyệt, buông tay, mau buông tay! Đừng đụng vào đó!”

Diệp Nhượng lại thần kỳ mà có cùng cảm quan với hươu.

Hoa Thanh Nguyệt thì trượt xuống và buông lỏng tay.

Diệp Nhượng cười xong quay đầu lại giật giật lỗ tai và chợt thấy Hoa Thanh Nguyệt mang gương mặt đỏ ửng, đôi mắt ngập nước chớp chớp mà nhìn anh si mê.

“.....”

Diệp Nhượng bỗng nhiên ghen tị.

Anh đi tới, dùng sừng hươu nhẹ nhàng cọ cọ cô, trong lúc vô ý sừng hươu lại có độ cao ngang ngực cô.

Hoa Thanh Nguyệt che mặt quay sang chỗ khác mà thở dài.

Aizzz, con hươu này!

Diệp Nhượng cọ xong cũng ngượng ngùng.

Anh ngẩng đầu, đôi mắt tròn tròn hồn nhiên ngây thơ nhìn Hoa Thanh Nguyệt và hỏi: “Thanh Nguyệt, em thích con hươu này hay thích anh?”

Hoa Thanh Nguyệt ghen hòng: “Câu hỏi gì ngu ngốc vậy!”

Diệp Nhượng: “Em không trả lời thẳng, không ổn, em..... thích con hươu này à?”

Hoa Thanh Nguyệt che miệng và liều mạng lắc đầu sau đó quay người đi và vẫy vẫy tay.

Con hươu Diệp Nhượng làm sao chịu buông tha cô, Hoa Thanh Nguyệt đi tới đâu anh sẽ chạy theo tới đó.

Một người một hươu chuyển vòng quanh vài vòng Hoa Thanh Nguyệt mới ngừng lại và buông tay rồi vừa cười vừa bất đắc dĩ nói: “Không phải, thật sự không phải..... em chỉ cảm thấy anh thế này thật..... quá đáng yêu!!”

Rốt cuộc cô cũng không nhận được ôm lấy cổ anh mà cọ cọ.

“Thật quá đáng yêu! Ôi trái tim thiếu nữ của em!” Cô nói, “Diệp Nhượng..... Lúc anh làm người không đáng yêu thế này, bộ dạng anh bây giờ thực là hiếm thấy.”

Diệp Nhượng hếch cái mũi hồng hồng: “Hừ.”

Hoa Thanh Nguyệt vuốt ve lông trên người anh, từ đầu đến chân, vô cùng vui vẻ.

“Kỳ thật, người của Thương tộc dù thấy hươu trắng cũng sẽ không dám quấy rầy nó.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Hươu trắng là thánh vật của Thương tộc, dù có thấy cũng chỉ dám sờ là cùng lắm, nói gì tới cưới.”

Diệp Nhượng: “Anh cho em cưới.”

Hoa Thanh Nguyệt nhẹ nhàng đánh anh và dỗi mắng: “Nói linh tinh gì đó!”

Hươu trắng Diệp Nhượng ngăn người, lúc này mới hoàn hồn và cảm thán: “Thanh Nguyệt, em nghĩ rằng cưới là lời nói bậy bạ à? Cái đầu nhỏ của em nghĩ gì thế?”

Hoa Thanh Nguyệt đỏ mặt, xấu hổ ho một tiếng.

Diệp Nhượng giật giật lỗ tai hỏi: “Gần đây có sông à?”

“Có suối.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Nguyệt Loan Khê của Thương tộc, làm sao thế?”

Diệp Nhượng hơi ngượng ngừng nói: “Anh muốn ngắm bộ dáng của mình một chút.”

Sau khi biến từ rùa đen thành hươu trắng anh mới chỉ thấy bóng dáng mình chiếu trên mặt đất và biết mình có một đôi sừng hùng tráng mỹ lệ.

Anh lại nhìn chân thấy màu trắng thế là lập tức vui mừng gọi Hoa Thanh Nguyệt tới nhìn.

Hiện tại anh muốn nhìn xem rốt cuộc bản thân trông như thế nào.

Hoa Thanh Nguyệt nghĩ nghĩ và nói: “Vậy chúng ta đi xem một chút, dù sao thời gian cũng còn sớm!”

Trong mơ hồ giác quan thứ sáu của Diệp Nhượng phát ra tín hiệu cảnh cáo mong manh.

Nhưng con hươu trắng Diệp Nhượng vẫn đang đắm chìm trong không khí vui sướng nhẹ nhàng nên hoàn toàn không để ý tới tín hiệu báo động.

Con hươu tung tăng nhảy nhót, rung đùi đắc ý chui vào rừng cây mở đường cho Hoa Thanh Nguyệt.

Cô đi theo phía sau nhìn cái đuôi nhỏ nghịch ngợm của nó run run lên thì quả tim cũng rung rinh, mặt mũi rạng rỡ.

Diệp Nhượng bỗng nhiên quay đầu lại, sừng hươu treo đầy hoa tươi và quả màu đỏ, giống anh chàng hoàng tử trải chuốt bóng lộn mà vui vẻ nói với cô: “Thanh Nguyệt, bọn anh làm nghiên cứu khoa học vì thế mọi người đều đi theo chủ nghĩa lạc quan.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Ừ, em biết.”

Diệp Nhượng: “Thế nên dưới tình huống này anh muốn nói..... Không bằng, chúng ta coi 72 lần biến hóa này như món quà quý.

Anh sẽ cùng em mơ một giấc mộng hảo huyền, trải qua những ngày tháng tình yêu độc nhất vô nhị được không?”

Hoa Thanh Nguyệt thấy chân mềm nhũn, cả người ghé sát lưng con hươu.

Con hươu trắng Diệp Nhượng đội vòng hoa, đầu quay lại lộ đôi mắt dịu dàng nhìn cô.

Sau đó anh còn vượn cái lưỡn phấn hồng mà nhẹ nhàng liếm cô một cái theo bản năng.

Ngứa.

Hoa Thanh Nguyệt ôm lấy đầu con hươu mà xoa xoa và cười nói: “Diệp Nhượng..... Anh cũng lạc quan quá đó.”

Diệp Nhượng: “Chẳng lẽ em không muốn nói chuyện yêu đương với anh bạn trai có năng lực biến hóa liên tục này à? Cả nước có bảy trăm triệu phụ nữ nhưng chỉ có em được hưởng vinh dự này đó.”

Hoa Thanh Nguyệt cười ha ha.

Hươu trắng Diệp Nhượng cũng cười sau đó nhẹ giọng nói: “Làm người phải luôn lạc quan, chỉ cần không phải rùa đen..... Thì anh nguyện ý mua vui trong nỗi đau khổ và kiên nhẫn chờ đợi cơ hội chuyển mình, tới khi vấn đề được giải quyết.”

“Kỳ thật nghĩ lại thì anh có thể coi như đây là một kỳ nghỉ phép đặc biệt, để anh có thể dành cho em một lời tỏ tình lâu dài.

Đây cũng là lần đầu tiên chúng ta tiếp xúc gần gũi như thế trong nửa năm qua..... đúng không? Anh bỏ xuống mọi tôn nghiêm, thậm chí buông cả nhân cách, đó là để anh cũng có thể nhìn nhận bản thân kỹ càng hơn.”

“Anh quả không hổ là..... nhà khoa học.” Hoa Thanh Nguyệt nói.

“Anh thấy em cũng đồng ý với cách suy nghĩ này.” Diệp Nhượng cười tủm tỉm nói, “Nếu em đồng ý thì mau hôn anh một cái đi.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Em hiểu rồi, rốt cuộc anh chỉ muốn được hôn.”

Diệp Nhượng cũng hơi ngượng ngùng mà cọ cọ chân trên mặt đất, cái đầu quay qua chỗ khác: “A..... Nói như thế nào nhỉ, hình như hình tượng khác biệt thì góc độ nhìn nhận mọi việc của anh cũng khác đi.

Anh biến thành thế này nên cũng muốn nói với em vài lời thẳng thắn..... cũng sẽ muốn làm một ít chuyện thân mật mà lúc làm

người anh ngại không dám hỏi.”

“Em hiểu.”

Hoa Thanh Nguyệt cúi người, như nữ thần trong rừng rậm mà hôn lên cái trán của con hươu.

Diệp Nhượng cúi đầu, bình tĩnh một lát sau đó lại hưng phấn dùng sừng hươu kéo một cái hất cô lên ngồi phía sau lưng mình rồi vui vẻ chạy tung tăng trong bụi hoa.

Hoa Thanh Nguyệt vừa cười vừa giúp anh sửa sang lại nhánh cây, ngọn cỏ dính trên sừng.

Bọn họ cứ thế vừa chơi vừa nghịch tới tận bên cạnh suối.

Diệp Nhượng uyển chuyển nhẹ nhàng nhảy lên hòn đá giữa suối và lẳng lặng nhìn ảnh ngược trong đó.

Có một con bướm bay tới vờn quanh sừng hươu của anh.

“Rất đẹp phải không?” Thanh Nguyệt vói chân vào nước suối và nói, “Đây là lần biến hóa đẹp đẽ nhất của anh.”

Diệp Nhượng thấp giọng than: “Thiên nhiên..... thật sự xinh đẹp.”

“Cũng thực thần kỳ.” Hoa Thanh Nguyệt chống cằm nói, “Lúc nó lẫn lộn người ta nhất định sẽ không nường tay.”

“Đó là thật.” Con hươu trắng Diệp Nhượng gật đầu tán đồng.

Dừng một chút anh mới nói: “Hoa Thanh Nguyệt, em đừng cảm thấy anh bị điên nhé..... Tiếp theo đây anh muốn tự mình trải nghiệm cảm giác hươu uống nước là thế nào.”

Hoa Thanh Nguyệt chớp chớp mắt thấy Diệp Nhượng rũ cái cổ lông xù xù xuống và vươn cái lưỡi hồng hồng mà uống nước suối.

(Hãy đọc truyện này tại trang runghophach.com) Anh còn phát ra tiếng “Táp, táp, táp” khiến cô cười nghiêng ngả, ngã cả ra đất, tay dấm dấm mặt đất.

Thật sự quá đáng yêu!!

Hươu trắng Diệp Nhượng mang biểu tình bất đắc dĩ rồi ném cho cô một ánh mắt xem thường sau đó tiếp tục uống nước.

Đúng vậy, vừa rồi chơi lâu như vậy nên anh rất khát, cái gì mà thể nghiệm cảm giác hươu uống nước chẳng qua chỉ là lý do, trên thực tế anh quá khát nên muốn uống nước thôi.

Diệp Nhượng: “Táp, táp, táp.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Ha ha ha ha ha ha!!!”

Diệp Nhượng: “.....”

Diệp Nhượng: “Không được cười!”

Hoa Thanh Nguyệt che cái bụng vì cười mà đau đớn của mình: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Nhưng em đã thấy hươu uống nước, căn bản không phải có tiếng động như thế, ha ha ha ha!”

Diệp Nhượng: “Người ta khi khát uống nước còn phát ra tiếng ừng ực đấy thôi!”

“Có đạo lý, cực kỳ có đạo lý.” Hoa Thanh Nguyệt vội vàng theo chiều gió mà an ủi anh, “Như vậy cái tiếng táp táp này của anh còn dễ nghe hơn ừng ực nhiều.”

Diệp Nhượng: “Hừ.”

Biết là được.

Anh cúi đầu, càng không kiêng nể gì mà táp táp táp uống nước.

Haizzz, mặt mũi ấy mà, sớm đã bị ném không còn gì khi anh biến thành rùa đen rồi, vậy cố kị làm gì nữa.

Hoa Thanh Nguyệt: “A! Cứu mạng, thật sự quá đáng yêu!”

-----oOo-----

Chương 18: 18: Uy Lực Của Trời Cao Chính Là Vô Biên

Tải ebook: dtv-ebook.com

Con hươu trắng Diệp Nhượng đã để lộ một mặt được giấu sâu trong linh hồn anh chàng Diệp Nhượng.

Có thể là bởi vì thân thể uyển chuyển nhẹ nhàng nên cả người..... à, cả con hươu cũng cảm thấy lơ lửng thế nào ấy.

Uống xong nước, nó nhảy vào dòng suối nhỏ rồi vừa hát vừa đập nước theo tiết tấu khiến nước bắn hết lên người Hoa Thanh Nguyệt.

Cô vừa cười vừa trốn và bắt đắ dĩ nói: “Anh thật phiền..... Diệp Nhượng, anh đúng là trai thẳng.”

Diệp Nhượng nhảy càng cao hơn, cái đuôi nhỏ ở mông cũng run run lên nói: “Hả? Anh đương nhiên là trai thẳng..... Tới đây! Cơ hội này không phải lúc nào cũng có đâu, sau khi anh biến lại thành người sẽ khó có lúc nghịch nước vì như thế vừa không có thể diện lại khó coi, vì thế em phải quý trọng anh trong bộ dạng này, chỉ có một lần thôi đó.”

Anh nói xong thì nhúng cả đầu vào trong nước và dùng hai cái sừng kia hất nước lên.

Hoa Thanh Nguyệt: “A..... Quần áo em ướt hết rồi.”

Diệp Nhượng: “Em không cảm thấy nghịch nước rất vui vẻ sao? Lần cuối anh nghịch nước là lúc năm tuổi, sau đó anh không nghịch nước nữa.”

“Nhà anh gia giáo hẳn là nghiêm lắm.”

“Cũng bình thường.” Diệp Nhượng nói, “Ba mẹ anh bận công việc nên chạy khắp nơi, anh được ông bà ngoại nuôi lớn.

Ong ngoại là người chính trực là truyền thống nên không thích anh lãng phí thời gian cho việc giải trí..... Ví dụ như nghịch nước.”

Diệp Nhượng lại nhảy tới hòn đá giữa suối và dùng sức nhảy vào trong nước khiến nước bắn khắp nơi.

“Nhưng nghịch nước thật là vui vẻ.” Diệp Nhượng nói.

Lát sau anh mới chậm rãi đi lên bờ, lắc lắc bọt nước trên người và cọ cọ Hoa Thanh Nguyệt nói: “Đi thôi, anh chơi đủ rồi.”

Ánh mắt Hoa Thanh Nguyệt nhìn về phía anh lúc này trầm tĩnh và nghiêm túc.

Cô cong lưng ôm lấy Diệp Nhượng, mặt dán lên mặt anh, tay sờ lỗ tai mỏng của anh và nói: “Cho anh một cái ôm nè.”

“Có lẽ anh biết vì sao anh thích em rồi.” Diệp Nhượng thấy trái tim mình đập thật nhanh nhưng trong lúc nó đang đập như điên ấy anh lại thấy lòng mình vô cùng bình an.

Linh hồn của anh được cái ôm của cô sưởi ấm, thế là trên mặt con hươu thần kỳ lộ ra chút hồng phấn.

Anh đỏ mặt.

Diệp Nhượng dịu dàng nói: “Hoa Thanh Nguyệt, bọn anh làm nghiên cứu khoa học nhưng đều tin tưởng vững chắc vào cái gọi là vận mệnh.

Có rất nhiều thời điểm hạng mục có sự tiến triển như thần, đó là thế giới muốn khen thưởng cho chúng ta.”

“Ừ.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Em cũng tin.”

“Tình yêu cũng thế.” Diệp Nhượng nói, “Chuyện huyền diệu như thế xảy ra là vì anh gặp được em và yêu em.

Anh cho rằng tất cả những thứ mình đang trải qua hiện tại đều không phải trừng phạt, cũng không phải tai nạn mà là vận mệnh tặng cho anh và em.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Hớ..... cái này thì em xin giữ lại ý kiến của mình.”

Anh không thể mới biến thành một con hươu đáng yêu xinh đẹp đã quên mất lúc trước mình từng biến thành chó con với rùa đen chứ?

Diệp Nhượng chọc chọc cái trán cô và nói: “Em trèo lên đi, anh sẽ cõng em, cùng nhau đón tương lai.”

Hoa Thanh Nguyệt xì cười và mắng anh: “Diệp Nhượng, anh thật sự lạc quan quá đó.”

Nhưng cô thích.

Cô thích một người đàn ông như thế này, có tài học lại có lý tưởng, dù luôn tỏ vẻ nghiêm túc nhưng vẫn đáng yêu.

Không, kỳ thật cô vẫn luôn thích Diệp Nhượng.

Mười năm trước lúc anh vừa mới đến trại của bọn họ đám trẻ con nơi ấy vì tò mò nên lúc nào cũng quần lấy anh cùng chơi.

Nhưng sau đó tụi nó không còn hứng thú với anh chàng vừa đứng đắn lại không thú vị này.

Chỉ có mình cô vẫn thích anh, vẫn tràn ngập chờ mong với anh.

Bất kỳ lúc nào Diệp Nhượng cũng có thể hấp dẫn cô.

Linh hồn của anh có ánh sáng mà chỉ mình cô có thể nhìn thấy, cũng chỉ có mình cô bị hấp dẫn.

Con hươu trắng Diệp Nhượng nhảy dựng lên cắn một quả hồng trên cây.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn thấy thì khẩn trương nói: “Anh đừng ăn linh tinh!”

Diệp Nhượng: “Đây là bản năng của anh..... hửn là không độc đâu.

Chúng ta lên đường nhé?”

Hoa Thanh Nguyệt gật gật đầu.

Diệp Nhượng nói: “Em quàng cái balo lên sừng của anh đi, anh sẽ giúp em mang.”

Hoa Thanh Nguyệt ngượng ngùng xoa xoa mũi và nhỏ giọng nói một câu vất vả rồi mới treo cái ba lô nhỏ lên sừng hươu của anh.

Diệp Nhượng lại quay đầu mời cô “Lên xe”.

“Xin chào tiểu thư, xe riêng của cô đã tới rồi, tài xế Diệp xin được phục vụ cô.”

“Anh thật đáng yêu!” Hoa Thanh Nguyệt ôm lấy cổ con hươu trắng Diệp Nhượng và ngồi trên lưng anh.

Có thể thấy Diệp Nhượng đang rất vui vẻ.

Tư thế đi đường của anh phần chấn hơn vừa rồi gấp trăm lần, ngực ngẩng cao, mặt cũng thế, bước chân thì vững chãi.

Diệp Nhượng nói: “Như vậy em sẽ không mệt mỏi.”

Hoa Thanh Nguyệt hỏi: “Anh thì sao?”

Diệp Nhượng đáp: “Thể năng của anh không tồi, bọn anh làm nghiên cứu khoa học nên tốn nhiều tinh lực, yêu cầu với thể năng

cũng lớn vì thế ngày thường anh rất chú ý rèn luyện.....”

Hoa Thanh Nguyệt phì cười.

Diệp Nhượng: “Hả? Em cười cái gì?”

“Em cười anh luôn nói bọn anh làm nghiên cứu khoa học blah blah, nhưng lời này miệng một con hươu khiến em nghĩ tới bộ dạng một con hươu đeo kính văn nhả làm nghiên cứu để làm sao bản thân có thể nhảy cao và chạy trốn nhanh hơn.”

Diệp Nhượng nói: “Tiểu thư, lý do em cười hơi kỳ quái đó.”

“Tới tới!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Mỗi lần anh gọi em là tiểu thư em đều sẽ nảo bở mà nghĩ anh là một ông lão râu bạc phơ...”

Diệp Nhượng cười hình hích he he.

Hoa Thanh Nguyệt sừng sốt nghe tiếng anh cười sau đó phá ra cười to.

“Sao lại có tiếng động như vậy??”

Diệp Nhượng đáp: “Có thể là do đầu lười..... Biến thành hươu rồi lúc cười anh sẽ không nhận được vượn lười ra tấp tấp.”

Hoa Thanh Nguyệt đấm đấm lên người con hươu mà cười to, ngã cả ra không dậy được nữa.

Diệp Nhượng cảm khái: “Thấy em vui vẻ như thế thì mọi thứ này đều đáng.

Nửa năm này..... Thật ra anh vẫn luôn cảm thấy giữa chúng ta có một tấm ngăn trong suốt.

Hơn nữa mỗi lần đi gặp em anh đều thấy em khẩn trương..... Thanh Nguyệt, anh muốn em vui vẻ, để em có thể nhẹ nhàng ở bên cạnh anh.

Anh vẫn luôn nghĩ có phải mình không biết theo đuổi con gái thế nào, hoặc không có tế bào lãng mạn nên mới thế hay không.

Nhưng như thế này thật tốt, bất kể là vì cái gì anh đều phải cảm ơn cơ hội này đã giúp anh dùng cách thức đặc biệt để tạo ra một sự lãng mạn chỉ thuộc về chúng ta.”

“..... Anh nói thế khiến em ngượng lắm.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Lúc trước em cầu vì anh không nhận ra em, hoàn toàn coi em như người mới quen biết.

Nhưng đó không phải nguyên nhân chính khiến chúng ta có ngăn cách.....”

“Hử? Em nói còn nguyên nhân khác à?” Con hươu trắng hỏi.

“Em..... cảm thấy anh và em không phải người cùng một thế giới.

Quá khứ, cuộc sống, sự nghiệp của anh..... em hoàn toàn không hiểu.

Có đôi khi nhìn anh em sẽ có loại cảm giác thực xa lạ.

(Hãy đọc thử truyện Hải thượng hoa đình của trang Rừng Hồ Phách) Giống như anh chỉ là khách qua đường ở đây, giống như trên người anh có một loại hào quang mà phàm nhân bọn em vĩnh viễn không thể với tới.....”

“Làm gì có.” Diệp Nhưorget nói, “Tuy anh là nhân tài cấp quốc bảo nhưng em đừng có tăng bốc anh quá.

Anh cũng là con người thôi!”

“Nhưng hiện tại đúng là anh bình dân hơn nhiều!” Hoa Thanh Nguyệt vượt cái đầu của con hươu trắng và nhìn cái gáy xinh đẹp của anh rồi cười nói, “Hóa ra Diệp Nhưorget cũng sẽ khóc, sẽ cầu, một

người thông minh như anh cũng sẽ kinh hoàng chập vật như đứa nhỏ.....”

“.....”

Diệp Nhượng hơi hối hận, anh lại nghe thấy tiếng mặt mũi thể diện của mình vỡ vụn.

Hào quang quá sáng không tốt, nhưng hào quang vỡ vụn cũng không tốt.

Làm người thật là khó.

“Cảm ơn anh Diệp Nhượng.” Hoa Thanh Nguyệt hôn lên đỉnh đầu anh.

Diệp Nhượng đi một lúc bỗng ngừng lại trầm giọng nói: “Hoa Thanh Nguyệt, em có thể xuống dưới một lát không?”

Hoa Thanh Nguyệt sửng sốt: “Hả.....”

Làm sao vậy?

Cô ngờ ngẩn trước người con hươu trắng và ngoan ngoãn đứng ở một bên: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Diệp Nhượng quay đầu lại và hỏi cô: “Vừa rồi em mới hôn anh à?”

Hoa Thanh Nguyệt đỏ mặt gật gật đầu nói: “..... Em, em đột nhiên không nhận được nên.....”

Diệp Nhượng: “Thanh Nguyệt, nhớ kỹ, đợi lát nữa em nhìn thấy cái gì thì đó cũng không phải anh đâu.”

Anh vừa nói xong đã rống lên sau đó bật cao giống như dấm phải lò xo, cả con hươu hưng phấn chạy loăng quăng, đâm loạn khắp nơi.

Úi, đây chính là cảm giác nai con chạy loạn à?!

Hoa Thanh Nguyệt kinh ngạc đến độ nắc cục, cô che miệng tròn mắt.

“Anh quá vui!” Diệp Nhượng lè lưỡi, cả người bay lên đâm vào cái cây mà nói, “Anh vui tới độ không ngừng được! Thanh Nguyệt! Thanh Nguyệt!!”

Hoa Thanh Nguyệt: “A.....”

Nói thế nào nhỉ, cô thật sự không nghĩ rằng một cái hôn nhẹ của mình sẽ khiến cái chốt ‘hưng phấn’ của anh chàng này được mở.

Diệp Nhượng nói: “Rất cuộc anh cũng biết cảm giác rung động khi được người mình thích hôn là gì!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Ai u.....”

Vui vẻ thì tốt.

Hoa Thanh Nguyệt vừa muốn vui mừng cười lại bỗng nhiên cả kinh hét lớn: “Diệp Nhượng, cẩn thận dưới chân!!”

Vừa dứt lời Diệp Nhượng đã hét lên một tiếng đau đớn và quỳ rạp xuống đất.

Hoa Thanh Nguyệt vội vàng chạy tới thì thấy móng trước của anh bị một cây gai đâm ngập móng.

“Nơi này có rất nhiều cây gai cứng rắn thế này.....” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Em không biết tên khoa học của nó là gì nhưng người của Thương tộc gọi nó là gai nanh sói.”

Diệp Nhượng ngược đôi mắt nai con ằng ặc nước sau đó không nén được bản năng mà cúi đầu liếm miệng vết thương trên chân mình.

Hoa Thanh Nguyệt than: “May mà trong ba lô của em có thuốc.....”

Hoa Thanh Nguyệt đuổi tay, sau đó sừng sốt.

Trên sừng hươu của Diệp Nhượng làm gì còn ba lô nữa!?

Hoa Thanh Nguyệt và Diệp Nhượng mắt to trừng mắt nhỏ một lúc cô mới thở dài nói: “Nếu thời gian trở lại lúc trước em sẽ đánh chết tâm tình dâng trào của mình và không hôn anh nữa.”

Diệp Nhượng: “..... Anh hiểu.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh ở đây nhé, không được nhúc nhích đâu đấy.....”

“Em đi mua quýt cho anh à?” Diệp Nhượng muốn hài hước một chút với ý đồ che giấu thời khắc cực kỳ mất mặt này.

Hoa Thanh Nguyệt vén tay áo: “Em sẽ đi đánh cây quýt về đây cho anh.”

Diệp Nhượng bị thương thì cảm khái: “Em phải cẩn thận dưới chân đó.....”

“Em sẽ cẩn thận hơn anh.”

Diệp Nhượng không cho là đúng: “Kỳ thật anh cũng rất cẩn thận.”

Nhưng một người đàn ông bị tình yêu che mắt thì không còn giữ được phẩm chất cẩn thận nữa rồi.

Không lâu sau Hoa Thanh Nguyệt tìm thấy ba lô của mình trong một lùm cây cao hơn 3 m.

Cô lấy nó xuống và giơ lên như con khi già giơ cao đời sau của sư tử Simba.

“Diệp Nhượng! Cộc cộc cộc!!!” Hoa Thanh Nguyệt vui sướng nói, “Tìm được rồi!! Anh không hề đánh mất nó!!”

Diệp Nhượng vỗ vỗ cái đuôi vào mông và vui mừng nói: “Thật tốt quá!! Tìm được rồi!!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Thật tốt quá!”

Diệp Nhượng càng ngoáy đuôi kinh hơn: “Thanh Nguyệt, em giỏi quá!!”

Mặt mũi gì đó dù có treo lên rồi cũng sẽ vỡ, vì thế bỏ luôn đi cho rồi.

Chỉ cần mình không biết xấu hổ thì trời cao sẽ chẳng thể vả mặt mình được!

Hôm nay Diệp Nhượng coi như đã nhìn thấu sự đời trong tiếng ngoáy đuôi rộn ràng.

-----oOo-----

Chương 19: 19: Công Anh Giai Đi Xuyên Rừng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt cũng như con nai con, hai tay kéo cái ba lô, chân nhẹ nhàng nhảy nhót đi tới.

“Lần này em mang đầy đủ mọi thứ đó.”

Cô buông ba lô và đẩy nó tới trước mặt con hươu trắng.

“Em mang theo những cái gì thế?”

“Phun muỗi nè, còn có băng vải, thuốc trị vết thương ngoài da, cái nhíp nhỏ, thuốc trợ tim hiệu quả nhanh, đèn pin, một cái thảm nhỏ, một sợi dây thừng, hai túi lương khô.....”

Hoa Thanh Nguyệt giới thiệu từng món một sau đó cô lấy cái nhíp ra rút cái gai đâm vào móng con hươu giống như đang sửa móng tay cho nữ vương nào đó.

Diệp Nhưorget “YO” một tiếng.

Hoa Thanh Nguyệt: “Hờ?”

Đây lại là cái tiếng động quái lạ gì nữa vậy!

Diệp Nhưorget đã sớm không còn mặt mũi nên không ngại than đau: “Đau, anh chỉ kêu tí thôi, em cứ tiếp tục đi.”

Hoa Thanh Nguyệt đổ thuốc bột ra và xé băng vải quấn chặt.

“Cái này hẳn là chỗ dày nhất trong lòng bàn tay đúng không?” Hoa Thanh Nguyệt hỏi.

Diệp Nhượng cảm giác một chút và đáp: “Hình như thế, vừa nãy cảm giác đau truyền tới từ tay trái.”

“Con hươu nhỏ đáng thương.” Hoa Thanh Nguyệt ôm lấy anh và xoa xoa đầu.

Diệp Nhượng: “Không phải vết thương gì lớn lắm, nhân tiện thì chỗ này của bọn em không có bấy thú gì đó đâu đúng không?”

“Không có.” Hoa Thanh Nguyệt rũ đầu buộc một cái nơ bướm trên chân anh, “Diệp Nhượng..... Em vẫn chưa có cơ hội nghiêm túc nói lời cảm ơn với anh.”

Diệp Nhượng lúc này đang không để tâm tình ở đây nên không hiểu cô đang nói tới việc gì: “Cảm ơn cái gì?”

“Khi đó anh đã cứu em...”

“Không có gì.” Diệp Nhượng lập tức trả lời.

“Em nói là.....” Hoa Thanh Nguyệt vuốt băng vải trên cái chân bị thương của anh và nhỏ giọng nói, “Hiện tại giống như lúc đó vậy.....”

Diệp Nhượng: “Thấy cảnh sinh tình à? Cứu người là việc nên làm mà.”

“Sao anh lại biết mấy phương pháp cấp cứu chuyên nghiệp đó?” Hoa Thanh Nguyệt hỏi.

Quả thực giống như vận mệnh đã sắp xếp, một chàng trai thành thị, chưa từng thấy rắn lại có thể nhanh chóng xử lý một cách chuyên nghiệp khi thấy bạn của mình bị rắn cắn.

“Là bố mẹ anh dạy, hơn nữa từ nhỏ anh đã thích xem các chương trình phổ cập khoa học.” Diệp Nhượng mang theo kiêu ngạo nói, “Lúc

ấy anh chỉ làm theo thường ngày đã luyện tập, mà trùng hợp là trong ba lô của anh cũng có đủ dụng cụ.”

Mười năm trước Hoa Thanh Nguyệt đi theo đuôi Diệp Nhượng nhưng chỉ lo gọi tên anh chứ không để ý dưới chân và không cẩn thận dẫm phải con rắn trong bụi cỏ.

Tuy rắn kia không quá độc nhưng cũng là rắn độc.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn thấy hai cái lỗ trên cổ chân thì bị dọa khóc.

Ngày thường cô được bảo vệ kín mít nên tuy thường thấy người trong tộc bắt rắn nhưng bản thân cô lại không biết phải làm sao khi bị rắn cắn.

Lúc ấy Hoa Thanh Nguyệt không dám động đậy, cứ thế nước mắt lưng tròng ngẩng đầu muốn nói vài câu di ngôn cho cha mẹ và nhờ Diệp Nhượng chuyển lời nhưng cô hoàn toàn không ngờ anh lại có phản ứng cực kỳ chuyên nghiệp.

Buộc ga rô, tiêu độc cho dao, rạch hai nhát chữ thập rồi dùng bao ni lông bọc miệng vết thương lại rồi mới quyết đoán hút độc và cống cô tới trạm y tế gần nhất.

Khi đó, Hoa Thanh Nguyệt an tâm ghé vào trên lưng anh và cho rằng Diệp Nhượng cũng đáng tin cậy và lợi hại như ba cô.

Đó là lần đầu tiên cô có cảm nghĩ như thế, trước đó cô cho rằng trên đời này chẳng còn người đàn ông nào đáng tin cậy hơn ba mình.

Nhưng Diệp Nhượng xuất hiện và vô hình chung đã sánh ngang với địa vị thần thánh của ba cô trong lòng cô.

Người của Thương tộc tin vào mệnh, còn Hoa Thanh Nguyệt lại tin tưởng không nghi ngờ rằng Diệp Nhượng cứu cô chính là do trời

cao sắp xếp.

Mọi thứ đã được định ra từ trước, về sau cô sẽ trở thành vợ của anh.

Điều này so với tiếng sét ái tình càng khiến cô xúc động.

Hoa Thanh Nguyệt hoàn hồn từ hồi ức và nhìn con hươu trước mặt.

Ừ.....

Nói như thế nào nhỉ? Tuy đã biết Diệp Nhượng cũng không đáng tin cậy như cô nghĩ nhưng cô vẫn thích anh.

Hoặc nói đúng hơn thì mấy ngày nay tình cảm yêu thích của cô dành cho anh là một loại tình cảm khác.

Dù mười năm sau anh tự tay đánh vỡ những ảo tưởng của thiếu nữ mười năm trước nhưng anh cũng không khiến cô chán ghét hay thất vọng mà ngược lại cô thấy anh càng đáng yêu hơn.

Ánh mắt Hoa Thanh Nguyệt nhìn con hươu lại dâng lên độ ấm quen thuộc, cô không nhịn được mà ghé sát thế là con hươu trắng lập tức mở miệng: “Khoan đã, em muốn anh bị thương nốt cái chân còn lại à? Anh có thể nhận ra em muốn làm gì đó.”

Hoa Thanh Nguyệt đỏ mặt và vội vàng lắc lắc đầu sau đó nhẹ giọng nói: “Em chỉ nhớ tới vẻ đáng yêu của anh nên.....”

Con hươu trắng họ Diệp ngẩng đầu lên sau đó dán mặt tới gần cô và nói: “Đến đây đi, vừa rồi anh chọc em thôi, mau hôn anh đi, anh bị thương cái chân nữa cũng được.”

Hoa Thanh Nguyệt then thùng cười cười sau đó nhắm mắt lại nhẹ nhàng hôn anh.

Diệp Nhượng lập tức nhảy lên vui vẻ.

“Nửa năm cộng lại cũng không nhiều như hôm nay.” Diệp Nhượng nói, “Anh đã nhìn ra rồi, so với Diệp Nhượng thì em càng thích hươu hơn.”

“Nói hươu nói vượn.” Hoa Thanh Nguyệt nhỏ giọng thì thầm, “Rõ ràng là anh yêu cầu.”

“Nếu anh là con rùa đen lúc trước thì dù anh có đuổi cổ ra liệu em có hôn không?”

Hoa Thanh Nguyệt lảng tránh vấn đề này.

“Nên xuất phát thôi.” Cô nói.

Diệp Nhượng đứng lên nhưng lại thỉnh thịch một cái và quỳ xuống kêu văng lên.

Hoa Thanh Nguyệt cả kinh và vội vàng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Đau quá!” Diệp Nhượng giơ cái móng trước bị thương lên rồi cố đứng dậy và nơm nớp lo sợ khi đặt chân xuống đất.

Sau đó anh thử đi vài bước.

“Ngao!!”

Diệp Nhượng kêu lên.

“Đau quá!!” Anh nói.

Anh không đi được.

Hoa Thanh Nguyệt thì ngây ra.

A?? Nơi này trước không có thôn sau không có tiệm, không thể dừng ở đây được!

“Thật sự không đi được ư?”

Diệp Nhượng lắc đầu và áy náy nói: “Đi cũng được, không sao đâu, chúng ta đi thôi..... không thể để em ngủ trong rừng được.”

Anh khập khiễng đi một bước kêu một tiếng.

Cứ thế run run rẩy đi được năm phút anh lại quỳ trên mặt đất thở hổn hển.

Năm phút bọn họ mới đi được chưa tới 30 mét.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn lên không trung và thở dài một hơi.

Diệp Nhượng giống đứa nhỏ làm sai mà quỳ rạp trên mặt đất không dám hé răng, sừng hươu cũng ảm đạm hơn vừa rồi, cả con hươu đều lộ ra hơi thở u ám hậm hực.

Hoa Thanh Nguyệt dịch ba lô tới trước ngực và đi tới trước mặt anh rồi ngồi xổm xuống nói: “Anh đưa móng trước đây, gác lên vai em.”

“Không được, anh không làm được việc này đâu, dù thế nào anh cũng là đàn ông, không thể làm chuyện mất mặt thế được.”

“Chuyện tới lúc này rồi anh cần mặt mũi làm gì.” Hoa Thanh Nguyệt đứng thẳng bàn tay nói, “Em thề, chuyện hôm nay chỉ có trời biết, đất biết, anh biết và em biết, chờ anh khôi phục bình thường em sẽ quên nó đi, vĩnh viễn không nhắc tới!”

Diệp Nhượng vẫn không phối hợp mà lắc đầu cự tuyệt, thậm chí còn tự đứng lên tiếp tục đi.

Nhưng hiện thực nhanh chóng và mặt, kẻ khác đứng lên có thể chạy còn riêng con hươu Diệp Nhượng chỉ có thể nhận mệnh nằm bò xuống.

Hoa Thanh Nguyệt mặt lạnh nhìn anh, thấy anh thất bại cô cũng không nói nhiều mà chỉ vỗ vỗ vai mình và ngồi xổm trước mặt anh

không nhúc nhích.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng anh run rẩy vươn hai cái móng trước gác lên vai Hoa Thanh Nguyệt.

Cô thì hít một hơi và đứng lên, đôi tay nâng mông anh.

Cả con hươu dựa trên lưng cô.

Cái mũi hồng hồng của Diệp Nhượng giật giật.

Hoa Thanh Nguyệt nghe thấy thì hỏi: “Anh khóc à?”

Diệp Nhượng: “Không, anh chỉ cảm động thôi..... Hơn nữa anh cảm thấy mình không phải con người nữa.”

“Bây giờ anh có phải con người đâu.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Chúng ta cũng chẳng còn cách nào nữa, không thể qua đêm ở đây được, quá nhiều biến số.

Hơn nữa anh cứ biến hóa liên tục, thế nên tốt nhất là chúng ta tới được trại số bốn ở gần đây và nghỉ ngơi một đêm.

Anh tưởng em muốn cống anh à? Đây không phải bắt đắ dĩ ư? Em cống anh đi thì ít nhất sẽ nhanh hơn anh tự đi.”

“Thanh Nguyệt.....” Diệp Nhượng nói, “Thực xin lỗi.

Làm một người đàn ông, còn là người đang theo đuổi em mà anh không những không bảo vệ được em mà còn liên lụy tới em.....”

“Không sao, em cống một con hươu chứ có cống Diệp Nhượng đâu.

Thương tộc là bộ tộc yêu quý bảo vệ loài hươu, gặp phải con hươu bị thương bọn em sẽ cống tới trại số 4 để trị thương cho nó.”

Diệp Nhượng biết đây là Hoa Thanh Nguyệt đang bịa chuyện để an ủi mình.

Đi được một đoạn mồ hôi trên người cô đã chảy ròng ròng, Hoa Thanh Nguyệt nhẹ nhàng thở phì phò, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của cô thế là con hươu trắng giống như bị mê hoặc mà cúi đầu, nhẹ nhàng li3m li3m.

Hoa Thanh Nguyệt run lên: “Mau ngậm mồm! Buồn quá!”

Hươu trắng họ Diệp càng buồn hơn.

Đó, chuyện duy nhất anh làm được còn bị cự tuyệt.

Thiên chi kiêu tử, rường cột nước nhà hôm nay lại bị mất mặt ghê gớm.

Lần đầu tiên anh sinh ra cảm giác “Mình là một tên phế vật”.

“Nghỉ một chút nhé?” Diệp Nhượng nhẹ giọng hỏi.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn nhìn sắc trời và lắc lắc đầu: “Thật ra thì anh không nặng lắm đâu, giống như cõng một bao gạo thôi.....”

“Thực xin lỗi.” Diệp Nhượng lại xin lỗi.

Hoa Thanh Nguyệt: “Đáng ghét, anh đừng nói xin lỗi nữa, anh là cái máy xin lỗi à?”

“Nhưng anh chẳng làm được gì nên..... trong lòng hụt hẫng.”

Hoa Thanh Nguyệt nghĩ nghĩ và giao việc cho anh: “VẬY anh hát cho em nghe đi, mười năm trước anh tới đây em có dạy anh một bài đó.”

Diệp Nhượng: “.....”

Anh nghĩ thầm, chẳng lẽ mình đúng là phế vật thật?? Bài hát kia mình chỉ nhớ mỗi một câu ngô la mẽ lạp đúng lúc.

Vì thế anh hăng giọng hát nhỏ: “Ngô la mẽ lạp đúng lúc.....”

Hoa Thanh Nguyệt có vẻ rất vui.

Vì thế Diệp Nhượng lặp lại câu đơn nào đó, dùng giọng điệu, âm điệu khác nhau mà hát: “Cô dâu của anh ời, cô dâu của anh à..... A, cô dâu của anh, á, cô dâu của anh.

Rất nhanh mưu kế của anh đã bị Hoa Thanh Nguyệt nhìn thấu: “Anh quên hết phần còn lại rồi à?”

“Quên rồi.” Diệp Nhượng thẳng thắn xin dung thứ.

“Aizzz..... Câu này nghe nhiều đến ngấy rồi.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Vậy anh hát bài khác đi, hát bài sở trường của anh ấy.”

Diệp Nhượng tiếp tục thẳng thắn để được khoan dung: “Nói thật..... thứ anh không am hiểu nhất chính là ca hát.”

Hơn nữa, nói không am hiểu là anh đã tự cho mình mặt mũi rồi đó.

Tình huống thực tế là ngoài bài sinh nhật thì những bài khác anh chỉ có thể hát ba câu đã hết.

Từ rất lâu trước kia mẹ Diệp Nhượng dạy anh hát bài thiếu nhi nổi tiếng 《 Chim én nhỏ 》 .

Đứa nhỏ nhà khác đều có thể hát, nhưng tới lượt Diệp Nhượng thì anh chỉ hát được mấy câu đầu, “Chim én nhỏ, mặc váy hoa, mỗi năm vào mùa xuân sẽ bay tới.” (Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Rồi mấy câu sau “Ta hỏi chim én vì sao tới” thì bạn nhỏ Diệp Nhượng sẽ bắt đầu đọc rap, hoàn toàn không có tiết tấu gì.

Hoa Tô Vân nói đúng, Diệp Nhượng thích hợp hát bài nào đó chỉ có ba câu, rồi tới một đoạn rap thế là có thể lừa dối cho qua.

Nhưng Hoa Thanh Nguyệt không kén chọn: “Không sao, anh nhớ được cái gì thì hát cái đó, tự do phát huy là được.”

Vì thế Diệp Nhượng bắt đầu hát.

Anh quả thực đã tự biên tự diễn được một bài: “Em gái đang cống tôi ơi, ngô la mẽ lạp đúng lúc, em có mệt không nè, ngô la mẽ lạp đúng lúc, em bảo anh hãy ca hát, ngô la mẽ lạp đúng lúc, nhưng anh có biết hát đâu, ngô la mẽ lạp đúng lúc.....”

Hoa Thanh Nguyệt cười bò ra và quăng cả Diệp Nhượng xuống.

Diệp Nhượng: “?”

Hoa Thanh Nguyệt đấm mặt đất cười to: “Ha ha ha ha, Diệp Nhượng..... Diệp Nhượng, sao anh lại có thể tài năng tới cái độ này!”

Diệp Nhượng: “??”

Anh..... chỉ tùy tiện bịa thôi mà.

Anh sợ Hoa Thanh Nguyệt nghe thấy sẽ đánh giá anh hát không ra gì.

Vừa rồi cô quăng anh xuống anh còn tưởng cô không nhin được nữa muốn ném cái đồ vô dụng nhà anh đi.

Diệp Nhượng: “Thanh Nguyệt?”

“Ha ha ha ha ha ha..... Anh thật quá thú vị! Ở bên cạnh anh quá vui vẻ!”

Diệp Nhượng: “.....”

Cô nàng này..... có phải quá khoan dung với anh không?.

Chương 20: Chương 20

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt lại tiếp tục cống Diệp Nhượng và tập tễnh đi mấy bước nhưng cuối cùng vẫn không đi nổi nữa.

Con hươu trắng này hình như nặng hơn vừa rồi, hơn nữa móng anh hình như cũng to hơn, vì thế hai tay cô không sao ôm xuể.

Con hươu nặng nề áp sụp Hoa Thanh Nguyệt mảnh khảnh khiến cô bẹp dúm.

Hoa Thanh Nguyệt nằm liệt trên mặt đất, lần đầu tiên có ý định ném Diệp Nhượng đi.

Diệp Nhượng đáp đất bằng ba chân, sau đó nhảy lò cò tới cọ cọ mặt Hoa Thanh Nguyệt.

Anh là điển hình của kẻ lúc nên nói thì không nói, lúc không nên nói chuyện thì anh lại nói không ít lời.

Tình cảnh này tới phiên anh phải dỗ dành cô nhưng Diệp Nhượng vừa mở miệng thì ngoài nghĩ ngợi một lát đi, hay xin lỗi gì đó anh lại chẳng nói thêm được gì.

Muốn nghe chút lời êm ái đúng là mơ mộng hão huyền.

Hoa Thanh Nguyệt: “Nếu như thế này thì chúng ta phải chuẩn bị tinh thần tối nay cắm trại ngoài trời vậy.”

“Nhưng em không mang lều trại.”

“Đương nhiên là không mang” Hoa Thanh Nguyệt xách ba lô lên và đảo mọi thứ bên trong ra.

Leng keng một lúc đã không còn gì, Hoa Thanh Nguyệt nói: “Thấy chưa, người của Thương tộc chưa từng có cái thứ thời thượng nhưng vô dụng như lều trại.”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Con hươu trắng Diệp Nhượng nghiêng đầu hỏi.

“Hỏi thì hỏi, đừng tỏ vẻ đáng yêu.” Hoa Thanh Nguyệt lấy ra một con dao được bọc trong giấy dầu, rồi lấy một cái thảm nhỏ, một dây thừng và nói ra kế hoạch của mình.

“Để đề phòng sau khi anh biến hóa lần tiếp theo em không tìm thấy anh nên em quyết định sẽ buộc anh lại.”

Diệp Nhượng “???”

Diệp Nhượng “Không ổn đâu em ơì.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Có gì không ổn?”

“Cái từ em dùng không ổn tí nào, em đừng có nói buộc gì gì đó chứ.”

“Vậy dất.” Hoa Thanh Nguyệt trợn trắng mắt và lôi kéo cái dây tròng lên cổ anh, một đầu kia cột vào thân cây.

Cô trải cái thảm nhỏ bên dưới gốc cây để Diệp Nhượng dẫm lên.

“Ừ, phương pháp này không tồi.” Diệp Nhượng nói.

“Tương đương với Tôn Ngộ Không vẽ vòng bảo vệ Đường Tăng.” Hoa Thanh Nguyệt trả lời, “Như vậy mặc kệ anh biến thành cái gì, dù là con kiến thì chỉ cần anh đợi ở đây em sẽ biết tìm anh thế nào.”

Hoa Thanh Nguyệt sắp xếp cho Diệp Nhượng xong là leo lên cây bên cạnh.

Cô dùng dao nhỏ cắt rất nhiều nhánh cây dẻo dai và bện thành một cái võng lớn sau đó tìm một chỗ tốt mắc hai đầu võng lên thân cây.

Cô lại rải thuốc bột đuổi côn trùng để phòng ngừa rắn hoặc côn trùng bò tới.

Diệp Nhượng lại vỗ vỗ đuôi lên mông coi như vỗ tay khen cô.

“Không thể không thừa nhận em đúng là cực kỳ tháo vát.” Diệp Nhượng nói.

Hoa Thanh Nguyệt bất đắc dĩ, “Tuy có chỗ ngủ nhưng tới ban đêm sẽ có nhiều nguy hiểm hơn.

Mà em cũng chẳng biết phải sắp xếp cho anh thế nào.”

“Buổi tối anh cứ nghỉ ngơi thế này thôi, sẽ không sao đâu.”

Hoa Thanh Nguyệt nhìn sắc trời và buồn bực nói: “Quả nhiên không kịp đi đâu nữa, trời sắp tối đen rồi.”

Cô nhìn Diệp Nhượng, ánh mắt mõi mệt.

“Nếu em đoán không lầm thì anh cũng tới lúc biến hóa rồi.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Không biết lần này anh sẽ biến thành cái gì, hy vọng là thứ gì đó chạy nhanh.”

“Chạy nhanh ư?” Trong lòng Diệp Nhượng nghĩ tới một con báo mạnh mẽ.

Mà trong lòng Hoa Thanh Nguyệt nghĩ cái gì anh cũng không biết.

Lúc này cô nằm trên võng nhắm mắt nghỉ ngơi, hy vọng có thể ngủ một lát để tối nay duy trì tỉnh táo ứng phó với tình huống phát sinh.

Đang mơ màng ngủ cô bỗng nghe thấy Diệp Nhược gọi tên mình.

Giọng anh giống giọng con chim nào đó, bẹp bẹp, hơi chói tai.

“Hoa Thanh Nguyệt, Hoa Thanh Nguyệt”

Ừ, giống con bát ca đang học nói chuyện vậy, nghe cạc cạc cạc.

“Hoa Thanh Nguyệt, anh thay đổi rồi, anh thay đổi rồi, chúng ta có thể xuất phát bây giờ!”

Hoa Thanh Nguyệt đột nhiên ngồi bật dậy và dưới tàng cây.

Mặt trời đã chìm vào chân trời, núi rừng phủ trong một màu xám.

Hoa Thanh Nguyệt xoa xoa mắt và nhìn kỹ hơn: Dưới tàng cây vốn có một con hươu trắng nhưng nay lại có một con đà điểu.

Đúng vậy, đà điểu.

Diệp Nhược từ hươu trắng biến thành đà điểu rồi!

Anh có một cái cổ thon dài tinh tế, thân thể lớn bằng người trưởng thành và vai chân thon dài thẳng tắp.

“Thế mà anh thật sự biến thành một con vật có thể chạy nhanh nè!” Hoa Thanh Nguyệt trượt từ trên cây xuống và đứng trước mặt con đà điểu.

Con đà điểu này cao bằng Diệp Nhược khi là người, chừng hơn 1m8.

Cả người nó bẹp bẹp, chân dài đúng như lời khen dành cho những người phái ‘toàn chân’ là “từ cổ trở xuống toàn là chân.”

Đà điểu Diệp Nhược không có gì ngoài chân nói: “Hiện tại anh là đà điểu nè.”

Giọng của anh cũng bẹp bẹp, nha nha nha, vừa mở miệng đã khiến Hoa Thanh Nguyệt phì cười.

“Phải, là đà điểu.”

“Em lên đây, anh sẽ cõng em chạy.” Diệp Nhượng rũ cái cổ dài xuống.

Hoa Thanh Nguyệt sờ sờ lông mi dài tới độ kỳ quái của anh sau đó vừa vui vẻ vừa nói: “Thật dài, làm cho đôi mắt của anh thật là to.”

Diệp Nhượng mắt to vẫn mặt không biểu tình.

Hoa Thanh Nguyệt: “Phì, quả nhiên là anh, dù biến thành cái gì thì biểu tình và khí chất của anh vẫn là Diệp Nhượng ngốc nghếch.”

Diệp Nhượng vỗ vỗ cánh, chân to dầm dẫm giống như đang thể hiện sự then thùng.

Hoa Thanh Nguyệt cân nhắc và hỏi: “Vết thương thì sao?”

“Ở chỗ này nè.” Đà điểu xoay người cho Hoa Thanh Nguyệt xem băng vải trên cánh.

“Đúng rồi, phần bị thương là tay, còn chân thì không sao.” Hoa Thanh Nguyệt cười tủm tỉm và gật gật đầu, “Nếu như vậy, em cũng, cô chà sát tay, “Không khách sáo nữa.”

“Đến đây đi, chúng ta cùng nhau cất cánh, anh sẽ cõng em tới thôn trại ở gần đây để qua đêm.” Đà điểu Diệp Nhượng nói.

Hoa Thanh Nguyệt đeo ba lô và trèo lên lưng Diệp Nhượng, nắm chặt lông trên người anh, hai chân kẹp chặt và không nhịn được hô “Giá.”

Diệp Nhượng cực kỳ phối hợp mà tru lên sau đó cất bước chạy như bay.

Đà điểu Diệp Nhượng chở cô gái Thương tộc Hoa Thanh Nguyệt lao đi trên con đường núi nhỏ vào ban đêm.

Trong lúc ấy ánh trăng chậm rãi bò lên đỉnh đầu.

Hoa Thanh Nguyệt nằm bò trên người anh mà nhìn đôi cánh anh chậm rãi mở ra.

Lúc chạy như bay đà điểu sẽ theo bản năng mở ra hai cánh không thể dùng để bay của mình để thân thể duy trì cân bằng.

Hoa Thanh Nguyệt đột nhiên nghĩ tới bộ dạng con người của Diệp Nhượng trong lúc này, không biết sẽ là bộ dạng gì.

Cô tự tưởng tượng thì thấy cảnh anh cong eo, thân trên giữ nguyên bất động, hai chân như gấn Phong Hỏa Luân mà chạy băng băng.

“Ninja chạy,” Hoa Thanh Nguyệt vui vẻ hẳn lên.

Một Diệp Nhượng nghiêm túc lúc này đang mang tư thế của thế giới giả tưởng trong đầu cô mà chạy vội trên mảnh đất thần kỳ.

Hoa Thanh Nguyệt móc di động vốn không có tín hiệu từ trong ba lô và mở một khúc nhạc dạo, đúng, chính là khúc nhạc dạo của chương trình phổ cập khoa học về thế giới động vật.

Diệp Nhượng nghe thấy thì phì cười.

“Chơi vui quá ha!”

“Đúng,” Hoa Thanh Nguyệt gật đầu dứt khoát, “Em rất vui, bạn Diệp Nhượng ạ.”

“Thế nên biến thành đà điểu vẫn thuận tiện nhiều,” Diệp Nhượng nói, “Em nói xem chuyện anh đổi tới lui và biến thành động vật thế này có phải có liên quan tới suy nghĩ của em không?”

“Hả?” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Ý anh nói rằng việc anh biến thành con gì là do em quyết định hả?”

“Vừa rồi em muốn một con vật có tốc độ nhanh đúng không?” Diệp Nhượng nói.

“Đúng rồi.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Nhưng anh cũng nghĩ mà, dưới tình huống ấy thì mọi người hẳn đều sẽ nghĩ cái gì đó.

Chưa biết chừng đây chính là suy nghĩ trong lòng anh, là do ý thức điều khiển, sau đó anh sẽ thay đổi theo.”

“Vậy em đã nghĩ cái gì thế?” Diệp Nhượng hỏi.

“Lúc đó em nghĩ nếu Diệp Nhượng có thể biến thành động vật có tốc độ nhanh thì tốt rồi.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Em cũng không có tưởng tượng cụ thể con gì.”

“Vậy hướng tưởng tượng thì sao?” Diệp Nhượng nói, “Khi đó anh nghĩ nếu biến thành con báo thì tốt rồi, còn em thì sao?”

“Em nghĩ là chim chóc,” giọng Hoa Thanh Nguyệt ngày càng nhỏ, “Dù sao thì loài tốc độ nhanh lúc đó em chỉ nghĩ được chim chóc, nhưng em đâu nghĩ tới cái loại chim có thể cõng người thế này.

Cơ bản em không nghĩ tới.”

“À, vậy anh hiểu rồi.” Diệp Nhượng nói, “Chắc hẳn em đã nghĩ tới vài từ mấu chốt, một là tốc độ nhanh, hai là loài chim có thể bay và còn một điều kiện em không ngờ đó là có thể cõng người.

Như vậy tổng hợp lại sẽ thành con gì?”

“Đà điểu.” Hoa Thanh Nguyệt thấp giọng trả lời.

Diệp Nhượng: “Đúng chưa, là em đó!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Nhưng sao có thể kỳ quái vậy được? Lúc trước em đâu có muốn anh biến thành rùa đen đâu.”

Hoa Thanh Nguyệt nhắc tới con rùa đen trước.

Diệp Nhượng: “Uh, đúng là cần nghiệm chứng lại.”

Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Diệp Nhượng lại thầm nghĩ có khi cô nàng này thầm mắng mình là con rùa đen ấy chứ.

Có lẽ cô ấy mắng mình khi đang nằm mơ.

Quả thực cần nghiệm chứng.

Không lâu sau Hoa Thanh Nguyệt đã thấy được cửa lớn của trại thứ tư.

“Diệp Nhượng, tới rồi, chúng ta sắp tới rồi.”

Diệp Nhượng nói: “Có phải từ giờ trở đi anh không nên nói chuyện nữa không?”

“Đúng,” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Em sẽ chỉ nói là anh em mua một con đà điểu từ bên ngoài về để em cưới đi gặp ba.”

Diệp Nhượng dừng chân và quay đầu nói: “Khoan đã.”

“Làm sao vậy?”

“Ba ba em ở đây à?” Diệp Nhượng lo lắng hỏi.

“Chắc là không,” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Ba em tới trại số 2 xem bệnh cho a bà, nơi ấy cách đây một ngọn núi cơ.”

Diệp Nhượng: “Vậy là tốt rồi, vậy chúng ta đi.”

Dù sao thì ở trước mặt cha vợ tương lai anh cũng nhất quyết không chịu làm một con đà điểu đâu.

Diệp Nhượng chạy như điên tới trại số 4.

Lúc sau.

Anh quên mất trong trại của Thương tộc có nuôi chó, mà tụi nó đều không phải cái loại chó cảnh nuôi ở thành thị mà là chó săn sống trong hoang dã.

(Truyện này của trang runghophach.com) Sau khi mặt trời lặn mọi người trong trại đều đã về nhà nghỉ ngơi, cửa trại cũng chỉ còn mấy con chó ở lại canh.

Diệp Nhượng chạy như bay tới, đồng thời lúc ấy 6 con chó săn to lớn ở cửa trại bật dậy và sủa vang.

Kêu thì cũng thôi đi, tụi nó còn lập tức vọt về phía này.

Chó này là chó ngu, là cái loại chưa trải sự đời ấy, thế nên đương nhiên tụi nó chưa từng thấy đà điểu Châu Phi.

Chúng nó chỉ biết có một con quái đản thật lớn, chưa từng thấy bao giờ đang “Hung tợn” chạy về phía này.

Mau bảo vệ cả trại!

Bên kia là một đám chó nhào tới còn Diệp Nhượng bên này lại làm ra một động tác khiến đời này của anh khó mà quên được.

Dưới tình huống kinh hãi cực độ anh, con mẹ nó, chôn mặt xuống đất.

Đúng vậy, chó vừa sủa vang thì tim Diệp Nhượng đã nhảy lên, khi cơn hoảng sợ dâng lên thì bản tính của đà điểu át qua nhân tính và tôn nghiêm ít ỏi của Diệp Nhượng.

Mà bản năng của đà điểu chính là sẽ chôn đầu vào trong cát khi đột nhiên gặp nguy hiểm.

Đáng thương cho Diệp Nhượng.

Đầu anh ầm một cái chôn vào vũng bùn, ngập nửa mặt.

Đau nhức và thẹn khiến anh nhanh chóng tỉnh táo lại.

Nhưng mà chậm quá rồi.

Diệp Nhượng duy trì bất động và nghĩ thầm “Để mình cứ thế hóa đá luôn đi, mất mặt quá!”

Hoa Thanh Nguyệt, mau đào cho anh nắm mồ ngay tại đây đi, chôn cả người anh vào đó đi, anh không muốn sống nữa!

Hoa Thanh Nguyệt thiếu chút nữa bị anh vút văng ra nên vội ổn định bản thân sau đó ngơ ngác nhìn con đà điểu Diệp Nhượng đang khom lưng cắm mặt vào bùn.

Ngay cả đám chó đang xông tới cũng bị hành động này dọa sợ nhảy dựng.

Thế giới an tĩnh tuyệt đối, xấu hổ lan tràn.

Đợi một lát sau Hoa Thanh Nguyệt mới chậm rãi trượt khỏi lưng con đà điểu Diệp Nhượng và hắng giọng nói “À, trời mưa đường trơn, sau này anh phải cẩn thận chút nhé.”

Diệp Nhượng hơi ngẩng đầu lên, trán u một cục và mặt dính đầy bùn nhưng vẫn cố nói, “Ừ, đường trơn quá, suýt thì ngã gãy chân.”

Hoa Thanh Nguyệt, em đúng là thiên thần! Cảm ơn em nhặt mặt mũi cho anh làm người!

Giờ này khắc này Diệp Nhượng chân thành nghĩ như thế.

-----oOo-----

Chương 21: 21: Trăm Biến Ngàn Đổi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tộc nhân gác đêm sắp xếp chỗ ở tạm thời cho Hoa Thanh Nguyệt.

“Con đà điểu này.....” Anh chàng trẻ tuổi chỉ vào con đà điểu và hỏi, “Em buộc nó ở đầu giường cho chị hay ở ngoài cửa?”

Diệp Nhượng suất thì không nhịn được buột miệng: “Khốn nạn, cậu không thấy là ngoài cửa có những 6 con chó đang như hổ rình mồi à?”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức nói: “Để tôi, nó ngoan lắm, để nó ở chung với tôi đi.”

Anh chàng trẻ tuổi kia đỏ mặt nói: “VẬY CHỊ A NGUYỆT CÓ CẦN GÌ THÌ GỌI EM.....”

Cậu chàng vừa nói xong quay người đã thấy con đà điểu kia đứng ngay phía sau mình, cái mặt bẹp bẹp gần như dán lên mặt mình, con mắt to thô lỗ nhìn chằm chằm.

Anh chàng Thương tộc rất kinh ngạc, giác quan thứ sáu nói cho cậu biết con đà điểu này đang ăn dấm.

Thế là cậu khó hiểu vò đầu, đành cho mình một cái bậc thang: “Ha ha..... con đà điểu này lông mi dài thế..... vậy chị A Nguyệt, em về trước đây.”

Nói xong cậu chuồn ngay, một hơi trốn về phòng mình sau đó còn nhắc mãi tới Sơn Thần rồi lẩm bẩm: “Không phải là sứ giả do Đại Vu phái tới bảo vệ chị A Nguyệt chứ?”

Cậu suy nghĩ quá nhiều, càng nghĩ càng nơm nớp lo sợ, cả đêm mất ngủ.

Hoa Thanh Nguyệt thu dọn xong giường đệm mới nói một tiếng ngủ ngon và nằm xuống.

Diệp Nhượng đứng ở mép giường cảm thấy bộ dạng mình cực kỳ ngốc.

“Em ngủ rồi sao?” Diệp ngốc nghếch đứng đó hỏi.

“Chưa đâu.”

“Anh cũng chưa ngủ.” Diệp Nhượng nói.

Hoa Thanh Nguyệt đưa lưng về phía anh và lặng lẽ kéo chăn bịt miệng rồi trộm cười.

Diệp Nhượng ngu ngốc một cách đáng yêu quá.

“Anh.....” Diệp Nhượng đảo đảo dậm dậm hai cái chân to lên sàn nhà và hỏi: “Trong tộc có rất nhiều người thích em hả?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Nhờ hào quang của a ba nên mọi người trong tộc đều thích em, còn khen em đáng yêu đó.”

Diệp Nhượng: “Ý anh là.....”

Thằng nhóc vừa rồi nói chuyện với em mà mặt còn đỏ tới độ sáng chói cả phòng.

Diệp Nhượng thấy chua lòn.

Hoa Thanh Nguyệt xoay người lại chớp mắt to hỏi: “Cái gì?”

“Thằng nhóc vừa rồi.....”

Hoa Thanh Nguyệt: “À? A Thanh ấy hả? Cậu ấy thì làm sao? Cậu ấy nói là sẽ buộc anh ở bên ngoài làm anh không vui à?”

Không biết vì sao Diệp Nhượng lại thấy vui vẻ rồi.

Bởi vì Hoa Thanh Nguyệt căn bản không chú ý tới cái mặt đỏ thắm của tên kia!

“Không có gì.” Diệp Nhượng nói, “Chẳng qua anh nhìn thẳng nhóc kia và cảm thấy người của Thương tộc đều rất chất phác.”

“Vậy thì không chắc.....” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Rất nhiều người đều có cá tính, thay vì nói là chất phác thì không bằng nói người của Thương tộc ngay thẳng..... Đúng rồi, Diệp Nhượng, đôi khi anh cũng cho em cảm giác ấy, giống người của Thương tộc.”

Diệp Nhượng vẫn không nhin được hỏi ra miệng: “Trong tộc của bọn em có rất nhiều anh chàng thích em đúng không? Bọn họ có từng theo đuổi em không?”

“Ha ha ha ha ha ha.....” Hoa Thanh Nguyệt ôm bụng lăn lộn cười.

Diệp Nhượng: “Hả???”

Cười xong Hoa Thanh Nguyệt mới đáp: “Không hề, bọn họ cũng không dám theo đuổi em.”

“Vì sao?”

“Bởi vì ba ba.” Hoa Thanh Nguyệt trả lời, “Bọn họ sợ ba ba.”

“Sợ đến độ từ bỏ theo đuổi em ư?” Diệp Nhượng khiếp sợ.

“Anh cũng làm em cảm thấy kinh ngạc đó.” Hoa Thanh Nguyệt cuốn chân lăn tới mép giường và chống cằm nhìn Diệp Nhượng nói, “Thế nên em vẫn luôn chờ mong tới lúc anh gặp ba ba.”

“Em muốn nhìn xem anh có sợ ông ấy không hả?”

“Đúng thế.....” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Em muốn biết anh to gan theo đuổi em như thế là có thành ý hay không, tình cảm của anh có thể trải qua khảo nghiệm hay không.”

Diệp Nhưorget: “Thật ra thì trải qua nhiều lần biến hóa thế này anh quả thực không còn quá kinh ngạc nữa.

Trừ phi ba em ba đầu sáu tay, vừa vung đũa phép đã có thể biến anh thành con côn trùng Nói cách khác anh không nghĩ ông ấy có thể dọa được anh.”

“Vậy thì ba em không tới mức ấy, nhưng người trong tộc đều cho rằng ba em là Đại Vu lợi hại nhất trăm năm trở lại đây, ông ấy có bản lĩnh thật sự đó.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Thật sự quá đáng mong đợi.”

Hoa Thanh Nguyệt ôm chần ngủ thiếp đi trong sự chờ mong.

Diệp Nhưorget cũng nhắm mắt lại chớp mắt một lát sau đó bị bừng tỉnh bởi tiếng cửa sổ kéo kẹt vì bị gió đẩy mở.

Anh đi qua đóng cửa sổ lại sau đó quay về thì thấy Hoa Thanh Nguyệt đã “Ly hôn” với cái chần thế là anh đành bất đắc dĩ thờ dài sau đó cúi đầu ngậm chần đắp lại cho cô.

“Đừng để bị cảm, trong núi lạnh lắm.” Anh thấp giọng nói.

Hoa Thanh Nguyệt lẩm bẩm một tiếng nói mớ.: “Đáng yêu quá.....”

Diệp Nhưorget há mỏ ra và nhắm mắt ngáp một cái nhưng vừa mở mắt anh lại thấy cảnh vật rung lên.

“..... Lại bắt đầu rồi ư?”

Đúng vậy, lại bắt đầu rồi.

Anh nhìn quanh và mở hai tay ra nhưng vừa nhìn anh cũng không biết mình đã biến thành cái gì.

Từ cái bóng chiếu bên cạnh thì, ừ, bé xíu.

Tay anh rất nhỏ, rất nhỏ.

Có lông, rất nhiều lông.

Có chân.

Từ từ, cái đuôi??

Có cái đuôi! Lông xù xù, cong cong.

Diệp Nhượng nhìn thấy cái đuôi thì a một tiếng: “Chắc là con sóc?”

Không sai.

Trên cây cột nhà có một cái gương tròn tròn thế là Diệp Nhượng thử nhảy nhảy lên và anh thật sự nhảy được rất cao.

Vì thế anh nhảy lên cái ghế ở bên cạnh trước, sau đó mới nhảy lên giường, rồi từ giường nhảy lên bàn.

Sau khi thuận lợi nhảy lên bàn rồi anh đi qua.

Quả nhiên, trong gương là một con sóc.

Cũng được, sóc cũng tốt, bé xíu, không nặng.

Chờ tới mai gặp ba của Hoa Thanh Nguyệt anh cũng sẽ không chật vật lắm, ít nhất anh cũng đáng yêu ra phết.

Chẳng qua tần suất biến hóa lần này có vẻ hơi nhanh.

Lúc mặt trời vừa mới xuống núi anh biến thành đà điểu, nhưng nay chưa tới đêm khuya anh đã lại biến thành sóc.

“Rốt cuộc là nguyên lý gì nhỉ?” Diệp Nhượng xoắn cái móng con sóc và vừa đánh giá bộ dạng mới của mình vừa cân nhắc nguyên lý người biến thành động vật.

Hoa Thanh Nguyệt ngủ ở trên giường đột nhiên cười khanh khách.

Con sóc Diệp Nhượng lập tức quay qua nhìn cô gái nằm trên giường.

Cô nàng này nằm mơ cười cũng đáng yêu.

Diệp Nhượng lại rơi vào tình yêu không lối thoát nhưng chờ anh vừa quay người đã ngáy ra.

Vừa rồi không phải sóc sao?? Sao hiện tại trong gương lại là một con chuột bạch thế???

Diệp Nhượng không tin gian tà nên vội xoay người xem cái đuôi của mình.

Ai biết vừa rồi cái đuôi của anh còn xõa tung, hiện tại đã biến thành đuôi chuột thon dài.

Con chuột Diệp Nhượng duỗi tay sờ sờ lỗ tai trên đầu và lẩm bẩm: “Muốn..... muốn chạy vòng quanh quá.”

Không ổn, cực kỳ không ổn.

Con chuột bạch ngồi trước gương, móng vuốt chống cằm nghiêm túc tự hỏi.

Nếu phỏng đoán lúc trước của anh đúng thì biến đổi trên người anh đều có liên quan tới suy nghĩ trong lòng Hoa Thanh Nguyệt.

Vậy lần đầu tiên anh biến thành chó con, có thể là do — —

Ngoài miệng Hoa Thanh Nguyệt không nói nhưng khả năng trong lòng cô mắng anh là đồ đàn ông chó má.

Ừ, cũng có thể hiểu, lúc ấy anh cũng không biết cô chính là con nhóc mặt sưng, đầu trọc mười năm trước.

Diệp Nhượng tự nghĩ xong lý do rồi còn phải an ủi linh hồn bé nhỏ của bản thân mình.

Lúc sau anh thu nhỏ là vì hình tượng của anh trong lòng Hoa Thanh Nguyệt đã nhỏ lại sao?

Ừ, cũng có khả năng — — rốt cuộc lúc ấy anh là con chó con, sau nhiều lần kinh hoàng anh đã lộ rõ phần ấu trĩ của mình, biểu hiện quá thực không ra gì.

Sau đó anh biến thành búp bê gỗ — —

Cái này cũng có thể giải thích được.

Sau khi anh bị thương Hoa Thanh Nguyệt quấn anh thành xác ướp, cực kỳ giống con búp bê thế nên cô sẽ nghĩ tới cái này và kết quả là anh biến thành búp bê gỗ thật.

Mà tiếp đó anh lại biến thành rùa đen.

Á à — — Cô nàng này hẳn vừa ngủ mơ vừa mắng anh là rùa đen đây mà!

Rùa đen xấu y như cô ấy tưởng tượng cũng khiến cô ấy sầu muộn.

Lúc sau cô nói phải nhanh mang anh đi gặp cha mình sau đó anh lại biến thành thánh vật của Thương tộc ...chứng tỏ cô cũng nghĩ giống anh, hình tượng con rùa đen không tốt, không thể gặp người khác.....

Hình tượng hươu trắng duy trì khá lâu chứng tỏ cô cực kỳ vừa lòng, mãi tới khi anh bị thương cô mới bắt đầu nghĩ tới thứ có tốc độ.

Vì thế đà điều Diệp Nhượng ra đời.

Diệp Nhượng ngẩng đầu nhìn con chuột trong gương.

“Nói cách khác thứ gì cô ấy nghĩ trong đầu thì sẽ ứng nghiệm lên người mình.”

Như vậy xem ra lúc Hoa Thanh Nguyệt ngủ là khoảng thời gian anh nguy hiểm nhất.

Nếu sự thay đổi của anh có liên quan tới tiềm thức của cô thì sau khi Hoa Thanh Nguyệt ngủ.....

Con chuột lại đổi và biến thành một con thỏ mắt đỏ.

Sau khi Hoa Thanh Nguyệt ngủ anh sẽ theo cảnh trong mơ của cô mà không ngừng biến hóa.

Diệp Nhượng thở dài.

“Rốt cuộc cũng có chút manh mối.”

Nghiên cứu đã có tiến triển.

Diệp Nhượng không chút hoang mang mà giật giật lỗ tai dài.

Thoạt nhìn, hôm nay cảnh trong mơ của cô đều tương đối đáng yêu, là phong cách cổ tích, đi theo lối thú cưng.

Qua một lát lỗ tai con thỏ lại ngấn lại, lông cũng biến thành màu đen, Diệp Nhượng ngẩng đầu nhìn gương và lẩm bẩm: “Mèo đen.”

Anh biến thành một con mèo đen rồi.

“Thôi kệ vậy.” Diệp Nhượng hoàn toàn từ bỏ giấy giụa và đổi sang lạc quan hiếu kỳ, “Để anh xem rốt cuộc em sẽ nghĩ tới bao nhiêu loài động vật nào.

Anh đoán con tiếp theo vẫn đi theo hướng đáng yêu.”

Không sai, mười phút sau Diệp Nhượng biến thành một con chuột đất.

Đây chính là cái loại biết đào hố, tay cong cong trước người, miệng có hai cái răng to tổ bố và sẽ há miệng “AAAAAAAAA — ” ấy.

Diệp Nhượng há miệng nhỏ giọng hét thử: “A — —”

Ngay sau đó anh bị chính mình chọc cười.

Chuột đất, ngỗng trắng, gà chọi.....

Anh chàng Diệp Nhượng sống lâu như thế rốt cuộc cũng được trải qua cảm giác đổi quần áo liên tục của các chị em khi đi mua sắm.

Nhưng không đợi anh lạc quan lâu lại nghe Hoa Thanh Nguyệt lật người, nhúu mày r3n rĩ.

“Đi, tránh ra! Diệp, Diệp Nhượng tránh ra! Ô ô.....”

Hoa Thanh Nguyệt vung vẩy tay.

Diệp Nhượng ngừng thở và thầm nghĩ không ổn.

Xem bộ dạng này chứng tỏ Hoa Thanh Nguyệt đang tiến vào ác mộng.

Quả nhiên, hai mươi giây sau Diệp Nhượng lạch cạch một chút và rơi trên bàn.

Anh ngược mắt nhìn trong gương và ngây người.

Anh lập tức quay mặt qua chỗ khác, cả người cuộn lại giả chết.

Đúng vậy, anh biến thành một con rắn.

Mà xui xẻo nhất là anh biến thành đúng con rắn đã cắn Hoa Thanh Nguyệt.

Mộng đẹp thì ngắn ngủi nhưng ác mộng lại dài lâu.

Đáng thương cho Thanh Nguyệt sợ tới độ khóc nức trong mơ.

Còn Diệp Nhượng cũng vẫn duy trì bộ dáng con rắn tới tận hừng đông.

Anh lè lưỡi, do thám nhiệt độ thì thấy biến hóa và biết trời sắp sáng.

Để tránh dọa sợ Hoa Thanh Nguyệt nên anh quyết định rời khỏi mặt bàn ra ngoài tìm góc nào đó lảng lảng chờ cô gọi tên mới chậm rãi xuất hiện.

(Hãy đọc truyện này tại trang [Rừng Hồ Phách](#)) Con rắn Diệp Nhượng cực kỳ uyển chuyển xoắn người trườn xuống bàn định mở cửa vọt ra ngoài.

Nhưng anh đâu có ngờ bát tự của anh lại xung với chó.

Sáu con chó kia hình như người được mùi thể là anh vừa trườn ra tụi nó đã vây đến.

Diệp Nhượng mệt mỏi trốn tránh móng vuốt của đám chó.

“Mình phải đổi tên cho bản thân mới được.

Gọi là Diệp Ngộ Không đi.” Anh tự giễu.

Con mẹ nó, thể này có khác gì Tôn Ngộ Không vượt qua ngũ chi sơn, quay cuồng thế nào cũng không trốn được.

Một con chó đen to lớn đập móng trúng người và đè anh lại.

May mắn đúng lúc này trong phòng truyền tới tiếng cười của Hoa Thanh Nguyệt, “Hi hi, Diệp hồ ly..... Đẹp.”

Con rắn Diệp Nhược bụm một cái trờ nên to hơn.

Dưới vuốt chó là một con cáo trắng muốt lông xù xù.

Đám chó thấy chuyện kỳ quái thì sợ quá kẹp chặt đuôi và gâu gâu hai tiếng không biết làm gì.

Con cáo trắng hừ hừ cười một tiếng: “Hoa Thanh Nguyệt, lúc này mới coi như tạm được!”

-----oOo-----

Chương 22: 22: Quốc Bảo Không Rụng Lông!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt mơ thấy Diệp Nhượng biến thành một con rắn, trong lúc cô đang cố xua đuổi con rắn lạnh như băng thì Diệp Nhượng lại tũ thân biến thành một con cáo màu trắng nho nhỏ ngồi xồm dưới chân cô mà ngâm nga điệu 《 bạch hồ 》 .

“Ta là một con cáo đã chờ đợi ngàn năm.....”

“Đừng hát nữa, biết rồi, anh tới để báo ân.” Hoa Thanh Nguyệt đuổi tay sờ Diệp Nhượng nhưng trước mắt lại đột nhiên có tuyết rơi.

Còn chưa chờ đũa nhỏ phương nam cả đời chưa từng thấy tuyết như cô đuổi tay ra đón tuyết thì Hoa Thanh Nguyệt đã bị tiếng chó sủa đánh thức.

“..... Diệp Nhượng!!!”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức bật dậy và nhìn đến mép giường nhưng làm gì còn con đà điểu mi dài nào nữa.

“A! Diệp Nhượng!” Hoa Thanh Nguyệt không rảnh đi giày mà chạy như bay ra cửa thì thấy một con cáo mặt ngu đần nhưng cố tỏ vẻ đứng đắn đang ngồi xồm ở cửa nhìn mình.

Hoa Thanh Nguyệt: — — mẹ ơi!! A a a!!! Trời ơi!!!

Hoa Thanh Nguyệt: “Diệp Nhượng, là anh à?!”

Diệp Nhượng thản nhiên nói: “Ngoài anh ra còn có ai nữa?”

Cám ơn trời đất vì cô ấy không nhìn thấy bộ dạng mình lúc trước.

Hoa Thanh Nguyệt lập tức bế Diệp Nhượng lên và ôm anh vào lòng và xoa nắn.

“A! Cảm xúc thật tốt! Trời ạ..... Em thích anh quá! Sơn Thần vĩ đại!”

Diệp Nhượng bị Hoa Thanh Nguyệt xoa tròn bóp dẹt thì trong lòng cực kỳ mỹ mãn.

Quả nhiên đàn ông không bằng thú cưng.

Nếu anh mà vẫn duy trì hình người thì làm gì có chuyện Hoa Thanh Nguyệt sẽ ôm đầu anh ấn vào lòng mình và xoa cả người anh thế này.

Thế nên nếu nghĩ lạc quan anh sẽ thấy cái việc mình cứ biến đổi liên tục thế này cũng là phúc khí người khác khó mà cầu được.

“Em phải giấu anh đi mới được.” Hoa Thanh Nguyệt nghe thấy tiếng tộc nhân thức dậy thì vội lấy cái sọt tre và thả Diệp Nhượng vào đó.

Mới vừa cất con cáo vào giỏ thì anh chành nhiệt tình tới qua đã tới đây hỏi han.

“Chị A Nguyệt, đà điểu của chị đâu?”

Hỏi hay đó!

Hoa Thanh Nguyệt cười nói: “Đà điểu lên núi chạy bộ buổi sáng để rèn luyện rồi!”

Anh chàng kia: “?”

Cậu ta vò đầu: “A ha ha, con đà điểu chị A Nguyệt nuôi thật là biết cách rèn luyện, mà tên nó là gì?”

Diệp Nhượng vươn móng vuốt lên sờ sờ lỗ tai ý là anh đang chăm chú lắng nghe.

Hoa Thanh Nguyệt mỉm cười đáp lại: “Cầu Kỳ.”

Ừ, nói dối cần phải xoay quanh cốt truyện chính, như thế mới có thể nói một cách lưu loát và không để lộ khe hở.

Sau khi ăn sáng xong Hoa Thanh Nguyệt hỏi về vị trí của cha mình.

“Tối hôm qua Đại Vu tới trại số ba, ở đó có đứa nhỏ bị ốm nên cần Đại Vu ở lại chăm sóc.

Cả đêm ông ấy không chợp mắt, tới khi mặt trời lên mới thiếp đi một lát.” Một ông chú mới từ trại số ba trở về nói, “Bây giờ cháu tới đó là sẽ thấy Đại Vu.”

Hoa Thanh Nguyệt thầm tính toán khoảng cách và quyết định đi luôn.

“Cảm ơn chú nhé.”

Hoa Thanh Nguyệt cõng sọt tre và bắt đầu đi.

Ông chú kia thấy một cục lông xù xù màu trắng thì ai u một tiếng: “Nguyệt Đoàn Tử, trong sọt bỏ cái gì thế? Chú thấy giống lông cáo, nhìn đúng là đẹp.....”

Diệp Nhượng lay sọt tre, thúc giục Hoa Thanh Nguyệt chạy nhanh.

Hoa Thanh Nguyệt: “Ha ha, chú nhìn lầm rồi, đây là đồ giả đó, mua online ấy mà.”

Nói xong cô vội chạy ngay.

Trong nhà họ Hoa ngoài Vu Nhàn thì ai cũng chân dài.

Hoa Thanh Nguyệt vừa cõng sọt tre vừa vung hai cái chân dài chạy khiến cái đầu nhỏ của con cáo Diệp Nhượng nảy lên nảy xuống ở miệng sọt, xóc từ mông lên óc.

Diệp Nhượng vẫn mặt không biểu tình, mỗi lần lộ ra khỏi cái sọt anh đều sẽ ném cho ông chú kia một cái nhìn thâm tình giống như đang khiêu khích.

Ông chú nọ: “..... Ế, kỹ thuật ngày nay tốt quá, một tấm da giả mà làm giống như thật!”

Cái thứ kia không những có cái đầu, còn biết giật giật lỗ tai nữa kìa!

Hoa Thanh Nguyệt chạy một hơi tới ngã rẽ mới dừng lại nghỉ chân, miệng thì cười khanh khách.

“Ha ha ha, thật là vui!” Cô ngồi xếp bằng trên mặt đất và nghiêng sọt tre để Diệp Nhượng có thể nhảy ra.

Con cáo Diệp Nhượng phùng má, bộ dạng đúng là một lời khó nói hết.

Hoa Thanh Nguyệt không nhin được mà xoa nắn cái đầu lông xù của anh sau đó nhéo nhéo lỗ tai con cáo rồi hỏi anh: “Làm sao vậy?”

Về mặt kia như bị táo bón, anh có gì muốn nói à?

Diệp Nhượng: “Anh sợ anh vừa mở miệng là sẽ nôn luôn.”

Vừa rồi anh mới vừa được chơi trò “Nhảy giường” đó.

“Đi đường núi mà ha ha ha ha.....” Hoa Thanh Nguyệt lôi từ trong túi ra bữa sáng cô để dành sau đó ôm anh vào lòng và tự tay đút cho anh ăn, còn tranh thủ xoa đầu anh.

Lông cáo bay tán loạn.

“Diệp Nhượng, anh rụng tóc nè!”

“Im ngay, anh mới không rụng tóc!” Diệp Nhượng phủ nhận.

“Chẳng lẽ đây là lông giả?” Hoa Thanh Nguyệt nghiêng đầu suy đoán.

Ăn no rồi Hoa Thanh Nguyệt tiếp tục cõng Diệp Nhượng vì chân trước của anh bị thương.

Anh sẵn sóc dán cái đầu của mình lên cổ cô, ý đồ làm nũng để cho cô thêm động lực.

Trại số ba gần trại số 2 nên Hoa Thanh Nguyệt cũng không nóng nảy mà chậm rãi mang theo con cáo họ Diệp đi tới đó, vừa đi vừa ngắm cảnh, hít thở không khí trong lành.

“Ở thành phố lâu rồi nên khi tới đây sẽ cảm thấy cái mũi rất thoải mái.” Diệp Nhượng chun chun cái mũi ướm át nói.

“Đương nhiên, mỗi lần không có phỏng vấn hoặc vẽ tranh em sẽ về đây ở một thời gian.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Mẹ bảo rằng không khí trong lành sẽ khiến não bộ làm việc tốt hơn, anh em thông minh như thế có một nửa công là do quê nhà nơi này tốt.”

“Vậy còn nửa kia thì sao?”

“Một nửa kia là do mẹ em thông minh ha ha ha ha.” Hoa Thanh Nguyệt cười tủm tỉm nói, “Mẹ nói như vậy đó.”

“Tính tình bà ấy thật là tốt.”

“Đúng vậy, mẹ là phiên bản hoạt bát đáng yêu của anh trai em.”

Nói xong, Hoa Thanh Nguyệt dang hai tay, nhắm mắt lại hít sâu một hơi.

— — hử?

Hình như có thứ gì đó dính trên mũi cô ngựa ngựa.

Hoa Thanh Nguyệt mở to mắt: “..... Tuyết?”

Tuyết rơi sao?

Thương tộc của chúng ta cũng có tuyết sao..... Từ từ! Cái thứ màu trắng như lông tơ lại nhưng nhưng mềm này là

Hoa Thanh Nguyệt đuổi tay bắt lấy thứ kia và nhìn kỹ: “Lông ư?”

Lông cáo??

Lông cáo của Diệp Nhượng???

Đúng rồi, từ vừa rồi đã thấy Diệp Nhượng an tĩnh không nói gì.

Hoa Thanh Nguyệt quay đầu nhìn thì lập tức sửng sốt.

Con cáo vừa rồi còn mang bộ lông xù màu trắng đáng yêu nay đã rụng một nửa lông lộ ra cái mặt đen thui xấu xí.

Biểu tình của Diệp Nhượng đã như nước lặng, không hề gợn sóng mà nói: “Em có muốn nghe phổ cập khoa học không?”

“Hớ..... anh nói đi.”

Chẳng lẽ anh định nói anh biến từ cáo châu Âu thành cáo châu Phi hả?

Diệp Nhượng: “Cáo Bắc Cực có thời kỳ thay lông, lúc ấy lông tơ màu trắng sẽ bong mảng lớn để lộ..... bộ dạng này.”

Hoa Thanh Nguyệt vội vàng tìm kiếm ba lô và lấy ra một cái gương cho anh soi.

Diệp Nhượng nhắm mắt lại, thống khổ nói: “Không cần soi gương, anh đã thấy bộ dạng cáo Bắc Cực thay lông trong ảnh chụp của ba

anh rồi, xấu lắm.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Làm sao bây giờ?”

Diệp Nhượng: “Nếu không phải đi gặp ba em thì sao cũng được, nhưng chúng ta chuẩn bị thấy người cha trong truyền thuyết của em rồi, anh sợ ông ấy sẽ cho rằng quần áo của anh không chỉnh tề, không biết lễ phép.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... À.”

Nói như thế nào nhỉ? Nếu thay đổi về bản thể thì đây quả thực đúng là quần áo không chỉnh tề.

“Em rất tò mò, hiện tại tóc anh vẫn ổn chứ?”

“Bản thể của anh không vấn đề gì, vẫn còn nhiều tóc, rất rậm rạp.”
Diệp Nhượng cường điệu, “Anh tự tin nếu tóc anh dài ra sẽ không kém cha và anh của em đâu!”

Hoa Thanh Nguyệt nhăn nhin nhưng cuối cùng vẫn nói: “Anh..... đã coi nhẹ chất lượng mái tóc của ba em rồi, tóc ông ấy chính là bảo bối của cả Thương tộc đó.”

Ý của cô là tuy em biết tóc anh không tồi nhưng so với ba em thì vẫn còn kém xa.

“Không nói tóc nữa.” Diệp Nhượng nói, “Hiện tại em có thể ngắm lại xem có thể biến anh thành thứ gì khác có thể diện hơn được không?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh gọi tên đi, để em thử xem.”

Diệp Nhượng: “Thể diện..... vậy hươu có còn được không?”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức nghĩ tới hươu, nghĩ nghĩ rồi mở to mắt nhưng Diệp Nhượng vẫn là con cáo mặt đen trụi lông.

Diệp Nhượng: “Vậy em nghĩ tới con vật nào đó mà anh chưa từng biến thành ấy, phải thể diện nhé.”

“Thể diện.....” Hoa Thanh Nguyệt hỏi, “Mèo à?”

Diệp Nhượng: “Tối hôm qua anh đã biến thành mèo rồi.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Hả??? Khi nào?”

“Sau khi em ngủ anh căn cứ theo cảnh trong mơ của em mà biến thành một loạt các con vật khác nhau.....”

Hoa Thanh Nguyệt mang vẻ mặt tiếc hận: “Em muốn hỏi vì sao sau khi biến thành mèo anh không gọi em dậy!!”

Cô tiếc hận như đã bỏ lỡ giải độc đắc.

Diệp Nhượng: “Hiểu rồi, lần sau nhất định anh sẽ đánh thức em dậy.”

Suy nghĩ nửa ngày Diệp Nhượng cũng chưa biến đổi thể là Hoa Thanh Nguyệt cất anh vào sọt rồi vừa đi vừa an ủi: “Không sao đâu, đến lúc đó em cố gắng nhấn mạnh thành tựu của anh là được.” Hoa Thanh Nguyệt nói xong lập tức diễn kịch, một người đóng những hai vai, “A ba, đây là Diệp Nhượng.

Anh ấy nghiên cứu về vật lý lượng tử, trước mắt đang làm việc tại Miêu Cương.

Anh ấy cực kỳ giỏi, có rất nhiều phát minh quan trọng, mọi người đều nói bộ não của anh ấy là bộ óc cấp quốc bảo.”

“Ừ, hiểu rồi.” Hoa Thanh Nguyệt lại đóng giả cha mình mà nghiêm trang gật đầu nói, “Tôi rất thích những nhân tài có đóng góp và cống hiến lớn cho nước nhà.

Cậu có khó khăn gì tôi sẽ giúp giải quyết.”

Hoa Thanh Nguyệt lại học cha mình mà nhẹ nhàng mỉm cười.

Diệp Nhượng gọi: “Thanh Nguyệt.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Ơi, diễn xuất của em vừa rồi có ổn không? Đến lúc ấy chúng ta sẽ nói với a ba như thế.....”

“Không phải, Thanh Nguyệt.” Diệp Nhượng nói, “Em có thể trực tiếp giới thiệu với ba em rằng Diệp Nhượng là quốc bảo.”

“Hả?” Hoa Thanh Nguyệt quay đầu.

Trong sọt là một con gấu trúc.

Chỉ thấy quầng thâm trên mắt Diệp Nhượng run rẩy một chút rồi anh mới nói: “Không thể không nói em đúng là rất biết chữa mặt mũi cho anh.”

Lấy hình tượng quốc bảo đi tìm ba em, quá thể diện, quá thích hợp!

Hoa Thanh Nguyệt ngây ra sau đó đặt cái sọt trên mặt đất vào bắt đầu hú hét ầm ỹ.

Cô vây quanh cái sọt một vòng mới bình tĩnh dậm chân hưng phấn gọi: “Diệp Nhượng!!!”

Cô bế anh lên và giơ cao rồi vui vẻ gọi: “Diệp Nhượng!! Anh đáng yêu quá! A!! Ngoài đáng yêu ra em chả thấy từ nào khác đủ để hình dung anh nữa! Cứu mạng!”

Cô không nhịn được lung lung hôn lên mặt Diệp Nhượng.

(Hãy đọc thử truyện Nhiệt độ cơ thể ác ma của trang Rừng Hồ Phách) Diệp Nhượng cảm giác nếu bản thân không ngăn cô lại thì có khi cô sẽ phí hết nụ hôn của đời này lên con gấu trúc mất.

Diệp Nhượng: “Tiểu thư, mau đồng ý với anh đi.”

“Anh nói gì em đều đồng ý! Cho dù hiện tại anh bảo em vớt ánh trăng thì em cũng sẽ thử một lần!”

“Em đồng ý với anh, nếu sau này anh có thể may mắn cùng nên duyên với em thì em cũng phải hôn bản thể của anh nhiệt liệt thế này nhé?”

Nghe đi, này còn là tiếng người hả? Thật là một nguyện vọng hèn mọn!

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Có gấu trúc Diệp Nhượng rồi Hoa Thanh Nguyệt đi đường cũng có sức lực hơn nhiều.

Cô nhảy nhót tung tăng tới trại số ba.

Bên căn nhà trúc giản dị có một bà lão đang ngồi đan sọt tre.

“Ma ma!!” Hoa Thanh Nguyệt rộn ràng hỏi, “Ba con đâu?”

Trên giường tre trong phòng nghỉ có một người đang nằm.

Vừa nghe thấy giọng cô là người đó lập tức ngồi bật dậy.

Hai mắt ông quấn một miếng vải đen dày ba ngón tay, tóc dài đen như thác nước xõa sau lưng.

Ông dựa bên cửa sổ như cây ngọc và nghiêng tai lắng nghe.

“A ba!! Con tới nè!”

Xác nhận đúng là giọng con gái thế là cái người đang dựa bên cửa sổ kia chậm rãi nở nụ cười.

“A Nguyệt Đoàn Tử của ba.” Ông nhẹ giọng nói.

Tiếng bước chân dần dần tới gần.

Nhưng người đàn ông nọ lại nghe thấy hai tiếng hít thở, thể là
tươi cười trên mặt ông chậm rãi động lại, khóe miệng có chiều
hướng đi xuống: “À, còn một kẻ nữa.”

-----oOo-----

Chương 23: 23: Làm Gì Có Ai Không Thích Gấu Trúc Chứ

Tải ebook: dtv-ebook.com

“A ba!”

Hoa Thanh Nguyệt nhào qua ôm lấy người cha vừa mới thức dậy của mình.

Gấu trúc họ Diệp nhân cơ hội ngẩng đầu, từ góc độ này anh trùng hợp thấy được nửa gương mặt hoàn mỹ của ông bố vợ tương lai.

Đúng, nửa gương mặt.

Làm người, đặc biệt là người nghiên cứu khoa học thì đương nhiên yêu cầu nghiêm túc.

Cha vợ bị mảnh vải che nửa khuôn mặt vậy tức là anh vẫn chưa thể nhìn thấy rõ cả mặt ông.

“A Nguyệt Đoàn Tử.” Cha vợ nhẹ nhàng vỗ vỗ đứa con gái vừa rúc vào lòng mình và khẽ cười nói, “A ba làm cá, con đã nếm thử chưa? A ba làm theo công thức của a thúc trại thứ sáu và nấu cho con đó.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Hớ.....”

Thực xin lỗi a ba, con không ăn mà là chó ăn.

Đúng vậy, con chó họ Diệp nào đó ăn mất rồi.

Cha vợ đại nhân: “Mùi vị thế nào? Sao không nói gì? Khó ăn hả?”

Hoa Thanh Nguyệt quay đầu nhìn về phía gấu trúc.

Gấu trúc họ Diệp không hiểu ý cô, anh còn tưởng cô muốn anh trả lời nên vội đáp: “Không, ăn rất ngon.”

Cha vợ đại nhân: “..... Ăn rất ngon?”

Không khí lập tức khẩn trương.

Diệp Nhượng đâu biết chỉ mới nói một câu đã đắc tội cha vợ.

Cha vợ đại nhân: “Là ai đang nói chuyện thế?”

Hoa Thanh Nguyệt hắng giọng giới thiệu: “Ba ba, đây là người con vẫn luôn muốn giới thiệu cho ba..... Diệp Nhượng.

Anh ấy và con cùng tới đây là muốn gặp ba một lần.”

Cô ôm Diệp Nhượng ra khỏi sọt và giơ lên trước mặt Đại Vu.

Ai biết ông bố vợ này lại cực kỳ không phối hợp mà hừ lạnh một tiếng sau đó dứt khoát nói: “Không gặp.”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Cô lại giới thiệu: “Anh ấy là nhân tài từ nước ngoài mà chú Phó mời về đóng góp cho việc nghiên cứu của quốc gia, là nhân vật cấp quốc bảo..... Khụ, nhưng hiện tại anh ấy gặp chút phiền toái, có liên quan tới Thương tộc chúng ta.

Anh nói trên người Diệp Nhượng có báo nên anh ấy muốn nhờ ba hỗ trợ giải quyết.”

Cha vợ đại nhân: “Con nói lại xem cậu ta tên gì.”

“Diệp Nhượng.” Hoa Thanh Nguyệt trả lời.

“Diệp Nhượng.” Cha Hoa Thanh Nguyệt lặp lại một lần, “Hơi quen, nghe ngửa tai.”

Gấu trúc họ Diệp lập tức tự giới thiệu: “Chào chú, cháu là Diệp Nhượng.

Cháu nghe Thanh Nguyệt nói chú là Đại Vu lợi hại nhất trong tộc nên muốn nhờ chú giúp cháu giải quyết phiền toái mình đang gặp phải.”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức bịt miệng Diệp Nhượng.

Tuy anh không nói gì sai nhưng nghe tới... có vẻ rất huých toẹt.

Quả nhiên cô nghe thấy tiếng cười nhẹ của cha mình.

Đây chắc chắn không phải nụ cười lễ phép gì cho cam, nó là một nụ cười mang theo hàm ý, mà cái ý đó có vẻ không tốt lắm.

“Thanh Nguyệt..... nghe thân mật quá nhỉ.” Cha Hoa Thanh Nguyệt quả nhiên đặt chú ý tới xưng hô của anh và con gái mình, “Tự cao, tự đại.....”

Diệp Nhượng giật giật lỗ tai gấu trúc.

Cha Hoa Thanh Nguyệt nâng tay lên: “Đã vậy thì để tôi xem cậu thế nào đã.”

Ông muốn xem là thằng nhóc nào lại có tên xuất hiện trong nhật ký con gái mình, thậm chí còn khiến con gái không ngại cực khổ đi tìm mình.

Cha Hoa Thanh Nguyệt chậm rãi giơ tay.

Gấu trúc họ Diệp nhìn chăm chăm ông, lỗ tai cũng cứng đờ, chờ mong ông tháo băng vải che mắt xuống.

Băng vải rơi xuống kéo theo tóc đen sáng bóng.

Đại Vu chậm rãi mở đôi mắt mang màu hổ phách ra.

Diệp Nhượng: “Ờ!”

Trẻ quá! Quá trẻ!

Hai cái tai gấu trúc của anh vui sướng run rẩy.

Anh em nhà họ Hoa giống cha mình khá nhiều, chẳng qua người cha trong truyền thuyết này trẻ hơn những gì anh em họ miêu tả nhiều.

Cha Hoa Thanh Nguyệt hơi nghiêng người dịu dàng nhìn con gái trước sau đó nâng tay xoa xoa đầu cô nói: “Nguyệt Đoàn Tử.”

Sau đó ông bố trẻ tuổi đẹp trai quen sấu kia mới cúi đầu nhìn con gấu trúc, đáy mắt dịu dàng nay toàn sương lạnh, run hết cả người: “Hử, gấu trúc à?”

Ông ấy vươn tay ấn mạnh lên đầu con gấu trúc: “Cậu là người muốn tôi giải quyết khó khăn giúp mình à?”

Rõ ràng ông ấy cũng không nói gì nhiều nhưng gấu trúc họ Diệp lại không tự chủ được mà chuyển hai tai về trạng thái phi cơ (là bộ dạng mấy con chó nó bè hai cái tai ra hai bên lúc sợ hoặc lúc cười á).

Thật không khoa học!

Sao anh có thể dễ dàng bị khí thế của ông ấy uy hiếp thế nhỉ?! Tốt xấu gì anh cũng là người trải đời cơ mà!

Nhưng gấu trúc họ Diệp vừa nhìn thẳng vào mắt cha vợ là đã bị nghiền cho không dám nói thêm một câu nào.

“A ba đừng dọa anh ấy.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Anh ấy chính là Diệp Nhượng, tới nhờ ba ba giúp nhìn xem.”

Cha vợ vừa chuyển tầm mắt tới con gái một cái là ánh mắt lại lập tức dịu dàng như nước: “Nói với a ba xem có phải con đặt tên cho con gấu trúc này là Diệp Nhượng không?”

“A ba.....” Hoa Thanh Nguyệt đỏ trán, “Đừng trêu con, đây chính là Diệp Nhượng.”

Anh ấy bị biến hóa qua nhiều hình thái động vật, tầm 6 tiếng lại biến hóa một lần.”

Diệp Nhượng chen vào một câu: “Sáu tiếng đồng hồ là thời gian biến đổi bình quân dưới tình huống Thanh Nguyệt không can thiệp.

Nhưng theo cháu quan sát thì thời gian và hình thái biến hóa của mình có liên hệ chặt chẽ với ý thức của cô ấy.”

Cha Hoa Thanh Nguyệt chậm rãi đứng lên và nhắm mắt cười.

Hai mắt Hoa Thanh Nguyệt lập tức sáng ngời, cô cũng đứng lên giữ chặt tay cha mình hỏi: “A ba đã nhìn ra rồi à? Rốt cuộc là cái gì thế?”

Cha Hoa Thanh Nguyệt khẽ gật đầu nói: “Ba có một câu muốn hỏi cái vị quốc bảo này.”

Diệp Nhượng: “Chú cứ hỏi ạ.”

“Cậu từng tới Thương tộc à?”

“Đúng vậy, mười năm trước cháu từng theo cha mẹ tới đây khảo sát khảo cổ.

Là vợ chú, mẹ của Thanh Nguyệt tiếp đãi cả đoàn.

Khi đó cháu và Thanh Nguyệt quen nhau, sau đó cô ấy lên núi với cháu và gặp nguy hiểm, cũng là cháu cứu cô ấy.”

Nếu đã muốn nói thì phải nói rõ hết, đây là kinh nghiệm Diệp Nhượng tổng kết được sau bao lần hiểu lầm.

Hoa Thanh Nguyệt khẩn trương xoắn tay: “A ba, sao rồi? Là cái gì thế?”

Cha của Hoa Thanh Nguyệt nói: “Ngũ cảm của con người đều có giới hạn, nếu không thể mở rộng chúng thì con người khó mà hiểu thiên nhiên sâu hơn.

Tự nhiên mang theo trí tuệ rộng lớn, muốn hiểu nó nhất định phải cố gắng ‘nhìn’ nó thật nhiều.

Ba dựa theo vu chú truyền lại ngàn năm của Thương tộc mà luyện ngũ cảm hơn 20 năm cuối cùng cũng mở rộng được phạm vi nhìn của đôi mắt này.”

Ông ấy chậm rãi xoay người nhìn về phía con gấu trúc.

“Mỗi người đều có cái nhìn khác biệt với mỗi sự vật khác nhau.

Thế nên mỗi quan tâm và thứ mọi người xem nhẹ đều khác biệt.”

Diệp Nhượng: “Cháu biết.”

Cho nên đây là lời dạy đầu của chú hả? Không hổ là tộc trưởng, nói chuyện trước sau đều là giọng điệu của lãnh đạo.

“Tôi không chỉ nói tới luyện tập hai mắt mà còn có luyện tập hai tai.” Cha Hoa Thanh Nguyệt nhẹ duỗi tay đặt bên tai nói, “Chỉ cần cậu phát ra âm thanh là tôi có thể nghe được rất nhiều thứ.

Ví dụ như..... bây giờ cậu đang mất kiên nhẫn.”

Hoa Thanh Nguyệt dùng khuỷu tay chạm vào con gấu trúc và chớp mắt ý bảo anh nghiêm túc hơn một chút.

Diệp Nhượng: “.....”

“Tiếng hít thở của cậu cho tôi biết cậu rất bất đắc dĩ.”

Diệp Nhượng nín thở.

Cha của Hoa Thanh Nguyệt mặc một cái áo dài của Thương tộc và lấy ra một cuốn sổ nhỏ ố vàng.

Cuốn vở này nhìn có vẻ cũ, ông ấy mở nó ra và nói: “Tôi đã biết vì sao cậu lại không ngừng biến hóa, cũng biết phải giải trừ biến hóa này thế nào.

Nhưng trước đó tôi cần hỏi cậu mấy câu hỏi.”

Chú vẫn luôn hỏi nãy giờ còn gì.

Diệp Nhượng nghĩ thầm.

Cha Hoa Thanh Nguyệt ngược mắt, tay đặt lên đầu anh và nhìn từ trên cao xuống hỏi: “Cậu và con gái tôi có quan hệ gì.”

Hoa Thanh Nguyệt muốn trả lời nhưng cha cô lại nghiêng đầu nói: “Ba đang hỏi cậu ta, Nguyệt Đoàn Tử không được trả lời.”

Hoa Thanh Nguyệt đành phải nhún vai và từ bỏ ý định hỗ trợ.

Diệp Nhượng thành thật nói: “Cháu là người theo đuổi con gái chú, cháu rất thành tâm và hy vọng cùng cô ấy vượt qua quãng đời còn lại.”

“Cũng coi như thành thật.” Cha của Hoa Thanh Nguyệt khẽ gật đầu nhưng ánh mắt lại không hề lơ lửng.

“Lần này cậu tới là muốn mời tôi giúp cậu giải quyết khó khăn à?”

“Không sai.”

“Là khó khăn gì?”

Câu hỏi này hơi kỳ quái, nhưng Diệp Nhượng vẫn trả lời: “Vì một nguyên nhân nào đó mà cháu mới biến đổi liên tục, và vì không biết nhân kia là gì nên việc giải quyết cũng thật khó khăn.”

“Biểu hiện cụ thể là gì?” Cha vợ lại hỏi tiếp.

Hả? Biểu hiện.

Diệp Nhượng không muốn trả lời nhưng lại không thể không trả lời, vì thế anh nói từ chớ tới gấu trúc, miêu tả chi tiết cho cha vợ:
“..... Chính là biến hóa như thế.”

Cha vợ cười nhẹ.

Tai gấu trúc họ Diệp dính sát vào da đầu, không dám nâng lên.

Hớ, chú cứ cười nhạo đi, cứ cười nhạo đi, dù sao da mặt mũi của cháu cũng sớm nát rồi.

“Cậu muốn cầu tôi chữa khỏi chứng biến hóa này ư?”

“Không sai.” Diệp Nhượng nói, “Phiền chú, cảm ơn.”

“Chỉ thế thôi à?”

“..... Không sai.” Diệp Nhượng do dự một lát, vốn anh muốn nói thuận tiện cháu muốn cầu hôn con gái chú nhưng bản thân mình lúc này chỉ là con gấu trúc, hình tượng thô thảm, vừa bắt đầu đã bất lợi, không thể để lại ấn tượng tốt đẹp cho cha vợ nên anh không muốn “Dậu đổ bìm leo”.

“Được, một khi đã vậy thì tôi sẽ giúp cậu giải quyết biến hóa trên người cậu mấy ngày nay.”

Cha vợ thu tay lại.

Trong nháy mắt ấy Diệp Nhượng cảm thấy có cơn gió cực nhẹ thổi qua đầu mình, vạt áo in hình sao trời của cha Hoa Thanh Nguyệt cũng bị cơn gió này thổi nên hơi lay động, theo đó là vật đổi sao dời.

Hoa Thanh Nguyệt hỏi: “A ba, rốt cuộc là nguyên nhân gì thế?”

“Sơn Thần đùa dai thôi.” Cha của Hoa Thanh Nguyệt nói, “Đôi mắt cậu ta không nhìn thấy núi lớn.

Diệp Nhượng..... lần đầu tiên cậu tới Thương tộc, lúc ở trong núi rừng cậu có từng có ý tưởng của động vật vô tri hay không?”

Diệp Nhượng nghĩ nghĩ rồi nói: “Cháu quên mất rồi.”

“Cậu đã quên mất nhưng Sơn Thần lại nghe được.” Cha Hoa Thanh Nguyệt nói, “Chờ cậu lại bước lên mảnh đất này thì nó sẽ dùng cách thức của mình để cậu nếm thử trí tuệ của tự nhiên.”

“.....” Diệp Nhượng dùng móng vuốt xoa xoa quầng thâm trên mắt, mặt mang vẻ hồ nghi.

Phải không? Nhưng trước khi anh theo Hoa Thanh Nguyệt vào Thương tộc đã biến thành chó rồi mà.

So với lời giải thích của Hoa Thanh Nguyệt thì anh càng tin tưởng vào phán đoán của mình hơn.

Anh tin rằng sự biến hóa của mình có liên quan tới Hoa Thanh Nguyệt.

“Chú chắc chắn sao?” Diệp Nhượng hỏi ra tiếng.

Cha của Hoa Thanh Nguyệt hơi mỉm cười nói: “Ngày mai vào lúc mặt trời mọc tôi sẽ kết thúc trò đùa dai của núi lớn viết trên người cậu.”

“Vậy cháu phải làm gì?” Diệp Nhượng dò hỏi cách trị liệu.

Bác sĩ chủ trị hẳn là phải đưa ra phương pháp cho người bệnh xem chứ.

Cha của Hoa Thanh Nguyệt mỉm cười trả lời: “Đến chủ trại rồi cậu phải hào phóng thừa nhận mình là ai, dùng tư cách con người mà sinh hoạt ở núi rừng này một ngày, tận đến khi mặt trời lặn.”

Diệp Nhượng: “.....”

Không được, càng ngày càng không đáng tin cậy.

Cha của Hoa Thanh Nguyệt không phải loại thầy bói ỷ vào bộ mặt để hãm hại lừa gạt nhân dân vô tri đấy chứ?

Diệp Nhượng nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt lại thấy cô cũng mang theo vẻ hoài nghi giống mình.

“A ba, thật sự chỉ đơn giản như vậy sao?”

“Cũng không đơn giản.” Cha của Hoa Thanh Nguyệt chậm rãi nói tiếp, “Trong một ngày đó cậu phải khiến mọi người nhìn thấy mình đều phải gọi tên cậu chứ không phải gọi con..... gấu trúc.”

Vâng, từ góc nào đó thì logic này hình như trôi chảy hơn.

Diệp Nhượng tự hỏi: sự công nhận của đồng loại thì cậu hiểu nhưng đồng loại của cậu là con người.

Đạo lý này hình như cậu đã gặp ở nơi nào đó rồi.

Cha của Hoa Thanh Nguyệt nói: “Con người đứng đầu vạn linh, trong truyền thuyết động vật sẽ tu trí tuệ trước rồi mới có hình.

Kẻ có trí sẽ biến thành hình người sau đó tìm kiếm cơ hội hỏi con người ta là cái gì? (Truyện này của trang runghophach.com) Nếu có người coi hấn là người vậy hấn có thể thoát khỏi hình thú và tu thành hình người.

Đạo lý thành tinh này cũng giống trường hợp của cậu.”

A! Chính là cái này!

Diệp Nhượng gật đầu.

“Chúc cậu may mắn, càng là loại động vật được con người hoan nghênh thì càng không dễ được gọi là người.” Cha của Hoa Thanh Nguyệt nói, “Gấu trúc..... có ai không thích đâu? Nhưng Diệp Nhượng lại có mấy người thích đây?”

Diệp Nhượng: “???” Cái này thì quá đáng rồi nhé!

“Cậu phải khiến bọn họ thích mình vì cậu là Diệp Nhượng, có như thế cậu mới có thể quay về làm Diệp Nhượng.” Cha của Hoa Thanh Nguyệt buồn bã nói, “Nếu bọn họ thích Diệp Nhượng bởi vì cậu là con gấu trúc, vậy cậu vẫn sẽ là gấu trúc.

Logic này tôi nghĩ cậu hiểu.”

Diệp Nhượng thở sâu và chậm rãi phun ra một câu: “Cháu đã hiểu.”

“Nhớ kỹ, trước khi mặt trời lặn.” Cha của Hoa Thanh Nguyệt dùng tiếng nói xa xăm mà dặn, “Nếu không, tôi cũng khó mà cứu cậu.”

Gấu trúc họ Diệp: “Cháu đã nhớ kỹ ạ!”

“Còn nữa.....” Cha Hoa Thanh Nguyệt ưu nhã đứng dậy nhặt cái sọt tre kia lên và vung tay ném nó đi.

Sọt tre đập vào tường thế là tan tành.

“Tự mình có chân thì tự mình đi đi.”

Lỗ tai của gấu trúc họ Diệp lại trở về trạng thái máy bay.

Anh nào phải gấu, anh rõ ràng là một con mèo nhỏ bé yếu ớt mà!

-----oOo-----

Chương 24: Chương 24

Tải ebook: dtv-ebook.com

Gấu trúc họ Diệp vẫn hoang mang nghi hoặc, nhưng bởi vì cha vợ quá ‘thần thánh’ còn bạn học tiểu Diệp lại quá non nớt nên khí thế bị diệt sạch sẽ.

Bản thân anh lại luôn coi mình là con cháu nên lúc này con gấu trúc vội vã lẫn xuống lầu.

“Bây giờ chúng ta đi bộ về sao?” Diệp Nhượng nhỏ giọng hỏi Hoa Thanh Nguyệt.

Cha của Hoa Thanh Nguyệt đứng trên tầng lầu mỉm cười tạm biệt con gái và nói bản thân sẽ về nhà trước khi mặt trời lặn, hai người có thể đi trước.

“Đương nhiên không.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Anh chờ ở đây, em đi mượn cái xe đạp!”

Gấu trúc họ Diệp: “Không nói sớm!”

Ở các trại phụ cận của Thương tộc đa phần là những gia đình đã ở đây lâu, chẳng mấy khi ra khỏi cửa vì thế Hoa Thanh Nguyệt tìm thật lâu mới mượn được một chiếc xe đạp cũ từ nhà một cụ bà.

Cái xe này cũ tới độ sắp tan thành từng mảnh.

“Sợ là không dùng được.” Hoa Thanh Nguyệt thử một lúc nhưng bánh xe thì không hề chuyển động trong khi những chỗ khác đều xoay tròn.

Gấu trúc họ Diệp cắn cái kìm, lại đập cái búa một lúc cũng từ bỏ.

“Không được thì không được, chúng ta đi bộ thôi.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Nhưng thời gian.....”

“Anh nghe ý cha em thì thời gian tính từ lúc mặt trời mọc tới lúc mặt trời lặn, vậy chắc chắn không phải hôm nay.”

Hoa Thanh Nguyệt lại lắc đầu: “A ba nói hôm nay thì nhất định phải là hôm nay.”

Gấu trúc Diệp Nhượng: “.....”

Không, tiểu thư ơi, nói như vậy là không hợp logic đâu!

Lúc này có vị a bà tập tễnh đi tới dùng ngôn ngữ của Thương tộc nói cái gì đó.

Hoa Thanh Nguyệt đáp vài câu sau đó đôi mắt sáng ngời lên và lập tức cảm tạ rối rít.

“Bà ấy nói cái gì thế? Có xe đạp có thể dùng à?”

“Xe đạp thì không có nhưng có xe khác!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Bà ấy bảo chúng ta có thể lấy cái xe kia, đợi mấy ngày nữa mang tới trả là được.”

“Xe gì thế?” Diệp Nhượng có cảm giác không ổn lắm.

Hoa Thanh Nguyệt sừng sốt một chút mới ngượng ngùng cười nói: “Cái kia..... Là cái xe đẩy tay, là xe đẩy mà mọi người trong tộc thường dùng.”

“Vậy chẳng phải em sẽ mất công đẩy ư?” Diệp Nhượng từ chối luôn, “Anh không cần.”

“Không không không..... Phải giải thích thế nào nhỉ?” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Anh trai em đã hỗ trợ cải tiến cái xe kia nên tuy nói là xe đẩy tay có điều nó đã có thêm bánh xe, bàn đạp và tay lái.

Hiện tại người già trong tộc đều dùng cái xe này để chở lợn.....
Khụ!”

Diệp Nhượng: “Hình như anh vừa nghe được từ gì đó không tốt
lắm lóe qua!”

Hoa Thanh Nguyệt lấy hai tay che mắt và nhỏ giọng nói: “Em
không nói gì cả, anh nghe lầm rồi.”

Diệp Nhượng: “Là cái gì vậy hả Thanh Nguyệt? Vừa rồi hình như
anh nghe cô nàng nào đó nói một từ nào đó.

Em lặp lại xem nào, người già trong tộc đều dùng cái xe này để
làm gì?”

“.....” Hoa Thanh Nguyệt nhỏ giọng nói, “Thì lợn, hoặc dê, đưa
cho thân nhân, đưa cho giải phóng quân.....”

Đúng vậy, cô uyển chuyển dùng cách này để nói với Diệp
Nhượng rằng anh không nghe nhầm đâu, xe này là để chở lợn đó.

Xe chở lợn, chạy vèo vèo, bên trên là một con gấu trúc ngu đần
ngồi đờ đẫn!

Diệp Nhượng: “..... Ngày mai về nhà rồi anh nhất định sẽ viết
một cuốn sách tên là ‘Nhật ký của dũng sĩ Diệp Nhượng ở Thương
tộc.’”

Hoa Thanh Nguyệt buông tay, vẻ mặt thẹn thùng cười nói: “Vậy,
anh có muốn dùng xe đó không?”

A bà của Thương tộc cũng dùng ánh mắt hiền từ nhìn con gấu
trúc.

Gấu trúc họ Diệp cực kỳ bất đắc dĩ gật đầu: “Anh còn cách nào
nữa đâu? Đi thôi.”

Còn không phải là mặt mũi ư? Cầm đi, không cần trả lại!

Mười phút sau Hoa Thanh Nguyệt và Diệp Nhượng thấy chiếc xe đẩy một bánh ở trước chuồng lợn.

Tuy đã được cọ rửa nhưng vẫn có vật thể không rõ dính trên đó, chung quanh có ruồi bọ bay vèo vèo.

Xe đẩy tay đã được cải tiến theo đúng lời Hoa Thanh Nguyệt nói, ở giữa có một đòn trục, một sợi dây trói lợn, đằng trước có một chỗ để đạp xe với bàn đạp dạng vòng.

“Trước không nói chúng ta có thể ngồi được cái này hay không...” Gấu trúc Diệp Nhượng che mũi ồm ồm nói, “Thanh Nguyệt, em đạp được cái xe này không?”

“Có thể!” Hoa Thanh Nguyệt vén tay áo, “Em là đứa nhỏ của Thương tộc, hơn nữa đây lại là đồ anh trai cải tiến nên em đương nhiên có thể lái!”

Nếu cô tự tin như vậy thì gấu trúc Diệp Nhượng cũng tin cô.

Nói thế nào nhỉ, niềm tin thường sẽ sáng tạo ra cảnh giới tốt đẹp.

Tuy cái xe này mùi hôi không phải vừa đâu nhưng có thể cùng người đẹp ngồi trên một cái xe ghép bằng ván gỗ rồi lướt qua phong cảnh xinh đẹp thì đó là cơ hội ngàn vàng.

Thử hỏi có mấy người theo đuổi cô có được vinh dự này?

Không sai, chính là vinh dự.

Diệp Nhượng đã bị phong thủy của Thương tộc lẫn lộn tới độ hiện tại tâm thế của anh đã tới cảnh giới cực cao.

A di đà phật, mình không lên cái xe này thì ai lên nữa?

Diệp Nhượng xoắn cái móng gấu trúc và chậm rì rì lên xe sau đó ngồi oạch xuống.

Hoa Thanh Nguyệt cầm lấy tay lái và di chuyển con xe ra khỏi chuồng lợn.

Ai biết xe vừa di chuyển thì ván gỗ đã nghiêng về phía sau, gấu trúc Diệp Nhượng theo thang trượt cái vèo xuống dưới.

Hoa Thanh Nguyệt làm gì phát hiện ra, cô cứ thế gác chân lên xe chuẩn bị xuất phát.

Diệp Nhượng: “Thanh Nguyệt! Em đánh rơi anh rồi!”

“Hở?” Hoa Thanh Nguyệt lập tức chống chân phanh lại sau đó quay đầu nghi hoặc mê mang, “Không phải anh vừa lên xe rồi à?”

Ào giác sao?

Diệp Nhượng: “Anh bị trượt xuống dưới.”

“Anh bám chắc vào!” Hoa Thanh Nguyệt dừng xe, vồ vồ tấp ván gỗ, “Lên đây.”

Gấu trúc Diệp Nhượng bò lên ngồi phía trước nhưng không được ba giây lại trượt xuống đất.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn thấy một mồi trăn đầy trên khuôn mặt gấu trúc ngốc nghếch của anh.

Hoa Thanh Nguyệt: “Ớ..... Nếu không anh đổi hướng ngồi đi, quay mông về phía em ấy?”

Diệp Nhượng lại bò lên cái xe đẩy tay sau đó xoay người quay mông về phía Hoa Thanh Nguyệt và lại ngồi oạch xuống.

Lúc này hình như lực ma sát được tăng lên vì thế anh ngồi vững như Thái Sơn.

Hoa Thanh Nguyệt phì cười ra tiếng.

(Hãy đọc truyện này tại trang runghophach.com) Diệp Nhượng thì quay đầu hừ một tiếng.

Hoa Thanh Nguyệt: “Ha ha ha ha, em còn không biết gấu trúc có khe mông đó.”

“?!” Diệp Nhượng quay đầu nhìn sau lưng mình nhưng vì không có cổ nên dù đã cố hết sức anh cũng không biết khe mông của gấu trúc ở chỗ nào.

“Cái đuôi kẹp bên dưới mông không đau à?”

Gấu trúc họ Diệp nâng mông lên và giật giật cái đuôi giống người xưa vén vạt áo trước khi ngồi sau đó lại cực kỳ có khí thế mà ngồi oạch một cái.

Hoa Thanh Nguyệt: “Ha ha ha ha ha..... Đúng rồi Diệp Nhượng, cái đuôi là bộ phận nào trên cơ thể anh thế?”

“.....” Gấu trúc Diệp Nhượng vươn móng vuốt túm lấy hai bên thành xe và trả lời, “Khẳng định là xương cụt, nếu không làm gì có chỗ nào của anh có thêm miếng thịt để làm cái đuôi chứ.”

Hoa Thanh Nguyệt sừng sốt một chút rồi nhanh chóng quay đầu đập xe.

Vốn dĩ Diệp Nhượng cũng không cảm thấy cái gì nhưng vừa quay đầu thấy Hoa Thanh Nguyệt đỏ bừng hai tai thế là anh hồi tưởng lại những gì mình vừa nói.

Vừa nhớ ra anh đã dùng móng vuốt đập đập cái đầu mình vì câu tiết: “Rốt cuộc mình vừa nói cái gì thế?!”

Đàn ông ấy mà, đương nhiên sẽ có một thứ gì đó rất thừa, nếu nó mọc ra ở phía sau vậy chẳng phải chính là cái đuôi sao!

Aizzz!

Mình cũng thật là, bị cô ấy làm cho suy nghĩ linh tinh, vớ vẩn gì không biết! Mình chỉ là một con gấu trúc thôi mà!

Hoa Thanh Nguyệt đạp xe trên con đường núi về nhà, nhưng đường này xóc nảy khiến gấu trúc Diệp Nhượng bị văng xuống đất ngã chổng vó vài lần.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... A, anh bám chắc vào!”

Gấu trúc Diệp Nhượng: “Móng tay anh sắp bị mài mòn hết rồi đây này!”

Không phải anh không bám chặt mà là đường quá xóc nảy!

Hoa Thanh Nguyệt tự hỏi thật lâu mới nói: “Chẳng trách trên xe còn có dây thừng, vừa rồi hỏi anh lại bảo không cần.....”

Gấu trúc Diệp Nhượng: “???”

Em muốn làm gì?

Hoa Thanh Nguyệt tìm trong ba lô của mình sau đó ném cho Diệp Nhượng một nụ cười xấu xa.

Diệp Nhượng: “Anh nói trước nhé, anh thề với tôn nghiêm của mình, hôm nay em mà dám coi anh như con lợn đờ làm thịt và trói anh vào cái xe này thì anh sẽ.....”

“Cộp cộp cộp!” Hoa Thanh Nguyệt giơ cao cuộn dây mới tìm được từ trong ba lô và cười tủm tỉm nói, “Em sẽ cho anh quyền lựa chọn.

Em cũng không hề trói anh như trói lợn con, em chỉ muốn anh được ngồi ổn, không cần ngã khiến móng vỡ đôi thôi.”

“Móng vốn dĩ luôn vỡ đôi còn gì!” Diệp Nhượng sửa đúng.

“Vậy anh chọn đi.” Hoa Thanh Nguyệt chỉ vào xe đẩy và nói, “Anh chọn dây dưa thế này rồi cứ đi 10 mét lại ngã một lần hay chọn ngồi ổn định vững chắc, để tới chiều về đến chủ trại?”

Diệp Nhượng: “..... Cho anh thời gian nghĩ một chút.”

“Cho anh ba giây.” Hoa Thanh Nguyệt dựng thẳng ba ngón tay, “Ba! Hai! Một! Nghĩ kỹ chưa?”

Diệp Nhượng nhắm mắt lặn lộn một cái rồi mới mở to mắt và nhận mệnh: “Trói đi.”

Hoa Thanh Nguyệt cười hì hì và quấn dây thừng, chỉ lát sau đã trói anh kín mít.

Ừ, động tác cực kỳ thành thạo, trói cũng rất.

Vì thế, Diệp Nhượng hỏi: “Phương pháp này của em.....”

“Là cách trói lợn.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Trước kia em thường xuyên đi theo a ba đến các trại trợ giúp người già trói lợn hoặc dê.”

“Trói xong thì giết thịt ăn à?” Diệp Nhượng mang vẻ mặt đưa đám hỏi vận mệnh của chính mình.

Hoa Thanh Nguyệt tự nhiên đáp: “Không phải, có lúc trói xong sẽ hiến.”

Diệp Nhượng chợt cảm thấy chỗ nào đó lạnh lạnh, sau đó cái đầu gấu trúc của anh lật qua một bên, lập tức giả chết.

Hoa Thanh Nguyệt trói anh thành bánh chưng rồi lập tức vui sướng đạp xe, vừa đạp vừa hát.

Diệp Nhượng: “Tiểu thư, chúng ta thương lượng chút nhé.”

“Anh nói đi.” Hoa Thanh Nguyệt như được gắn động cơ dưới chân nên tốc độ đạp xe cực nhanh.

“Trước khi về chủ trại em nhất định phải cưới trói cho anh.”

“Được!” Hoa Thanh Nguyệt liều mạng gật đầu, “Em sẽ liều chết bảo vệ thể diện cho anh!”

Qua một lát Diệp Nhượng mới hoàn hồn và thích ứng một chút sau khi tôn nghiêm và nhân cách bị dập nát.

Lúc này anh bắt đầu nói chuyện phiếm với Hoa Thanh Nguyệt, coi như tìm niềm vui trong sự đau khổ.

“Thanh Nguyệt, anh rất thích bộ dạng của em lúc vui vẻ, chính là thế này, không có băn khoăn, không câu nệ.

Em nói chuyện với anh, còn làm mấy việc ngu ngốc này cùng anh nữa.”

“Hi hi, em cũng thích.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Lúc trước em câu nệ là vì em sợ anh không thích một người bình dân như em.”

“Không đâu, anh rất thích.” Diệp Nhượng nhìn mây trắng nhanh chóng trôi đi thì mỉm cười nói, “Anh không thích nữ thần Hoa Thanh Nguyệt mà là bản thân em.

Bất kể em ưu tú hay ngốc nghếch anh đều thích, chỉ cần giữa chúng ta không có giả tạo.”

“Diệp Nhượng, anh cũng thế.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Lúc trước em nhìn anh còn tưởng anh hoàn mỹ tới độ không chân thật.

Phải cảm ơn anh đã cho em thấy anh cũng biết khóc, thẹn thùng hoặc chật vật.....”

“Con người ta ấy mà.....” Diệp Nhượng cảm khái, “Con người ta chỉ đáng yêu khi chân thật thôi.”

“Không sai!”

“Thanh Nguyệt, hôm nay em có vẻ rất vui.”

“Đúng thế.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Anh ngẩng lại xem, em đang chờ quốc bảo đó!! Hơn nữa, em còn có thể tiếp xúc gần với quốc bảo, trời và nói chuyện với nó nữa chứ!”

Diệp Nhượng: “.....”

Xong rồi, so với Diệp Nhượng thì Hoa Thanh Nguyệt càng thích gấu trúc hơn!

Hoa Thanh Nguyệt mà vui thì tốc độ cũng nhanh hơn.

Đều nói đi thì lâu mà về thì nhanh, còn chưa tới giờ cơm chiều Hoa Thanh Nguyệt đã đạp cái xe chở lợn về tới cổng chủ trại.

Cô đã thương lượng với Diệp Nhượng là sẽ cưới trời cho anh trước khi vào trại.

Nhưng đúng lúc ấy bọn họ lại đụng phải ông anh vợ đang trong thời kỳ nghỉ phép và đang chán đến chết đứng ngoài cổng trại.

Anh chàng mang theo một đám đầu đinh của Thương tộc chơi trò điều hâu quắp gà con.

Vì thế lúc Hoa Thanh Nguyệt nhìn thấy anh mình thì đã chậm.

Dù cô phản ứng rất nhanh, dùng hai chân khẩn cấp phanh lại nhưng vẫn khiến anh cô chú ý.

“À.”

Miệng anh vợ ngậm cỏ đuôi chó, tay giơ lên ôm em gái xong là lập tức chỉ vào em gái và giới thiệu cho đám ‘gà con’: “Mấy đứa, chị A Nguyệt của mấy đứa về rồi đó, đi tìm chị ấy mà chơi!”

Nói xong anh lập tức chuồn ngay, xem ra cái nhiệm vụ này anh đã phải khổ sở gánh khá lâu rồi.

Hoa Thanh Nguyệt trợn tròn mắt, còn chưa hoàn hồn đã thấy một đám đầu đinh nhào về phía này.

“Chị A Nguyệt!!”

“Chị A Nguyệt mang lợn tới cho chúng ta à?!”

“Đêm nay ăn thịt lợn à?!”

Bọn nhỏ xông tới bám vào thành xe và thò đầu vào xem sau đó lập tức thét chói tai.

“Ngao!! Ngao ngao ngao!!”

Bọn nhỏ la lớn: “Oa! Gấu trúc!!”

“Thật đáng yêu!”

“Thật muốn nuôi một con!”

Một thằng nhóc hít hít nước mũi và chậm rãi nghiêm túc hỏi Hoa Thanh Nguyệt: “Chị A Nguyệt, rốt cuộc gấu trúc cũng nhiều hơn rồi hả? Nó bị đá ra khỏi danh sách quốc bảo rồi nên giờ mỗi thôn đều được chia một con để ăn thử sao? Giống chia lợn ấy hả?”

Gấu trúc Diệp Nhượng trợn mắt thiếu chút nữa là quăng thâm quanh mắt cũng to hơn gấp đôi.

Đáng sợ quá! Đúng là đồ tham ăn vẫn là đáng sợ nhất! Thằng nhóc này nhớ thương quốc bảo đã bao lâu rồi? Sao nó không thể giống mấy đứa nhỏ khác mà lại có suy nghĩ khác người thế nhỉ??

-----oOo-----

Chương 25: 25: Có Thấy Cục Đá Tròn Tròn Này Không

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Tê Vân là kẻ thích xem trò vui nên lúc nào cũng sợ kịch không đủ hoành tráng.

Lúc này nghỉ phép ở nhà, Hoa Thanh Nguyệt lại mang Diệp Nhượng đi mất thế là anh lại rơi vào cảnh chán nản.

Bây giờ thấy em gái đã mang Diệp Nhượng về, đã thế đối phương còn bị một đám trẻ con vây quanh gọi là gấu trúc nên chân anh lập tức chuyển hướng đi tới xem có chuyện gì.

Vừa thấy Hoa Tê Vân đã vỗ đùi cười.

Gấu trúc lờm anh một cái nhưng không thành công.

Hoa Tê Vân: “Ha ha ha ha ha, Diệp Nhượng đấy à?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh!”

“Ai u!” Hoa Tê Vân lập tức trôi chảy hỏi, “Ba ba nói thế nào?”

“Ừ..... nói chỉ cần chúng ta thừa nhận anh ấy là người thì trước lúc mặt trời mọc ngày mai anh ấy sẽ khôi phục hình người.”

Hoa Tê Vân lập tức đại ra.

A ba quá biết cách lừa dối!

“Nguyên nhân thì sao?”

“A ba nói là trò đùa dai của Sơn Thần.”

Hoa Tê Vân thầm chửi ầm lên, má ơi, em gái tin cái này còn chưa tính, sao một kẻ có chỉ số thông minh cao như Diệp Nhượng cũng sẽ

tin cái lời nói dối này nhỉ? Chẳng lẽ vì cậu ta là kẻ không hiểu gì nên sẽ dễ dàng tin à? Thứ trên người cậu ta rõ ràng là báo, ánh sáng xanh kia càng ngày càng rực rỡ thế mà sao cậu ta lại ngây thơ thế nhỉ?

Từ từ, a ba..... không phải đang dùng việc công báo thù riêng chứ?

Hoa Tô Vân nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt một lúc mới vỗ vỗ vai em gái và nói với đối phương: “A Nguyệt Đoàn Tử..... em đúng là không hiểu được tấm lòng của anh và ba ba.”

Nói xong anh còn nhẹ nhàng ôm ôm em gái và xoa đầu cô sau đó nhân cơ hội cười mỉm với con gấu trúc đang bị trời kín mít.

Gấu trúc họ Diệp: “Ấu trĩ!”

Đám trẻ con đang vây quanh: “Oa! Gấu trúc biết nói chuyện kìa!”

“Gấu trúc tinh!!”

Có đứa còn nhỏ lập tức bị dọa khóc văng lên.

Trong tiếng huyên náo ồn ào cùng tiếng khóc Diệp Nhược thờ dãi một hơi: “Khó quá.”

Thật khó.

Mặt trời sắp xuống núi mà anh thì phải hoàn thành nhiệm vụ trước lúc ấy.

Anh nghĩ nghĩ một lúc mới quyết định dùng tới phương pháp thành tinh của đám động vật trong truyền thuyết.

Anh cần khiến mọi người thừa nhận mình là người.

Chủ trại nhiều người, nhiều trẻ con, sau khi tụi nó tan học, để tiện chăm sóc nên nhân lúc trời còn sáng mọi nhà sẽ bày bàn dài ở bên

ngoài và cùng nhau ăn cơm chiều.

Sau khi thương lượng với Hoa Thanh Nguyệt, hai người quyết định trước khi mọi người ăn cơm họ sẽ đi lên đài cao tuyên bố chuyện này với tất cả.

“Các tộc nhân của em có thể chấp nhận chuyện này sao? Vừa rồi mới có đũa nhỏ bị dọa khóc chứng tỏ trong tộc hẳn là có người không tin.....”

Hoa Thanh Nguyệt nói: “..... Thật ra thì đa phần mọi người đều không tin.

Sau khi tiếp xúc với hiện đại, người của Thương tộc được xóa nạn mù chữ, bốn thứ của thời đại cũ cũng bị xóa hết nên lúc này mọi người đều nói tới khoa học.”

“Tiểu thư, em nói mâu thuẫn rồi.....” Diệp Nhượng vỗ hai cái vuốt nói, “Ba em vẫn là Đại Vu kia, đã có Đại Vu thì đừng nói cái gì mà khoa học?”

“Đại Vu chỉ là danh hiệu, anh có biết vu trước kia chính là chỉ ai không?” Hoa Thanh Nguyệt phổ cập khoa học cho anh, “Nam là hịch nữ là vu, Thương tộc là thị tộc mẫu hệ vì thế trước giờ chức vị tộc trưởng và vu đều do nữ đảm nhiệm, đàn ông không thể chen vào.

Sau lại có khoa học và xóa nạn mù chữ nên mọi người mới hiểu tộc trưởng chính là thôn trưởng, còn Đại Vu chính bí thư chi bộ thôn.”

Diệp Nhượng: “..... Sau đó ba em làm hết à?”

Sao bọn em lại tùy tiện thế? Hơn nữa cả đám chẳng phân biệt đảng phái, về mặt chính trị quá nguy hiểm.

“À, đăng ký chính thức thì mẹ là thôn trưởng còn ba em là bí thư chi bộ.

Nhưng làm việc ấy mà, người tài giỏi thường nhiều việc.

Dù sao đều là người một nhà, ba em cũng chẳng cần đoạt quyền mà cứ thế bận trước bận sau chăm sóc tộc nhân và chủ trì nghi thức.

Công việc này chỉ cần một người là làm xong, huống chi ba em là người đã học tập kiến thức y học hiện đại vì thế cũng ông hoàn toàn có khả năng gánh vác trách nhiệm.

Còn mẹ em thì vui mừng được làm hôn quân, cả ngày thanh nhàn.”

“..... Đã hiểu.”

Phải nói là ba của Hoa Thanh Nguyệt rất nghe lời vợ, cũng quả thực có năng lực mới có thể làm thế.

Chẳng trách ông ấy lại thành nhân vật thần thoại trong tộc.

À, à, đi xa quá rồi! Sao vừa mới nghe được ít côm chóc đã quên mất việc chính nhỉ!

Diệp Nhượng: “Vây, anh đột nhiên mở miệng nói chuyện có dọa bọn họ không?”

“Cũng không biết nữa.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Em sẽ cố gắng để bọn họ không quay video và truyền lên mạng.”

Diệp Nhượng: “???”

Sao lúc trước không phát hiện trong tộc của bọn em có thứ hiện đại như thế nhỉ? Hóa ra Thương tộc là dân tộc thiếu số tiến bộ cơ đấy!

Lúc Vu Nhân cùng mọi người chuẩn bị cho côm tối thì Hoa Thanh Nguyệt bước lên đài và cầm lấy công cụ luyện giọng của tộc rồi hắng giọng nói: “Hôm nay mọi người đều ở đây nên cháu muốn thông báo một việc.”

“Nguyệt Đoàn Tử có sắp cưới à?”

“Trước cả anh con hả?”

“Có phải con cũng tìm được một thằng nhóc ngoại tộc tóc ngắn hay không?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Kỳ thật..... hôm nay cháu muốn giới thiệu một con, gấu trúc.”

“Gấu trúc!”

“Mẹ, gấu trúc thật đó, bọn con đều đã thấy!”

“Nó còn biết nói!”

Hoàn cảnh lập tức hỗn loạn.

Hoa Thanh Nguyệt: “Mong mọi người tôn trọng danh tính của anh ấy, đừng quay video, cũng đừng nói với người ngoài, khụ..... Diệp Nhượng, anh đến đây đi.”

Vu Nhàn nhếch miệng nở nụ cười xấu xa sau đó khoanh tay đứng bên cạnh con trai và nhìn lên đài.

Gấu trúc Diệp Nhượng căng da đầu và lạch bạch đi lên đài, dáng điệu thơ ngây mười phần.

Vu Nhàn: “Đây là thằng nhóc kia à?”

Hoa Tô Vân: “Đúng rồi, chính là con búp bê gỗ lúc trước.”

Vu Nhàn: “Đáng yêu quá, mười năm trước lúc nó tới đây, nói thế nào nhỉ..... Cũng không phải không lễ phép chẳng qua nó rất cao ngạo, khiến người ta ghét.”

“Mẹ nhớ rõ nhỉ?”

“Đương nhiên.” Vu Nhàn ngáp một cái và vỗ vỗ miệng nói, “Một thằng nhóc chỉ nhìn thấy bản thân mình lại khiến Nguyệt Đoàn Tử ái mộ mãi thật khiến mẹ khó hiểu.

Nhưng hiện tại coi như cậu ta vẫn còn chữa được.”

“Đúng rồi, ít nhất tính tình cũng tốt hơn.” Hoa Tô Vân nói, “Không biết cậu ta có tức giận không nếu biết mình bị a ba trêu chọc.”

“Ba con chỉ muốn uốn nắn đồng thời mượn việc này thử nhân phẩm của cậu ta.” Vu Nhàn chấp tay trước ngực và nhẹ giọng nhắc mãi, “Quả nhiên là có nhân duyên trong việc này, cảm tạ Sơn Thần giúp đỡ.”

“Kỳ thật, A Nguyệt Đoàn Tử cũng mơ hồ.” Hoa Tô Vân nói, “Sơn Thần cũng đang thử con bé chứ gì nữa!”

“Nhân duyên trời định không nhiều, thật vất vả lắm mới có một đôi có được duyên ấy nhưng lại vì từng người có khuyết thiếu mà trở nên không hoàn mỹ.

Sơn Thần là người thích lẫn lộn đám người yêu nhau vì thế đương nhiên không thể buông tha.” Vu Nhàn cười nói.

Trên đài Hoa Thanh Nguyệt ngồi xổm xuống đặt mic trước mặt gấu trúc.

Hoa Tô Vân khẽ nhíu mày, nói: “Thằng nhóc này cũng chưa trả giá bao nhiêu.

Về cơ bản thì nó vẫn để ý tới bản thân nhiều hơn.”

“Không vội, cậu ta là miếng ngọc khá tốt, chỉ cần chỉ điểm một chút và tôi luyện thêm một chút thôi.” Vu Nhàn ung dung nói.

“Như vậy xem ra mẹ rất vừa lòng?”

Vu Nhàn xua tay: “Còn sớm.”

“Đều nói mẹ vợ xem con rể càng xem càng vui mừng.” Hoa Tê Vân nói.

Vu Nhân: “Azzzz, đó là cách nói của xã hội phụ hệ, đừng quên chúng ta là thị tộc mẫu hệ.

Ai là mẹ vợ, ai là con dâu còn chưa biết đâu.”

Hoa Tê Vân nở nụ cười, “Nói tới biện luận thì mẹ vẫn là nhất.”

Trên đài, Diệp Nhượng giới thiệu đơn giản về bản thân.

Tuy nói đơn giản nhưng vẫn không ngắn.

Anh chủ yếu cường điệu tầm quan trọng của công việc mình đang làm, để có thêm hiệu quả anh còn kéo cả Hoa Tê Vân vào để cộng nhiệt với ông anh vợ.

“Tôi và Hoa Tê Vân coi như làm cùng một ngành.”

Hoa Tê Vân cười: “Nói bậy.

Trên trời dưới đất mà cũng dám đánh đồng.”

Lĩnh vực của nhà cậu đều tạo ra máy thứ bay tới bay lui trong khí quyển, còn viện nghiên cứu của tụi tôi là vũ trụ, là biển sao mênh mông.

Diệp Nhượng nói một đống dài dòng khiến người của Thương tộc cũng quen với việc “Gấu trúc nói chuyện” và dần thả lỏng xuống.

Giới thiệu xong Diệp Nhượng mới nói: “Hiện tại tôi hy vọng mọi người có thể giúp tôi một việc.

Mong mọi người quên đi túi da của một con gấu trúc và nhớ kỹ con người tôi.”

“Nhưng anh chính là gấu trúc mà.” Một cô nhóc vừa m*t ngón tay vừa nói.

Mọi người: “Ha ha ha ha..... Vẫn là gấu trúc đáng yêu hơn.”

“Gấu trúc đáng yêu hơn mấy thằng nhóc ngoại tộc nhiều A Nguyệt Đoàn Tử ạ.”

Diệp Nhượng: “.....”

Nếu anh là con tiểu yêu tinh đã tu luyện mấy trăm năm và chỉ đợi một lời thừa nhận để biến thành hình người như trong truyền thuyết thì anh ngất mất.

Trải qua trăm cay ngàn đắng đi vào Thương tộc để cầu xin được thừa nhận rồi gặp phải đám người này chỉ sợ con đường tu tiên coi như kết thúc ở đây.

“Đừng chỉ nói miệng, làm gì đó đi, để chúng tôi còn biết mà trợ giúp cậu chứ?” Vu Nhàn đột nhiên nói thế.

Diệp Nhượng sừng sốt và bất đắc dĩ nhìn Hoa Thanh Nguyệt.

— — nhìn đi, mẹ em đó à.

— — ừ, là mẹ em, giống anh trai em, đều thích xem việc vui.

Vì thế trong lúc mọi người ăn cơm Diệp Nhượng đành ngậm bầu rượu, ôm đồ uống mà bùng trà rót nước, còn khuyến mãi khoản chụp ảnh chung với mọi người.

Bản quyền ảnh chụp gì gì đó thôi cũng đành từ bỏ.

Tộc nhân cũng nhanh chóng đón nhận anh và hưởng thụ sự phục vụ của quốc bảo, còn cùng anh lôi kéo nói việc nhà.

“Công việc của cậu và Vân Tử thì ai lợi hại hơn?”

“Không thể so sánh được.” Diệp Nhượng nghiêm túc đáp lại, “Dựa trên thành quả nghiên cứu thì chúng tôi phụ thuộc vào họ, nhưng bên đó cũng dựa vào chúng tôi bảo vệ.

Hai bên hỗ trợ lẫn nhau.

Về mặt nghiên cứu thì chúng tôi cũng.....”

“Vậy cậu biến thành gấu trúc thế này sẽ ảnh hưởng tới công việc đúng không?”

“Đúng, đã ba ngày tôi không đi làm rồi.” Gấu trúc Diệp Nhượng nói, “Lòng tôi rất nôn nóng, vì thế hy vọng các vị phụ lão hương thân có thể giúp tôi chuyện này.”

“Đã biết, cậu chính là Diệp Nhượng.”

“— — quốc bảo, tới đây, qua đây đi!”

Diệp Nhượng: “..... Thôi được rồi, tấn công một đám cũng được.”

Vu Nhân cười tủm tỉm nhìn và thấp giọng hỏi con trai: “Hình như chuyện kỳ lạ trong núi cùng lắm cũng chỉ kéo dài ba ngày thôi đúng không?”

“Đúng thế.” Hoa Tê Vân nói, “Bảo của cậu ta sắp kết thúc rồi.

Nhưng con thấy ánh sáng trên đầu cậu ta vẫn còn, chỉ sợ về sau sẽ phải dùng cách thức khác để trả lại.”

“Cách trừng phạt này giống như vì cậu ta bất kính với núi rừng và tự nhiên thì phải.” Vu Nhân lười nhác ngược mắt nhìn sắc trời, “Mặt trời sắp lặn rồi.”

Ngoài cửa trại có tiếng xe truyền tới.

Vu Nhàn giật mình sau đó vui vẻ như thiếu nữ 17-18 tuổi và uyển chuyển nhẹ nhàng như nai con mà chạy về phía cửa lớn.

Người nào đó dang hai cánh tay ôm chặt bà vào lòng.

“Gần đây anh lại muốn luyện thính lực à?” Vu Nhàn sờ sờ mảnh vải trên mắt chồng và có hứng thú hỏi.

“Ừ, như vậy mới có thể nghe được tiếng bước chân A Nhàn đến đón anh.

Có phải càng đáng yêu không?” Thôn trưởng kiêm bí thư chi bộ kiêm Đại Vu nói thế đó.

Diệp Nhượng chạy trước chạy sau, cái tay bị thương đã đau đến chết lặng, cả người mệt chết khiếp nhưng vừa quay đầu nhìn một cái đã bị cảnh sắc tuyệt mỹ ngoài cửa trại lóa cho mù mắt.

Đôi vợ chồng có uy quyền nhất trại, ba mẹ của bạn gái anh đang ôm nhau dưới ánh hoàng hôn.

“A ba!” Hoa Thanh Nguyệt buông cái đũa trong tay và chạy như bay qua, “A ba đã về, Diệp Nhượng còn chưa biến lại thành người đâu, mặt trời thì sắp lặn rồi, tiếp theo phải làm sao đây?”

Đại Vu ôn tồn nói: “Đừng vội, để a ba tới giải quyết.”

Ông chậm rãi đi qua, mắt vẫn bịt kín nhưng đi đường hoàn toàn vững chãi, không có trở ngại gì.

“Diệp Nhượng.”

Diệp Nhượng lắc lư đi tới: “Chào chú, chào dì.”

Hoa Tô Vân chờ anh chào hỏi mình.

Diệp Nhượng: “.....”

Còn lâu mới chào ông anh vợ này.

“Tới đây, tôi sẽ giúp cậu hóa giải phiền não.”

Diệp Nhượng hỏi: “Cháu cứ thay đổi liên tục thế này là nguyên lý gì vậy?”

“Chỉ là thủ thuật che mắt về mặt tinh thần thôi.” Đại Vu nói, “Tôi nói rồi, đôi mắt người ta nhìn thấy cái gì thì đó chính là thứ tự nhiên muốn chúng ta nhìn.

Nếu muốn thấy chân tướng và bộ dạng ch@n thật của thế giới thì phải học được cách hòa cùng một thể với thế giới này.”

Lại là giọng điệu của lãnh đạo rồi.

Cha của Hoa Thanh Nguyệt dẫn anh tới cạnh một căn nhà trúc không quá nổi bật sau đó nói: “Tảng đá này, vị trí này là trung tâm của ngọn núi, cả ngọn núi lớn sẽ thông với tảng đá này mà lắng nghe lời chúng ta chuẩn bị nói.”

Diệp Nhượng: “?”

Sao lại hơi giống..... phong cách thầy bói rồi.

“Mau xin lỗi nó đi.”

Gấu trúc Diệp Nhượng: “Hả?”

Cha của Hoa Thanh Nguyệt nhẹ nhàng cười nói: “Mười năm trước cậu tới đây và quen biết Thanh Nguyệt sau đó hẳn đã nói lời nào đó khiến Sơn Thần không vui.

Hôm nay cậu hãy nói với ông ấy là khi đó cậu quá để ý tới bản thân, coi rẻ thế giới này.”

“Lúc niên thiếu vô tri nên quả thực cháu đã nói rất nhiều lời cuồng vọng.” Diệp Nhượng nhớ lại những biến hóa thần kỳ trên người mình

mấy ngày nay và quả thực cảm thấy thế giới này không thể khinh thường.

(Hãy đọc thử truyện Hải Thượng Hoa Đình của trang Rừng Hồ Phách) Bản thân anh luôn cho rằng mình nắm giữ chân lý khoa học nhưng không biết thế giới to lớn, bản thân còn nhiều điều không hiểu.

“Thực xin lỗi.” Diệp Nhượng mang giọng điệu thành khẩn, “Bất kể lúc ấy tôi có nói gì thì hôm nay tôi cũng hiểu con người tuy có thể tạo ra kỳ tích nhưng so với những bí ẩn của thế giới này thì cuối cùng những điều đó vẫn quá nhỏ bé.”

“Lời này cũng coi như có trình độ.” Đại Vu khen ngợi cười nói.

Mặt trời xuống núi.

Hoa Thanh Nguyệt đứng rất xa và cẩn thận hỏi mẹ: “Mẹ, báo trên người anh ấy sẽ được giải trừ sao?”

Vu Nhàn nói: “Trăm phần trăm.”

Không xin lỗi thì chuyện này cũng chỉ có ba ngày là hết.

Núi sông rộng lớn, đâu có rãnh đi làm khó một con người nhỏ bé.

Có lẽ tự nhiên chỉ muốn mài giũa chàng trai kiêu ngạo này một chút thôi.

“Làm việc tốt thường gian nan.” Vu Nhàn nháy mắt, giọng điệu nghịch ngợm nói.

-----oOo-----

Chương 26: 26: Áo Sơ Mi Hoa Và Quần Ống Loe

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nếu cha mẹ vợ đều ở đây thì Diệp Nhượng cũng ngoan ngoãn chấp nhận sắp xếp mà ngủ ở lầu hai của một căn nhà trúc, dưới lầu chính là chú béo phụ trách nấu cơm cho mọi người.

Đêm đã rất sâu nhưng Diệp Nhượng vẫn không ngủ được.

Con gấu trúc béo ú trần trọc trên giường tre khiến cái giường kẽo kẹt vang không ngừng.

Một lát sau anh nghe thấy sàn nhà vang lên tiếng thùng thùng, chú béo trèo lên ghế và cầm chổi chọc trần nhà: “Này tầng trên, một con gấu trúc độc thân như cậu có thể thành thật ngủ được không? Đừng có lẩn lộn để giường phát ra cái tiếng kỳ cục đó nữa.....”

Lẩn lộn ra tiếng gì?

À..... Diệp Nhượng lập tức hiểu ra và dờ khóc dờ cười.

Thương tộc đúng là thẳng thắn, não bộ cũng thoáng đảng rộng mở... nhưng cũng cực kỳ không đứng đắn.

Gấu trúc họ Diệp: “Thực xin lỗi.”

Nói xin lỗi xong anh nằm trên giường bất động.

Vừa rồi anh không ý thức được mình tạo ra tiếng động quấy nhiễu giấc ngủ của chú béo ở dưới lầu.

Nhưng anh có một ưu điểm đó là một khi đã nhận thức được sai lầm của mình thì sẽ không cãi chày cãi cối.

Cho dù mặt mặt anh cũng xin lỗi, không hề gây sự.

Diệp Nhượng cũng không cẩu.

Anh nghiêm túc tuân thủ lời dạy của người đời, để giận chính là biểu hiện của việc không chín chắn.

Một người ưu tú hẳn có thể khống chế được cảm xúc của mình và tồn tại một cách hòa bình với thế giới.

Vừa tự hỏi những điều linh tinh anh vừa thiếp đi.

Sau ba ngày bị cuộc đời trêu chọc đến điên đảo, dù có Hoa Thanh Nguyệt ở bên cạnh làm bạn nên bề ngoài có thể không thấy mệt nhưng linh hồn anh quả thực đã cực kỳ mệt mỏi.

Cứ thế anh ngủ một đêm không mộng mị.

Ngày hôm sau ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu lên người, Diệp Nhượng cảm giác được ấm áp trên làn da và chậm rãi mở hai mắt.

Ánh mặt trời chói mắt, bên ngoài là tiếng bọn nhỏ vui đùa ầm ĩ, còn có tiếng chú bé nấu ăn trong bếp lách cách.

A..... là khói lửa nhân gian.

Mình đã trở lại rồi sao?

Diệp Nhượng ngẩng đầu liếc một cái nhưng một cái liếc mắt này khiến cả đời này anh cũng không quên được.

A, anh đã trở lại, đã khôi phục thân thể con người nhưng anh vẫn bị thân thể mình lóa cho suýt mù mắt.

Anh, một con người hiện đại có thể diện lúc này đang dang tay chân nằm hình chữ đại (大) trên giường trúc —— và không mặc quần áo, đến quần lót cũng không có.

Đã thế vào sáng sớm người anh em của anh còn cực kỳ phấn chấn mà dưng trào dưng thẳng, cực kỳ vênh vào tự đắc và kiêu

ngạo.

Diệp Nhượng: “A!! Mắt mình! Mắt mình!!”

Quá cay mắt!

Tuy đang nhìn bản thân, đáy lòng cũng mang theo vui vẻ vì người anh em vẫn nguyên vẹn nhưng — —

Lúc này mới sáng sớm, lại ở trong nhà cha mẹ vợ mà bản thân lại hưng phấn thế này, quá mất mặt, quá mất mặt! Mấu chốt nhất và khiến người ta khùng hoảng nhất chính là tối hôm qua anh có một đồng lông mềm nên ngủ mà không thềm đắp chăn!

Đêm qua Hoa Thanh Nguyệt cẩn thận hỏi anh có cần chăn không vì sợ đêm anh sẽ cảm lạnh.

Nhưng lúc ấy anh trả lời thế nào nhỉ?

À, anh nói, không sao, anh không lạnh.

Lúc ấy anh còn tưởng mình vẫn mặc quần áo trên người!!

Ai biết được trời cao đùa bỡn anh xong còn lột s@ch cả người anh nữa.

Diệp Nhượng: “..... Mình đúng là cái chày gỗ.”

Anh vỗ vỗ đầu mình.

Sao có thể quên cái đức hạnh khốn nạn của trời cao chứ!

Diệp Nhượng đang vỗ đầu hối hận lại nghe thấy tiếng bước chân lộc cộc lên lầu và tiến về phía này cực nhanh.

Diệp Nhượng gấp đến độ hô to: “Đứng lại!”

Hoa Thanh Nguyệt đã mở cửa và mang theo về mặt chờ đợi hưng phấn hỏi: “Diệp Nhượng, anh biến trở về chưa?!”

Sau đó Hoa Thanh Nguyệt chỉ cảm thấy mình đang nhìn thấy cái gì đó “Đáng sợ”.

Nhưng vèo một cái Diệp Nhượng đã lăn xuống giường trong tình trạng không mảnh vải.

Diệp Nhượng: “Đáng chết!”

Sao chỗ này không có mảnh vải nào nhỉ! Đến cái rèm cũng là bằng trúc vì thế anh đành quỳ rạp trên mặt đất và để người anh em của mình chịu thiệt.

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Cô tưởng mình hoa mắt thế là xoa xoa mãi vẫn chỉ thấy giường tre trống không lắc lư.

Xuyên qua khe hở của cái giường cô thấy một thứ gì đó trắng bóng, cái mông lộ ra độ cong đáng yêu.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... À.”

Cô mang theo về mặt mất hồn mà run rẩy đi ra ngoài, đóng cửa kỹ sau đó nói vọng vào: “Em đi lấy cho anh cái chăn.”

“Em lấy quần áo cho anh!” Diệp Nhượng sửa đúng.

Hoa Thanh Nguyệt: “Quần áo..... A! Quần áo! Chờ em chút! Anh ơì — —”

Diệp Nhượng: “Anh không mặc quần áo của anh vợ đâu!”

Không mặc quần áo của anh mình ư? Hoa Thanh Nguyệt lập tức chuyển giọng: “Ba ơì — —”

Diệp Nhượng bị dọa mồ hôi đầy đầu: “Thực xin lỗi!! Vẫn để anh mặc quần áo của anh trai em thì tốt hơn đó!”

Cô nàng này mạch não đúng là khác người.

Hoa Thanh Nguyệt tìm được Hoa Tê Vân và gào: “Khẩn cấp, anh mau đi cứu mạng!”

Trong đầu Hoa Thanh Nguyệt toàn là mấy hình ảnh không phù hợp với trẻ em.

Tụi nó như kính vạn hoa xoay vòng trong đầu cô vì thế vừa thấy anh trai cô đã không kịp nghĩ gì, tay trái chỉ chỉ, tay phải khua múa mà chít chít nói một đống hỗn độn.

Cô còn hoảng tới độ vừa nói tiếng phổ thông vừa nói tiếng Thương tộc.

Hoa Tê Vân căn bản không hiểu cô nói gì nhưng thấy em gái gấp gấp như vậy anh vẫn bình tĩnh đưa cái đùi gà mới trộm được cho Hoa Thanh Nguyệt.

“Được, biết rồi, đùi gà này là của em đó, được chưa?”

Chủ trại của Thương tộc có định mức gà, vịt, thịt, cá, dầu, gạo cho mỗi người.

Hoa Tê Vân thường xuyên ở thành phố làm việc và không về trong tộc ăn cơm nên đương nhiên không có phần đùi gà.

Mấy ngày trước anh trộm là phần của cha mình nhưng hôm qua Đại Vu đã về nên anh lập tức bị đá ra ngoài.

Quả nhiên chú béo nhanh chóng phát hiện tên trộm đùi gà và đuổi theo đòi tiền.

“.....” Hoa Tê Vân, “Cháu lấy để hiếu kính em gái mà.”

“Ai quan tâm cậu lấy đùi gà cho ai, mau đưa tiền đây.”

Hoa Tê Vân đành phải bỏ tiền.

Hoa Thanh Nguyệt giơ đùi gà, hệ thống ngôn ngữ rút cuộc cũng khởi động lại thế là cô nói một hơi: “Anh, cho em mượn một bộ quần áo!”

Hoa Tê Vân là ai, anh vừa thông minh lại cực kỳ tinh tế nên lập tức hiểu quần áo này là cho người nào dùng.

“Được thôi.” Hoa Tê Vân lấy từ trong tủ quần áo của mình một cái sơ mi hoa, một cái quần ống loe, loại quần thịnh hành của đám lưu manh vào thập niên 80 ấy.

“Đây nè.”

Hoa Thanh Nguyệt ghét bỏ nói: “Có bộ nào đứng đắn hơn không?”

Hoa Tê Vân: “Em đang nói anh mình không đứng đắn hả?”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Có bộ nào hiền huệ hơn không?”

Hoa Tê Vân: “Anh là thiếu niên phản nghịch, bất lương vì thế em muốn lấy thì lấy, nếu không muốn em đi mà tìm a ba mượn đồ.

Nếu còn dám kén cá chọn canh thì trả đùi gà đây.”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức cầm một miếng đùi gà sau đó túm quần áo chạy.

Hoa Tê Vân ở phía sau gào thật to: “Qu@n lót anh sẽ không cho cậu ta mượn, dù có cho mượn cậu ta cũng không mặc, cứ để cậu ta mặc thế đi!”

Trong nháy mắt quần chúng ăn dưa ở một góc sân của Thương tộc lập tức sừng sốt, ngay sau đó ánh mắt bọn họ đồng thời đi theo

Hoa Thanh Nguyệt và nhìn về phía căn nhà trúc Diệp Nhượng đang ở.

“Không mặc qu@n lót.”

“Không có qu@n lót.”

“Cứ thế mặc.”

Thôi rồi, Diệp Nhượng đã bị đánh đúng trọng điểm.

Hoa Thanh Nguyệt đứng ở cửa và dùng sức cầm quần áo ném cho Diệp Nhượng.

“Đa tạ.”

Diệp Nhượng cầm lấy quần áo nhưng Hoa Thanh Nguyệt lại thấy anh trầm mặc thật lâu thế là cô ngượng ngùng chọc chọc ngón tay.

Diệp Nhượng: “Này..... Là quần áo của ai thế?”

“Anh em.” Hoa Thanh Nguyệt lấy đùi gà ra và nhỏ giọng nói.

Diệp Nhượng lão gia di chuyển cái mặt cứng đờ, tay nhéo cái áo sơ mi hoa và không thể tưởng tượng được than: “Anh trai em..... có thẩm mỹ độc đáo quá.”

Chờ Diệp Nhượng mặc xong quần áo anh lại chậm chạp đứng lên sau đó ngồi xếp bằng trên mặt đất nói: “Em chờ anh thích ứng một chút đã.”

Anh không mặc qu@n lót!

Lúc này ra ngoài cửa sẽ cần dũng khí thật lớn.

Đầu tiên anh cần yêu cầu bản thân quên đi chuyện mình không mặc qu@n lót.

Sau đó anh phải giả vờ không có chuyện gì xảy ra, trên người mình chính là quần âu, áo sơ mi khéo léo.

Lúc ra ngoài anh sẽ phải tỏ vẻ tự tin, gặp ai cũng tươi cười lễ phép.

Bụng Diệp Nhượng kêu thầm thì giống như trong đó có một đồng hồ câu đang kêu không ngừng.

Hoa Thanh Nguyệt thấy thế thì đưa cho anh cái đùi gà cô đã gặm một miếng.

“Đói bụng à?”

Diệp Nhượng nhìn vết răng của A Nguyệt trên cái đùi gà thì nhẹ nhàng nở nụ cười, mặt mày mềm mại.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn chằm chằm anh thật lâu mới nói: “Vẫn là bộ dạng này của anh dễ coi nhất.”

“Cũng là Diệp Nhượng thế này ưu tú nhất.” Diệp Nhượng đón lấy cái đùi gà cô đưa và cảm ơn, “Thanh Nguyệt, mấy ngày nay cảm ơn em.”

“Mau ăn đi.” Hoa Thanh Nguyệt lui ra phía sau mấy bước và nghiêng đầu, vừa lòng đánh giá Diệp Nhượng.

Tóc tai anh hỗn độn, bộ dạng vẫn chật vật nhưng lại cực kỳ dễ nhìn và đáng yêu.

Diệp Nhượng ăn ngấu nghiến cái đùi gà.

Sau khi sắp xếp lại cảm xúc anh đứng dậy nói: “Được rồi, chúng ta ra ngoài đi.

Anh phải cảm ơn mọi người và chính thức ra mắt cha mẹ em một phen.”

Anh mắt Hoa Thanh Nguyệt dời tới bộ quần áo trên người anh:
“Cái kia..... Chuyện chính thức ra mắt ba mẹ em có thể để lúc khác cũng được.

Lúc này anh vẫn nên ăn cơm sáng và mau về đi.

Tối hôm qua chú Phó lại gọi, công việc không thể trì hoãn.”

“Em nói đúng.” Diệp Nhượng đi xuống lầu.

Vừa ngẩng đầu anh lại phát hiện người của Thương tộc trong sân đều mang theo nụ cười đầy thâm ý mà nhìn về phía anh.

Chuẩn xác mà nói thì bọn họ hẳn..... đang nhìn quần anh hả?
Chẳng lẽ bọn họ nhìn ra anh không mặc quần lót sao?

Không không không, anh không thể tự lạy ông tôi ở bụi này được.

Bọn họ chẳng qua chỉ đang nhìn cái quần ống loe cổ lỗ sĩ này thôi.

Chỉ cần mình đi đứng cẩn thận một chút, động tác nhẹ nhàng chút để cái quần không đong đưa là mình sẽ không bị lộ!

Cám ơn trời đất vì cái nhìn chăm chú của mọi người với Diệp Nhượng cũng không kéo dài lâu bởi vì cha của Hoa Thanh Nguyệt đã đi ra.

“Đại Vu đã dậy rồi à? Chào buổi sáng!”

“Chúc Đại Vu buổi sáng tốt lành!”

Diệp Nhượng khẩn trương nhìn qua thì thấy cha Hoa Thanh Nguyệt vẫn bịt mắt thế là anh nhẹ nhàng thở ra.

Thật tốt quá, hình tượng vừa không đứng đắn vừa buồn cười này không nên để cha vợ thấy.

Nhưng cha vợ không thấy còn mẹ vợ lại thấy hết.

Vu Nhân đi theo chồng ra ngoài, vừa đi vừa vui vẻ nghịch tóc.

Ai biết mới quay đầu bà lại thấy Diệp Nhượng trong bộ áo sơ mi hoa màu hồng cùng cái quần ống loe phết đất cực kỳ khoa trương thế là bà lập tức vui vẻ hỏi: “A, là đứa nhỏ này hả? Sau khi lớn lên cậu lại thành thế này à? A Hành, mau xem!”

Nói xong bà kéo băng vải bịt mắt của chồng xuống.

Diệp Nhượng: “.....” Ồi dì ơi, đừng làm thế mà.

Đại Vu nhân nhặt nhìn anh.

Vốn ông tưởng mình là người gặp qua việc đời sẽ không bị khiếp sợ nhưng ai biết vừa thấy bộ dạng của Diệp Nhượng ông đã lập tức bỏ qua khuôn mặt của anh.

Ông chỉ chú ý tới bộ quần áo kia và trong đầu lập tức nhảy ra mấy chữ: “Không đáng tin cậy.”

Lại nhìn kỹ một lúc ông mới nhảy ra ba chữ: “Thẩm mỹ kém.”

Qua một lát cảm thấy một thân quần áo này hơi quen mắt thế là ông nhớ lại và nhận ra con trai mình trước kia từng mặc bộ này thế là trong đầu lại hiện ra bốn chữ: “Không bằng Vân Từ.”

Bộ quần áo này Hoa Tê Vân mặc thì không có cảm giác khó coi, bởi vì vốn dĩ anh đã có bộ dạng lười biếng nhàn tản nên hợp với nó.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng Diệp Nhượng lại mang khí chất nghiêm nghị nên một khi mặc bộ quần áo này anh lại cho người ta cảm giác lãnh đạo quốc gia mặc quần áo hip-hop.

Ai nhìn cũng sợ anh nói ra một câu “Vì nhân dân phục vụ!” gì gì đó.

Anh cho người ta một loại cảm giác xã hội chủ nghĩa Cyberpunk.

Anh chàng họ Diệp nào đó mang vẻ mặt anh dũng hy sinh mà hiên ngang lẫm liệt đi tới trước mặt cha mẹ Hoa Thanh Nguyệt rồi cúi người thật sâu chào hỏi: “Cảm ơn cô chú, hôm nay hình tượng của cháu không tốt khiến mọi người chê cười.

Về sau có cơ hội cháu nhất định sẽ tới chào hỏi sau.”

Lúc này mấy đứa nhỏ tối qua còn gọi anh là gấu trúc lập tức xông tới, đặc biệt là thằng nhóc lúc trước vác con búp bê gỗ Diệp Nhượng chạy khắp nơi.

Cậu chàng chấp tay sau lưng rồi khom lưng nhìn chằm chằm mặt anh.

Xem xong rồi thằng nhóc con mới hừ một tiếng và xoắn móng chạy.

Mặt mũi khá xinh đẹp, chẳng trách chị A Nguyệt lại thích, hừ, không vui tí nào.

Có một cô nhóc chừng hơn bốn tuổi phát hiện anh chính là con gấu trúc đáng yêu biết nói hôm qua thế là lập tức méo miệng khóc rống lên: “Con muốn gấu trúc cơ..... không muốn ông chú này đâu.”

Diệp Nhượng thiếu chút nữa là nôn ra máu: “.....”

Ông chú?? Rõ ràng lúc trước con bé này gọi Hoa Tê Vân là anh cơ mà, sao tới lượt mình lại thành ông chú nhỉ? Lại còn chê mình nữa chứ??

Hoa Tê Vân còn lớn hơn anh 4-5 tuổi cơ đấy, thật không biết xấu hổ!

Một đứa con trời luôn thuận lợi chưa bao giờ gặp khó khăn như Diệp Nhượng chỉ thấy tim mình hoàn toàn vỡ vụn ở Thương tộc.

Hoa Tô Vân ở bên cạnh cười hình hích.

Diệp Nhượng ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Tô Vân.

Đều tại quần áo của anh!

Hoa Tô Vân nhún vai: Không có cách nào.

Người đẹp thì mặc cái gì cũng đẹp, quần áo không hợp người thì nên nghĩ lại xem có phải bản thân có vấn đề không.

Diệp Nhượng hoàn toàn bại trận.

-----oOo-----

Chương 27: 27: Móng Chân Đủ Mọi Màu Sắc

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi quay lại với công việc Diệp Nhượng nhanh chóng ném 72 phép biến hóa ra sau đầu.

Một tuần này anh cũng hoàn thành xong dự án.

Thứ sáu anh ăn cơm ở đơn vị, lúc ấy Tảo Địa Phật còn đặc biệt khui một bình nước có ga vị quả đào đưa cho anh.

Bình nước kia hồng hồng, trên thân bình còn viết: Hương vị của mối tình đầu.

Tảo Địa Phật nói: “Mời cậu, ha ha, cuối tuần cậu có kế hoạch gì chưa?”

Ông ấy mang bộ mặt hóng hớt mà lấy nước có ga hồi lộ nhưng Diệp Nhượng lại chẳng hiểu gì.

Đợi anh uống một ngụm và nghe ông ấy hỏi thế mới ngẩng đầu nhìn thấy bộ dạng bát quái của đối phương.

Đồng nghiệp chung quanh tuy vẫn bình thường nhưng tai đều dựng lên chờ nghe.

Diệp Nhượng: “..... Lão Phó, quá mức rồi đó.”

Tảo Địa Phật: “A? Nói cái gì thế, thật là.

Tôi chỉ muốn hỏi cậu chuyện tuần trước có thành công không?”

“..... Có chút chuyện ngoài ý muốn nên không thành công.” Diệp Nhượng đáp như thế.

Anh nhớ lại cái chuyện “Ngoài ý muốn” kia và lập tức thấy mệt mỏi.

Nhưng ở trong mắt Tảo Địa Phật và đồng nghiệp thì chuyện xưa của Diệp Nhượng lại có phiên bản khác hẳn.

Tuần trước anh chàng họ Diệp này oanh oanh liệt liệt xin nghỉ để tỏ tình với Hoa Thanh Nguyệt.

Chuyện vốn có thể thành công nhưng vì lý do này nọ mà Diệp Nhượng lại thất bại.

Nói ngắn lại thì chính là chạm phải hoa ngửa, sau đó.....

Diệp Nhượng lấy lại tinh thần hỏi: “Cuối tuần mọi người có tính toán gì sao?”

“Mang đĩa nhỏ tới thành phố bên cạnh leo núi.” Tảo Địa Phật nói, “Sau khi về nhà còn phải giúp nó làm bài tập.....”

Đám đồng nghiệp có con ở bên cạnh nghe nửa câu đầu thì lập tức lộ ra biểu tình của người cha và người mẹ hiền hậu, nhưng vừa nghe thấy câu sau cả đám đã đồng loạt ôm ngực đau khổ

Xem ra phụ đạo bài tập cho con cái so với nghiên cứu khoa học còn tra tấn trái tim bé nhỏ của các bậc phụ huynh gấp nhiều lần.

Diệp Nhượng lộ ra thần sắc mê mang của anh chàng vạn năm độc thân.

“Phó giám đốc Vương thì sao?” Diệp Nhượng hiếm khi có thể tiến hành ‘giao lưu’ một cách tự nhiên thế này.

“Bà xã tôi sắp sinh rồi nên tôi phải ở nhà với vợ.”

Diệp Nhượng mắc kẹt mấy giây mới nói: “Sắp sinh ư..... vậy tôi mời mọi người bữa cơm hôm nay.”

Mọi người đều cười sặc sụa.

Có phải anh sinh con đâu mà mời cơm.

Diệp Nhượng thấy mọi người cười thì cũng chậm rãi hiểu ra và cười theo.

“Tôi sai rồi, đúng là làm trò cười.” Diệp Nhượng nói, “Thứ hai tuần sau tôi mời mọi người ăn tối được không?”

“Hiếm lạ quá!” Bên cạnh có một nữ đồng nghiệp vỗ tay nói, “Không biết mọi người có đi hay không nhưng nếu kỹ sư Diệp đã mời thì tôi chắc chắn sẽ đi.”

--

Sau khi tan làm Diệp Nhượng xách theo cặp và quét thẻ tan làm.

Anh bước ra khỏi cửa viện nghiên cứu sau đó đột nhiên nở nụ cười.

Anh có vẻ cũng không quá để ý tới mặt mũi như trước.

Buổi sáng làm trò cười trước mặt đồng nghiệp nhưng anh cũng không cảm thấy thẹn như trước kia.

Tất cả đều là do thiên nhiên mài giũa mà ra, thật đúng là một tiến bộ lớn.

Hơn nữa bởi vì anh có tiến bộ nên tới buổi chiều khi các đồng nghiệp sôi nổi nói chuyện phiếm anh cũng tham gia và lấy được rất nhiều thông tin có ích.

Ví dụ như chỗ nào mới mở quán, đồ ăn ở đâu ngon hơn.

Các đồng nghiệp nữ còn cho anh biết chỗ nào thích hợp hẹn hò, và gần nhất đang có phim gì hay.

“Có một bộ phim lãng mạn rất thích hợp cho tình nhân cùng xem.” Nữ đồng nghiệp nói, “Kỹ sư Diệp phải nỗ lực hơn nhé, chúng tôi chỉ giúp được tới đây thôi.”

Diệp Nhượng đang ở ngã tư đường chờ đèn xanh, trong lúc ấy anh gọi điện thoại cho Hoa Thanh Nguyệt.

“Tiểu thư, em đang ở đâu vậy?” Diệp Nhượng hỏi, “Còn ở Thâm Hạng vẽ tranh sao?”

Hoa Thanh Nguyệt cất giọng rầu rĩ nói: “Hôm nay em không đi, mỗi tháng đều có mấy ngày thế này, em chả có linh cảm gì nên cũng không muốn gặp người khác, càng không muốn mở cửa tiệm.”

“Em có muốn ăn cơm tối với anh không?” Diệp Nhượng nói, “Anh sẽ tới đón em, cơm nước xong anh rủ em đi xem phim.”

Đồng nghiệp đề cử một bộ phim không tệ lắm, nói là thích hợp cho các đôi xem cùng nhau!”

Hoa Thanh Nguyệt ở đầu dây bên kia tự hỏi mấy giây và nói: “Được.”

Diệp Nhượng đứng trước khu chung cư chờ Hoa Thanh Nguyệt.

Cửa vừa mở ra anh đã thấy anh vợ cà lơ phất phơ dựa vào lan can tầng hai chào hỏi mình: “Buổi tối tốt lành nhé quốc bảo.”

Diệp Nhượng giật giật khóe miệng, mắt nhắm lại coi như không thấy để lòng thanh thản.

Bộ đồ anh vợ cho mượn được anh mặc về thành phố.

Cả đường đi ai cũng nhìn anh, lúc ở cửa nhà anh còn gặp các đồng nghiệp tan làm trở về nữa chứ.

Nỗi hổ thẹn bức này khiến Diệp Nhượng gặp phải hội chứng rối loạn sang chấn liên quan tới Hoa Tê Vân.

Lúc này thấy anh vợ là anh lại nhớ tới nỗi xấu hổ khi bị người ta xem như con khi, cả người cực kỳ khó chịu.

Hoa Thanh Nguyệt vội vàng ra cửa đồng thời ném cho anh mình một ánh mắt lạnh như băng.

Cô chạy như bay xuống lầu rồi túm lấy Diệp Nhượng và chạy.

Hoa Tê Vân gọi với theo: “Đêm nay nhớ về sớm, ba mẹ tới đó.....
Đương nhiên, nếu tiểu Diệp muốn thì cũng có thể ở lại.”

Diệp Nhượng: “Không cần, cảm ơn.”

Nhà hàng bọn họ ăn cơm khá đẹp, là một nhà bên hồ có gió đêm mát mẻ và đồ ăn ngon miệng.

Từng đôi tình nhân ngồi đối diện nhau thưởng thức gió đêm, nói chuyện phiếm, ngẫu nhiên sẽ thì thầm và cười rúc rích.

Nhưng tới bàn Diệp Nhượng thì lại khác.

Hai người cùng ngồi một bên, lúc ăn cơm nói chuyện cứ như vợ chồng già vậy.

Cái bàn này không lớn, là bàn cho hai người.

Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt ngồi dựa bên nhau thoạt nhìn khá chen chúc.

Anh chàng phục vụ của nhà hàng đã uyển chuyển nhắc nhở nhưng Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt đều cự tuyệt.

“Chỗ này ngắm cảnh là đẹp nhất.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Anh ấy mà ngồi qua chỗ kia thì chắn hết tầm nhìn mất.”

Diệp Nhượng gật đầu: “Không sai.”

Anh chàng phục vụ: “Không đâu, nhà hàng của chúng tôi xây ở cạnh hồ, bàn đều được bày biện hợp lý nên mỗi vị khách đều có thể nhìn được cảnh hồ bất kể ngồi ở chỗ nào.”

“Sai rồi.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Góc độ chỗ này sẽ khác chỗ kia, cảnh sắc cũng thế.”

Tôi nhìn từ đây thì thấy đẹp nên muốn anh ấy cùng nhìn.”

Diệp Nhượng thật giống vai diễn phụ, cứ liên tục gật đầu nói: “Không sai.”

Hoa Thanh Nguyệt nhìn ngắm cảnh sắc một lát mới nhắm mắt lại nhẹ gõ ngón tay lên bàn.

Diệp Nhượng chống cái trán, đầu lệch qua một bên cười nhìn cô.

Chờ Hoa Thanh Nguyệt mở mắt ra anh mới lên tiếng hỏi: “Sao thế, ra ngoài với anh là có linh cảm luôn phải không?”

“Hơi hơi, nhưng quả thực rất có ích.”

Tiếp theo chính là xem phim.

Những đôi tình nhân khác đều nắm tay, thân mật nói chuyện và cười đùa.

Còn Hoa Thanh Nguyệt và Diệp Nhượng lại sóng vai đi, cực kỳ giống nam nữ đặc công tới rạp chiếu phim chấp hành nhiệm vụ.

Nếu đi gần còn có thể nghe thấy đề tài bọn họ đang nói.

Hoa Thanh Nguyệt: “Ngoài ăn cơm và xem phim có còn hạng mục nào khác để giết thời gian không?”

Diệp Nhượng: “Khả năng có nhưng chúng ta không thể nghĩ tới đâu, khoa học kỹ thuật phát triển mang tới cho đại chúng.....”

Một đôi tình nhân ôm bắp rang bơ nóng hằm hạp đi qua đúng lúc ấy.

Diệp Nhượng: “Thanh Nguyệt, em có muốn ăn bắp rang không?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Em mà xem phim thì thường không ăn gì.

Anh thì sao? Nếu thích thì mua một hộp.”

“Vừa khéo, anh cũng không thích.” Diệp Nhượng nói.

Kết quả là tới khi xem phim anh mới phát hiện ra một tác dụng khác của bắp rang, nhất là với những đôi tình nhân cùng đi xem phim.

Bộ phim này rất chán, căn bản không thích hợp cho tình nhân xem.

Bởi vì nó nói tới nguyên nhân nam nữ chính chia tay.

(Hãy đọc truyện này tại trang runghophach.com) Diệp Nhượng đang làm việc riêng thì thấy đôi tình nhân ngồi hàng ghế trước cùng cho tay vào hộp bắp rang và nắm chặt.

Ngay sau đó hai người còn lấy hộp bắp rang mà che để hôn nhau.

Diệp Nhượng ngộ đạo.

Diệp Nhượng hăm mộ.

Anh cẩn thận nhìn Hoa Thanh Nguyệt ở bên cạnh và thấy cô quay đầu bày ra vẻ mặt một lời khó nói hết rồi làm khẩu hình: “Đi thôi.”

Diệp Nhượng gật gật đầu và mang theo Hoa Thanh Nguyệt rời đi.

Ra ngoài rồi cô mới hỏi: “Đồng nghiệp nào của anh đề cử bộ này thế? Đúng là lừa đảo.

Xem nửa tiếng mà em chỉ nhớ mỗi cảnh nữ chính ngồi xổm trên bồn cầu sơn móng tay.”

Diệp Nhượng lại hỏi: “Vừa rồi em có chú ý tới đôi tình nhân ở hàng ghế trước không?”

Tầm mắt của anh hướng về quầy bắp rang bên cạnh.

Đỏ mắt, đúng là ghen tị đến đỏ mắt.

“Không có, bọn họ làm sao vậy?”

Diệp Nhượng trả lời: “Không có gì, chẳng qua anh có vẻ đã hiểu vì sao phim chán thế mà bọn họ vẫn có thể tiếp tục ở lại trong đó rồi.”

Hoa Thanh Nguyệt hỏi: “Vì sao thế?”

Diệp Nhượng đáp: “Bắp rang.”

Hoa Thanh Nguyệt sững sốt và nở nụ cười: “Anh còn nói mình không muốn ăn, đây chẳng phải anh vẫn nhớ thương mãi sao? Em mua cho anh là được.”

Hoa Thanh Nguyệt nói được thì làm được, cô nhanh chóng mua một hộp bắp rang.

Diệp Nhượng nhìn chằm chằm hộp bắp rang Hoa Thanh Nguyệt lấy về và ngượng ngùng nói: “Thế này đúng là.....”

“Nè, cho anh.” Hoa Thanh Nguyệt đưa qua.

Diệp Nhượng ngơ ngác đứng đó thật lâu mới đột nhiên cầm lấy cái tay cô đang cầm hộp bắp rang và nhắm mắt lại cúi đầu hôn cô.

Hoa Thanh Nguyệt bị động tác này của anh dọa kinh hồn.

Diệp Nhượng hôn xong mới thẳng người và đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác sau đó nhẹ ho một tiếng rồi bật cười.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... A!”

Cô hoàn hồn và hỏi: “VẬY, còn ăn bắp rang không?”

Diệp Nhượng: “CÓ, vẫn ăn chứ.”

Anh thò tay vào lấy một miếng bắp rang đút cho cô.

Hoa Thanh Nguyệt: “Diệp Nhượng.....”

Cô nuốt bắp rang xong mới khôi phục thần trí và mang vẻ mặt ghét bỏ nói: “CÓ PHẢI ANH LÀ TÊN NGỐC KHÔNG HIỂU CÁI GÌ LÀ HẸN HÒ KHÔNG?”

Diệp Nhượng: “Sao em lại nói thế?”

Hoa Thanh Nguyệt dẫn dò: “Anh đừng có học mấy thứ linh tinh này, với khí chất của anh thì mấy trò mèo này không hợp đâu.

Mấy hành động sến súa này rất ... rất ngốc.”

Diệp Nhượng: “Thế nên hướng dẫn yêu đương thông minh là gì thế?”

“.....” Hoa Thanh Nguyệt quả thực một lời khó nói hết mà cần nhần, “Nếu anh không tự hiểu lấy thì đúng là thảm”

Quá ngốc, thực sự có chút không chịu nổi.

Hai người ôm một hộp bắp rang đi dạo ở trung tâm thương mại một lát.

Cứ đi như thế trông thật ngốc.

Có thể là vì quá ngốc nên lúc Hoa Thanh Nguyệt mua đồ đầu óc cũng trở nên ngu hơn bình thường.

Cô mua một hộp sơn móng tay màu sắc sặc sỡ và quyết định sẽ sơn móng chân, hơn nữa còn phải sơn đậm.

Diệp Nhượng đưa Hoa Thanh Nguyệt về tới dưới lầu là đi nhưng chưa đi được mấy bước cô đã gọi anh lại sau đó ôm bắt rang chạy tới trực tiếp hôn anh một cái.

Diệp Nhượng ngây người.

Hoa Thanh Nguyệt thì vui vẻ giơ hai tay lên cười ha ha rồi nhảy lên bậc thang như con nai con.

Diệp Nhượng vừa cúi đầu mới phát hiện cô nàng kia đã nhét bắt rang vào lòng anh.

“Xem ra bắt rang thật sự có thể lấy được một nụ hôn.” Diệp Nhượng gật đầu nói, “Lại có thêm một phát hiện về môn huyền học mang tên tình yêu.”

Ba mẹ Hoa Thanh Nguyệt tới.

Đại Vu làm cơm chiều nhưng Hoa Thanh Nguyệt nói mình đã ăn nên lập tức về phòng.

Đại Vu hừ một tiếng, bộ dạng không quá vui vẻ.

Trước khi ngủ Hoa Thanh Nguyệt ngồi trên giường sơn móng chân cho mình.

Màu đỏ, xanh, vàng, cam đều được dùng.

Sơn xong cô chờ hai mươi phút nó mới khô và cô cũng thấy cực mệt mỏi nên xoay người một cái rồi cuốn chăn tắt đèn đi ngủ.

Cùng lúc đó Diệp Nhượng cũng nằm ở trên giường đeo bịt mắt và quy củ nằm giữa giường.

Sau một lát an tĩnh anh lại nhớ tới nụ hôn mang theo vị bắp rang thơm ngọt hôm nay và không nhịn được cười tươi.

Mọi âm thanh đều tĩnh lại, một đêm mộng đẹp.

Ngày hôm sau Diệp Nhượng mở to mắt thì thấy ánh nắng chói mắt khiến đầu óc anh ngâ ra một lúc.

Ngoài cửa hình như có tiếng xào rau nấu cơm.

Diệp Nhượng: “?”

Anh không có hàng xóm, trong nhà cũng không có ai vì thế căn bản không có phòng bếp, vậy tiếng xào rau này từ đâu ra?

Cửa bùm một cái bật mở.

Anh nghe được tiếng Hoa Tê Vân.

“Nguyệt Đoàn Tử, dậy mau!” Hoa Tê Vân vừa kéo chăn vừa rống lên, “Hôm nay không phải em có phỏng vấn sao? Mau dậy đi!”

Diệp Nhượng bò dậy và thấy mặt Hoa Tê Vân thế là dờ ra.

Không xong rồi, chứng rối loạn sang chấn liên quan tới Hoa Tê Vân của anh lại phát tác rồi!

Diệp Nhượng: “A??”

“A?” Hoa Tê Vân nói, “A cái gì, ba đã sớm làm cơm rồi đó, nhanh lên.”

Anh cả nhà họ Hoa nói xong thì tiêu sái đi ra ngoài.

Diệp Nhượng thì nhìn chăm chăm đồng móng chân đủ mọi màu sắc của mình sau đó tay chậm rãi sờ tới giữa hai ch@n.

Trống không!!

A!! Anh em của mình đâu!!

Anh kinh hoàng vươn tay sờ khắp người và rút cuộc sờ thấy ngực.

Diệp Nhượng: “A!!”

A!! Đây là cái gì!

Bộ ngực bằng phẳng cứng rắn như sắt thép của đáng nam nhi như anh đâu rồi?!

Diệp Nhượng chạy khắp nhà để tìm gương.

Hoa Tô Vân đang ngồi xếp bằng trên sofa xem tin tức sáng sớm thì thấy em gái mềm chân, hoảng hốt chạy ra khỏi phòng như ruồi nhặng không đầu xoay vài vòng rồi lại thét to chạy về phía WC.

Hoa Tô Vân: “Đấy, anh đã bảo em dậy sớm một chút để không bị muộn rồi mà, thấy chưa, bị muộn rồi hả? Em ngàn vạn đừng để phóng viên phải chờ đó.”

Diệp Nhượng nhìn chằm chằm bản thân trong gương.

Trăm phần trăm đây là Hoa Thanh Nguyệt.

Diệp Nhượng hồng mắt mà thét lên: “Lại bắt đầu nữa sao?!”

-----oOo-----

Chương 28: Chương 28

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp tiên sinh phát hiện mình đối linh hồn lên người Hoa Thanh Nguyệt thì đồng thời cô cũng tỉnh dậy trên một cái giường khác.

Cô mở mắt ra và phản ứng đầu tiên là: “A! Mình bị mù rồi à??”

Vì sao trước mặt đen nhánh vậy?!

Cô nói đen là đen làm sao? Cô nói trắng là trắng làm sao??

Bịt mắt của Diệp Nhượng mà có thể nói chuyện thì nhất định sẽ nói: “Tiểu thư, cô cởi tôi ra trước đi.”

Trong lúc não của Hoa Thanh Nguyệt đang khởi động thì tay cô cũng đã theo bản năng được luyện ngày qua ngày mà quờ sang bên cạnh tìm di động.

Diệp Nhượng là một đứa nhỏ ngoan.

Diệp Nhượng là cái đồ cũ kỹ.

Dù sao Diệp Nhượng cũng sẽ không nghịch di động trước khi ngủ.

Cho nên di động của Diệp Nhượng không để trên giường.

Hoa Thanh Nguyệt không sờ được di động thì như đánh mất trái tim dự phòng, trong lòng lạnh lẽo, linh hồn kinh hoảng mất một nửa.

Cô ngồi dậy sờ s0ạng như người mù, miệng gọi: “Di động, di động của mình đâu!”

Tiếng nói truyền vào tai khiến một nửa linh hồn còn lại của Hoa Thanh Nguyệt suýt thì bay luôn.

“Giọng của mình, giọng của mình làm sao thế?”

Rốt cuộc não của Hoa Thanh Nguyệt cũng chỉ huy tay đuổi ra gỡ bịt mắt xuống.

Cô đột nhiên hét lên: “Mẹ ời!”

Một tiếng mẹ ời này rốt cuộc cũng giúp cô nghe ra tiếng Diệp Nhượng.

Cô vội che miệng mình một lúc lâu không dám nói gì nữa.

Cô cứ thế che miệng và cẩn thận đánh giá căn phòng xa lạ này.

Đầu giường là một bộ quần áo của nam, trên tủ đầu giường là một cái di động — — màu sắc lạnh lẽo, lúc xuất xưởng có bộ dạng thế nào thì bây giờ có bộ dạng như thế.

Ừ, đúng là của Diệp Nhượng.

Hoa Thanh Nguyệt dần dần biến thành con chó shiba trong icon doge nổi tiếng.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ trong mộng cô bay tới nhà Diệp Nhượng và cùng anh sống chung trước khi cưới à?

Ý nghĩ này vừa nảy lên đã bị não bộ trực tiếp xua quân đánh giết và đập chết.

Vậy chỉ còn có một khả năng.

Hoa Thanh Nguyệt cẩn thận buông tay và thử gọi một tiếng: “Diệp Nhượng?”

A, tự mình gọi mình!

Hoa Thanh Nguyệt nghe thấy bản thân cất lên giọng nói quen thuộc thì sửng sốt một lát sau đó lại thở cao giọng hỏi: “Hello, tôi là Diệp Nhượng sao?”

Đúng vậy, cô chính là anh ta.

Hoa Thanh Nguyệt: “??”

Oa oa!

Cô nhảy xuống giường, giữa hai ch@n có cái thứ gì đó mang tới cảm giác tồn tại, nặng trĩu run run theo động tác nhảy nhót của cô.

Hoa Thanh Nguyệt lập tức bị cái thứ này dọa chấn động.

Cô vẫn không nhúc nhích, thiếu chút nữa đã trợn löt cả tròng mắt.

Sau đó cô chậm rãi cúi đầu, lại duỗi tay và nhìn những ngón tay khớp xương rõ ràng của mình, nhìn cơ bụng phập phồng cho tới qu@n löt.

Hoa Thanh Nguyệt trừng mắt và duỗi tay chậm rãi kéo qu@n löt ra cẩn thận liếc nhìn bên trong sau đó lập tức nhắm mắt nhe răng gào: “Mẹ ời, mẹ ời!”

Qua một lát cô mới chậm rãi mở một con mắt và lại nhìn.

Ừ, hiện tại phải nói gì đây, quốc ca hay quốc..... điệu.

Hiện tại quốc gia không nợ Hoa Thanh Nguyệt cô bất kỳ cái gì nữa!

Hoa Thanh Nguyệt huýt sáo một tiếng.

“Được lắm người anh em!” Cô thành thật dành lời khen cho Diệp Nhượng, nhưng hiện tại coi như cô đang dành lời khen cho chính mình.

Kế tiếp cô đột nhiên tát cho bản thân một cái.

“Ừ, đau.”

Không phải mộng.

Sau đó cô tìm được nhà vệ sinh và mở đèn, soi gương.

Rồi cô lại chạy về phòng ngủ, nhào lên giường, tay chân vùng vẫy, miệng hét thảm thiết.

Qua một lát cô lại nhảy dựng lên và chạy đến phòng vệ sinh đứng trước gương.

Thật một 100%.

Đôi mắt đen lóe sáng như châu ngọc, như sao trời.

Khóe mắt hơi xếch lên để lộ vẻ kiêu ngạo khó thuần phục.

Cái mũi thẳng tắp.

Khóe miệng lúc không cười giống như đang miệt thị tất cả.

Diệp Nhượng!

Cô biến thành Diệp Nhượng!

A, không đúng, là cô và Diệp Nhượng thay đổi linh hồn cho nhau!

Hoa Thanh Nguyệt lập tức nổi lên tâm tình chơi đùa với cái gương.

Cô tìm một cái bút và viết lên hình ảnh phản chiếu của Diệp Nhượng: Mà là ai?

Ngay sau đó cô gồng cơ bắp lên khoe khoang trong gương, lại làm động tác khoe cơ bắp kinh điển trong các cuộc thi.

Sau đó cô lại hỏi: “Tên cậu là gì?”

《 Your name 》 đó, có biết phim ấy không?!

Kế tiếp Hoa Thanh Nguyệt nhìn thẳng khuôn mặt trong gương của Diệp Nhược và hỏi: “Nữ sinh biến thành nam sinh rồi thì việc muốn làm nhất là ——”

Diệp Nhược trong gương mang vẻ mặt rất đáng đánh, đôi mi dài trông như thể vui vẻ tới độ sắp bay lên.

“Đương nhiên là lắc lư, lắc lư người anh em!”

Hoa Thanh Nguyệt nhảy sang trái, nhảy sang phải, người anh em cũng theo đó mà lắc lư, còn mạnh mẽ hất hất cái đầu.

Hoa Thanh Nguyệt như thẳng góc mà gào lên: “Mèn ơi, vui quá đi!”

Trong gương “Diệp Nhược” mang vẻ mặt sa đọa, giống con dê dẫm phải cái lò xo mà nhảy không ngừng.

Nếu Diệp Nhược thật mà thấy cảnh này thì hẳn sẽ khóc thét.

Mẹ ơi, m3nh căn của anh phải chịu khổ rồi.

Hoa Thanh Nguyệt nhảy một lát lại chơi trò khác mà cô vẫn luôn muốn chơi.

Cô dang tay chân hình chữ đại (大) sau đó cong lưng và gục đầu.

Sau đó cô đột nhiên cất giọng hát vang: “Con cháu của núi cao, hêi ——”

Theo tiếng hát đầu cô chậm rãi ngẩng lên, hai tay chậm rãi giơ lên.

“Ánh mặt trời thân yêu —— ơ!!”

“Mặt trời yêu quý ơ — —” Hoa Thanh Nguyệt nhìn vào gương thấy biểu tình trên mặt Diệp Nhượng cực kỳ phong phú, “Người dân miền sơn cước ơ!!”

“Diệp Nhượng, chúc mừng anh đã nâng cấp trình độ ca hát của bản thân.” Hoa Thanh Nguyệt nói với cái mặt của Diệp Nhượng trong gương và giơ ngón tay cái lên rồi lại nhanh chóng nhập diễn, ngẩng đầu hát mặt, “Nơi này đường núi có 18 khúc, nơi này nước suối nối tiếp nhau.....”

Cứ hát hát như thế, đột nhiên cô thấy buồn tẻ.

Ừ, cảm giác thật kỳ quái, cứ đi vào WC giải quyết hay chịu đựng đây? Câu hỏi này chính là vấn đề sống còn đó (to be or not to be).

“.....” Hoa Thanh Nguyệt đứng trước bồn cầu tự hỏi một lát.

Cùng bồn cầu nhìn nhau thật lâu cô mới nói: “Không được, vẫn nên ngồi xuống đi.

thật kỳ quái, sao không đi tiểu được nhỉ.”

Vì thế cô lựa chọn ngồi xuống.

Ngồi xuống rồi Hoa Thanh Nguyệt mới dùng biểu tình kỳ quái để duỗi tay ấn bộ phận quan trọng kia xuống.

Nhưng mà trong quá trình giải quyết một trong ba vấn đề khẩn cấp này.....

“A a a!!” Hoa Thanh Nguyệt cảm thấy thẹn đến muốn khóc, “Tha cho tôi đi, thật là kỳ quái, tôi không muốn làm đàn ông nữa!”

Ông trời quá quái!!

Có lẽ việc gấp đã giải quyết xong nên não bộ Hoa Thanh Nguyệt rối cuộc cũng hoàn toàn tỉnh táo.

Cô sững sốt và đột nhiên nhớ tới Diệp Nhượng.

Hồn của cô xuyên vào thân thể anh vậy chẳng phải Diệp Nhượng sẽ xuyên vào thân thể cô à?!!

Tổn thọ!! Tối qua mình mặc áo ngủ cũ, là cái bộ có con vịt nhỏ! Trời ơi ấu trĩ quá!

Má ơi! Mình không muốn sống nữa!

Ngực của mình! Ngực của mình!!

Từ từ, nếu mình muốn đi WC thì làm sao giờ?!

Hoa Thanh Nguyệt gấp gáp như cứu hoả mà cầm di động của Diệp Nhượng lên.

May mà di động của anh không có mật khẩu.

“Diệp Nhượng, Diệp Nhượng.....” Tìm được một nửa Hoa Thanh Nguyệt mới vỗ đầu, “Tìm bản thân chứ!”

Hoa Thanh Nguyệt..... Mẹ ơi, sao lại không có? Chẳng lẽ đây không phải di động của Diệp Nhượng à?

Hoa Thanh Nguyệt đơn giản bấm số thì thấy màn hình xuất hiện hai chữ: Tiểu Hoa.

Hoa Thanh Nguyệt bị cái tên anh đặt cho mình dọa cho đần ra, mặt không khác gì con chó Shiba.

“Đây là cái tên gọi quê mùa nào vậy!”

À, mà nếu cẩn thận nghĩ lại thì Diệp Nhượng quả thực thích gọi cô là tiểu thư, Tiểu Nguyệt, nhưng chưa bao giờ giáp mặt gọi cô là Tiểu Hoa.

Không biết đây lại là sở thích sến súa gì đây?

Nghĩ đến đây Hoa Thanh Nguyệt bỗng nhiên muốn biết Diệp Nhượng lấy tên gì cho anh của cô vì thế cô rời khỏi giao diện và nhập số của Hoa Tê Vân.

Giao diện b ắn ra mấy chữ: Anh cô ấy.

Lời ít mà ý nhiều, đúng phong cách Diệp Nhượng.

Hoa Thanh Nguyệt dùng giọng nói của anh mà cười bản thân anh: “Ha ha ha ha ha, mẹ ời, Diệp Nhượng, anh quá đáng yêu!”

Rốt cuộc điện thoại cũng thông, bên kia bốc máy ngay lập tức.

Điện thoại của Hoa Thanh Nguyệt có mật khẩu nên Diệp Nhượng không dùng được, anh đành phải cầm nó chờ cô chủ động gọi.

(Hãy đọc thử truyện Ngôi sao rực rỡ của trang runghophach) Hiện tại anh rất chật vật, đầu tóc rối bù đứng ở ngã tư chờ đèn xanh đèn đỏ.

Người qua đường đều dùng bộ dạng kinh hãi để nhìn anh.

Quá trình anh ra cửa cũng rất chật vật, bởi vì anh không biết buộc đuôi ngựa, không biết tết tóc.

Thay quần áo thì càng tệ hơn, anh nỗ lực 10 phút cũng không thể gài xong áo lót.

Cuối cùng anh đành phải mặc một cái áo tay dài bên ngoài và cố nhin cảm giác nội y lỏng lẻo.

Sau đó anh mặc một cái váy ngắn, lại lục tung và tìm được một cái áo khoác da rồi khoác lên người.

Hy vọng thông qua mấy thứ này anh có thể ép chặt áo lót vào người.

Diệp Nhượng thay quần áo xong là ra khỏi phòng ngủ.

Trong toàn bộ quá trình ra tới cửa Hoa Tô Vân, Đại Vu và tộc trưởng đều vây xem.

Diệp Nhược vốn định chạy nhanh nhưng anh không mặc được giày, cuối cùng còn mệt đến mặt nghẹn đỏ, thở hồng hộc.

Rốt cuộc anh cũng đi được xong đôi bốt và thất thểu nhưng kiên cường ra khỏi nhà.

Hoa Tô Vân gọi anh lại: “A Nguyệt?”

Diệp Nhược: “..... Vâng, vâng.”

Là tôi.

Hoa Tô Vân: “A..... gọi anh xem nào, để anh biết em không làm sao.”

Anh chàng con một Diệp Nhược cất giọng kỳ quái gọi: “..... Anh.”

Hoa Tô Vân quay đầu: “A ba, Nguyệt Đoàn Tử làm sao vậy?”

Đại Vu yên lặng nhìn con gái mình vào mùa thu mà mặc váy với giày bó, áo khoác da tay dài kéo khóa tận cổ, cả người bọc kín mít.

“..... A Nguyệt, cẩn thận cảm lạnh.” Sau một lúc trầm mặc Đại Vu nói như thế.

“.....” Diệp Nhược gật gật đầu và dịch từng bước ra ngoài sau đó đi xuống lầu.

Đại Vu: “Trăm phần trăm là.....”

“Tiểu Diệp.” Vu Nhàn nháy mắt.

Sau khi Hoa Thanh Nguyệt gọi điện thoại tới Diệp Nhược thật sự muốn khóc.

Anh bước nhanh và trốn vào tiệm cà phê Thâm Hạng rồi phát ra tiếng kêu từ phế phủ với Hoa Thanh Nguyệt: “Mau tới cứu anh!!!”

Hoa Thanh Nguyệt trấn an anh: “Được rồi, bình tĩnh đã.

Anh nói cho em xem anh mặc cái gì!”

“Cái này có quan trọng không?!”

“Cực kỳ quan trọng!” Hoa Thanh Nguyệt vừa nghiêng đầu kẹp lấy điện thoại vừa lấy từ tủ quần áo của Diệp Nhượng một bộ để phối với nhau.

“Đều lấy từ tủ quần áo của em thì còn có thể là cái gì.....” Diệp Nhượng hạ giọng, đỏ mặt và cảm thấy thẹn nói, “Khụ..... Nhưng nội y thì.....”

“Không cài được hả?”

“Đúng vậy, mau tới giúp anh.” Diệp Nhượng nói.

Hoa Thanh Nguyệt: “Mật mã là 5918, bỏ phần chỉnh ảnh đi rồi chụp một bức ảnh gửi qua đây cho em.”

Diệp Nhượng: “..... Em mau tới đây đi, đừng lãng phí tới gian nữa.

Em tới là thấy được còn gì.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Chắc nửa tiếng nữa em mới tới, em phải là áo sơ mi đã.”

Cô cầm lấy máy cạo râu tự động và bắt đầu cạo.

Nghe được tiếng động ấy Diệp Nhượng dờ ra: “??? Em đang làm gì thế?”

“Cạo râu.”

Diệp Nhượng đỡ trán.

“Tiểu thư..... sao cái gì em cũng biết thế?”

“Em vẫn luôn muốn thử một lần.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Anh mau chụp ảnh gửi qua đây đi!”

Diệp Nhượng cực kỳ không thoải mái kẹp áo ngực nói: “Em không cảm thấy như vậy có chút đáng khinh sao? Anh chưa từng yêu cầu em gửi ảnh tự chụp.”

“Ờ, thì cái gì chả có lần đầu tiên, mau tới đây người đẹp, để anh nhìn một cái.” Hoa Thanh Nguyệt lập tức đùa giỡn bản thân.

Qua một lát Diệp Nhượng gửi ảnh tới.

Hoa Thanh Nguyệt mặc áo sơmi, vốn đang muốn là lại cái quần kết quả cô cầm lấy di động nhìn thấy ảnh thì lập tức bốc hỏa.

Con mẹ nó, còn là quần cái rắm ấy!!!

“Diệp Nhượng!!!” Hoa Thanh Nguyệt rống to, “Anh đúng là nhân tài!! Sao anh có thể lục được đám dưa vẹo táo nứt hình thù kỳ quái này trong tủ của em mà tròng lên người thế hả? Anh dũng cảm nhỉ?! Anh còn dám vác cái bộ dạng này tới tiệm của em ngồi hả?? Anh không biết buộc tóc nhưng đến chải đầu cũng không biết à?! Anh rửa mặt chưa? Hôm nay em có phỏng vấn đó!! Là phóng viên người Ý đó!! Em sẽ lên bìa tạp chí quốc tế đó!!”

Diệp Nhượng ôm đầu ngồi xồm dưới quầy bar như nữ quỷ: “Anh sai rồi! Vì thế em tới mau cứu anh đi! Bây giờ anh muốn đi WC, nhanh nghĩ cách!”

Hoa Thanh Nguyệt rống giận: “Trước khi em tới anh nhịn cho em! Treo biển đóng cửa! Không được gặp ai!”

Đúng lúc ấy cửa quán cà phê Thâm Hạng mở ra: “Hoa lão sư có đây không?”

Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt đồng thời hét thảm: “Xong rồi!”

Hoa Thanh Nguyệt thấy tim thắt lại, cô chỉ muốn mắng chửi người.

Cô nhanh chóng ngắt điện thoại, cầm quần, vừa mặc vừa chạy.

Chạy được nửa đường Hoa Thanh Nguyệt cúi đầu nhìn thế là đầu lại túa mồ hôi.

Xong rồi, cô cũng xong rồi.

Cô vừa mặc quần vừa chạy ra ngoài, trong lúc vội vàng cô vẫn cầm lưng quần và quên luôn phải mang theo thắt lưng!

Hiện tại chỉ cần cô buông lỏng tay là ngày mai ảnh chụp của Diệp Nhượng sẽ lên trang nhất với tiêu đề: “Vì sao tinh anh trong giới nghiên cứu khoa học lại cở qu@n ở nơi công cộng?”

Diệp Nhượng ở trong chung cư đơn vị phân cho nên trên dưới lầu đều là đồng nghiệp của anh ở viện nghiên cứu.

Như thế nghĩa là lúc ra vào sẽ dễ đụng phải nhau.

Một nữ đồng nghiệp vừa khéo đi qua: “Này, kỹ sư Diệp đi đâu thế?”

Hoa Thanh Nguyệt lúi cúi kéo quần và cất bước chạy: “À, à, xin chào.”

Nữ đồng nghiệp: “???”

Là cô hoa mắt sao? Sao cô lại có cảm giác Diệp Nhượng đang xách quần chạy nhỉ?

-----oOo-----

Chương 29: 29: Đùa Bỡn Chính Mình!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt xách quần vọt vào Thâm Hạng và hét to: “Diệp Nhượng!!”

“Sadako” Diệp Nhượng thò đầu ra từ bên dưới quầy bar: “Hoa Thanh Nguyệt!!”

“Diệp Nhượng!” Đại lão gia Hoa Thanh Nguyệt vừa xách quần vừa gọi anh lần nữa, cực kỳ giống lưu manh.

Diệp Nhượng cũng phối hợp với cô.

Kỳ thật anh đang vui vẻ, bởi vì sau khi Hoa Thanh Nguyệt tới chắc anh cũng có thể làm một người “Phụ nữ” có thể diện một chút.

“Hoa Thanh Nguyệt!”

Diệp Nhượng chạy tới muốn cho Hoa Thanh Nguyệt một cái ôm.

Hoa Thanh Nguyệt: “Đợi đã!”

Cô xách quần và vòng quanh người anh một vòng, đặc biệt là phía sau lưng.

Sau khi đánh giá xong cô mới nói: “Hóa ra trong mắt người khác em có bộ dạng này..... ừ, cảm giác cũng không tệ lắm.”

Diệp Nhượng: “Đừng dùng mắt anh và lộ ra biểu tình lưu manh đó nữa.”

Anh càng nói thế thì Hoa Thanh Nguyệt càng muốn đùa giỡn anh.

Cô vươn tay làm cái chuyện từ trước tới giờ đều muốn làm.

Cô nắm lấy cằm Diệp Nhượng, tuy nhìn từ mặt thị giác thì đây chính là cằm của cô.

“Cô em, đang giận à?” Hoa Thanh Nguyệt dùng giọng của Diệp Nhượng để nói một câu khốn nạn như vậy đó.

Diệp Nhượng đờ ra, biểu tình cực kỳ giống con cáo Tây Tạng mang theo cảm giác thoát khỏi hồng trần thế tục, sống không còn gì luyến tiếc.

Hoa Thanh Nguyệt: “Oa, anh còn không thềm phản ứng sao? Lúc tổng tài bá đạo nói thế anh hẳn là phải tỏ ra thẹn thùng chứ.”

Diệp Nhượng chỉ chỉ quần của cô: “Em mặc cái gì đây? Em nhìn xem, thắt lưng đâu? Sao em không bỏ tay ra?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Hê, bây giờ em mà bỏ tay ra thì ngày mai anh lên TV ngay đó.

“Nhà nghiên cứu khoa học nổi danh cời qu@n đùa giỡn bà chủ quán cà phê.....”

Tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng Hoa Thanh Nguyệt vẫn tìm một sợi dây thừng làm dây lưng quần.

Sau khi đôi tay được giải phóng cô đẩy Diệp Nhượng vào phòng vệ sinh của tiệm.

Diệp Nhượng: “Nói chuyện chính đi, chúng ta tạm thời bỏ qua nguyên nhân của việc này, em nói hôm nay em có phỏng vấn với tạp chí quốc tế à?”

“Uh, phải phỏng vấn.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Hôm nay sẽ làm một phần phỏng vấn trước, tuần sau em làm triển lãm ảnh sẽ phỏng vấn nốt.”

Diệp Nhượng: “..... Tuần sau là lúc nào?”

Sao anh lại không biết?

Hoa Thanh Nguyệt rửa mặt rồi lau mặt cho anh sau đó lấy mỹ phẩm trong một đồng chai lọ xoa lên mặt anh.

Diệp Nhượng trốn trốn tránh tránh, hiển nhiên không quen.

“Đây là cái gì? Sao nhiều thế? Em tự trang điểm cho anh à?”

“Không, hiện tại mới chỉ ở bước chăm sóc da thôi.” Hoa Thanh Nguyệt hỏi, “Khách vừa rồi đi đâu rồi?”

“Anh nói là anh không thoải mái nên đuổi người đi rồi.” Diệp Nhượng nói, “Hôm nay là thứ bảy nên anh ta cũng biết em không buôn bán và chỉ muốn tới hỏi thăm em chuyện vẽ tranh.

Đứa nhỏ nhà anh ta muốn học vẽ tranh.....”

“À.” Hoa Thanh Nguyệt lấy ra một cái váy bằng lụa trắng, là cái loại mặc vào mùa hè và không có tay ấy.

“Mau cởi qu@n áo, để em xem anh mặc nội y gì.” Hoa Thanh Nguyệt nói.

Diệp Nhượng bỗng nhiên ôm lấy ngực, mắt trợn trừng mà đỏ mặt lấp bắp: “Em đừng có dùng khuôn mặt của anh để nói một câu như đúng rồi thế..... Như vậy là không lịch thiệp.”

“.....” Hoa Thanh Nguyệt chống nạnh, “Anh là đại tiểu thư à? Sao còn ngượng ngùng xoắn xuýt thế hả? Buổi sáng lúc mặc nội y anh đã xem hết rồi mà em có nói gì đâu, anh rụt rè cái rắm ấy? Làm điều thừa.”

Diệp Nhượng: “..... Đó là bất đắc dĩ, ba mẹ và anh em đều ở đó, anh phải thoát khỏi nơi nguy hiểm ấy trước mới tìm được em chứ.”

“Từ lúc anh ăn mặc như con điên thế này là ba mẹ em đã nhận ra rồi.

Dù em có điên cũng sẽ không mặc như kẻ điên để ra ngoài.....”
Hoa Thanh Nguyệt cúi đầu nhìn đôi giày cao gót Diệp Nhượng đi trên chân, “Em cũng phục anh quá thể.

Anh đi cái đôi này tới đây bằng cách nào thế? Đừng nói là anh ưỡn ẹo tới đây nhé!”

Diệp Nhượng thay đổi cách nói uyển chuyển hơn: “Nàng tiên cá đi thế nào thì anh đi như thế.”

À, từng bước như đi trên núi đao ấy à!

A, anh còn biết cách nói chuyện hài hước và “Nói có sách, mách có chứng” cơ đấy!

Hoa Thanh Nguyệt ngửa đầu ha ha cười.

Diệp Nhượng nhìn cô và thấy bộ dạng bản thân cười âm trầm như thế thực xa lạ.

Phải, rõ ràng trước mắt là gương mặt anh đã quá quen thuộc trong hơn 20 năm qua nhưng sau khi thay đổi tâm thế thì nó lại không giống như cũ nữa.

Hiện tại anh thậm chí có thể nhìn thấy bóng dáng Hoa Thanh Nguyệt từ gương mặt của chính mình.

Thật sự thần kỳ.

Quả nhiên bề ngoài của con người là dựa vào linh hồn mà tồn tại.

Linh hồn của Hoa Thanh Nguyệt khiến thể xác của anh linh động hơn hẳn.

Còn anh..... Diệp Nhượng vẫn mặt nhìn về phía bản thân trong gương, tuy vẫn là mặt của Hoa Thanh Nguyệt nhưng lại cứng nhắc âm trầm, nghiêm túc không thú vị, cực kỳ giống chủ nhiệm giáo dục.

Là anh phá hỏng khuôn mặt cô.

Mà anh cũng phát hiện ra kỳ thật anh không phải chỉ thích gương mặt của cô bởi vì “Hoa Thanh Nguyệt” anh nhìn thấy trong gương không đủ để anh chấn động.

Hoa Thanh Nguyệt duỗi tay cởi cái áo da anh đang khoác trên người ra.

Diệp Nhượng: “Em đừng dùng bộ dạng của anh đi làm những việc này.....”

Hoa Thanh Nguyệt “Phanh” một tiếng và làm động tác dồn anh vào tường một cách tiêu chuẩn sau đó hếch cằm: “Thú vị lắm, không muốn cởi hả? Vậy đừng trách em dùng sức mạnh.”

“Không thích hợp, không thích hợp.” Diệp Nhượng ngoan ngoãn cởi áo trên ra, vừa cởi vừa lải nhải như ông già, “Em quá không thích hợp.

Hơn nữa nếu em đã dùng thân thể của anh thì phải bảo vệ tôn nghiêm và nhân cách cho anh, không thể biến anh thành lưu manh được.....”

“Vậy cầu xin anh đừng biến em thành đồ điên nữa.” Hoa Thanh Nguyệt nhe răng trợn mắt nhìn an cởi cái áo dài tay màu đỏ tươi ra và nói, “Cái áo này không phải mặc như thế.”

“Mấy giờ bắt đầu phỏng vấn thế?”

“Trước cơm trưa.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Bọn họ sẽ tới tiệm phỏng vấn, sau khi kết thúc cùng nhau ăn cơm trưa luôn.”

Diệp Nhượng cởi xong rồi.

Anh để vai trần ngồi trên nắp bồn cầu và ngửa đầu vô cùng đáng thương nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt.

Cô lấy đồng nội y anh vừa cởi ra.

“Mẹ ơi..... Em quá bội phục anh.” Hoa Thanh Nguyệt phần uất, “Anh lôi mấy cái này ra từ đâu thế? Nội y em hay mặc là mấy bộ vừa mở tủ ra đã thấy, sao anh phải đào cái này ra làm gì? Đây là đồ em mua mấy năm trước, hiện tại khẳng định không vừa nữa rồi.....”

Diệp Nhượng nhắm mắt lại.

Bộ dạng “chính mình” lôi nội y ra từ đồng quần áo và cầm trong tay nhéo nhéo thật quá kinh khủng.

Một người đàn ông đứng đắn như anh hoàn toàn không tiếp thu được.

“Làm sao bây giờ?” Hoa Thanh Nguyệt xoa xoa cằm tự hỏi.

Xoa xoa xoa xoa thế là nghiện luôn.

“Aizzz, xoa cằm anh đúng là rất có cảm xúc.”

Diệp Nhượng vẫn nhắm chặt mắt, lòng mệt mỏi nói: “Làm chuyện chính đi.”

Hoa Thanh Nguyệt nhớ ra trong tiệm có một hộp miếng dán ngực thế là cô nói: “Cứ mặc thế đi, ít ra so với bây giờ còn đỡ hơn.”

Diệp Nhượng: “Cái gì?”

Sau đó anh thấy Hoa Thanh Nguyệt cầm hai thứ gì đó cực kỳ “Kinh khủng” đi tới.

Cái thứ kia có màu da, hai mảnh, còn tách ra nữa! Nó như cái vỏ sò, liếc mắt là biết cái gì nhưng anh không hiểu, cái này dùng thế nào?

Diệp Nhượng: “Từ từ, em giải thích cho anh trước xem cái thứ này là cái gì?”

Hoa Thanh Nguyệt nhéo nhéo hai cái “Vỏ sò” mềm mại kia và cười hê hê: “Dán ngực.”

Diệp Nhượng: “..... Dính ở trên người sao?”

Hoa Thanh Nguyệt lắc đầu và huýt sáo nói: “Cũng không phải, nhưng nguyên lý thì không khác lắm.”

Cô ngồi xổm xuống dùng sức đập cái thứ kia lên ngực anh.

Diệp Nhượng: “A? Nó không rơi sao?”

Thật thần kỳ, đồ của phụ nữ thật sự thần kỳ.

Hoa Thanh Nguyệt như làm ma thuật mà dán tấm dán ngực cho anh, còn chỉnh sửa cho ra dáng ra hình.

Sau đó, hai người đều đỏ mặt.

Qua một lát xấu hổ Diệp Nhượng nhẹ nhàng nở nụ cười: “Thanh Nguyệt, đều thế này rồi mà chúng ta không kết hôn thì trời đất cũng không tha.”

Hoa Thanh Nguyệt xoa cái mũi thẳng tắp và nhượng ngừng nói: “Để tránh xấu hổ em vẫn không dám nghĩ nhiều

Hiện tại ngấm lại coi như bọn họ thấy hết thân thể đối phương rồi, chả còn bí mật gì nữa.

Hoa Thanh Nguyệt giúp anh mặc váy thế là Diệp Nhượng cảm thán: “Phụ nữ thật không dễ dàng.”

Hoa Thanh Nguyệt lại lấy túi trang điểm ra rồi lấy ghế ngồi trước mặt và kéo anh lại gần.

“Oa..... cảm giác này đúng là kỳ quái!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Lần đầu tiên em dùng góc độ này để trang điểm cho bản thân đó.”

Diệp Nhượng: “Anh cũng thế, trải nghiệm nhìn thấy mặt mình ẩn hiện ngay trước mắt quả thực đời này anh sẽ khó mà quên, thực kỳ quái.....”

“Đừng nói chuyện nữa, mau nhắm mắt lại.” Hoa Thanh Nguyệt dậm phấn nền.

Diệp Nhượng cau mày: “Đây lại là cái gì thế? Trên mặt bôi nhiều thứ thế làm gì?”

“Câm miệng.” Hoa Thanh Nguyệt cúi, “Đừng nói chuyện.”

Không cho anh nói là không có khả năng.

Diệp Nhượng không ngừng miệng một lúc nào, anh lại nhai ghét bỏ đủ thứ trên đời trong lúc Hoa Thanh Nguyệt trang điểm.

Xong hết rồi cô lui ra phía sau vài bước và vừa lòng nói: “Quả nhiên tốt hơn so với tự soi gương trang điểm nhiều.

Mình thật là đẹp!”

Diệp Nhượng bĩu môi.

“Được rồi, hiện tại em đưa cho anh ba điều kiện.” Hoa Thanh Nguyệt vừa chải đầu cho anh vừa nói, “Không được dụi mắt, không được liếm môi, không cho chạm vào mặt.....”

Diệp Nhượng: “Anh có cảm giác mặt mình bị bắt cóc.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh không đi được giày cao gót nên chỗ này em có đôi dép lê..... Tuy không quá thích hợp cho mùa này nhưng cũng chẳng còn cách nào, chúng ta phải cố gắng không để xảy ra vấn đề.”

“Ừ.”

Hoa Thanh Nguyệt tạo kiểu tóc cho bản thân và vừa lòng nói: “Tuy lời này em đã nói nhiều nhưng em vẫn muốn nhấn mạnh thêm một lần nữa.....”

Diệp Nhượng và cô cùng đồng thanh: “Em quá đẹp!”

“Ha ha ha ha..... Sao anh biết em muốn nói câu này?” Hoa Thanh Nguyệt hỏi.

Diệp Nhượng cười mà không nói.

Trang điểm xong Hoa Thanh Nguyệt đưa đôi xăng đan đế bệt cho anh, lúc anh xỏ chân vào bỗng nhiên hỏi: “Có giống lọ lem không?”

Hoa Thanh Nguyệt cười đến ôm bụng: “Ai u, Diệp Nhượng, em phát hiện ra..... sâu trong lòng anh có một góc là cô công chúa nhỏ còn chờ khai quật nhé!”

Hoa Thanh Nguyệt kéo anh đi soi gương.

Sau khi nhìn thấy “Hoa Thanh Nguyệt” trong gương anh chấn động, mãi mới hoàn hồn.

“Tiểu thư, có phải rất đẹp không?” Hoa Thanh Nguyệt học giọng điệu của Diệp Nhượng mà hỏi.

Diệp Nhượng ngây ra một lúc lâu mới cười nói: “Người trong gương này đủ để anh lại yêu em thêm lần nữa...”

“Như anh bây giờ gọi là tự luyến đó.” Hoa Thanh Nguyệt thu thập mọi thứ và cúi đầu nhìn ngón chân của anh.

“A..... Tối hôm qua chỉ sơn mỗi một chân.” Cô nói, “Như vậy đi, anh ngồi lên ghế vẽ ở bên kia, để em sơn nốt bên còn lại cho.”

Diệp Nhượng chậm rãi đi ra ngoài, váy trắng phiêu dật.

Sau đó anh đột ngột ngừng lại và cong eo, hai tay che ngực.

“Thanh Nguyệt!”

“Ừ?”

“Ngực hình như..... hờ.” Anh nói.

“.....” Hoa Thanh Nguyệt bất đắc dĩ nói, “Không tới mức ấy chứ? Đừng có tự mình dọa mình, anh chỉ là không quen thôi.”

Cô nói xong thì vỗ tai một chút.

Diệp Nhượng thấy thế nên hỏi: “Em đang làm gì thế?”

Động tác này rõ ràng chỉ có con gái mới hay làm.

Cô theo thói quen muốn vén tóc ra sau tai nhưng hiện tại cô dùng thân thể của anh làm động tác ấy nên nhìn thế nào cũng thấy sao sao ấy.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Quen rồi, em quên mất là hiện tại mình tóc ngắn.

Nhưng tóc ngắn quả thực nhẹ nhàng, đầu em nhẹ hơn nhiều!”

Diệp Nhượng nhếch miệng cười, Hoa Thanh Nguyệt thấy thế thì lập tức hú hét: “Oa, Diệp Nhượng, nụ cười này của anh..... ở trên mặt em quả thực mang theo khí chất nữ vương!”

Anh trời sinh đã là cái loại ấy, vừa cười đã lộ rõ cao ngạo và khinh miệt, khí chất vương giả ấy hoàn toàn không thể che giấu.

Diệp Nhượng: “Anh chả làm gì cả.”

“Em biết.” Hoa Thanh Nguyệt ngiên quá rồi, “Nhưng em muốn cầu anh lại cười như thế một lần nữa nhé.”

Diệp Nhượng hừ một tiếng và ngồi xuống cái ghế vế sau đó vươn một bàn chân khỏi tà váy lụa màu trắng.

Mẹ ơi, cực kỳ giống nữ vương từ trên cao nhìn xuống chờ tôi tở hôn chân mình.

Hoa Thanh Nguyệt không nhin được nữa rồi: “Về sau đổi lại em cũng nhất định phải làm thế này mới được!!!”

Quá ngầu!

Lúc này phóng viên và phiên dịch tới sớm, vừa vào cửa đã thấy
— —

Trên ghế cao là Hoa lão sư một thân váy dài màu trắng không tay, cầm hếch cao liếc xuống chúng sinh bên dưới.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Mà bên cạnh là một anh chàng bộ dạng đứng đắn, đẹp trai ngời ngời đang nửa quỳ bên cạnh ôm lấy một bàn chân cô và nghiêm túc giúp cô sơn móng chân như đang phục vụ nữ vương.

Phóng viên người Ý ngây hết cả người.

“A! Nữ thần! Quá đẹp, quá đẹp!”

Anh ta cũng muốn quỳ xuống hôn chân cô nàng kia.

Phiên dịch giơ ngón tay cái lên: “Hoa lão sư, hôm nay cô đúng là ngầu chết đi được!!”

Sau đó anh ta thấy anh chàng mặc sơ mi trắng kia ngẩng đầu mang vẻ mặt tươi cười nói: “Làm gì có, ... mọi người ngồi đi.”

Còn Hoa lão sư thì đột nhiên lên tiếng: “Khụ, em đừng nói nữa, có phải đang nói với em đâu.”

Anh chàng áo sơ mi trắng: “..... Mẹ ơi em quên mất, thực xin lỗi thực xin lỗi, vậy nhờ cả vào anh đó, Hoa..... lão sư.”

“Hoa Thanh Nguyệt” ngồi trên ghế cao quay đầu cong môi nở nụ cười anh khí hào sảng nói: “Mọi người ngồi đi, chờ tôi một lát, Diệp..... Diệp Nhượng, đi chuẩn bị cà phê đi.”

“Tuân lệnh!” Anh chàng áo sơ mi trắng lập tức nhận lệnh và chân chó mà chạy tới phòng bếp phía sau.

Để lại một “Hoa Thanh Nguyệt” tè ngắt.

Trong lòng Diệp Nhượng gào thét: “Tiếp theo nói cái gì? Có nên chờ Hoa Thanh Nguyệt trở về dẫn lời vào đề không? Thôi, im lặng là vàng.”

Mà đám phóng viên, biên dịch và quay phim thấy thế thì đều kích động đến suýt té xỉu.

A! Mau xem!!

Nữ thần đang ban phát sự quyến rũ kìa! Móa ời, đúng là thiên thần!!

-----oOo-----

Chương 30: 30: Diệp Nhượng Xán Lạn Và A Nguyệt Đoàn Tử Lạnh Như Băng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Phòng vấn đều có kịch bản trước.

Diệp Nhượng không biết.

Phiên dịch cũng bị bộ dạng ch@n chó hiện tại của Hoa Thanh Nguyệt lây nhiễm nên cực kỳ nịnh nọt đưa kịch bản cho Diệp Nhượng bằng hai tay.

Diệp Nhượng đón lấy và sửng sốt một lúc sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt.

Hoa Thanh Nguyệt vội vàng chạy tới nói: “Mấy vấn đề này anh cứ theo tình huống ngày thường mà trả lời là được.”

Diệp Nhượng: “..... Có thể chứ?”

“Có phải khó khăn gì đâu, linh cảm là do mảnh đất này cho em, sáng tác nghệ thuật chính là dựa vào thiên phú và tài hoa, còn lại đều dựa vào tạo hóa.”

Phiên dịch: “Vị tiên sinh này là?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Tôi là người đại diện của Hoa lão sư, tôi là..... Diệp Nhượng.”

Phiên dịch: “A..... Xin chào, lúc trước liên hệ với Hoa lão sư đều là cô ấy trực tiếp nghe máy nên tôi tưởng cô ấy không có người đại diện.”

“Ha ha ha ha, phải có chứ!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Tôi, ấy, tôi nói là Hoa lão sư định kết thúc triển lãm cá nhân năm nay xong sẽ lập

phòng làm việc nên đương nhiên phải có trợ lý và người đại diện.”

Diệp Nhượng cứ thế ngồi tại chỗ không nói câu nào.

Sau đó anh thấy phóng viên người Ý kia nhìn mình.

Đàn ông là hiểu đàn ông nhất.

Anh hiểu rõ ánh mắt lửa cháy hừng hực này có ý gì vì thế, Diệp Nhượng trừng mắt nhìn anh ta như cảnh cáo.

Ai biết cái anh chàng phóng viên kia càng thêm vui vẻ, thiếu chút nữa đã khua tay múa chân.

Xem ra cái tên phóng viên người Ý này là đồ hâm.

Kế tiếp là một vở kịch lớn.

Nó chính là bài kiểm tra khả năng đọc kịch bản của Diệp Nhượng.

Camera bắt đầu ghi thì phóng viên cũng bắt đầu hỏi.

“Linh cảm của cô tới từ đâu thế?”

Diệp Nhượng: “Trong lòng.”

Hoa Thanh Nguyệt đứng sau camera uống cà phê suýt thì phun hết cả cà phê ra như trong phim.

Phiên dịch: “Hoa lão sư..... cụ thể hơn chút đi, nói dài một chút ấy.”

“Quê hương, cuộc sống, mộng tưởng.” Diệp Nhượng mặt không biểu tình nói, “Trái tim tôi.”

Phóng viên người Ý không nhịn được nói: “Đôi mắt cô giống mắt nữ thần Athena vậy, nó lấp lánh ánh sáng tri thức

Diệp Nhượng: “Cảm ơn.”

Phiên dịch: “?”

Hoa lão sư, chẳng lẽ cô hiểu tiếng Ý sao?? Thế tôi còn phiên dịch cái rắm ấy!

Phóng viên tiếp tục hỏi: Theo cô thì cái gì là quan trọng nhất với một người làm công tác nghệ thuật?

Diệp Nhượng trả lời: “Thiên phú, trí tuệ và nhiệt tình.”

Anh nói xong lại nhìn về phía phiên dịch còn chưa kịp dịch cho mình nghe.

Phiên dịch: “Hoa lão sư?”

Diệp Nhượng: “..... À, quên mất.”

Quên mất chỗ này còn có phiên dịch.

Anh giải thích: “Tôi có thể nghe hiểu một chút, không có gì phải kinh ngạc.”

Hoa Thanh Nguyệt đứng sau camera lập tức dựng ngón cái tán thưởng sau đó lại nhanh chóng dựng ngón giữa.

Diệp Nhượng, anh dám đào hố cho em nhảy thế hả!

Hoa Thanh Nguyệt: “Hoa lão sư, để phiên dịch làm việc đi, người ta chuyên nghiệp hơn đó.”

Diệp Nhượng: “Được.”

Bộ dạng lạnh băng này của anh cùng với vẻ lời ít mà ý nhiều khiến phóng viên điên đảo thần hồn.

“Cô là nữ thần!”

Phiên dịch giải thích: “Anh ấy khen cô có khí phách trang nghiêm, hào quang tỏa sáng tự nhiên.”

Diệp Nhưorget đánh giá: “Anh quả là phiên dịch chuyên nghiệp.”

“Nói tới cảm thụ của cô khi sáng tác 《cửu sắc lai nhất》 đi!”
Phóng viên lại đặt câu hỏi.

Diệp Nhưorget: “Cửu sắc lai nhất?”

Hoa Thanh Nguyệt hơi giơ bản thảo của mình lên cho anh xem.

Diệp Nhưorget: “Hóa ra là bức này..... Thật đẹp, mặc kệ xem bao nhiêu lần vẫn thấy đẹp.”

Hoa Thanh Nguyệt che miệng lặng lẽ vỗ đùi cười.

Xem bộ dạng hai anh em nhà này khi cười to giống nhau y đúc.

“Đúng vậy.” Phiên dịch cũng gật đầu, “Mỗi lần tôi xem cũng đều cảm khái, màu sắc ấy rất cuộc là làm thế nào để tạo ra.....”

“Tôi cũng không cố tình nghĩ ngợi.” Diệp Nhưorget bỗng nhiên hơi hơi cúi người và nghiêm túc nói, “Tôi nghĩ đây là một kiểu đối thoại với chính tác phẩm của mình.

Mọi người đã xem quá trình cô ấy..... quá trình tôi vẽ tranh chưa? (Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Là một kiểu đắm chìm, liên mạch lại lưu loát..... mọi thứ đều trôi chảy, giống như thầy cúng nhảy múa, dùng vũ đạo cùng kết nối với trời cao.....”

“Chẳng trách mọi người đều gọi cô là vu nữ.” Phiên dịch không nhìn được gật đầu, “Thật sự quá đẹp.

Mỗi tuần tôi đều xem lại những video về quá trình vẽ tranh cô đăng lên mạng rồi dựa vào nét bút của cô tôi có thể sắp xếp lại cảm xúc của mình.

Đúng rồi, những video đó của cô hiện tại rất được hoan nghênh ở nước ngoài.”

“Tôi biết.” Diệp Nhược muốn nói tôi biết cô ấy được hoan nghênh thế nào.

Mỗi đêm nhớ tới Hoa Thanh Nguyệt anh sẽ mở các video cô vẽ tranh.

Ánh mắt anh chậm rãi theo những màu sắc hiện ra từ tay cô sau đó tình tĩnh rơi vào giấc ngủ.

Nhưng anh đột nhiên nhớ ra mình không thể khen, nếu không sẽ thành khoe khoang.

Và Hoa Thanh Nguyệt không phải người thích khoe khoang, cô cực kỳ khiêm tốn, mang đầy hơi thở nhân gian bình dị.

Cô chưa bao giờ có bộ dạng cao cao tại thượng của “một nghệ thuật gia” được xã hội tung hô.

Đúng rồi, không thể quá cao ngạo được.

Vì thế Diệp Nhược thay đổi phương thức trao đổi.

Để tỏ lòng thân cận anh chuẩn bị tâm lý sau đó nhìn về phía máy quay và khẽ cười.

Đó là nụ cười rất nhanh, như phù dung sớm nở tối tàn, giống gió thổi qua là mất nhưng nụ cười ấy vẫn bị phóng viên nhìn thấy.

Anh chàng phóng viên kia muốn ngất xỉu.

Anh ta còn tưởng mình vừa thấy được nữ thần phương đông, là người thật ấy.

Mà trong lúc phóng viên đang dồn dập khen Diệp Nhược và phiên dịch đang điên cuồng trau chuốt từ ngữ để dịch lại thì Hoa

Thanh Nguyệt thực sự đang cầm khay cà phê và nhanh chóng xoa cầm.

“À..... Đây chắc là yêu tinh rồi!” Hoa Thanh Nguyệt búng tay một cái sau đó cô trốn sau camera và vui sướng nhảy một điệu chúc phúc của Thương tộc.

Điệu múa này rất thoát tục đặc biệt là khi dùng thân xác của Diệp Nhượng để nhảy..... Cô có cảm giác kỳ diệu, giống như một con dê đang đứng thẳng vặn cổ vặn mông trái phải ba vòng.

Diệp Nhượng thấy thế thì mặt lạnh như tượng thần Athena.

Phòng vấn kết thúc là tới phần ăn cơm trưa.

Lúc đi vào nhà hàng Diệp Nhượng nhỏ giọng nói với Hoa Thanh Nguyệt: “Anh phải đi WC thế nào, anh nhịn đã lâu, hiện tại..... không nhịn được nữa.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Không được, anh không thể vào WC nữ.”

Ba giây yên lặng.

“Không, anh cũng không thể vào WC nam.”

Diệp Nhượng: Ý em là anh phải nhịn nữa à?

Hoa Thanh Nguyệt: “Một bữa cơm mất một tiếng rưỡi, em cảm thấy nếu anh lại nhịn nữa sẽ có hại cho thân thể.”

Anh hỏi xem có nhà vệ sinh riêng cho nhân viên không, là không gian độc lập ấy.”

Ha ha, hai đứa nghĩ hay nhỉ!

Ông trời cười lạnh một tiếng.

WC nữ quá nhiều người nên nói gì Diệp Nhượng cũng không vào đó.

“Người lịch thiệp không thể làm chuyện như thế!”

Dù đang mang thân con gái nhưng anh cũng không thể chiếm ‘món hời’ này được.

Vì thế cuối cùng vẫn là Hoa Thanh Nguyệt thò đầu vào WC nam thấy không có người mới vẩy tay để anh vào đó.

“Nhanh chóng giải quyết, em canh cửa cho anh, có thể kéo dài hai phút!”

Diệp Nhượng nhìn chăm chăm bồn cầu cho nam.

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh định làm gì?! Thành thật dùng bệ xí cho em!”

Hai phút sau Diệp Nhượng khóc không ra nước mắt: “Anh..... Không được.”

“Đàn ông đừng có nói không được!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Nhắm mắt lại cho em rồi giải quyết nhanh đi!”

Lại qua hai phút, Diệp Nhượng rớt cuộc cộ tới cộ lui đi ra.

Vẻ mặt của anh chính là vẻ linh hồn đã hôi phi yên diệt.

Anh đứng dựa vào cửa nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt với ánh mắt tràn đầy mệt mỏi.

Hoa Thanh Nguyệt nhanh tay nhanh chân túm lấy anh và nói: “Không được dùng thân thể của em làm ra tư thế bất nhã như thế, đứng cho đàng hoàng.”

Sau đó Hoa Thanh Nguyệt nói: “Đến lượt em.”

Diệp Nhượng trợn tròn mắt, chỉ thấy Hoa Thanh Nguyệt tháo thắt lưng, mắt nhắm lại, mặt đỏ bừng mà vừa huýt sáo vừa giải quyết.

Giờ khắc này não Diệp Nhượng đã tiến hóa lùi thành người vượn, khủng long hay cỏ dại gì đó, sau đó lùi về thời khai thiên lập địa, “Bằng — —” một tiếng, vũ trụ không hề nổ tình nổ mạnh một tiếng.

Anh ôm mặt ngồi xổm trên sàn nhà lặng lẽ gào thét.

Ông trời ơi, đây đúng là đùa bốn chúng ta mà!!

Hoa Thanh Nguyệt kéo anh đứng lên rửa tay và phát hiện vừa kéo một cái anh đã nhẹ nhàng đứng lên.

Hoa Thanh Nguyệt: “Oa!! Anh khỏe quá!”

Diệp Nhượng: “Loại cảm giác vừa mới bị túm đã bị lòi theo thế này.....”

Thực không an toàn.

Con gái quả nhiên.....

Mắt Hoa Thanh Nguyệt sáng rực lên.

Cô đơn giản bế Diệp Nhượng lên sau đó đi tới bồn rửa tay.

Trong gương Diệp Nhượng vui vẻ ôm Hoa Thanh Nguyệt lúc này đang ngáy ra.

“Hóa ra là cảm giác này.....” Hoa Thanh Nguyệt líu lưởi, “Thế nào? Bế kiểu công chúa này có khiến anh có thêm chút tâm tình thiếu nữ nào không?”

Diệp Nhượng: “Anh không có cái thứ đó.”

Qua một lát Diệp Nhượng ôm cổ cô và mở miệng nói: “Bỏ anh xuống, ngực anh bị đè khó chịu quá.....”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... A, được, được!”

Hai người giải quyết xong vấn đề gấp gáp nhất thì mặt mũi lại quay trở lại vẻ giả vờ lúc nãy sau đó hiên ngang đi vào phòng riêng.

Có chiêu đãi thì đương nhiên là có rượu.

Không ngờ tên phóng viên người Ý và anh chàng phiên dịch giỏi khen người kia lại cũng giỏi uống.

Hơn nữa hai người bạn họ cùng nhân viên quay phim đều là nam, chỉ có mỗi Hoa Thanh Nguyệt là nữ.

Diệp Nhượng ngồi ở ghế chủ vị với gương mặt lạnh như băng sương, cả người tản ra khí thế “Xin miễn rượu, kính rượu cũng không thềm uống,” thật đáng sợ.

Phiên dịch đã từng hợp tác với Hoa Thanh Nguyệt trước đó nên anh ta hiểu Hoa Thanh Nguyệt không uống rượu.

Vì thế anh ta thật nhiệt tình hỗ trợ cản rượu, sau đó túm chặt lấy “người đại diện mới” và nói một câu rất đàn ông: “Anh uống thay Hoa lão sư đi.”

Vừa mới dứt lời Diệp Nhượng lập tức trừng mắt uy hiếp Hoa Thanh Nguyệt.

Em cũng không được uống!

Hoa Thanh Nguyệt khoác tấm da của Diệp Nhượng thế là bỗng nhiên cảm thấy mình chẳng có gì phải sợ nữa: “Được, vậy tới một ly đi!”

Diệp Nhượng: “Không được!”

Hoa Thanh Nguyệt nâng ly rượu lên nói: “Đàn ông làm gì có chuyện không được.”

Phiên dịch vở vai Hoa Thanh Nguyệt và khen: “Được! Nói rất đúng!”

Diệp Nhượng: “.....”

Một bữa cơm này cả chủ cả khách đều giữ thể diện nên cũng không uống quá kinh.

Tổng cộng Hoa Thanh Nguyệt chỉ uống có nửa ly rượu vang đỏ.

Ai biết vừa tiễn phóng viên đi cô đã dựa vào người Diệp Nhượng khiến anh lảo đảo vài bước.

Đàn ông..... xương to, nặng quá – Diệp Nhượng nghĩ thế.

“Say à?”

“Không nhìn rõ nhưng ý thức còn tạm.” Mỹ nhân Hoa Thanh Nguyệt đỡ trán.

Động tác này lại do thân thể Diệp Nhượng làm ra đúng là mang theo phong vị khác thường.

“Đêm nay tới nhà anh đi.” Diệp Nhượng nói.

“À.....” Hoa Thanh Nguyệt cười cười, “Được, tới nhà anh, phải thảo luận một chút xem vì sao lại bị đổi..... thân thể.”

Cánh tay cô đặt trên vai Diệp Nhượng và nhéo nhéo bả vai của mình: “Cảm xúc thật tốt, ... thật hâm mộ anh, có thể cảm nhận được cảm giác tốt đẹp khi ôm chặt lấy một cô gái.”

Diệp Nhượng cười một cái.

Hai người chậm rãi đi về chung cư.

Diệp Nhượng lấy chìa khóa từ trong áo sơ mi mà Hoa Thanh Nguyệt đang mặc.

Nữ đồng nghiệp sáng nay đụng phải Hoa Thanh Nguyệt lúc này cũng vừa khéo mới mua đồ ăn trở về.

“A, kỹ sư Diệp đã về rồi à?”

Hoa Thanh Nguyệt nghe thấy thế thì quay đầu nhìn cô gái kia.

Sau đó cô cười xán lạn với đối phương: “Đúng, tôi đã về, cô mới mua đồ ăn về à?”

Cô dùng gương mặt của Diệp Nhượng mà cười thế là lực sát thương lập tức tăng lên mười phần.

Lúc làm việc Diệp Nhượng sẽ không cười với người ta như thế.

Lúc này anh thật giống ánh mặt trời, tươi đẹp lại ấm áp.

Hoa Thanh Nguyệt còn nâng cánh tay lên vẫy vẫy: “Hẹn gặp lại!”

Vẫn là tươi cười xán lạn như cũ, ánh mắt kia như những vụn vàng lấp lánh, lộng lẫy.

Vèo một tiếng, giống như có cái gì đó đánh trúng nữ đồng nghiệp, cô nàng ôm ngực, tim đập thật nhanh.

Sau đó cô chuyển ánh mắt qua cô gái mà “Diệp Nhượng” đang ôm.

Cô nàng kia mặt lạnh như băng, chả có biểu tình gì, giống như chủ tịch nước đang đi thị sát công tác.

Đối phương lễ phép gật đầu một cái và dứt khoát nói: “Vâng, tôi đã về, hẹn gặp lại.”

Nữ đồng sự lập tức tỉnh táo lại.

Sao, sao thế này?!

Sao lại thấy ngẫu thế nhỉ!

-----oOo-----

Chương 31: 31: Nụ Hồn Thứ Hàng Ngàn Hàng Vạn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng mời Hoa Thanh Nguyệt vào cửa sau đó vội vàng rót nước pha trà cho cô.

Chẳng qua lúc này anh mang bộ dạng của cô nên thoát nhìn thật giống nữ chủ nhân.

Hoa Thanh Nguyệt tùy tiện ngồi trên sofa và yên tâm thoải mái bùng cốc nước sau đó hoàn toàn không rụt rè nói: “Không cần bận rộn thế, anh ngồi xuống đi, chúng ta từ từ nói xem tại sao lại thế này.”

Diệp Nhượng căng mặt ngồi xuống sau đó lại đứng lên nói: “Để anh thay quần áo trước đã.”

Ngực anh bị cái miếng dán kia o ép nên thật sự khó thở.

Trên người anh còn mặc váy, dáng ngồi hơi không chú ý là sẽ hở hết.

Diệp Nhượng thò tay vào trong áo gỡ miếng dán ngực xuống sau đó vui vẻ thở hắt ra.

Anh lấy quần lót và áo phông từ ngăn tủ ra và mặc vào sau đó quay về phòng khách rồi nghiêm trang nói: “Anh phát hiện ra phụ nữ chịu quá nhiều trói buộc.”

Hoa Thanh Nguyệt không nhịn được gật đầu.

Diệp Nhượng: “Chỉ nguyên quần áo là có thể bắt cóc anh rồi.”

Hoa Thanh Nguyệt tiếp tục gật đầu.

Qua một khoảng xấu hổ trầm mặc anh thẳng thắn: “Được rồi, kỳ thực em biết anh muốn nói gì.”

Hoa Thanh Nguyệt lại nghịch ngợm hỏi: “Hử? Thế à, nhưng em đâu biết anh muốn nói gì.”

Dùng mặt của Diệp Nhượng nói loại lời này thật giống như đang đùa giỡn bản thân mình, lại như đùa bỡn chính bản thân anh, một tên trúng hai đích, quá vui!

Diệp Nhượng quay mặt đi, lỗ tai đỏ hồng nói: “Ý anh là chúng ta nhớ lại một chút xem trước khi trao đổi linh hồn hai chúng ta đã làm những gì.

Cứ thế nghĩ thì chỉ có.....”

“Chỉ có cái gì?” Hoa Thanh Nguyệt tiếp tục nghịch ngợm.

Vì thế Diệp Nhượng tạm ngừng một chút và chuyển đề tài: “Anh phát hiện tính cách người nhà em đều giống nhau, mua mồi, đưa mồi, em và anh trai cùng cha mẹ em giống nhau y đúc.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Thế à? Không rõ ràng thế chứ?”

Lúc cô nói lời này trên mặt còn cười cợt.

Rõ ràng, cực kỳ rõ ràng.

Diệp Nhượng cúi đầu cười một chút rồi mang theo chút bất đắc dĩ nói: “Ban đầu em cho anh cảm giác mỹ nhân như hoa cách một đám mây.....”

“Đó là vì em không thân thiết với anh.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Hơn nữa khi đó em cũng không biết rõ anh thích cô gái thế nào.

Em chỉ có thể lấy bất biến ứng vạn biến, rụt rè chút sẽ an toàn hơn..... Nhưng sau khi anh bắt đầu tiến vào thế giới động vật loạn cào cào thì em lại cảm thấy nếu tiếp tục giả vờ sẽ rất không thú vị.

Hơn nữa anh cũng biết em chính là Nguyệt Đoàn Tử trọc đầu kia.....”

Diệp Nhượng cười nói: “Đúng thế..... Hóa ra em chẳng thay đổi gì cả.

Cây đậu giá cùng anh chơi đùa mười năm trước cũng mang tính cách hoạt bát hồn nhiên như thế, vừa thông minh lại ngây ngô.....”

Hoa Thanh Nguyệt trầm giọng: “Này.”

Diệp Nhượng: “Ừ?”

Anh nói sai cái gì sao?

Anh nhớ lại một lượt..... Hình như anh chẳng nói bậy gì! Em thông minh và ngây ngô, hoạt bát hồn nhiên, đây không phải đang khen cô sao?

Hoa Thanh Nguyệt nâng tay lên và chỉ vào anh bây giờ: “Người anh em, mau cúi đầu.”

Diệp Nhượng cúi đầu.

Hoa Thanh Nguyệt: “Thấy ngọn núi ở trước mặt không?”

Diệp Nhượng ngây ra rồi cuối cùng cũng hiểu cô nói cái gì: “Em nói là ngực hả?”

Hoa Thanh Nguyệt buông cốc nước và quỳ ở bên người Diệp Nhượng sau đó vươn tay ôm à không, ôm ngực của cô chứ không phải Diệp Nhượng sau đó trợn mắt nhìn anh mắg: “Thấy chưa! Anh nhìn tụi nó mà còn không biết xấu hổ gọi em là đậu giá hả?!”

Diệp Nhượng: “.....”

Em chỉ cần nói em không vui cái xưng hô này là được mà!

Diệp Nhượng: “Hoa Thanh Nguyệt, chúng ta thương lượng một chút nhé.”

Anh ngồi ngay ngắn như nữ vương, tay ôm lấy mặt của mình và nói lời thắm thía: “Đời này anh chưa từng có hành động không lịch thiệp như thế bao giờ.

Anh chưa từng khinh nhờn ngực một cô gái nào vì thế.....”

Hoa Thanh Nguyệt dùng thân thể của anh và không những chạm vào ngực mà còn nhéo nhéo: “Sao, em chạm vào ngực mình cơ mà! Anh có ý kiến gì? Có ý kiến cũng vô dụng, em chạm vào thân thể của chính mình thì chỉ có em mới có quyền xử lý em.”

Hoa Thanh Nguyệt tiếp tục nhéo nhéo.

Diệp Nhượng như bị cô điểm huyết mà ngậy ra tại chỗ, thật sự biến thành pho tượng một người phụ nữ.

Không, quá đáng khinh.

Thế này quá đáng khinh.

Từ góc nhìn của người thứ ba thì anh mời Hoa Thanh Nguyệt đến nhà mình.

Trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ sau đó anh mang theo gương mặt tươi cười vươn tay sờ..... à đùa bỡn Hoa Thanh Nguyệt, lại còn rất đúng lý hợp tình!

Diệp Nhượng túm lấy tay cô và lắc đầu nói: “Phải tuân thủ pháp luật, hiện tại thân thể em thuộc về anh, anh phải đảm bảo em được..... an toàn.”

Dừng một chút anh lại bổ sung: “Đảm bảo em không bị lưu manh quấy rầy.....”

Hoa Thanh Nguyệt lại không thềm để ý: “A..... Hóa ra sờ ngực là cảm giác thế này, chính mình sờ mình..... Cảm giác..... Rất kỳ quái.”

Diệp Nhượng: “Em có nghe không đó?”

Hoa Thanh Nguyệt đột nhiên như con ong mật bị bẻ cánh, nhanh chóng rút móng vuốt về, cả người dờ ra.

Diệp Nhượng quá hiểu phản ứng này vì thế anh mệt mỏi đỡ trán hỏi: “Khó..... khó chịu hả?”

Hoa Thanh Nguyệt chậm rãi cúi đầu nhìn về phía bộ phận nào đó.

Diệp Nhượng: “..... Khụ, là thế đó, anh đã bảo em đừng có đụng vào anh..... à, đừng có đụng vào ngực em.

Hiện tại em đang ở trong thân thể của anh, của đàn ông.....”

Anh gian nan nói: “..... bản năng ấy là nguyên thủy.”

Hoa Thanh Nguyệt hung hăng í ới một lát rồi nhú mày ghét bỏ: “Thế này cũng quá nguyên thủy còn gì??”

Diệp Nhượng lại đỏ mặt quay đầu đi, tay vuốt cổ nhỏ giọng nói: “Bởi vì anh..... thích em.”

Thế nên rất phiền toái.

Việc trao đổi linh hồn quá phiền toái.

“Cái thứ này.....” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Không nối liền với đầu óc của các anh à? Sao nó không hạ xuống?!”

Diệp Nhượng: “Anh lảng đi chỗ khác để em..... bình tĩnh lại.”

Hoa Thanh Nguyệt tiếp tục hỏi: “Đừng đi, anh mau nói đi, phải bao lâu nó mới bình tĩnh lại?”

Diệp Nhượng đánh chết cũng không chịu nói: “Đừng hỏi, đừng hỏi.....”

Tới rồi, tới rồi, thế này trông anh cực giống con gái nhà lành.

Hơn nữa tình cảnh này thoát nhìn chính là một anh chàng có phản ứng, đuổi theo một cô gái đang đỏ mặt chạy vòng quanh, quả thực..... quá lưu manh!

Trước cơn tối rớt cuộc Hoa Thanh Nguyệt cũng giải quyết được vấn đề xấu hổ.

Cô ghé vào trên bàn vẽ tranh, người anh em cũng đã hạ nhiệt độ.

Đây là chủ ý Diệp Nhượng nghĩ ra.

Hoa Thanh Nguyệt tập trung toàn bộ tâm tư vào việc sáng tác thì đương nhiên cũng sẽ không nghĩ tới ngực nữa.

Nhưng thực hiện không phải chuyện dễ dàng như thế.

Trong quá trình vẽ tranh cô nhiều lần dừng lại và ngẩng đầu xem Diệp Nhượng.

Vừa thấy đồi núi của mình cùng bộ dạng chị đại kiêu ngạo của anh là cô lại nghĩ tới cảm xúc vừa rồi.

Ngay sau đó cô sẽ: “Oa..... đúng là mở mang tầm mắt.

Đàn ông đúng là quá có khả năng, anh có từng nghĩ rằng lúc Chúa sáng thế sáng tạo ra đàn ông phải mất kiên nhẫn thế nào mới tạo ra phế phẩm cỡ này.

Đàn ông nhất định chính là sản phẩm lỗi.....”

Diệp Nhượng: “Em vẽ tranh đi, đột nhiên á ố cái gì thế! Em nói nguyên nhân cho rõ ràng nhé, tự bản thân anh đâu có thế, là em phá hoại hình tượng của anh ấy!”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Em có nghĩ ngại gì đâu! Chính là bởi vì em không nghĩ gì mà nó vẫn có phản ứng nên em mới nói đàn ông.....”

Diệp Nhượng bảo vệ chính mình: “Nhưng anh thật sự không như thế!! Nhất định là do em nên nó mới sinh động vậy đó!”

Hoa Thanh Nguyệt thề sống chết bảo vệ linh hồn của mình: “Không có khả năng! Em chỉ nghĩ tới ngực thôi! Chỉ có mỗi thế thôi!”

Diệp Nhượng gào lên: “Mẹ ơi..... anh sắp điên mất rồi.

Phải mau nghĩ cách để chúng ta đổi về đi!”

“.....”

Hai người bỗng nhiên đều an tĩnh lại.

Hoa Thanh Nguyệt: “Aizzz, lúc buổi chiều..... kế hoạch của chúng ta còn không phải là tìm phương pháp đổi lại à?”

Sao đột nhiên bọn họ lại chạy khỏi đề tài chính xa như thế?

Sau khi hồi tưởng lại Hoa Thanh Nguyệt nhanh chóng ném bút, ném nôi: “Là anh! Anh cứ nói tới anh trai em làm gì!”

“Anh nhắc tới anh trai em lúc nào! Anh bảo là tính cách cả nhà em cơ mà!”

“Dù sao cũng chính là anh đổi đề tài!”

“Thế còn không phải..... là do em cứ đòi sờ à.....”

“Ai bảo anh gọi em là đậu giá trước!” Hoa Thanh Nguyệt vỗ bộ ngực cứng như đá của mình hiện tại, “Em đậu giá chỗ nào?!”

“Thì trước kia em quả thật..... Trước kia em giống con trai mà anh cũng đâu có ý khinh nhờn em đâu.....”

Diệp Nhượng nói xong lại vỗ vỗ đầu: “Lại bị em mang chạy khỏi vấn đề chính rồi.

Mau bàn cách đi.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh muốn nói nguyên nhân là do hôn à?”

Mặt Diệp Nhượng lại đỏ lên còn Hoa Thanh Nguyệt thì đột nhiên cúi đầu nhìn về phía bộ phận nào đó và một mội nói: “Diệp Nhượng, em phục người anh em của anh quá.”

Cô vừa mới nhắc tới hôn, rồi nghĩ tới nụ hôn mềm mại ngày hôm qua là nó lại thế rồi!

Lại còn thẳng đứng???

Nếu nói nó không có liên hệ với não thì không đúng vì chỉ cần suy nghĩ hơi lệch lạc chút là nó lập tức phấn chấn.

Nhưng nếu nói nó có liên hệ với não thì cũng không phải vì hiện tại rõ ràng cô cực kỳ bình tĩnh thế mà nó vẫn hưng phấn như cũ.

Hoa Thanh Nguyệt ngẩng đầu âm trầm nhìn Diệp Nhượng.

Diệp Nhượng trốn tránh.

Qua một lát anh mới ghé vào tường, lộ nửa khuôn mặt hoa và nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, anh cảm thấy là do hôn.

(Truyện này của trang runghophach.com) Anh hôn em rồi về nhà, rửa mặt đi ngủ, sáng hôm sau tỉnh lại đã bị đổi linh hồn rồi.”

Hoa Thanh Nguyệt vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình và nói: “Tới đây, mau tới đây đi Diệp tiểu thư, đừng trốn, em có gì đáng sợ đâu, anh mau tới đây ngồi đi!”

“Em bình tĩnh một chút.....” Diệp Nhượng nói, “Anh cảm thấy em sinh động hơn bản thân anh nhiều, hơi dọa người.”

Diệp Nhượng bản Hoa Thanh Nguyệt cực kỳ không lịch thiệp, cực kỳ..... Ừ..... trẻ tuổi, cường tráng, tình cảm mãnh liệt tỏa ra bốn phía.

Hoa Thanh Nguyệt: “Nhưng anh không tới gần thì làm sao nghiệm chứng được phỏng đoán của chúng ta?”

“Anh dám cam đoan nhất định là do hôn.” Diệp Nhượng nói, “Tiếp xúc thân thể duy nhất của chúng ta chính là nụ hôn kia.”

Hoa Thanh Nguyệt xoa xoa cái cằm lún phún râu và nhíu mày nói: “Lời này sao nghe có vẻ đáng thương vậy?”

Theo đuổi hơn nửa năm mà chỉ mới đứng gần hôn có một lần.

Sau đó linh hồn đã bị tráo đổi.

Haizzz, vận cứt chó gì thế này.

Diệp Nhượng chậm rãi đi tới đứng bên cạnh Hoa Thanh Nguyệt.

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh ngồi xuống đi!”

“Bây giờ không được.” Diệp Nhượng hiểu lầm ý cô và nói: “Tối hôm qua chúng ta hôn nhau lúc 9 giờ sau đó 10 giờ đi ngủ.”

Hoa Thanh Nguyệt: “??”

Anh còn nhớ thời gian sao??

Diệp Nhượng: “Để đề phòng trời cao lại đào hố hai chúng ta nên anh quyết định tuân thủ nghiêm khắc thời gian của ngày hôm qua.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Được, 9 giờ anh gọi em.”

Tới chín giờ tối Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt nhìn nhau không nói gì.

Hoa Thanh Nguyệt: “Ưu..... ưu tiên phái nữ.”

Diệp Nhượng thở sâu sau đó chống tay lên cằm và thò lại gần hôn Hoa Thanh Nguyệt.

Cảm giác này.....

Rất kỳ quái.

Có cảm giác tự mình hôn mình.

Có cảm giác mờ lung như linh hồn chạm nhau.

Còn có..... cảm giác kỳ quái, khác, mới lạ, và chân thật.

Hôn xong tách ra.

Diệp Nhượng xoa môi một lúc vẫn không thể nói ra lời.

Hoa Thanh Nguyệt cũng mang vẻ mặt chấn động nói: “Thật, thật mềm.....”

Cảm xúc so với hôn Diệp Nhượng tối qua thật sự khác.

Hơi thở của đàn ông và của phụ nữ cùng với cảm nhận là hoàn toàn không giống nhau.

Diệp Nhượng: “..... Chờ anh sửa sang lại chút đã.”

Anh còn chưa nói xong đã bị Hoa Thanh Nguyệt ôm vào trong lòng mà hung hăng hôn một cái.

Diệp Nhượng: “!!”

Tiểu thư, em làm phản à! Không thể thế này được!!

-----oOo-----

Chương 32: Chương 32

Tải ebook: dtv-ebook.com

Theo đúng kế hoạch, 9 giờ hôn.

Nhưng trong quá trình đó xảy ra chút việc ngoài ý muốn.

Diệp Nhượng dùng hết toàn lực mới đẩy được Hoa Thanh Nguyệt ra sau đó anh vùng tay dững cảm lau miệng và chỉ vào cô mà mắg: “Em thế này là phá hỏng quy tắc thí nghiệm!”

Cô nàng nào đó chiếm thân thể của Diệp Nhượng mà còn hưng phấn hơn bình thường, đã thế sức lực lại kinh người.

Trước kia Diệp Nhượng không cảm thấy nhưng hiện tại trao đổi thân thể rồi anh mới phát hiện sau khi bị đàn ông nắm lấy tay thì khó mà thoát được.

Thân thể Hoa Thanh Nguyệt không phải kiểu nhỏ xinh ôm một cái là gọn trong lòng mà cô cao gầy, nhưng dù thế cũng không dễ đẩy một người đàn ông ra.

Diệp Nhượng nhìn gương mặt thuộc về chính mình thì cực kỳ ghét bỏ quay mặt đi: “Không được..... anh không thể chấp nhận đây là bản thân mình.”

Hoa Thanh Nguyệt méo miệng nói: “Em có thể có một yêu cầu nho nhỏ không.”

Diệp Nhượng: “Em nói đi.”

“Thì..... về sau anh đừng đối xử với em như vừa rồi nhé.”

Diệp Nhượng: “Chính em nghe xem, em còn biết xấu hổ không?”

Anh đứng dậy chỉ vào cô nàng đang chiếm lấy thân thể mình mà mắng: “Anh không ngờ trao đổi thân thể rồi anh lại phải bảo vệ thân thể của em để nó không bị chính em xâm phạm...”

Hoa Thanh Nguyệt vội xua tay: “Đừng, cái từ xâm phạm này quá đáng sợ!”

Diệp Nhưorget: “Hoa Thanh Nguyệt, đi ra đứng úp mặt vào gương một tiếng đi!”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Vì sao?!”

“Nhìn mặt anh mà bĩnh tĩnh lại!”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Diệp Nhưorget: “Còn nữa, không được xúc động!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Đại ca! Là thân thể của anh xúc động đấy chứ có phải em đâu!”

Diệp Nhưorget: “Không phải ở bề ngoài mà trong lòng ấy!”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Thôi được rồi.”

Nhìn Diệp Nhưorget hoạt bát trong gương thế là Hoa Thanh Nguyệt cũng dần dần cảm thấy mình “Đáng khinh”.

Diệp Nhưorget không phải người như thế, lúc trước cô rung động với anh không phải vì anh khác những người đàn ông khác sao? Thoạt nhìn anh khá bác học lại chín chắn.

Hoặc nói đúng hơn thì cô thích bộ dạng lạnh lùng của anh khi ấy.

Giống như anh đang thành kính ngưỡng mộ một vị thần ấy.

Chẳng qua thứ anh thành kính ngưỡng mộ chính là sự nghiệp khoa học nên phần lạnh lùng kia càng thêm quyến rũ và đáng tin cậy.

Hoa Thanh Nguyệt ôm mặt, thần sắc uể oải.

Mà hiện tại cô lại phá hỏng hình tượng của anh, cái này đúng là hoàn toàn phá nát khí chất của Diệp Nhượng.

Hoa Thanh Nguyệt nghiêm túc phản tỉnh.

Cô không thể chỉ vì mình đang dùng thân thể đàn ông mà kéo thấp giá trị đạo đức xuống được.

Diệp Nhượng không phải đám đàn ông làm vậy, anh cực kỳ chú ý tới những chi tiết này.

Theo đuổi cô nửa năm với nhiệt tình trước sau như một nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy không tự nhiên.

Thậm chí sau nhiều chuyện như thế hai người mới hôn nhẹ một cái.

Hoa Thanh Nguyệt không chỉ phản tỉnh mà còn tìm được bí quyết ở chung với Diệp Nhượng.

Cô phải thể hiện tình yêu rõ ràng hơn một chút, truyền cho anh tín hiệu để anh có thể yên tâm đưa ra lời mời.

Nếu không với trình độ giữ lễ tiết của Diệp Nhượng thì chỉ sợ qua nửa năm nữa bọn họ mới có thể xác định mối quan hệ thân mật mật.

Hoa Thanh Nguyệt cực kỳ vui vẻ mà “tự xét lại”.

Diệp Nhượng cũng căn đúng thời gian mà gọi cô đi ngủ.

Phân đoạn khiến người ta hưng phấn nhất đã tới rồi!

Hai mắt Hoa Thanh Nguyệt lóe sáng, vẻ mặt mê ly mà mỉm cười đi vào phòng ngủ.

Nhà Diệp Nhượng chỉ có một cái giường, sô pha ở phòng khách là ghế đơn.

Nói cách khác thì ý cô là đêm nay bọn họ sẽ phải cùng chung chăn gối!

Lúc trước hai người cũng từng ngủ chung giường nhưng lúc ấy Diệp Nhượng không phải búp bê thì là động vật, làm gì có k1ch thích giữa người với người thế này?!

Hai chân Hoa Thanh Nguyệt lằng lằng đi vào phòng ngủ lại bị động tác của Diệp Nhượng dọa dờ người.

Diệp Nhượng đang trải chăn ở một góc xó xỉnh và nói: “Đêm nay em nằm trên giường đi, anh ngủ dưới đất.”

Hoa Thanh Nguyệt lấp bắp nhìn anh thật lâu mới xoa xoa cằm nói: “Vì sao thế? Anh mà ngủ dưới đất thì tủi thân quá..... cứng lắm đó.”

Hoa Thanh Nguyệt vồ vồ sần nhà.

Diệp Nhượng nói: “Cũng đâu thể để con gái ngủ trên đất.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Nhưng hiện tại anh chính là con gái cơ mà!”

Diệp Nhượng: “Anh là nam, cái này em biết.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Nhưng hiện tại anh mang thân thể nữ mà!”

Lại còn là thân thể em đó! Anh để em ngủ dưới sàn à?

Tuy cô không nói nhưng mặt lại tự động xụ xuống, thần kỳ truyền những lời này cho anh.

Diệp Nhượng hoang mang.

Phải, nếu anh ngủ trên mặt đất thì hình ảnh kia chẳng phải là anh chàng to con nằm trên giường còn cô gái nhỏ xinh thì nằm cuộn trên

mặt đất à?

Nhưng nếu để Hoa Thanh Nguyệt ngủ trên mặt đất thì tuy thị giác không sai có điều linh hồn nhỏ bé của anh lại..... Nghĩ tới cảnh cô gái thực thụ lại phải tủi thân nằm dưới sàn thế thì anh nằm trên giường làm sao mà ngủ được!

Vấn đề này đúng là khó khăn không nhỏ!

Diệp Nhượng sừng sốt.

Hoa Thanh Nguyệt bỏ chăn đệm lên giường và nói: “Chúng ta ngủ trên giường thôi.

Chúng ta là người hiện đại mà lại học người cổ đại phân giường thì quả là không thú vị.

Hơn nữa, hai ta đều là người văn minh.....”

Diệp Nhượng mê mang nhìn th@n dưới của Hoa Thanh Nguyệt ở trước mắt: “.....”

Ờ, người văn minh.

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh có ý gì? Tuy thân thể anh không chịu khống chế của não bộ nên sẽ hưng phấn loạn lên nhưng em có thể khống chế hành vi của mình!”

Diệp Nhượng lắc đầu và cực kỳ không tin tưởng nói: “Anh phải phụ trách an toàn cho thân thể của em.”

“Dông dài!” Hoa Thanh Nguyệt nhiều lần chịu vũ nhục nên dỗi nói, “Em há có thể thương tổn thân thể của mình! Vậy đi, nếu anh không tin, vạn nhất xảy ra vấn đề thì em tự chịu trách nhiệm với bản thân là được rồi chứ? Chuyện em làm khi chiếm dụng thân thể của anh chẳng liên quan gì tới anh, đã được chưa?!”

Diệp Nhượng lại vẫn lắc đầu như Đường Tăng: “Không ổn, nếu dùng thân thể của anh mà xảy ra chuyện thì anh khẳng định cũng phải gánh trách nhiệm.”

“Oa..... Anh nhiều lời vô nghĩa thật đó!” Hoa Thanh Nguyệt nhú mày nói, “Thế này cũng không được, thế kia cũng không được, rốt cuộc anh có muốn ngủ hay không?”

Diệp Nhượng: “Anh vẫn nên ngủ dưới đất thì hơn, phải duy trì khoảng cách an toàn với em.

Chủ yếu là xét tới hành vi lúc trước của em nên anh cảm thấy không thể tin tưởng em hoàn toàn được.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Em bái phục anh!”

Vì thế Diệp Nhượng ngủ ở trên mặt đất.

Thực cứng.

Diệp Nhượng trần trọc một lát đã thấy đau eo và lạnh.

Bản thân anh không phải chưa từng ngủ trên mặt đất.

Chỉ có thể nói thân thể con gái sợ lạnh hơn một chút, da thịt quả thực non mịn hơn bọn anh nhiều.

Diệp Nhượng ngồi dậy.

Mà Hoa Thanh Nguyệt nằm ở trên giường thì tặc lưỡi một cái rồi đột nhiên nhảy xuống giường lao về phía này.

Diệp Nhượng hoảng hốt: “Em muốn làm gì?!”

Hoa Thanh Nguyệt bế anh lên — — khụ, bế thân thể của mình lên và cúi đầu nói: “Lên giường ngủ ngay! Anh muốn em bị cảm lạnh thì em không để yên cho anh đâu!”

Diệp Nhượng giấỵ giụa một lát rồi từ bỏ.

Rồi, thôi thì trải nghiệm cảm giác được bế công chúa một lần xem sao.

Hoa Thanh Nguyệt ném Diệp Nhượng lên giường sau đó bản thân cũng nhảy lên và nằm xuống.

Diệp Nhượng cuốn chẵn, hào phóng nằm thẳng.

Hoa Thanh Nguyệt thì đắp một góc chẵn, cả người cuộn ở mép giường.

Quả nhiên, thân thể thay đổi nhưng linh hồn vẫn bị giới tính điều khiển mà hình thành thói quen khó mà thay đổi.

Diệp Nhượng nói: “Kỳ thật anh có từng nghĩ tới ngày này..... Anh và em nằm trên cùng một cái giường sau đó chỉ cần em nằm mơ anh đều biết hết.”

“Anh là ai mà đòi biết hết chứ.” Hoa Thanh Nguyệt bật cười nói.

“Thì đó chỉ là một loại cách nói thể hiện ước muốn được cùng em chung giường, cùng mộng thôi.”

“Thanh Nguyệt, em có thể..... đồng ý với anh một việc không?”

“Anh nói đi.”

“Sau khi chúng ta đổi thân thể, lại hôn một lần nhé, ở chỗ này ấy.”

Diệp Nhượng vỗ giường sau đó anh xoay người sang chỗ khác và đỏ mặt.

Chưa chờ con gái nhà người ta đồng ý anh đã đỏ mặt trước.

Hoa Thanh Nguyệt sừng sốt, trong lòng vừa cảm động đã thấy máu dồn tới chỗ nào đó, cảm giác hưng phấn quen thuộc lại tới.

Hoa Thanh Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Diệp Nhượng..... Nói thật, đàn ông các anh quá không đáng yêu.”

Cô vừa dứt lời đã dùng gối đầu che cột cờ đang ngẩng đầu.

Diệp Nhượng vốn không biết cô có ý gì, vừa quay đầu đã xù lông: “Sao lại nữa rồi?!!!”

Anh điên mất.

Hoa Thanh Nguyệt: “Còn không phải thân thể anh quá sung, nghĩ tới cái gì cũng vui vẻ thế này hả?!”

Diệp Nhượng: “Thả anh xuống giường, anh muốn ngủ dưới đất!”

Sắc ma, nhất định là sắc ma!

Thân thể của anh đâu có như vậy, nhất định là do linh hồn!

Mà Hoa Thanh Nguyệt cũng tố cáo: “Khẳng định là do thân thể này, làm gì có linh hồn nhà ai nhộn nhạo cả ngày thế này!”

Lặng yên một lát, Diệp Nhượng lại nói: “Thanh Nguyệt..... Lúc trước anh luôn cho rằng bản thân mình đã làm rất tốt, nhưng sau khi dùng thân thể của em anh mới...”

“Hả? Phát hiện con gái không phải cố ý mà thực sự có quá nhiều thứ phải chú ý hả?”

“Đúng vậy.” Diệp Nhượng nói, “Cảm giác của bọn em với thế giới bên ngoài hẳn cảm hơn đàn ông nhiều.

(Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Hơn nữa bọn họ còn dễ rơi vào bất an..... ví dụ như hiện tại.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Đúng không?!! Đa tạ anh đã thông cảm, thật không dễ dàng.”

“Thực xin lỗi, vẫn là anh lúc trước quá thô lỗ..... Có rất nhiều điều không nghĩ cho em.”

“Anh đã rất tốt rồi.” Hoa Thanh Nguyệt xoay người chống đầu nhìn Diệp Nhượng như hôn quân nhìn quý phi.

“Em chính là thích anh ở điểm này.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Anh có thể nói chuyện, có thể thấu hiểu, là người tốt có phẩm đức cao thượng.”

Diệp Nhượng hắt xì một cái.

Hoa Thanh Nguyệt: “Lạnh à? Đúng rồi..... Cảm giác với nhiệt độ của chúng ta cũng không giống nhau, hiện tại em cảm thấy rất nóng.”

Diệp Nhượng lặng yên liếc mắt nhìn cô một cái và nói: “Lòng yên tĩnh thì tự nhiên sẽ lạnh.”

Em không phải nóng mà là khô nóng.

Hoa Thanh Nguyệt đẩy hết chân cho Diệp Nhượng sau đó còn vươn cái tay dài ôm anh vào lòng hỏi: “Ấm chưa?”

“..... Nóng chết được.”

“Đúng không? Vẫn để em ôm anh đi!” Hoa Thanh Nguyệt nói xong là dùng cả tay cả chân cuốn lấy người Diệp Nhượng.

Thân thể đàn ông nhưng phương pháp cuốn lấy người khác là của phụ nữ.

Diệp Nhượng lớn như vậy rồi nhưng lần đầu tiên bị ôm ấp kín mít thế này thế là cả người anh nóng lên, máu cũng nóng.

Không lạnh, thật sự rất ấm áp.

“Ngủ ngon.” Diệp Nhượng nói.

Hoa Thanh Nguyệt thì cảm l3n đỉnh đầu anh và ừ một tiếng mơ màng.

Diệp Nhượng nhắm mắt lại và bất đắc dĩ cười.

Điều kiện thí nghiệm không hợp tiêu chuẩn, ngày mai đại khái là chưa biến được lại rồi.

Nhưng lấy cách thức này cùng nhau ở chung một ngày nữa cũng không tồi.

Quả nhiên sáng sớm hôm sau Diệp Nhượng tỉnh lại và sờ ngực.

“Ừ, thất bại.”

Thí nghiệm thất bại, anh vẫn ở trong thân thể Hoa Thanh Nguyệt.

Anh chống giường ngồi dậy phát hiện Hoa Thanh Nguyệt như con mèo yoga dán lấy mép giường, lấy tư thế có độ khó cao mà ngủ.

Thân thể cô treo trên giường, đầu gục xuống dưới ngủ không biết trời đất gì.

Diệp Nhượng đứng dậy và phải phí sức chín trâu hai hổ mới túm được cô lên.

“Nặng quá.....”

Thân thể của mình nặng thế này ư?!

Cuối cùng anh cũng biết mẹ anh mắng ba anh “Ngủ đến độ chết chìm” cũng không phải khoa trương mà là tả thực.

“Thanh Nguyệt, dậy, dậy ngay.” Anh vươn một đôi tay mảnh khảnh vỗ vỗ gương mặt của chính mình.

Hoa Thanh Nguyệt mở mắt.

Cô thấy mặt mình đang nhìn mình thế là kêu thảm một tiếng và che mặt lại.

“Xem ra vẫn chưa đổi về.....”

“Đúng vậy.”

“Như vậy, chuyện thứ nhất chúng ta cần làm là...” Hoa Thanh Nguyệt ngồi dậy nói, “Giải quyết vấn đề hình tượng của anh.”

Diệp Nhượng: “?”

Hoa Thanh Nguyệt cầm lấy di động của chính mình và gọi cho Hoa Tê Vân: “Anh, em là A Nguyệt Đoàn.....”

Bên kia lập tức ngắt điện thoại.

Hoa Thanh Nguyệt sững sốt.

Lặng im một lát cô cầm lấy di động của Diệp Nhượng gọi qua: “Này, anh của cô ấy!”

Hoa Tê Vân: “À, xin hỏi có chuyện gì thế?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Đừng giả vờ nữa! Anh khẳng định biết em là ai.....”

Hoa Tê Vân lại ngắt điện thoại.

Hoa Thanh Nguyệt cầm điện thoại, trên trán nổi gồ gân xanh.

“Anh gọi đi!” Hoa Thanh Nguyệt chỉ vào Diệp Nhượng.

Diệp Nhượng đành phải cầm lấy điện thoại gọi.

“Vâng, là tôi.” Diệp Nhượng dùng giọng của Hoa Thanh Nguyệt để chào hỏi Hoa Tê Vân.

Hoa Tô Vân mang theo giọng vui vẻ hỏi: “Ai thế? A Nguyệt Đoàn Tử à? Sao không gọi anh vậy?”

Hắn! Nhất! Định! Biết!

Diệp Nhượng: “Anh..... Anh.”

“Chuyện gì?”

Hoa Thanh Nguyệt ở một bên rống to: “Mang quần áo tới cho em!! Anh mà dám lấy quần áo lơ lửng ra lừa gạt thì em sẽ cùng anh một chọi một luôn! Lần này em tuyệt đối có thể đánh cho anh nằm thẳng cẳng!”

Hoa Tô Vân: “À, sợ quá!”

“Anh có nghe thấy không!” Hoa Thanh Nguyệt đoạt lấy điện thoại nói, “Anh khẳng định biết bọn em xảy ra chuyện gì.

Anh cũng nghe thấy rồi đó, anh mà còn dám ngắt điện thoại là em sẽ dùng sức mạnh của đàn ông đánh anh một trận!”

Hoa Tô Vân vui vẻ ngắt máy.

Mười phút sau anh vừa hát véo von vừa khiêng mấy bao quần áo lớn nhỏ ra khỏi nhà.

Đại Vu hỏi: “Đi đâu đó?”

Hoa Tô Vân cười tủm tỉm nói: “Đi đánh nhau với A Nguyệt Đoàn Tử giống hai người anh em.”

-----oOo-----

Chương 33: 33: À Uống Nhiều Nước Ấm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tới! Hoa Tô Vân khiêng hai bao tải tới!

Vào cửa rồi anh nhìn “Diệp Nhượng” với vẻ mặt chuẩn bị đánh nhau cùng “Hoa Thanh Nguyệt” với vẻ mặt không biểu tình thế là lại vỗ đùi cười ha ha.

“Thôi đừng cười khả ố thế nữa!” Hoa Thanh Nguyệt nói.

Hoa Tô Vân cũng mặc kệ, anh cảm thấy rất vui.

Vì thế anh giang hai tay muốn ôm “Hoa Thanh Nguyệt”.

“A Nguyệt Đoàn Tử, tới đây anh ôm cái nào!”

Diệp Nhượng vẫn mặt không biểu tình mà tránh cái ôm của anh và vòng ra sau Hoa Thanh Nguyệt.

Như vậy về mặt thị giác thì giống như Diệp Nhượng đang bảo vệ Hoa Thanh Nguyệt không cho cô bị anh ruột quấy rầy.

Hoa Tô Vân tiếp tục cười to.

Diệp Nhượng không nhịn được nói: “Anh trai em như thằng hâm ấy.”

Hoa Thanh Nguyệt cũng mắng anh trai xối đầu: “Đúng, anh ấy trông có vẻ không thông minh lắm nhưng trên thực tế.....”

Trên thực tế một người thường như cô không có tư cách đi đánh giá chỉ số thông minh của anh mình.

“Thiên tài đều có phần cổ quái.” Diệp Nhượng nói, “Về phương diện cuộc sống hàng ngày họ có rất nhiều điều cổ quái.”

Rốt cuộc Hoa Tê Vân cũng cười xong, anh chàng vừa lau khoe mắt vừa chỉ vào bao tải: “Anh mang toàn bộ quần áo trong ngăn thứ nhất từ tủ của em tới đây đó.”

“Đa tạ!” Hoa Thanh Nguyệt vui vẻ lục bao tải.

Hoa Tê Vân cảm thấy hứng thú mà nhìn “Diệp Nhượng” ngồi xổm bên bao tải vừa hát vừa chọn quần áo.

Còn anh chàng đang khoác bộ da của em gái anh thì vẫn đứng tại chỗ nhìn bao tải kia, mặt sững không còn gì luyến tiếc.

“Cảm giác làm phụ nữ thế nào?”

“Anh nhận ra từ lúc nào? Là lúc tôi ra khỏi cửa với bộ dạng kỳ quái à?”

“Đương nhiên không phải.” Hoa Tê Vân nói, “Từ lúc cậu không chải đầu chúng tôi đã nhìn ra rồi, chẳng qua chả thèm nói thôi.”

Diệp Nhượng: “.....”

Hoa Tê Vân lại nói: “Người của Thương tộc bất kể là nam hay nữ từ nhỏ đã có thể tết tóc.

Sau khi tình ngữ chuyện đầu tiên chúng tôi làm chính là buộc tóc cho tốt mới đi rửa mặt.”

Anh chỉ vào Diệp Nhượng: “Nhưng ngày đó tình dậy cậu lại để nguyên mái tóc rối nùi chạy tứ tán khắp nhà.

Thấy tôi và ba mẹ cậu cũng chẳng chào, A Nguyệt Đoàn Tử chân chính sẽ không bao giờ làm thế..... Dù con bé đầu bù tóc rối tình lại thì cũng phải chào chúng tôi một tiếng khi nhìn thấy chứ.”

Hoa Tô Vân vừa dứt lời đã yêu cầu Hoa Thanh Nguyệt làm mẫu ngay.

Hoa Thanh Nguyệt dùng thân thể Diệp Nhượng mà giả bộ làm một cô gái mới dậy vào buổi sáng sau đó ngọt ngào chào anh trai và ba mẹ.

“Còn nữa.....” Hoa Tô Vân nói, “Ba tôi luyện ngũ cảm chính là để có thể nhạy bén phát hiện ra tình huống bất thường..... Phán đoán của tôi và ông ấy đều giống nhau.

Đầu tiên chúng tôi đoán cậu không phải A Nguyệt Đoàn Tử, ngay sau đó xác định người ở trong thân xác con bé là cậu.

May mà trước đó chúng tôi đã gặp cậu rồi nên có chút quen thuộc, nếu không a ba sẽ không để cậu ra ngoài đâu.....”

Diệp Nhượng đã hiểu: “..... Cảm ơn.”

Hoa Tô Vân hỏi: “Vậy vấn đề là vì sao hai vị lại trao đổi linh hồn thế?”

Lời này vừa dứt Hoa Thanh Nguyệt đã quay đầu sửng sốt: “Anh cũng không biết à?”

“Không chỉ có anh, ba cũng không biết gì.” Hoa Tô Vân nhún vai nói.

Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt làm gì có ý tưởng gì.

Anh nhíu mày hỏi: “Nói như vậy thì không phải do cái gì mà báo kia à.....”

Hoa Tô Vân nói: “Nghịch nộ có nhiều màu, có xanh lục, hồng, cam, vàng, xanh lam.”

Diệp Nhượng: “.....” Không thể giao lưu với cái kẻ này được.

Hoa Thanh Nguyệt lại bắt đầu xoa cằm suy nghĩ và nói: “Lần này hẳn không phải chỉ có vấn đề của anh ấy mà khẳng định là do cả hai bọn em.”

Hoa Tê Vân: “Trước tiên nói xem hai đứa dùng cách nào và thay đổi linh hồn lúc nào?”

Lúc nói những lời này giọng anh nghe giống một người lớn trong nhà, rất nghiêm túc, nếu nghe cẩn thận còn thấy chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Ừ, có lẽ là anh cả nghĩ nhiều rồi.

Đương nhiên cũng không phải có mỗi anh cả nghĩ nhiều.

Sau khi xác định Hoa Thanh Nguyệt và Diệp Nhưorget trao đổi hồn linh cả nhà bọn họ đều thấy như rơi xuống đáy vực.

Linh hồn là thứ muốn đổi phải có tiếp xúc thân thể, cái này dù không biết thì người ta cũng hiểu.

Ắt hai người này phải có tiếp xúc thân thể tới một mức độ nào đó mới xảy ra chuyện này.

Thế nên không chỉ có Hoa Tê Vân mà ba mẹ Hoa Thanh Nguyệt cũng nghĩ nhiều.

Lúc anh tới đây đưa quần áo ba mẹ còn đang cúi đầu bàn luận nói chuyện đó.

Bọn họ nói Diệp Nhưorget không xứng với A Nguyệt Đoàn Tử chỗ nào, chỗ nào.

Vứt bỏ thành tựu bên ngoài thì người đàn ông này chả có tí sản sớ nào.

Không dui dằng.

Không đáng yêu.

Không nhanh nhạy.

Sau khi liệt kê một loạt bốn điểm Vu Nhân lại cố nghĩ mấy ưu điểm để an ủi bản thân và Đại Vu.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui bọn họ cũng chỉ có thể thấy một ưu điểm đó là anh có thể chọc Hoa Thanh Nguyệt vui vẻ, còn không phải do anh chủ động làm mà là kỹ năng bị động.

Đại Vu thở dài một tiếng và nói: “Thật muốn đưa cậu ta về 20 năm trước và để lại trong tộc rồi tự mình dạy dỗ.”

Đúng, Diệp Nhượng cần phải học cái gì gọi là chăm sóc lẫn nhau, cái gì mới gọi là chân chính yêu một nửa còn lại.

“Nhưng thằng nhóc này hẳn thuộc loại chăm học, tiến tới.” Vu Nhân nói, “Bằng không duyên phận cũng sẽ không lựa chọn nó, còn ra tay dạy dỗ nó.”

“Chỉ mong hai đứa vượt qua được, rồi hiểu rõ khổ tâm của duyên phận.” Đại Vu nói như thế.

A Nguyệt Đoàn Tử cũng không biết nhân duyên của mình đã được Sơn Thần che chở.

Thoạt nhìn đây hẳn là nhân duyên tốt do trời cao đã sắp xếp.

Đáng tiếc sau khi Diệp Nhượng tới Sơn Thần lại phát hiện anh cũng không phải đối tượng lý tưởng.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân này nên Sơn Thần mới bắt đầu tự mình dạy dỗ hai con người trẻ tuổi.

Nhưng cách dạy dỗ này thật là.....

Hoa Thanh Nguyệt không nhận thấy khác biệt trong giọng điệu của Hoa Tê Vân nhưng đều là đàn ông nên Diệp Nhượng nhanh chóng cảm ứng được Hoa Tê Vân đang hiểu lầm.

Vì thế anh đỏ mặt nói: “Tôi và A Nguyệt Đoàn Tử chỉ hôn một chút..... sau đó tỉnh lại chính là tình huống này.”

Hoa Tê Vân: “À.....”

Hôn, chỉ là hôn thôi!

Còn Diệp Nhượng bên kia cũng bị lây nhiễm mà bắt đầu gọi Hoa Thanh Nguyệt bằng tên cúng cơm của cô.

“Chỉ một cái hôn đã thay đổi hả?” Hoa Tê Vân cực kỳ kinh ngạc.

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Thật đó, khả năng linh hồn nối liền với miệng.”

Cô nói xong lời này thế là cả cô và Diệp Nhượng đều đỏ mặt.

Hoa Tê Vân: “Vậy lại hôn lần nữa!”

Hai người kia cùng lắc đầu, đến tần suất cũng giống nhau.

“Bọn em thử rồi.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Để thí nghiệm đạt được hiệu quả tốt nhất bọn em thậm chí còn canh đúng giờ.”

Diệp Nhượng nghiêm túc kể lại thí nghiệm rồi nói thêm: “Nhưng khả năng số lần không đúng, trước khi trao đổi chúng tôi chỉ hôn một cái.

Tối qua lúc thí nghiệm tình huống thực tế xảy ra chút ngoài ý muốn nên hôn những hai lần.”

Hoa Tê Vân lập tức nhìn về phía em gái.

Cô nàng nào đó che mắt âm ỉ: “..... Anh nhìn em làm gì? Anh có ý gì?”

Hoa Tê Vân: “Nghĩ cũng biết ai là kẻ phá hỏng điều kiện thí nghiệm.

Tiểu Diệp là loại người nghiên cứu khoa học giống anh, đương nhiên biết phải cẩn thận trong quá trình thí nghiệm.

Khẳng định cậu ta sẽ không gây ra sự cố cấp thấp thế này.”

Diệp Nhượng: “Đúng quá!”

Hiếm có lúc anh đứng chung mặt trận với anh vợ.

“Vậy đêm nay còn thí nghiệm không?” Anh vợ hỏi.

Diệp Nhượng gật đầu: “Khẳng định phải thử lại!”

Anh vợ: “OK, vậy đêm nay mời hai vị hạ cố tới nhà tôi.”

Trai đơn gái chiếc cùng một chỗ thì sợ là thí nghiệm lại xảy ra ngoài ý muốn thôi.

Vẫn nên về nhà, có người khác ở bên cạnh canh chừng mới thoải mái.

Diệp Nhượng hơi do dự sau đó lập tức đồng ý: “Chẳng qua..... Lần trước gặp bác trai và bác gái hình tượng của tôi quả thực không thích hợp.

Lần này gặp họ..... cũng vẫn là bộ dáng này.”

“Cả nhà tôi cũng chẳng trông cậy vào việc cậu có thể tới gặp chúng tôi một cách có thể diện.” Hoa Tê Vân cười tủm tỉm nói.

Sau khi quyết định địa điểm thí nghiệm Hoa Thanh Nguyệt lấy quần áo ném cho Diệp Nhượng.

(Hãy đọc thử truyện Tân An quỷ sự của trang runghophach.com)
Diệp Nhượng cầm đến phòng ngủ thay.

Năm phút đi qua.....

Mười phút đi qua.....

Hoa Tô Vân ngồi ở phòng khách chơi game hỏi: “Đi xem sao đi?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Để em hỏi chút.”

Cô gõ gõ cửa phòng ngủ thế là cánh cửa nhanh chóng hé ra một khe nhỏ, một cánh tay trơn bóng kéo cô vào.

Ừ, còn rất dùng sức.

Hoa Thanh Nguyệt vào cửa rồi thì thấy Diệp Nhượng vai trần, hai tay che ngực th ở dốc.

Anh đã thay quần dài bó sát khiến cả người nghẹn đầy mồ hôi.

“Bó quá, có phải em nên đổi số đo quần hay không?”

“Cái này thiết kế như vậy, là bó sát người mà.” Hoa Thanh Nguyệt nói.

“Anh cảm thấy như chân mình bị bắt cóc, lần này là cái loại bắt cóc giết con tin ấy.” Diệp Nhượng nói xong lại xách nội y lên ca cầm, “Còn có nội y này nữa, mặc thì có thể nhưng thực khó chịu, không thoải mái tí nào.....”

“Oa, Diệp tiểu thư, ngài đúng là không hiểu khó khăn của phụ nữ.

Nội y có cái nào thoải mái hả? Dù có thoải mái cũng đều là trói buộc.” Hoa Thanh Nguyệt nói xong lập tức duỗi tay đóng khóa cho anh.

Diệp Nhượng lôi kéo dây áo lót: “Em xem, có cả dấu hằn.”

“Đương nhiên, không có dấu hằn thì nó sẽ rơi.”

“Hơn nữa anh cảm thấy..... không thờ nổi.”

“Không thì sao?” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Nói ngắn lại con người tự mình quy định cái gì gọi là thể diện sau đó vì cái thứ ấy mà tự ngược bản thân mình.”

Diệp Nhượng thờ hớn hển sau đó lau mồ hôi trên mặt, nhưng vừa nhìn đồng hồ anh đã ngây ra: “Nãy giờ mà 20 phút rồi á?”

“Anh còn phải chải đầu và trang điểm.....”

“Anh có thể không trang điểm.”

“Anh mang cái mặt của em ra cửa thì sao có thể tùy tiện? Nếu gặp người ta sẽ bị hỏi.....” Hoa Thanh Nguyệt học giọng điệu nhiệt tình của mấy bà hàng xóm, “Tối qua Hoa lão sư ngủ không ngon à? Hôm nay sao nhìn uể oải thế!”

Diệp Nhượng: “Tiểu thư, em sinh ra đã đẹp.....”

“Thôi đi.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Khí sắc và thể diện đều phải đã tốt còn muốn tốt hơn, một khi đã trang điểm thì không thể quay về như trước.

Xã hội này có quá nhiều quy củ vô hình.”

Diệp Nhượng: “Thật không dễ dàng.”

Lại qua nửa tiếng.

Diệp Nhượng: “Về sau anh hẹn em ra cửa sẽ hẹn sớm 2 tiếng.”

“Em mà không gội đầu thì không cần lâu thế đâu.” Hoa Thanh Nguyệt cười nói.

Diệp Nhượng vừa mới mặc xong quần áo và đi ra khỏi phòng ngủ đã lại nhíu mày nói: “Không được, Thanh Nguyệt, anh muốn thay quần.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Vì sao? Anh mặc không quen nên mới.....”

“Nó chật anh đau bụng lắm.” Diệp Nhượng nói như vậy.

Hoa Thanh Nguyệt: “À, vậy anh đổi cái váy đi.”

Cô chọn một cái váy liền áo đưa cho anh: “Chủ yếu là em sợ anh không vượt qua được tinh thần không quen mặc váy.”

“Không sao, chỉ cần không thít chặt.....” Diệp Nhượng lại phí sức chín trâu hai hổ để cởi qu@n áo thay váy.

Sau đó anh.....

“Thanh Nguyệt, cái này có khóa kéo ở sau lưng.....”

“Hử? Anh vói tay ra sau tự kéo lên không được à?” Hoa Thanh Nguyệt dựa lên cửa hỏi.

Diệp Nhượng thử thử, dù đã vận người thành bánh quai chèo vẫn không kéo được khóa lên.

“Không phải chứ.” Hoa Thanh Nguyệt ngược mắt kinh ngạc, “Anh dùng thân thể của em mà, chẳng lẽ nó không đủ mềm mại à? Mu bàn tay ở phía sau, trực tiếp kéo lên.”

Diệp Nhượng: “Xin lỗi..... động tác của anh không thành thực, lãng phí tay của em.”

Hoa Thanh Nguyệt đi về phía trước kéo khóa cho anh sau đó thấp giọng mắng.

Diệp Nhượng ngửi được hơi thở nguy hiểm.

Anh quay đầu, quả nhiên thấy cái kẻ không có kinh nghiệm khổng chế cảm xúc kia lại thấy sắc nảy lòng tham.

Diệp Nhượng: “.....”

Hoa Thanh Nguyệt cũng than: “..... Rất khó.”

Cuộc sống này quá khó khăn.

Nhưng tốt xấu gì cũng đã thay xong quần áo.

Đợi hai người lại mở cửa phòng ngủ ra Hoa Tê Vân ngẩng đầu nói: “Anh đã thắng ba lần hai đứa mới chịu ra.”

Diệp Nhượng lại ôm bụng.

Anh thều thào: “..... Sao lại vẫn đau vậy? Hôm qua anh ăn cái gì không tốt à?”

Hoa Thanh Nguyệt ngậy ra.

Mười giây sau cô hỏi: “Hôm nay..... ngày mấy?”

Mặt Diệp Nhượng bắt đầu trắng bệch, cảm giác đau đớn trôi xuống phía dưới và chậm rãi tăng thêm.

Đây là một loại đau đớn anh chưa từng trải qua.

Giống như trong bụng anh có một quả cân lạnh băng, là cái loại làm bằng huyền thiết ngàn năm ấy.

Nó đau tới độ cả người anh đổ mồ hôi, tay chân lạnh lẽo.

Hoa Thanh Nguyệt: “Ấy, Diệp Nhượng, anh bình tĩnh nhé, từ từ nghe em nói.....” Cô thở sâu và nói: “Anh vẫn nên đi thay quần dài đi..... Cái kia, nếu không sai thì là..... cái kia ấy.”

Hoa Tê Vân cao giọng hỏi: “À, là kỳ s1nh lý tới rồi sao?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh cầm miệng!”

Nói trắng ra sẽ dọa Diệp Nhượng.

Diệp Nhượng thì ngồi dưới đất, đến mông cũng đau.

Đụng chỗ nào đau chỗ ấy, đứng đau, ngồi cũng đau, eo đau, lưng và ngực cũng đau.

Nhưng đau nhất vẫn là bụng nhỏ.

Diệp Nhượng giống bị trúng kỳ độc ngàn năm mà ôm bụng suy yếu nói: “Em có chắc là kỳ s1nh lý không, hay là..... bệnh ác tính? Thật sự không cần đi khám bác sĩ à?”

Hoa Thanh Nguyệt cũng hơi kinh ngạc: “..... Không đau thế chứ? Vào kỳ s1nh lý thì em cũng chỉ hơi khó chịu chút thôi.”

Diệp Nhượng: “Anh cảm thấy anh sắp chết.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Cùng em tới nhà vệ sinh.”

Mười phút sau mọi thứ xác nhận.

Hoa Thanh Nguyệt đỏ mặt ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, liên lụy anh phải trải qua cái này, em cũng thấy thật mất mặt.....”

“Không có gì, đều là phản ứng bình thường của con người.....”
Diệp Nhượng lau mồ hôi, mặt trắng bệch nói, “Nhưng không ngờ lại đau thế, có cần uống thuốc không?”

Hoa Thanh Nguyệt cọ cọ cái mũi, vẻ mặt mang bộ dạng của một tên khốn nạn: “Bình thường chỉ cần uống nước ấm là tốt rồi.”

Không biết vì sao Diệp Nhượng nhìn cô mang khuôn mặt của mình nói như thế thì trong lòng lập tức có ngọn lửa vô danh nào đó dâng lên — — hoàn toàn không khống chế được.

Anh cố nén tâm tình và thấp giọng nói: “..... Thực xin lỗi, về sau lúc em trải qua kỳ sinh lý anh”

Anh cũng không biết nên làm gì..... Giờ anh mới biết mình chưa từng thật sự quan tâm đến em.

Diệp Nhượng khóc.

Hoa Thanh Nguyệt nhe răng.

“Không, không phải đâu..... Đến cảm xúc cũng yếu ớt theo ư??”

Diệp Nhượng: “Anh không yếu ớt, anh..... đau lòng cho em.”

Hoa Thanh Nguyệt ngẩn người và nhẹ giọng cười nói: “Em biết ngay Diệp Nhượng là người đàn ông tốt.”.

Chương 34: 34: Anh Thấy Mình Thực Là Yếu Ốt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Khí khái và tôn nghiêm của đàn ông gì đó Diệp Nhượng đã sớm không còn nữa rồi.

Ở vào tình huống này còn không nhìn thấu chẳng nhẽ vẫn vì mấy thứ sớm vỡ nát đó mà đi tìm chết sao? Vẫn nên hiểu rõ rồi chấp nhận để được siêu thoát cho rồi.

Diệp Nhượng không định ra khỏi WC.

Anh thều thào: “Anh đã kết duyên với bồn cầu rồi, căn bản không ra được!”

Hoa Thanh Nguyệt không có cách nào đành phải thương lượng với Hoa Tê Vân: “Đêm nay em ở lại đây thì hơn.”

Hoa Tê Vân: “Vậy anh cũng ở lại.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh, đừng thêm phiền nữa.”

Hoa Tê Vân búng tay một cái và chỉ vào Hoa Thanh Nguyệt đang đội lốt Diệp Nhượng mà nói: “Đến đây, lại dùng khuôn mặt và giọng nói này gọi anh thêm một lần đi!”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Là cuộc sống của anh quá nhàm chán nên lúc nào cũng tìm việc vui hả?

Hoa Tê Vân thật đúng là nói được thì làm được.

Hơn nữa anh không chỉ ở lại còn bắt đầu làm cơm..... Còn nấu canh bổ!

“Tuy người khó chịu chính là cậu nhưng thân thể vẫn là của em gái tôi, quan tâm em gái là thiên chức của mỗi người anh trai.” Hoa Tê Vân bưng canh cho Diệp Nhượng và nói thế.

Vất vả lắm Diệp Nhượng mới ly hôn với cái bồn cầu nhưng một lát sau anh lại cuống quýt chạy vào tái hôn với nó.

Thường xuyên qua lại nên cả buổi sáng anh chạy ra chạy vào bồn cầu mấy lần, thời gian còn lại đều ở trên giường.

Hoa Thanh Nguyệt còn tri kỷ trái chần nhỏ lên giường.

Lúc mới đầu Diệp Nhượng không biết cái chần này để làm gì, mãi tới khi Hoa Thanh Nguyệt bảo anh nằm lên trên anh mới hỏi: “Vì sao?”

“..... Thì, phòng rót ra.” Hoa Thanh Nguyệt vò đầu.

Diệp Nhượng: “..... Làm anh sợ muốn chết.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Sao rồi?”

Diệp Nhượng: “Đặc biệt giống buồn tè.”

Hoa Thanh Nguyệt dừng một chút mới thành thật nói: “Từ góc độ nào đó thì đúng là thế.”

Vì thế đại lão gia Diệp Nhượng lớn từng này rồi lại trải qua cuộc đời nằm trên giường.

Sau đó không lâu anh bắt đầu rầm rì.

Hoa Thanh Nguyệt đang giặt quần cho anh bởi vì tên dờ hơi kia đã làm hỏng cái quần mới mặc.

Cô nghe thấy anh rầm rì thì vội chạy tới hỏi: “Làm sao vậy?”

Diệp Nhượng: “Thật là khó chịu.....”

^

Oi đàn ông, hỡi đàn ông, họ là cái giống gì nhỉ?

Yếu ớt, hay làm ra vẻ lại sợ đau.

Nước ngoài có một danh từ như vậy, nói về đám đàn ông yếu ớt, nhiều chuyện lại làm ra vẻ quảng đại và cái từ ấy gọi là: Man flu.

Cảm là bị cảm, nhưng triệu chứng cảm của đàn ông là cái gì?

Là làm ra vẻ chứ gì! Chính xác thì sau khi mấy anh chàng kia bị cảm sẽ cảm thấy như bị bệnh nan y, nằm ở trên giường suốt.....
Đương nhiên, đại đa số bọn họ chỉ nằm trên sofa, bọc cái chăn, bộ dạng tủi thân yếu ớt tới cực điểm.

Tứ chi đám ấy giống như bị liệt, cả người đều bải công, ăn uống tiêu tiểu đều phải nhờ vợ, cảm xúc còn cực kỳ dễ vỡ, suốt ngày rầm rì oán giận: Anh bị bệnh thế này mà sao em không quan tâm tới anh?!

Diệp Nhượng hiện tại cũng là như thế.

Nhưng so với “Man flu” thì có hơi tốt một chút đó là anh chàng dũng sĩ này thật sự đang mất máu.

Lại đau.

Diệp Nhượng cảm nhận được một cơn đau mà đàn ông vĩnh viễn cũng không thể biết.

Cái đau này nó không trí mạng nhưng lại giống như trời buộc, dính chặt lên người anh khiến thân thể và cảm xúc của anh đều yếu ớt vô cùng.

Từ đầu đến chân anh đau nhức như bị sốt, thịt trên người cứ chạm vào là đau.

Đã thế anh còn không dám động.

Hoa Thanh Nguyệt ngồi bên mép giường quan tâm anh.

Diệp Nhượng cuốn bản thân thành cái bánh cuốn, chỉ lộ mỗi cái đầu: “Em đừng tới gần đây, hiện tại cả người em mang theo hơi nước..... Và bây giờ anh không muốn tới gần nước đâu.”

A, nhìn bộ dáng này của anh đi, giống hệt một con mèo bọc chăn rơi lệ nói mình thực yếu ớt vậy.

Hoa Thanh Nguyệt nghĩ nghĩ và hỏi: “Trong nhà có túi chườm nóng không?”

“Hả?” Đó là cái gì?

Nhìn anh chàng này là biết đồ thành phố, trước giờ chưa từng sử dụng Thần Khí túi chườm nóng bao giờ.

Anh cả nhà họ Hoa tận chức trách mà ra cửa mua túi chườm nóng về cho thân thể của em gái.

Trong lúc đợi Hoa Thanh Nguyệt rót một bình nước nóng, dùng khăn lông bao lại rồi đưa cho Diệp Nhượng.

Tay anh lạnh lẽo, vừa đón lấy cái bình ủ tay một lúc đã không cần thầy dạy mà biết chườm lên bụng nhỏ.

Hoa Thanh Nguyệt vui mừng cười sau đó tiếp tục giặt quần áo.

Không ngờ mới ba dây sau Diệp Nhượng lại nháo nhào lên.

“A!! Thanh Nguyệt! Thanh Nguyệt cứu anh!”

Hoa Thanh Nguyệt chạy nhanh tới và khẩn trương hỏi: “Lại làm sao vậy?!”

Vì sao bản thân cô tới tháng cũng chưa bao giờ bày ra trận địa lớn thế này nhỉ? Bây giờ tới phiên Diệp Nhượng lại như người bị

bệnh kinh niên lại còn mang thai, cả người yếu kinh hồn, giống như vừa động là đứa nhỏ không còn ấy.

Diệp Nhượng kinh hoảng hô: “Thật nhiều! Chảy thật nhiều! Anh cảm giác được!!”

Hoa Thanh Nguyệt sững sốt một lát mới yên lặng bịt kín lỗ tai, mặt không biểu tình xoay người tiếp tục làm việc.

Diệp Nhượng bình tĩnh một lát lại không nhận được.

Đau, đau quá, chỗ nào cũng đau, còn thấy hư không lạnh lẽo, muốn được ôm.

Anh đập giường gào: “Thanh Nguyệt, Thanh Nguyệt!”

Hoa Thanh Nguyệt mang vẻ mặt mệt mỏi.

“..... Nói.”

Nhìn bộ dạng anh chàng khốn nạn của cô kia.

Vì thế, Diệp Nhượng vòng vo một lát và nói: “Hoa Thanh Nguyệt, em dùng thân thể của anh thì nên làm một người đàn ông mẫu mực, không được bày ra bộ mặt ấy cho anh xem.”

Hoa Thanh Nguyệt mỏi mệt ngồi xổm trên mặt đất và xoa mặt nói: “Đại ca, anh tha cho em đi, em mệt quá rồi..... Cứ tầm 10 phút anh lại gào, toàn chuyện đâu đâu, em đến tháng cũng không phiền toái người khác như anh.....”

“Em có thể phiền toái anh.” Diệp Nhượng ôm bụng nhỏ và eo rồi cẩn thận ngồi dậy, không khác gì mang bầu.

“Nói thật, Tiểu Nguyệt..... Về sau em cứ làm phiền anh đi.” Diệp Nhượng nói, “Anh cảm nhận được cảm giác này.

So với anh em vất vả hơn nhiều, em càng cần có người làm bạn.

Trải qua việc này anh sẽ biết, sẽ không vô tâm nữa, em có thể dựa vào anh.”

Hoa Thanh Nguyệt cũng không bị cảm động mà cố nhin cười nói: “Em xin nhận ý tốt, nhưng em thật sự không phiền tới anh.

Thử hỏi thiên hạ này có cô gái nào không tự mình chịu đựng đau? Kiên cường lâu rồi mọi người đều đã quen, không cần người khác lo lắng làm gì.”

Giữa nam và nữ chưa từng có chuyện thật sự hiểu nhau.

Có vài nỗi đau trải qua nhiều thì thành thói quen đến chết lặng, người ta sẽ không hô hét.

Người chưa từng trải qua vĩnh viễn đều cho rằng đó là vấn đề của người khác, tự đi mà giải quyết.

Diệp Nhượng duỗi tay nói: “Tới đây, để anh ôm em một cái.”

Anh ôm lấy Hoa Thanh Nguyệt và xoa đầu cô.

“..... Aizzz, đàn ông thật là cứng như củ.” Diệp Nhượng cảm nhận được độ cứng của thân thể mình thì thất vọng than.

“Liên lụy tới anh rồi, thực xin lỗi.” Hoa Thanh Nguyệt thấp giọng nói.

“Không sao.” Diệp Nhượng nói, “Trải nghiệm khiến cuộc sống thêm phong phú, từ giờ trở đi anh đã coi như hiểu biết hơn đám đàn ông còn lại nhiều, kiến thức và tư duy cũng càng rộng lớn hơn bọn họ..... Giống ba em nói ấy, từ nay về sau cái nhìn của anh với thế giới này sẽ càng chân thật hơn.”

Anh nói: “Tiểu thư, so với anh thì em ưu tú hơn nhiều.

Em xem anh đi, chỉ có một kỳ s1nh lý nho nhỏ mà cả người anh đã như bị phế, ngoài nằm trên giường anh chẳng làm được gì khác.

Nhưng em thì có thể ra ngoài, có thể làm việc, có thể coi tất cả như không có gì.”

“Quen thôi.” Anh khen như thế khiến Hoa Thanh Nguyệt đột nhiên cảm thấy tủi thân, mắt cũng đỏ.

Diệp Nhượng xoa đầu cô, rồi xoa lưng nói: “Anh thật sự kính nể phụ nữ từ đáy lòng.”

Hoa Thanh Nguyệt lại buồn cười: “Không cho rút lại lời nhé.”

“Đương nhiên.” Diệp Nhượng ôm chặt Hoa Thanh Nguyệt và thấp giọng nói, “Từ nhỏ đến lớn ba mẹ anh đều nói anh phải đối xử tốt với phụ nữ và anh cũng tuân thủ nghiêm ngặt điều ấy.

Trước hôm nay đối xử tốt với phụ nữ với anh chính là làm những gì một người đàn ông cho là tốt.

Đối xử tốt với phụ nữ hẳn là một phẩm chất tốt đẹp của đàn ông, là một cách thể hiện tính cách và tiêu chuẩn của đàn ông..... Em xem, thực ích kỷ đúng không? Anh chưa bao giờ thật sự nghĩ cho em.

Anh đối xử tốt với em chỉ vì anh làm đàn ông nên phải đối xử tốt với phụ nữ.”

Hoa Thanh Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu: “Cái gì??”

Hơi bất mãn nhé!

Diệp Nhượng cười nói: “Em xem, anh sai rồi.

Lần này anh thật sự đã học được một bài.

Trước kia anh chỉ vì thể diện của bản thân nên mới tuân thủ nghiêm ngặt những quy tắc của một người đàn ông ưu tú.

Nhưng anh sai rồi..... Anh nên biết, vốn nên nghĩ tới..... Thanh Nguyệt, anh thích em, muốn yêu thương em một cách chân thành, muốn thực sự thương tiếc và đối xử tốt với em.”

Anh quá ích kỷ.

Anh vốn nên biết nhưng anh ích kỷ nên chưa từng nghĩ cho em.

Nhẹ nhàng băng quơ và thờ ơ.

Đây là thái độ theo đuổi em nửa năm qua của anh.

Thực xin lỗi.

“Thanh Nguyệt, thực xin lỗi.” Diệp Nhượng đỏ mắt rồi hít hít mũi sau đó ôm lấy mặt cô hôn một cái.

Anh cả nhà họ Hoa đã trở lại.

Anh cả giờ lên túi chườm nóng giúp cứu mạng Diệp Nhượng!

“Mau gọi anh đi! Gọi một cái rồi hai đứa có thể tiếp tục!”

Nhưng mà mấy giây sau cũng chẳng có ai thèm để ý tới anh.

Hoa Tê Vân mang theo một đồng dấu chấm hỏi mà đứng ở cửa phòng ngủ nhìn hai người kia đang ôm nhau khóc rống lên.

Hoa Tê Vân: “..... làm sao thế?”

Sao? Bị sảy thai à?? Sao mà khóc thành thế này!

Hai người ngẩng đầu ném cho anh cái nhìn xem thường.

Hoa Tê Vân: “.....”

Cuộc đời này sao gian nan quá, sao hai cái đứa này lại chung một nhịp rồi.

Diệp Nhượng ấp túi chườm nóng lên bụng sau đó thoải mái a a kêu, miệng khen túi này đúng là thần kỳ.

Hoa Thanh Nguyệt đến phòng bếp nấu canh táo đỏ cầu kỳ và nắm tuyết.

Hoa Tê Vân vận nắp hộp kem và ngồi ở mép giường vừa nhìn Diệp Nhượng vừa ăn hết kem.

Diệp Nhượng thấy đã cảm lạnh nên đành phải nghiêng đầu qua một bên.

Hoa Tê Vân hỏi: “Có manh mối gì chưa? Chuyện đổi thân thể ấy.”

Diệp Nhượng ngơ ngác nhìn phương xa, mãi một lúc lâu sau mới nói: “Tạm thời không đổi, cứ như vậy đi.”

“Sao? Làm phụ nữ đến nghiện rồi à?”

“Không nỡ để cô ấy chịu đau.”

Hoa Tê Vân cảm thấy kem hôm nay hơi chua nhé.

“Lúc đau nhất không thể làm gì lại đổi thân thể giống như đang ở chiến trường lại đẩy cô ấy ra đánh nhau..... Tôi không làm được.”
Diệp Nhượng nói.

“Câu này còn có vài phần thật lòng.” Hoa Tê Vân gật đầu, “Chẳng qua mai là thứ hai rồi, cậu định làm việc kiểu gì?”

Diệp Nhượng nhíu mày, anh phải lựa chọn giữa công việc và Hoa Thanh Nguyệt.

Thật lâu sau anh mới nói: “Chỉ đạo từ xa cũng không phải không được, tôi có thể làm thế.”

Hoa Tê Vân ngăn người nói: “Tiểu Diệp, hôm nay cậu hơi bị giống người một nhà với chúng tôi nhé.”

Diệp Nhượng nghe thấy lời này thì vốn đang vui vẻ: Đây là coi anh như người trong nhà ư? Đã chấp nhận anh rồi ư?

Nhưng nghĩ lại, ấy, anh nhớ vào!

Hiện tại anh dùng thân thể của Hoa Thanh Nguyệt vậy chẳng phải chính là người nhà họ Hoa sao?! (Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Diệp Nhượng thầm trợn trắng mắt.

Hoa Tê Vân cười nghiêng ngả: “Ha ha ha ha, trêu cậu thật vui.”

Sau đó anh đứng dậy, trước khi ra cửa lại quay đầu nói: “Nhưng tôi vẫn thay mặt bản thân hoan nghênh cậu, Diệp Nhượng, đừng làm tôi thất vọng.”

Đôi mắt Diệp Nhượng dần dần có ánh sáng, tinh thần của anh rung lên sau đó gật đầu nói: “Được, cảm ơn.....”

Hoa Tê Vân vươn tay ghé tai ra bộ lắng nghe: “Hử, cảm ơn ai?”

Đến đây, gọi một tiếng xem nào.

Diệp Nhượng: “..... Anh.”

Vừa lòng chưa?!

-----oOo-----

Chương 35: 35: Ôm Anh

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tác dụng của Hoa Tê Vân khi ở lại chính là nấu cơm và trông cửa.

Trong nhà Diệp Nhượng lần đầu tiên có chút “nhân” khí.

Đúng vậy, Diệp đại nhân ngoài khuyết điểm trí mạng là không thể ca hát thì còn không biết nấu cơm.

Cũng không phải không biết mà là làm không ra gì.

Anh chỉ làm theo công thức, không bỏ tí tâm tư nào.

Lúc trước Diệp Nhượng du học ở nước ngoài sẽ tự làm cơm, nhưng cơm anh nấu quá thần kỳ khiến đám bạn người nước ngoài ở chung ký túc xá có hiểu lầm cực lớn với dân tộc của chúng ta.

Diệp Nhượng xắt rau phải dùng thước đo, mỗi một đoạn đều phải cắt dài ngắn bằng nhau!

Diệp Nhượng còn nghiêm túc tính toán mỗi cái thìa có thể mức bao nhiêu muối!

Diệp Nhượng mua đồ ăn theo thực đơn cân đối, mỗi ngày tính các loại dinh dưỡng và giá trị năng lượng!

Đến cả đám sinh viên Đức cũng cảm thấy không bằng: “Nếu nói nghiêm túc thì không đúng, phải nói là bi3n thái mới phải.”

Diệp Nhượng lại mặt dày vô sỉ đáp: “Đúng thế.”

Hơi xa đề tài rồi, thôi quay về chủ đề cũ.

Lúc Hoa Tê Vân nấu cơm thì Diệp Nhượng trùng hợp đi ngang qua phòng bếp.

Anh ôm bụng suy yếu nhìn một lát sau đó mày nhú chặt lại.

Khi Hoa Tê Vân nấu cơm sẽ trở thành người của phái Tiêu Dao, tùy tiện làm việc, mọi thứ đều dựa vào duyên phận.

Diệp Nhượng quan sát một lát mới hỏi: “Anh có biết nấu cơm không đó?”

Hoa Tê Vân dựng thẳng cái xẻng nấu ăn và chỉ vào Diệp Nhượng: “Nhóc con nghe cho rõ, anh chính là trạng nguyên nấu ăn đó, trước khi dám chê anh thì chú mày nhìn lại trình độ của mình đi.”

“.....” Diệp Nhượng thấy bụng càng đau hơn.

Diệp Nhượng ôm bụng đi vào nhà tắm tái hôn với bồn cầu lần thứ ba mươi bảy.

Vẫn lạnh.

Gió thổi qua khiến anh cảm thấy mình thật yếu ớt.

Anh nằm ở trên giường đắp chăn nhưng chỉ cảm thấy như đang bọc một cái chăn thật dày lên hộp kem để nó không bị chảy chứ không giống giữ ấm.

Sau khi đồ ăn được bưng lên Diệp Nhượng không muốn ăn, cũng không có sức để ăn.

Hoa Thanh Nguyệt bưng tới bát cho anh từng miếng một.

Hoa Tê Vân ở bên cạnh thì tỏ vẻ không thể hiểu nổi: “Nguyệt Đoàn Tử đâu có yếu ớt như cậu đâu.....”

Hoa Thanh Nguyệt lại đứng về phía Diệp Nhượng và đưa ra lý giải đàng hoàng: “Anh ấy bị lần đầu tiên, về tình về lý đều có thể hiểu,

không phải anh ấy bày trò.”

Diệp Nhượng lập tức ném cho Hoa Tô Vân ánh mắt trợn trắng, ý là anh nghe thấy chưa?

Hoa Tô Vân không vui nói: “Cho tới giờ đều là Nguyệt Đoàn Tử trả giá vì cậu, từ lúc cậu biến hình đủ loại tới giờ.

Sao cứ cậu gặp vấn đề là con bé lại phải mệt thế nhỉ”

Diệp Nhượng sừng sốt.

Hoa Tô Vân nói: “Vị thiếu gia này, chúng tôi đối xử tốt với cậu chỉ vì cậu cần trợ giúp và chúng tôi là người tốt nên không thể bỏ mặc cậu thôi.

Nhưng chính cậu phải hiểu rõ việc chăm sóc cậu không phải nghĩa vụ của con bé, cậu là người phải trả giá cơ mà.”

“Anh có phiền không?” Hoa Thanh Nguyệt nghe không nổi nữa, “Đây là đương nhiên em phải làm.”

“Em thích nó và trả giá thì đó là việc của em, chỉ cần em cam tâm tình nguyện là được.” Hoa Tô Vân lại chỉ vào Diệp Nhượng, “Nhưng cái kẻ nhận được sự nhường nhịn và tình cảm của em cần phải biết cảm ơn.

Cậu ta không thể coi đó là đương nhiên được, cũng không thể lợi dụng cái sự cam tâm tình nguyện của em.”

Diệp Nhượng gật đầu: “Đúng là nên như thế, tôi xin lắng nghe.”

Là anh vẫn luôn xem nhẹ sự quan tâm của Hoa Thanh Nguyệt đối với mình.

Có đôi khi quan hệ thân mật sẽ che mất hai mắt của người ta, mọi sự hy sinh đơn phương đều có khả năng bị cho là “Giữa vợ chồng, không cần báo đáp” và bị coi như đương nhiên.

Đây cũng là phụ lòng.

Phụ người cho chúng ta yêu thương.

“Chẳng trách người phụ lòng lại nhiều như thế.” Diệp Nhượng lẩm bẩm nói.

Hoa Thanh Nguyệt gõ gõ bát: “Ăn đồ ăn của anh đi, há mồm.”

Diệp Nhượng: “A — — ừm!”

Ăn xong cơm tối Hoa Tê Vân về nhà báo cáo.

Trước khi đi anh vợ đại nhân còn hỏi: “Ngày mai cùng nhau ăn bữa cơm chứ hả?”

“Nếu không đổi lại thì được.” Hoa Thanh Nguyệt đáp.

Hoa Tê Vân cười cong cả mắt và nói: “Không đổi thì hai đứa về nhà đi, vừa lúc em có thể dạy dỗ cậu ta tử tế xem lần đầu tiên tới gặp bố mẹ và anh vợ thì phải làm thế nào.”

Hoa Tê Vân đi rồi Diệp Nhượng cuộn người ở trên giường tự hỏi về nhân sinh.

Lần đầu tiên anh dùng góc độ mới mẻ này để ngẫm nghĩ lại bản thân mình.

Càng nghĩ anh càng cảm thấy mình không phải thứ tốt.

Nếu sau khi rung động mà anh chỉ có bộ dạng ích kỷ của trước kia thì chắc chẳng thể khiến ai khác cảm động ngoài chính bản thân anh.

Chủ yếu là do vận khí của anh tốt, gặp được Hoa Thanh Nguyệt nên cô mới không so đo nhiều.

Nhưng sau đó thì sao?

Sau này kết hôn, đối mặt với cuộc sống và một ngày nào đó Hoa Thanh Nguyệt không thích anh nữa thì anh sẽ chẳng có nửa phần thắng nào.

Dù sao anh cũng chưa từng thực sự nghĩ cho cô.

Diệp Nhượng đang suy nghĩ thì thấy Hoa Thanh Nguyệt cởi hết quần áo chỉ để lại mỗi cái quần cộc và vui vẻ đứng trước gương so cơ bắp.

“.....” Diệp Nhượng nói, “Ấy, anh không luyện cơ bắp, đừng làm bộ dáng nữa, không đẹp đâu.”

“Không hề, em cảm thấy vóc dáng của anh thật không tồi.

Anh phải nhìn chú Phó ấy.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Anh vẫn còn OK.”

“Nếu..... về sau anh cũng biến thành bộ dạng chú Phó.....” Ý Diệp Nhượng là anh lo lắng về sau mình cũng béo ra thì Hoa Thanh Nguyệt có ghét bỏ không.

Sớm hỏi trong lòng còn có chuẩn bị, thuận tiện anh muốn biết trình độ tiếp thu của Hoa Thanh Nguyệt ở mức độ nào.

Ai biết cô nàng kia lại sừng sốt một chút rồi lưu luyến không rời mà nhìn dáng người trong gương: “Vậy thì rất đáng tiếc.....”

Diệp Nhượng: “.....”

Anh chưa từng nghĩ cô còn có thể đáp lại như thế vì thế anh cười cười, nói: “Yên tâm đi, anh sẽ không khiến em chán ghét mình.”

Cuộc nói chuyện kết thúc.

Diệp Nhượng lặng lẽ mấp máy và cuộn cả người mình thành con nhộng sau đó trộm nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt.

A, hời thờ đàn ông.

Hoa Thanh Nguyệt thường thức xong dáng người của mình thì kích động xoa xoa tay và nhảy lên giường.

Diệp Nhượng: “.....”

Ai u, thật không biết hổ thẹn... sao lại, sao lại muốn lăn vào lòng cô thế nhỉ?

Hoa Thanh Nguyệt vỗ vỗ giường rồi nằm xuống và đắp chăn lên.

Một mình Diệp Nhượng chiếm nửa giường bên kia thì lẳng lẳng nằm.

Qua một lát Hoa Thanh Nguyệt lại vỗ vỗ giường và vừa lòng nói: “Lại đây đi, hai ta đổi vị trí, chỗ này em đã ủ ấm cho anh rồi nè!”

Ấm giường!!

Đúng là người làm ấm giường danh xứng với thực!

Diệp Nhượng thất thần, Hoa Thanh Nguyệt thì túm anh lên đẩy tới chỗ cô nằm nãy giờ.

Trong nháy mắt ấm áp từ bốn phương tám hướng truyền đến khiến Diệp Nhượng thoải mái đến tan chảy.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn nhìn đồng hồ sau đó hưng phấn nằm xuống, lấy dáng người hùng tráng hơn 1 mét 8 mà lăn giường một cách xinh đẹp sau đó ôm lấy bả vai hơi mỏng của Diệp Nhượng.

“9 giờ rồi, tới làm thí nghiệm đi!”

Diệp Nhượng thở sâu và gật gật đầu.

Vì thế Hoa Thanh Nguyệt quay người ngồi lên người anh sau đó nâng cánh tay lên xoa xoa cho ấm rồi mới tiêu sái nháy mắt.

Cô nghịch ngợm cười lộ hai hàng răng trắng.

(Hãy đọc truyện này tại trang runghophach.com) Rồi cô cúi đầu thò lại gần nhẹ chạm môi.

Diệp Nhượng thấy bụng nóng hừng hực, băng huyết cũng phải hòa tan.

Cảm giác này thật sự là hủy thiên diệt địa, Hoa Thanh Nguyệt hiện tại tựa như vàng mặt trời, nóng hằm hập chiếu rọi cả người anh, và chỉ mỗi anh thôi ấy.

Diệp Nhượng thấy tim nảy lên thế là tay vòng lên cổ Hoa Thanh Nguyệt đáp lại nụ hôn này.

Hoa Thanh Nguyệt cực kỳ vui vẻ: “Oa!! Quá tốt rồi Diệp tiểu thư! Anh nhiệt tình hơn lúc làm Diệp tiên sinh nhiều!”

Má Diệp Nhượng đỏ bừng, anh cau mày, trong mắt là mê mang nhưng vẫn không chậm trễ việc anh phủ nhân ba lần liền.

Cảm giác này quá kỳ quái, anh cần thân thể 360 độ này giúp anh sưởi ấm.

Hơn nữa linh hồn của anh hình như cũng khao khát được cô ôm.

Vì thế Diệp Nhượng mới vừa phủ nhận xong đã quyết đoán và mặt và yêu cầu: “Ôm anh.”

Hoa Thanh Nguyệt sững sốt.

Diệp Nhượng: “Ôm anh, muốn một cái ôm của gấu ấy!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Em biết phải ôm thế nào!”

Cô là phụ nữ nên cô biết phụ nữ muốn một cái ôm như thế nào nhất, sức dùng bao nhiêu, tư thế nào mới thoải mái.

Tất cả những cái đó cô đều rõ ràng.

Vì thế Hoa Thanh Nguyệt chậm rãi bò xuống rồi dùng tứ chi mà ôm lấy Diệp Nhượng như con bạch tuộc sau đó kéo chần đắp cho cả hai.

Thằng nhóc Diệp Nhượng thở ra một hơi thỏa mãn sau đó anh than: “Ừ, nóng hầm hập.”

Chính là bộ dáng này.

Sau đó anh lại nói: “Nhưng nặng quá, em đừng đè hết lên người anh.”

Hoa Thanh Nguyệt nhắm mắt lại nói: “Anh câm miệng!”

Diệp Nhượng vừa muốn phê bình giọng cô không tốt lại bỗng nhiên cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm.

Diệp Nhượng: “Anh khuyên em đừng có như thế!!”

Hoa Thanh Nguyệt bức bối: “Em khẳng định là không có! Anh xem em là người nào! Thân thể anh như cái điều khiển từ xa ấy, chạm một cái là mở chốt, em không khống chế được!”

Diệp Nhượng xấu hổ giãy giụa một chút thế là Hoa Thanh Nguyệt nhe răng trợn mắt sau đó dứt khoát nhắm hai mắt và ôm chặt hơn.

Diệp Nhượng hiểu giãy giụa sẽ chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa thế nên biện pháp tốt nhất là cả hai cùng giả chết.

“Không biết ngày mai có thể đổi về không.....” Hoa Thanh Nguyệt lẩm bẩm, “Anh còn phải đi làm, em không muốn làm việc thay anh đâu.

Mấy công việc quan trọng của các anh em không dám phá hủy.....”

“Không sao, ngày mai anh có thể chỉ đạo từ xa.”

Hoa Thanh Nguyệt hỏi: “Dùng giọng của em à? Vừa nghe đã biết là giọng em mà.”

Diệp Nhượng trầm mặc.

Đúng vậy, chậm trễ việc đi làm, chậm trễ việc cống hiến vì quốc gia.

Quốc gia và người yêu, anh phải lựa chọn một.

Diệp Nhượng: “Đây vấn đề của thời đại nào rồi!”

Anh chưa từng nghĩ mình sẽ lấy cách thức này để đưa ra đáp án.

Phải trả lại thân thể cho Hoa Thanh Nguyệt trong khi nó đang ốm yếu thế này à? Tuy cô nói mình đã quen nên không muốn anh phải nửa chết nửa sống vượt qua kỳ sinh lý thế này nhưng anh..... vẫn đau lòng, không nỡ để cô chịu tội.

Nếu mình có thể thay cô ấy gánh phần này thì cũng tốt.

Trước khi chìm vào giấc ngủ say anh đã nghĩ thế.

Lúc sau anh nằm mơ.

Cũng không giống mơ lắm mà giống hồi ức hơn.

Chẳng qua anh đã sớm quên hồi ức này, không biết có phải mình đã thật sự trải qua chuyện này hay không.

Trong mộng Nguyệt Đoàn Tử đầu trọc, ngực phẳng hếch nửa bên mặt sưng vác mà tung ta tung tãng đi theo phía sau anh.

Lòng anh vốn phiền chán nhưng không hiểu vì sao một chút ý thức lúc này được rót vào khiến phiền chán kia bị dịu dàng và đau lòng thay thế.

Anh dừng lại và vươn tay.

Nguyệt Đoàn Tử đầu trục ở phía sau lập tức vui vẻ, mắt sáng rực rồi nhảy tới kéo tay anh và lải nhải: “Anh Diệp Nhượng, đi thêm về phía trước chính là nơi ở cũ của Thương tộc.....”

“Nơi đó có cái gì?”

“..... Có, có thật nhiều tượng đá màu xanh lục bị đất che kín hơn nửa.”

Cô vừa dứt lời cảnh tượng đã thay đổi.

Diệp Nhượng ngẩng đầu nhìn thì hiểu tượng đá màu xanh lục mà Hoa Thanh Nguyệt nói là cái gì.

Nơi này hoang phế đã lâu, rất nhiều tượng đá hình người và động vật đều ngã trái đổ phải và đa phần đều bị đất vùi lấp.

Phần lộ ra ngoài của chúng cũng bị rêu phủ, hoặc bị dây leo quấn lên.

“Nơi này đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“A ba nói chừng ngàn năm!” Nguyệt Đoàn Tử lôi kéo tay anh nói, “A ba nói nơi này có, có Sơn Thần..... Sơn Thần ở đây, nếu đi ngang qua quấy rầy thì phải lạy một cái.

Anh có lời nào ở trong lòng cũng có thể nói với Sơn Thần, có đôi khi ông ấy sẽ giúp anh, có đôi khi sẽ chỉ đường cho anh.....”

Diệp Nhượng nghe thấy chính mình xì một tiếng cười nhạo.

Phong kiến mê tín!

Nguyệt Đoàn Tử buông tay anh ra mà vái lạy sau đó cô nói: “Anh Diệp Nhượng cũng tới vái đi.....”

Diệp Nhượng nâng tay lên làm qua quýt rồi nói: “Cúi chào.

Chúng ta đi chứ?”

Nguyệt Đoàn Tử cọ cọ cái mũi và cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng lại không có cách nào lay chuyển Diệp Nhượng.

Anh xoay người.

Bỗng nhiên tim anh run lên và quay đầu nhìn về phía những bức tượng kia.

Một con bướm đậu trên mặt một pho tượng đá màu xanh không nhìn rõ biểu tình và chậm rãi đập cánh bay lên.

“Đây chính là tiếng lòng của người sao?” Hình như anh nghe thấy có người đang hỏi.

“Cái gì?” Diệp Nhượng mê mang.

Lúc mở mắt ra trời đã sáng, anh đang nằm đè lên người Hoa Thanh Nguyệt, tì lên ngực cô, mặt gần sát khuôn mặt cô.

Đổi..... Đã đổi lại rồi sao?!

-----oOo-----

Chương 36: Chương 36

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi đổi thân thể Diệp Nhượng phát hiện không phải Hoa Thanh Nguyệt quá hoạt bát mà người anh em của anh quả thực quá hoạt bát! Đặc biệt là bây giờ!

Diệp Nhượng xấu hổ ghé vào trên người cô, nó còn tung tăng nhảy nhót “Quấy rầy” người ta, quả thực mất mặt.

Nhưng anh không dám động đây, sợ vừa động thì Hoa Thanh Nguyệt sẽ tỉnh lại như thể hành vi lưu manh của anh sẽ được chứng thực.

Phải tìm cách nào đó để bản thân bình tĩnh lại thôi.

Ừ, nghĩ tới lúc Hoa Thanh Nguyệt sáng tác đi, như thế anh sẽ bình tĩnh hơn.

Diệp Nhượng nghĩ đến một nửa, mới vừa có chút bình thản hơn thì ai biết Hoa Thanh Nguyệt lại động đây!

Có lẽ vì bị đè nặng nên cô khó chịu, mông lắc lắc, tay vươn ra định gác chân lên lưng Diệp Nhượng.

Anh bị tư thế ngủ ph óng đấng của cô dọa sợ mất mặt: “Mau dừng tay!”

Không, dừng chân chứ!

Hiện tại em đâu phải thân nam nhi, đừng làm vậy! Anh sắp không xong rồi!

Diệp Nhượng chỉ thấy máu dồn lên đầu, mặt đỏ bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được và lan xuống cổ.

Có lẽ một lần này anh đã đổ mặt đủ cho số lượng của cả 6 tháng cuối năm.

Hoa Thanh Nguyệt ngây thơ mở mắt ra rồi sau đó mắt cô bất động, mặt ngu dại như con chó shiba.

“A!!!” Hoa Thanh Nguyệt kích động thét to, vừa vui vừa buồn.

Diệp Nhượng thì bất đắc dĩ cười.

“Đúng vậy, đổi về rồi tiểu thư.”

“A!!” Hoa Thanh Nguyệt kêu lên sau đó nở nụ cười và vừa xoa xoa bụng nhỏ của mình vừa nói đùa: “Người anh em của em đâu? Tối qua em để nó ở đây mà! Đây là quốc gia phát cho em đó, có phải bị anh trộm rồi không?”

Diệp Nhượng vẫn nằm nguyên đó mà run run vì cười, trong mắt có ánh sáng lấp lánh sau đó anh cũng vui đùa cùng cô: “Anh không trộm, nó là đồ gia truyền nhà anh, từ lúc ở trong bụng mẹ đã có rồi.”

“Ha ha ha ha ha.....” Hoa Thanh Nguyệt vỗ giường cười to, sau đó cô vừa cười vừa nhìn anh nói, “Diệp Nhượng, anh đúng là tốt.”

Trên đời này em đã gặp vô số người đáng yêu, nhưng anh là người tốt nhất, cũng là người em thích nhất.

Trong mắt Diệp Nhượng có tia sáng lóe qua, anh ôm lấy Hoa Thanh Nguyệt và nhẹ nhàng xoa đầu cô rồi nói: “Anh rất thích em.”

Rất thích em.

Giờ này khắc này nội tâm hai người đối thoại với nhau và đạt được sự nhất trí như kỳ tích.

Hoa Thanh Nguyệt an tĩnh một lát mới hỏi: “Sao lại đổi được nhỉ?”

Diệp Nhượng nói: “Từ góc độ khoa học thì hẳn thí nghiệm đã thành công.”

Rốt cuộc thì tối hôm qua bọn họ chỉ hôn một lần.

Ngoài ra, dựa theo ước định..... Diệp Nhượng nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt và trầm giọng hỏi: “Anh..... có thể hôn em một chút ở ngay đây không?”

Hoa Thanh Nguyệt chớp chớp mắt nghĩ một hồi lâu và nói: “Hôn.”

Diệp Nhượng hôn cô, rất cẩn thận, rất tinh tế.

Giống như anh đang hôn một thứ vô giá, sợ dùng sức một chút sẽ khiến cô bị thương vậy.

Quá dịu dàng, giống gió nhẹ hôn cánh hoa.

Diệp Nhượng hôn xong lại lật người xuống giường đứng ở bên cạnh vỗ trán để bản thân mình bình tĩnh lại.

Hoa Thanh Nguyệt chẹp chẹp, giọng mang theo chút tiếc nuối nói: “Aizzz, còn không bằng em!”

Lúc ông đây làm Diệp Nhượng, kỹ thuật hôn kia chính là cuồng phong quét qua lá rụng, như Sở bá vương tấn công tứ phía, như sóng nước phá tầng không..... Nào có như bây giờ.

Diệp Nhượng quay đầu bất đắc dĩ nói: “..... Dịu dàng mới là trọng tâm của mối quan hệ thân mật, hơn nữa anh sợ dọa em.”

Hoa Thanh Nguyệt kinh ngạc: “Oa, Diệp tiên sinh, thử hỏi bây giờ còn cái gì có thể dọa được chúng ta nữa? Đến thân thể chúng ta cũng đổi rồi, một cái hôn hoành tráng từ phía anh còn làm em sợ chắc?”

“Có lý.” Diệp Nhượng cười, “Lần sau anh sẽ thử làm Sở bá vương hôn Ngu Cơ vậy.”

“Phì!” Hoa Thanh Nguyệt cũng cười, “Em mới không phải Ngu Cơ.”

Cô nói xong ngẩng đầu đã thấy Diệp Nhượng đóng cửa WC thế là cô hỏi: “Anh dùng lâu không?”

Trong WC không có tiếng.

Qua một lát mới có tiếng nhạc vang lên, là giọng hùng hồn dũng dạc.

Hoa Thanh Nguyệt sững sốt một lát mới đột nhiên hiểu Diệp Nhượng đang làm gì.

Cô vùng vẫy trên giường mà cười, tay đập đập.

Mãi một lúc sau cô mới ý thức được mình đang ở thời kì đặc thù thế là vội hét “Má ơi” rồi bò dậy xem khăn trải giường.

Không có việc gì.

Hoa Thanh Nguyệt thở ra một hơi và đỡ eo rời giường.

Nói ra cũng kỳ quái, hình như lần này cảm giác sinh lý cũng không nghiêm trọng như những lần trước, cả người cô nhẹ nhàng không ít.

Cửa WC mở ra.

Diệp Nhượng đã mặc xong quần áo và đúng lúc thấy Hoa Thanh Nguyệt cũng thu dọn xong rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Hai người liếc nhau sau đó vội dời mắt, không hẹn mà cùng đỏ mặt.

Qua một lát ánh mắt Diệp Nhượng sáng quắc nhìn về phía này.

Anh đi tới trước mặt và dùng giọng cực kỳ cẩn thận để hỏi:
“Thanh Nguyệt..... em có muốn tới nhà anh ở không?”

Hoa Thanh Nguyệt thật sự không nghĩ tới anh sẽ đề nghị ở chung.

Cô sửng sốt thật lâu.

Diệp Nhượng cũng cảm thấy hơi không lễ phép nhưng lại không bỏ được cô.

Anh chần chừ một lát mới trịnh trọng đưa ra lời mời.

Trong lúc nhất thời não anh không xử lý hết được, bộ phận xử lý tình cảm gần như chả có kinh nghiệm gì nên gặp phải tình huống cảm xúc bộc phát thế này não anh trực tiếp bãi công luôn.

Diệp Nhượng không kịp suy nghĩ đã quỳ một chân dưới đất rồi kéo tay Hoa Thanh Nguyệt nhưng lại phát hiện mình chẳng có nhẫn cũng không có hoa.

Ngây ra một lúc rồi anh mới thở sâu và nói: “Em đợi chút.”

Lúc trước anh còn chuẩn bị nhẫn rồi cơ mà!!

Tuy không biết lúc trước anh lấy đâu ra dũng khí mà dám cầu hôn Hoa Thanh Nguyệt nhưng không thể không nói vào thời điểm mấu chốt cái nhẫn kia đã cứu anh.

Anh lấy nhẫn và nghĩ nghĩ sau đó kéo tay phải của Hoa Thanh Nguyệt rồi nói: “Anh muốn hỏi em có muốn ở chung với anh không.

Chúng ta cùng nhau sinh hoạt, cùng nhau hẹn hò.

Trước khi em nhận lời cầu hôn của anh nếu em đồng ý cùng anh ở cùng dưới mái hiên thì xin cho phép anh đeo cái nhẫn này lên tay phải của em.....”

Thiên tài, anh thật đúng là thiên tài.

Đây là lời trong lòng của Hoa Thanh Nguyệt.

Não cô cũng bị trình tự xử lý của não Diệp Nhượng dọa cho sợ quá phải bất công luôn.

Vì thế Hoa Thanh Nguyệt mơ màng hồ đồ đáp: “À, được.”

Diệp Nhượng run rẩy đeo cái nhẫn vốn dùng để cầu hôn lên tay Hoa Thanh Nguyệt.

Vui vẻ!

Hai kẻ đầu đất vui vẻ ôm nhau, còn nhảy vòng quanh.

Vui xong rồi hai người mới hoàn hồn, sau khi cảm xúc trở lại bình thường cả hai đều đỏ mặt.

“Vậy buổi tối tan làm anh đón em nhé?”

“Vậy, tối nay anh có muốn cùng em về nhà ăn cơm không?”

Hai người đồng thời hỏi.

“.....” Diệp Nhượng dừng một chút và đáp, “Được!”

Lần này chính là lần gặp mặt phụ huynh chính thức, anh nhất định phải chuẩn bị thật tốt để vẫn hồi hình tượng của bản thân!

--

Sau khi chia tay Hoa Thanh Nguyệt ở cửa cơ quan, cảm giác vui vẻ dần bị công việc hòa tan.

Lúc này cảm giác không khỏe chột rờ ràng hơn một chút.

Buổi sáng Diệp Nhượng vẫn cứ chạy vào WC suốt, nhưng không phải vì anh ăn cái gì đó linh tinh.

Cảm giác đau đớn này không khác kỳ s1nh lý hàng tháng của Hoa Thanh Nguyệt mấy.

(Hãy đọc thử truyện Lấy thân nuôi rồng của trang Rừng Hồ Phách) Đều là cảm giác nặng nề, không mãnh liệt nhưng vẫn tồn tại khiến chân tay anh không hề có sức.

Diệp Nhượng nghĩ mãi và rốt cuộc mới nhớ ra giấc mộng kia!

“Chẳng lẽ là thật sao?”

Trong lúc nghỉ trưa Diệp Nhượng gọi điện thoại cho Hoa Thanh Nguyệt.

Đúng lúc ấy có nữ đồng nghiệp đi qua ngồi xuống, tay cầm cốc trà bốc khói và gật đầu cười với anh.

Diệp Nhượng đang chờ điện thoại nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm cốc trà nóng kia.

Anh..... cũng muốn uống cái gì đó nóng!

Hoa Thanh Nguyệt nhận điện thoại: “Hello Diệp tiểu thư.”

Diệp Nhượng cúi đầu cười cười, nữ đồng nghiệp ở bên cạnh cũng chống cằm và cười nhìn anh.

“Anh nhớ ra rồi, địa chỉ cũ của Thương tộc có còn không?”

“Địa chỉ cũ sao?” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Còn thì còn, nhưng nơi ấy ở sâu trong núi, làm sao thế?”

“Anh muốn đi bái lạy một lần.”

“Không phải anh không tin cái này sao?” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Em nhớ rõ anh đã nói mình không phải kẻ phong kiến mê tín.”

“Ừ, đúng là anh không tin, nhưng vẫn muốn lễ phép bái lạy một lần coi như xin lỗi cho lúc thiếu niên vô tri.”

“..... Được.” Hoa Thanh Nguyệt hỏi, “Cuối tuần này nhé?”

“Ừ.” Diệp Nhượng hỏi, “Triển lãm tranh của em khi nào bắt đầu?”

“Thứ sáu.”

Hai người hàn huyên một lát Diệp Nhượng mới gác máy và quay đầu thấy nữ đồng nghiệp vẫn mỉm cười nhìn mình.

Lúc này anh mới ý thức được cô ấy đã ngồi đây nghe được toàn bộ câu chuyện vì thế Diệp Nhượng ngưng ngưng nói: “Thực xin lỗi, vừa mới bắt đầu hẹn hò.....”

“Tôi hiểu.” Nữ đồng nghiệp nhấp một ngụm trà và nói, “Quan hệ thật tốt, hâm mộ quá.”

“Quan hệ không tốt thì yêu đương gì nữa?” Diệp Nhượng nói như vậy.

“Oan gia cũng có thể thành đôi mà.” Nữ đồng nghiệp phát biểu cảm tưởng, “Trên thế giới này nhiều oan gia tương ái tương sát lắm, dù sao đấu với người khác là chuyện vui sướng.”

Cả đời này rất dài, ngay cả mối quan hệ bình đạm đơn thuần đôi khi cũng cần một trận đấu.”

“Vậy thì mệt lắm.” Diệp Nhượng nói, “Như vậy chính là kết hôn chỉ vì kết hôn chứ không phải vì tình yêu rồi.”

“Kỹ sư Diệp thì sao? Anh yêu đương vì thích kết hôn à?”

“Không thì sao, chả lẽ vì tôi ghét kết hôn?” Diệp Nhượng nói xong mới không nhịn được run rẩy chỉ về phía cốc trà của cô và hỏi câu tận đáy lòng, “Trà cô uống là trà gì thế?”

Mượn cô ấy một dùm trà hân..... được chứ?

Không ngờ nữ đồng sự kia lại nở nụ cười: “Trà ấm bụng.”

Diệp Nhượng ngượng ngùng buông tay bưng khay cơm và đi luôn.

Quá xấu hổ, quá xấu hổ!!

Nhưng một phút sau nữ đồng nghiệp lại thấy Diệp Nhượng chạy tới như một cơn gió và hỏi: “Dùng tốt không? Là hãng nào thế? Mua ở đâu thế?”

“.....” Nữ đồng nghiệp ngẩn người rồi cười hỏi, “Anh mua cho bạn gái à?”

“Đúng!” Diệp Nhượng trả lời rất dứt khoát.

Nữ đồng nghiệp: “Anh đối xử với bạn gái tốt thật đó.”

“Đương nhiên rồi, đối xử không tốt với bạn gái thì còn yêu đương với kết hôn gì nữa?” Diệp Nhượng thản nhiên nói.

Chờ anh nói xong nữ đồng nghiệp lại hỏi: “Kỹ sư Diệp, đêm nay anh muốn mời chúng tôi đi ăn cơm ở đâu?”

Diệp Nhượng ngây ra sau đó bỗng nhiên nhớ tới việc mình hứa mời mọi người ăn cơm vào tối nay.

Nữ đồng nghiệp thấy anh ngây ra thì cười nói: “Có phải anh chỉ lo cho bạn gái nên quên tụi tôi rồi không?”

“Quả thật!” Diệp Nhượng thẳng thắn thành khẩn trả lời, “Xin lỗi, hay chúng ta đổi ngày khác nhé.”

Tối nay tôi còn phải tới ra mắt bố mẹ vợ.”

Tảo Địa Phật bưng khay cơm ngồi xuống nói: “Đó là việc lớn, cậu vẫn nên đi gặp bố mẹ Tiểu Nguyệt đi.”

“Vây liên hoan của chúng ta.....” Nữ đồng nghiệp chần chừ.

Diệp Nhượng cân nhắc một lát: “Ngày mai xem tình huống dự án thế nào, mấy ngày nay chỉ sợ phải tăng ca.”

“Vây thứ sáu đi.” Nữ đồng nghiệp nói, “Thứ sáu liên hoan muộn chút.”

Diệp Nhượng: “Thứ sáu cũng không được, thứ sáu Nguyệt Đoàn Tử có triển lãm tranh.”

Tảo Địa Phật: “Ai u, vậy chờ hạng mục này xong chúng ta cùng đi chúc mừng.”

“Như vậy cũng tốt.” Diệp Nhượng nói xong lại xin lỗi, “Xin lỗi, tôi phải nuốt lời rồi, về sau chúng ta tụ tập vậy.”

Diệp Nhượng đi rồi Tảo Địa Phật mới nói: “Không cần khó xử người ta, theo đuổi người của Thương tộc không dễ đâu.

Cậu ấy lại còn theo đuổi Hoa Thanh Nguyệt, vậy phải qua vài ải, chém vài tướng ấy.”

Nữ đồng nghiệp cười nói: “Quả là không dễ dàng.”

Sau khi tan làm Diệp Nhượng chạy như bay về nhà đổi quần áo, thuận tiện tới siêu thị mua quà ra mắt bố mẹ vợ.

Lúc đi qua khu đồ cho nữ anh tìm nhãn hiệu trà kia trong một rừng sản phẩm.

Bụng anh vẫn óc ách, và anh biết đây là do anh hứa hẹn muốn gánh vác thay Hoa Thanh Nguyệt.

Trong mộng anh mơ thấy cảnh trước kia hẳn không phải ngẫu nhiên.

Nhất định anh phải bớt thời giờ đến địa chỉ cũ của Thương tộc để tìm tòi cho đến cùng mới được.

“Tìm được rồi!” Ánh mắt Diệp Nhượng sáng ngời, sau đó anh nhanh chóng tính tiền và vác bao lớn bao nhỏ đi tới tiệm cà phê Thâm Hạng.

“Thanh Nguyệt!” Diệp Nhượng vào cửa là lập tức lấy nước nóng pha trà cho cô.

“Em uống cái này đi.” Anh pha xong trà là nhét vào tay cô và hỏi, “Chìa khóa xe đâu? Để anh lái.”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Ế.”

Dừng một chút cô mới uống một ngụm trà và nói: “Diệp Nhượng, hôm nay em không khó chịu đâu, anh không cần quan tâm em như thế.”

Diệp Nhượng: “.....”

Cô gái ngốc!

-----oOo-----

Chương 37: 37: Diệp Nhượng Bé Bỏ!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lần này ra mắt bố mẹ vợ hẳn không có vấn đề gì.

Trước khi vào cửa Diệp Nhượng kiểm tra lại dáng vẻ và dung nhan của mình.

Thậm chí lời thăm hỏi, biểu tình khi nói chuyện anh cũng luyện vài lần, chỉ chờ bố mẹ vợ kiểm tra.

Ai ngờ tới nhà rồi lại chỉ có Hoa Tê Vân mặc quần áo Pikachu và đang xem phim khoa học viễn tưởng 《2001: A space odyssey》.

Diệp Nhượng quay đầu hỏi Hoa Thanh Nguyệt: “Em không nói với ba mẹ là hôm nay chúng ta tới à?”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Nói rồi! Em còn nói là anh tới ăn cơm mà!”

Hoa Tê Vân đáp: “Trong tộc có việc gấp nên họ phải về rồi.”

“Việc gấp gì thế?” Hoa Thanh Nguyệt hơi bất mãn.

Cô vô cùng vui vẻ mang bạn trai về nhà gặp bố mẹ.

Buổi sáng cô đã nói xong, sao lại cho họ leo cây?

“Đêm nay uống canh bồ câu à?!” Hoa Thanh Nguyệt nhỏ giọng ồn ào.

Hoa Tê Vân nói: “Trong tộc muốn mở hộp, có người ngoài nhìn chúng địa chỉ cũ của chúng ta nên muốn khai phá làm thương nghiệp, làm cái gì mà du lịch rừng rậm gì đó.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Lại là một đám thương nhân không thương tiếc núi rừng mà chỉ một lòng kiếm tiền, lòng dạ thì hiểm độc.

Không thể cho bọn họ được như ý!”

Hoa Tê Vân: “Ừ, em bảo không được thì việc này ắt sẽ không thành.”

Anh đứng dậy chiêu đãi Diệp Nhược: “Đừng thất vọng, tôi cũng là phụ huynh của Nguyệt Đoàn Tử, hôm nay coi như cậu tới gặp tôi đi.”

Diệp Nhược đưa đồng quà to nhỏ cho anh và giúp Hoa Thanh Nguyệt dọn cơm.

Chờ ba người vây quanh cái bàn ăn rồi Diệp Nhược mới hỏi: “Bọn họ muốn khai phá địa chỉ cũ của Thương tộc sao?”

“Đúng, bọn họ nhìn trúng miếng đất ấy.” Hoa Tê Vân buộc tóc rồi thuận tay ném cho Hoa Thanh Nguyệt một cái dây chun buộc tóc.

“Người nọ có vẻ đã tìm thầy phong thủy và nói phong thủy ở miếng đất tại địa chỉ cũ của chúng ta rất tốt, ở thế giới huyền huyền thì đó chính là nơi tụ tập linh lực.” Hoa Tê Vân nói, “Ông ta ra giá rất cao, người của toà thị chính cũng tới xem, có vẻ quan hệ không mỏng.”

“..... Vậy họ có bán không?” Diệp Nhược không quá hiểu cái này nhưng không biết vì sao tim anh cũng khẩn trương hơn.

Hoa Thanh Nguyệt vừa bóc vỏ tôm vừa trợn trắng mắt và nhỏ giọng nói: “Bán con mẹ nó ấy!”

Hoa Tê Vân cười nói: “A Nguyệt Đoàn Tử nói không bán thì không bán.”

Trong lòng Diệp Nhượng giống như bị nện một cái, anh đột nhiên sùng sốt hỏi: “Vì sao Nguyệt Đoàn Tử nói không bán thì sẽ không bán?”

“A Nguyệt Đoàn Tử chính là linh vật của tộc chúng ta.”

Hoa Thanh Nguyệt nhét tằm đầy miệng thế là rảnh tay khua múa, nuốt xong cô mới nói: “Quá khen, quá khen.”

Diệp Nhượng: “Vì sao?”

“Người trong tộc chiều nên mới gọi thế.” Hoa Thanh Nguyệt đắc ý nói, “Họ nói em có phúc khí, là đứa nhỏ Sơn Thần thích nhất nên lời em nói Sơn Thần có thể nghe được!”

Diệp Nhượng nhìn Hoa Tê Vân một cái.

Trong mắt anh mang theo nghi vấn và anh biết Hoa Tê Vân nhìn thấy.

Hoa Tê Vân cầm lấy di động mân mê một lát Diệp Nhượng mới nhận được một tin nhắn mới thế là anh lén lút mở ra đọc.

Anh cô ấy: “Trên đầu tôi có sùng!”

Diệp Nhượng sùng sốt và cảm thấy Hoa Tê Vân là cái đồ xà tinh, đồ bị bệnh.

Cái này là ý gì?

Qua một lát anh cô ấy lại nhắn tin: “Phía sau tôi có cái đuôi!”

Diệp Nhượng không nhịn được hỏi: “Không ai biết tôi có bao nhiêu bí mật – là lời này ấy hả?”

Anh cả nhà họ Hoa gật gật đầu.

Được rồi, Diệp Nhượng nhận được khẳng định thì biết điện não của anh đã theo kịp sóng điện não bị điên của anh vợ.

Sau đó anh hát cả bài hát có câu vừa rồi và rốt cuộc cũng hiểu Hoa Tê Vân muốn nói gì.

Anh chàng kia muốn nói: “Muốn biết bí mật của A Nguyệt Đoàn Tử hả? Tôi không nói cho cậu, tôi cứ không nói cho cậu đó!!”

Diệp Nhượng không nói gì mà giơ tay vãi anh cả nhà họ Hoa một vãi.

Nhà này chỉ có mỗi Hoa Thanh Nguyệt là người bình thường.

“Thình thịch” một tiếng, cánh gà trong tay Hoa Thanh Nguyệt rơi vào bát canh.

Diệp Nhượng vừa muốn lấy khăn giấy đưa cho cô thì đã thấy Hoa Thanh Nguyệt vùi đầu vào bát nước canh dùng răng cắn cánh cánh gà ra, không cần dùng tay đã vớt được cánh gà, thần sầu.

Diệp Nhượng: “.....”

Anh thu lại lời vừa rồi, Hoa Thanh Nguyệt cũng không bình thường!

Ăn xong cơm rồi Hoa Tê Vân thu dọn chén bát, Diệp Nhượng thấy vậy thì sững sốt và vội vàng xông lên cướp việc: “Để tôi!”

Hoa Tê Vân cười tủm tỉm buông ra và xoa xoa tay ý bảo xin mời.

Diệp Nhượng: “Anh đừng đi vội, chúng ta nói chuyện một lát.”

Hoa Tê Vân dọn một cái ghế ra và ngồi xuống, cầm gác lên lưng ghế rồi gật đầu: “Em rể nói đi.”

Diệp Nhượng vốn đang mắng chửi ông anh vợ bị bệnh nhưng một câu em rể của Hoa Tê Vân đã lập tức khiến anh đầu hàng.

Trong lòng anh còn khen Hoa Tê Vân một phen sau đó vui rạo rức nói: “Cuối tuần này tôi muốn về trại của các anh.”

“Có phát hiện gì sao?”

“Là thế này, tôi nhớ ra lần đầu tiên biến thành chó trong lòng tôi đột nhiên vang lên một giọng nói, cái giọng đó..... không ra nam không ra nữ, rất mơ hồ.

Nó hỏi tôi có nghiêm túc khi cầu hôn Nguyệt Đoàn Tử không.

Lúc ấy tôi nghĩ nếu đã cầu hôn thì đương nhiên là thật lòng rồi sau đó tôi biến thành chó.”

“À, ý là đồ đàn ông chó má.

Sau đó thì sao?” Hoa Tê Vân hỏi.

“Sau đó tôi lại phát hiện sự biến hóa của mình gắn liền với suy nghĩ của Nguyệt Đoàn Tử.” Diệp Nhượng nói, “Nhưng ba anh nói đây là báo ứng tôi nhận được do lần đầu tiên tới Thương tộc không tôn trọng Sơn Thần.

Như vậy xem ra chẳng liên quan gì tới Nguyệt Đoàn Tử cả.”

Hoa Tê Vân ngáp một cái: “Cậu nói tiếp đi.”

“Lúc sau hai bên trao đổi thân thể.” Diệp Nhượng nói, “Đêm trước khi đổi trở về trong lúc mơ tôi thấy mình tới mảnh đất cũ của Thương tộc.

Lúc trước tôi và Nguyệt Đoàn Tử từng đi qua.....”

“Hai đứa từng đi qua chỗ ấy hả?” Hoa Tê Vân nhíu mày, “Không có khả năng, chỗ kia còn xa hơn cả nơi hai đứa gặp ồ rần.

Mà lúc ấy hai đứa đi tới chỗ ồ rần rồi gặp chuyện là đã trở lại rồi đúng không? Vậy hai đứa tới chỗ kia lúc nào?”

“Nói đến cũng kỳ quái, tôi chả có ấn tượng gì với nơi ấy nhưng trong mộng tôi đã đi qua đó, Nguyệt Đoàn Tử cũng ở chỗ ấy.

Khi đó tôi lại nghe thấy giọng nói kia rồi chúng tôi đổi trở về.”

“Cậu muốn nói gì với tôi?” Hoa Tê Vân hỏi.

“So với Sơn Thần tôi càng tin vào chuyện Nguyệt Đoàn Tử có dị năng đặc biệt nào đó.

Hơn nữa cô ấy thường xuyên bị người ở đây gọi là thiếu nữ vu cổ..... Xưng hô này nếu nghĩ kỹ sẽ thấy rất có ý tứ.” Diệp Nhượng nói.

Hoa Thanh Nguyệt nghiêng người dựa vào cửa và nhẹ giọng hỏi: “Hai người đang làm gì thế?”

Hoa Tê Vân: “Đang nghe anh Diệp của em kể chuyện huyền huyền.”

“Truyện huyền huyền gì đó?” Hoa Thanh Nguyệt xoa tay.

Hoa Tê Vân cười nói: “Cuộc phiêu lưu kỳ ảo ở vùng đất vu cổ Miêu Cương.”

Diệp Nhượng bất đắc dĩ thở dài và ngoan ngoãn xoay người rửa bát.

Sau khi về nhà Hoa Tê Vân mới gửi tin nhắn tới: “Cuối tuần về Thương tộc cậu phải thành khẩn một chút, a ba sẽ nói với cậu về chuyện của A Nguyệt Đoàn Tử.”

Diệp Nhượng chân thành dò hỏi: “Thái độ như thế nào mới gọi là chân thành?”

“Chính là khiến ông ấy đồng ý nhận cậu làm con rể ấy.” Hoa Tê Vân nói, “Nếu cậu không phải người đáng giá phó thác thì đánh chết ông ấy cũng không nói chuyện của A Nguyệt Đoàn Tử cho cậu đâu.”

“Chẳng lẽ cô ấy thực sự là thiếu nữ vu cổ sao?”

Hoa Tô Vân trực tiếp gọi điện tới: “Nó bao nhiêu tuổi rồi còn thiếu nữ.....”

Nghe đi, giọng điệu này là của anh ruột kìa!

Diệp Nhượng lập tức không vui: “Cô ấy lớn thế nào vẫn là thiếu nữ!”

Hoa Tô Vân: “..... Tôi thấy nó chỉ thành công hạ cổ cho mỗi cậu.”

“Anh gọi điện tới là có gì quan trọng à?” Diệp Nhượng đổi đề tài.

“Đúng là có.” Hoa Tô Vân nói, “Thương tộc có truyền thống riêng, chuyện của A Nguyệt Đoàn Tử nhà chúng ta tương đối phức tạp nhưng cậu nhớ kỹ một chút.

Con bé không phải cổ mà ngược lại nó là chúc phúc mà Sơn Thần tặng cho chúng ta.”

“.....” Diệp Nhượng bị bẫy nhiều lần nên sợ hãi hỏi, “Anh không nói đùa đấy chứ?”

“Chúc phúc là thứ mà dám nói đùa sẽ bị liệt vào tội bất kính.” Hoa Tô Vân nói, “Trên người cậu có nhiều bảo lắm vì thế cậu phải nhớ kỹ lời tôi.

Cậu từng đắc tội cả Sơn Thần lẫn A Nguyệt Đoàn Tử, Hiện tại là thời kỳ khảo nghiệm của cậu nên dù xuất hiện tình huống gì cũng không bất ngờ.”

“Còn xuất hiện tình huống gì nữa sao?”

“Tôi đâu biết.” Hoa Tô Vân nói.

Thứ sáu Diệp Nhượng kết thúc công việc là chạy tới xem triển lãm tranh của Hoa Thanh Nguyệt ngay.

Anh tới muộn, vừa mới vào đã thấy một đồng người vây quanh Hoa Thanh Nguyệt đi ra nói là muốn ăn cơm, không, là yến hội!

Hoa Thanh Nguyệt nhìn thấy anh thì chỉ lo vẫy tay với anh.

Diệp Nhượng cũng vẫy tay để cô đi tham gia xong hoạt động còn mình thì tới sảnh triển lãm thưởng thức tác phẩm của bạn gái.

Xem xong một vòng tin nhắn của Hoa Thanh Nguyệt cũng tới: “Anh ăn cơm chưa? Em đặt một bàn cho chúng ta, anh vào nhà hàng báo số điện thoại sẽ có người sắp xếp.

Chờ em một lát em ứng phó xong bên này sẽ tới.”

Nhà hàng cô chọn là một nơi xa xỉ, vẻ xa xỉ đó chủ yếu thể hiện ở việc trang hoàng và nhà vệ sinh cực kỳ hoành tráng.

Tính riêng tư của nhà vệ sinh tốt, có nhạc du dương che lấp âm thanh gì đó vang lên.

Diệp Nhượng ngồi yên lặng ở bàn của mình đợi một lát, uống ba chén trà hoa mà Hoa Thanh Nguyệt còn chưa tới.

Anh bắt đắ dĩ đành phải đi thể nghiệm sự xa hoa của nhà vệ sinh tại đây.

Hoa Thanh Nguyệt ở bên kia mỉm cười tiễn một đồng phóng viên đi rồi vội vàng chạy tới bên này ăn cơm với Diệp Nhượng.

Hành lang ở đây có bày hàng ghế dài cho hai người, có một bà mẹ trẻ mang theo một bé trai ngồi thối nển trên bánh sinh nhật.

(Truyện này của trang runghophach.com) Lúc Hoa Thanh Nguyệt đi ngang qua nhìn thấy đứa nhỏ thế là cô cười cười và than thật đáng yêu.

Nhưng ai biết lúc bước tới bàn của mình cô lại chẳng thấy ai.

Hoa Thanh Nguyệt gọi phục vụ tới thế là anh chàng kia đáp: “Vừa rồi anh ấy còn ở đây mà, có lẽ đang ở phòng vệ sinh rửa mặt.”

Hoa Thanh Nguyệt gọi điện thoại.

Điện thoại nhanh chóng bị ngắt.

Hoa Thanh Nguyệt nghi hoặc khó hiểu: “Ngắt điện thoại của mình ư? Là đơn vị có việc nên anh ấy về rồi à?”

Cô lại gửi tin nhắn và đợi thật lâu bên kia mới đáp: “..... Anh ở trong WC.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Hả? Anh không thoải mái sao?”

Diệp Nhượng: “Anh..... cần em hỗ trợ.”

“Làm sao vậy?” Hoa Thanh Nguyệt thấy tim siết lại, “Anh lại biến thành thứ gì đó kỳ quái à?!”

“..... Anh gửi cho em một tấm ảnh, em nhớ là đừng có thét lên, phải bình tĩnh.”

Hoa Thanh Nguyệt ôm ngực, chuẩn bị tâm lý sau đó quyết tâm như tráng sĩ cắt cổ tay: “Đến đây đi! Em chuẩn bị xong rồi.”

Một lát sau Diệp Nhượng gửi một tấm ảnh tự chụp tới.

Trên ảnh là một bé trai tầm 5-6 tuổi đang ngồi trên nắp bồn cầu, bộ mặt cực kỳ thối, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm màn hình, áo sơ mi và quần rộng quá khổ trùm lên người.

Hoa Thanh Nguyệt bịt kín miệng và run rẩy tay đánh một hàng chữ “A”.

Ngay sau đó cô hỏi: “Anh bị thu nhỏ sao?!!”

Không phải kích cỡ mà là tuổi ấy.

“..... Như em đã thấy.” Diệp Nhượng gửi một đồng dấu ba chấm giống như đã cực kỳ mệt mỏi.

“Thế nên Nguyệt Đoàn Tử, anh cần em đi mua quần áo giúp anh.” Diệp Nhượng nhắn tin, “Bằng không anh không ra được.”

Hoa Thanh Nguyệt cất bước chạy ngay.

“Mua!! Em lập tức mua!”

Gửi một câu này xong cô chạy như điên ra khỏi nhà hàng, tới trung tâm thương mại mới gào lên, trên mặt là tràn đầy vui vẻ.

“A a a!! Diệp Nhượng!! Tiểu Diệp Nhượng!! Tiểu shota! Nhóc con!!”

Hoa Thanh Nguyệt kích động đến độ nói năng lộn xộn.

“Conan!! Học sinh tiểu học thiên tài!”

“Mua! Chị sẽ mua hết! Mua thật nhiều quần áo xinh đẹp!!”

Hoa Thanh Nguyệt chạy vài bước lại mở bức ảnh và phóng to lên xem sau đó cả người tiến vào trạng thái điên cuồng.

-----oOo-----

Chương 38: 38: Shota Diệp Nhượng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt xách theo ba túi quần áo lớn tới nhà hàng sau đó đứng trước cửa WC nam và tóm lấy một người tốt bụng nhờ anh ta đưa quần áo vào.

Thấy ánh mắt anh chàng kia lóe lên như đang nảy ra nhiều ý định thế là Hoa Thanh Nguyệt nuốt hai chữ em trai xuống và nói: “Giúp tôi mang quần áo này vào cho con trai, đứa nhỏ ăn cơm không ngoan thế là làm bẩn quần áo.....”

Anh chàng kia lập tức dập tắt mọi ý tưởng trong đầu mình.

Hoa Thanh Nguyệt chấp tay sau lưng và đi lại trước cửa WC nam đợi hai mươi phút mới nhận được tin nhắn của Diệp Nhượng.

“Vì sao không có qu@n lót?”

“Con trai ời, qu@n lót chưa giặt sao dám mặc!” Hoa Thanh Nguyệt đáp như thế.

Trong phòng cuối cùng của WC nam Hoa Thanh Nguyệt nghe được một tiếng “hừ” non nớt!

Quả nhiên vài giây sau Diệp Nhượng lập tức kháng nghị: “Không được gọi anh là con trai.”

“Đã biết, Tiểu Diệp Nhượng!”

Qua một lát cửa nhà vệ sinh vang lên tiếng lách cách, Hoa Thanh Nguyệt nhảy nhót thò đầu xem.

Một đứa nhỏ mặt thối hoắc cầm túi giấy chậm rãi đi ra.

Cô ngồi xổm xuống xoa xoa đầu anh.

Từ mặt anh có thể nhìn thấy đường nét của Diệp Nhượng trưởng thành, kiểu tóc cũng là kiểu của người trưởng thành, nhưng là phiên bản nhi đồng! Tiểu Diệp Nhượng có lông mày tinh tế hơn, mặt phính phính.

Tiểu Diệp Nhượng bốc khói đen đầy đầu mà chất vấn: “Hoa Thanh Nguyệt, em thích có con hả?”

Vậy em nói với anh là được, sao lại suy nghĩ linh tinh thế này?

Hoa Thanh Nguyệt: “A? Cũng không phải..... sao anh lại hỏi thế?”

“Nếu em không nghĩ tới thì sao anh lại biến thành thế này?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Này, anh như thế này không đáng yêu đâu! Em cũng sẽ không cãi nhau với trẻ con.....”

Diệp Nhượng ngẩn ra và nhớ lại giọng điệu của mình vừa rồi, hình như hơi mất kiên nhẫn, không tôn trọng lắm thế là anh nhúu mày và xin lỗi: “Thực xin lỗi.”

“Cuối tuần em mang anh về nhà.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Không phải anh rất muốn tới địa chỉ cũ của Thương tộc để nhìn xem à? Coi như em mang đĩa nhỏ ra ngoài đập thanh ngắm cảnh vậy!”

Nhìn đi, nhìn cô diễn đạt chưa kìa.

Có người đi qua tò mò nhìn bọn họ.

Đợi người đi rồi tiểu Diệp Nhượng mới lôi kéo tay Hoa Thanh Nguyệt và ghé sát tai cô nói: “Hiện tại chúng ta có quan hệ gì?”

“Con cháu nhà họ hàng xa, anh là em trai của em!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Hai chị em ta thực tương xứng về tuổi tác, ngoài ra anh cũng cần sửa tên..... Diệp Nhượng, ừ, gọi là Diệp Thương đi!”

Cái mặt trẻ con của Diệp Nhượng lập tức đại ra vì cái tên Hoa Thanh Nguyệt đặt cho mình: “Diệp cái gì?”

“Thượng, bỏ vài nét ở chữ Nhượng đi là thành.”

“Vì sao lại bỏ?!”

“Ấy... Em cảm thấy trẻ con ấy mà, so với bản sao thành niên của anh phải thiếu cái gì đó chứ.” Mạch não của Hoa Thanh Nguyệt đúng là thần kỳ.

Diệp Nhượng trừng mắt cả giận: “Anh đủ hết nhé! Em nghĩ linh tinh cái gì đó!”

Lại có người đi qua.

Diệp Nhượng chột hạ giọng và khuất nhục bỏ thêm một câu: “Khụ khụ ... chị nghĩ cái gì thế.”

Hoa Thanh Nguyệt: “VẬY em gọi anh là..... Diệp Tiểu Nhượng vậy.”

Hoa Thanh Nguyệt nhất quyết không qua một cửa này.

Diệp Nhượng: “Em coi cái tên này như ...”

Anh cân nhắc mạch suy nghĩ của cô, quả nhiên cô vẫn không chịu phân thắng bại với người anh em của anh.

Không phải muốn anh thiếu cái gì đó thì cũng muốn anh nhỏ đi.

Diệp Nhượng thấy bụng sôi lên thế là anh ôm bụng nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt.

Hoa Thanh Nguyệt hí mắt nghiêng đầu cười: “A, Diệp Tiểu Nhượng đói rồi, chị mang em đi ăn cơm.”

Nơi này ghế phần lớn đều làm theo kích thước người lớn.

Sau khi ngồi xuống Hoa Thanh Nguyệt nhìn thấy Diệp Nhượng nỗ lực bò lên ghế thì định mở miệng nói gì đó nhưng ai biết cô lại đổi sang hát lời bài 《 bóng dáng 》 của Chu Tự Thanh.

“Cậu dùng hai tay bám vào bên trên, hai chân xỏ về phía trước, bóng dáng cậu nhỏ gầy hơi nghiêng bên trái, lộ ra sự nỗ lực.....”

Thiên tài Diệp Nhượng nghe thấy thế thì lườm Hoa Thanh Nguyệt: “..... Không được chọc anh.”

Người phục vụ đã đi tới và bắt đầu bóp giọng nói mấy câu ngu si để giao lưu với trẻ con, đây là bệnh của người lớn rồi.

Cậu chàng ngồi xổm xuống thân thiết nói: “Bạn nhỏ, có muốn anh giúp em không? Chúng ta có ghế cho trẻ em...”

Cậu còn chưa dứt lời Diệp Nhượng đã ngồi xong, tay khoanh trước ngực và hơi lắc đầu sau đó bày ra bộ dạng thiếu gia mà nói: “Không cần.”

Chờ anh cố sức ngẩng đầu thấy Hoa Thanh Nguyệt đang đan chéo tay ngồi đối diện nhìn mình với ánh mắt nhìn vật nuôi trong nhà, cực kỳ dửng dưng.

Diệp Nhượng: “..... Không được nhìn anh như thế.”

“Cái này không được, cái kia không được..... Diệp Tiểu Nhượng, anh quá bá đạo rồi đó.”

Diệp Nhượng nỗ lực ngồi thẳng thân thể bé bé, tay nhỏ cố sức cầm cái thực đơn to tướng và hỏi Hoa Thanh Nguyệt: “Em muốn ăn cái gì?”

Người phục vụ cười và giới thiệu các món đặc sắc.

Sau khi gọi xong người phục vụ quay đầu khen với Hoa Thanh Nguyệt: “Cậu nhóc này thông minh quá, hai người là thế nào nhỉ?”

“Đây là con của một người họ hàng xa, là em trai tôi.” Hoa Thanh Nguyệt cười nói.

Người phục vụ lập tức vươn tay véo má Diệp Nhượng: “Đẹp trai quá!”

Diệp Nhượng rùng mình, mày nhúu lại sau đó như ông cụ non mà cảm tức nhìn người phục vụ.

Người phục vụ thu tay lại nhưng vẫn xoa đầu anh và quay qua nói với Hoa Thanh Nguyệt: “Còn rất có cá tính, là anh chàng đẹp trai be bé.”

Diệp Nhượng xem thường độ mắt sắp ngược lên trời rồi.

Tuy anh bị thu nhỏ, nhưng lúc ăn cơm nhất cử nhất động đều giống người lớn.

Hoa Thanh Nguyệt học người phục vụ vừa rồi mà khen anh: “Còn nhỏ mà dùng đũa giỏi quá.”

Diệp Nhượng nhếch khóe miệng và kiêu ngạo nói: “Ba tuổi anh đã có thể cầm đũa vững vàng ăn cơm, 4 tuổi cầm bút không run để học theo bảng chữ mẫu của ông nội, lúc 7 tuổi.....”

Phục vụ đưa thức ăn tới thế là Diệp Nhượng vội nuốt công tích vĩ đại từ sau năm tuổi của mình trở về.

Hoa Thanh Nguyệt cười ha ha.

Ăn được nửa bữa cơm thì nhà hàng mang bánh sinh nhật lên cho hai mẹ con bàn bên cạnh sau đó bọn họ còn tri kỷ mở nhạc sinh nhật.

Phục vụ đều đứng vây quanh bàn kia vừa vỗ tay vừa ca hát.

Có nhân viên phục vụ còn mời bạn nhỏ Diệp Nhượng tới hát chúc mừng sinh nhật cho đứa nhỏ bàn kia.

Diệp Nhượng: “..... Không, cảm ơn.”

“Không sao, đi đi!”

Diệp Nhượng nhúu mày, trong lòng còn chưa kịp nghĩ kể sách đã bị lôi qua hát sinh nhật.

Anh xụ mặt đứng ở chỗ đó hát bài chúc mừng sinh nhật theo nhạc cho đứa nhỏ bàn kia khiến mẹ đứa bé cười như được mùa.

Sau khi hát xong anh ôm một hộp kẹo và lặp lại cảnh tượng bò lên ghế trong bài 《 bóng dáng 》 .

Sau khi thành công ngồi lên ghế anh nói: “Anh phát hiện..... trẻ con sẽ thường xuyên bị người trưởng thành bắt cóc.”

Hoa Thanh Nguyệt mang vẻ mặt mỉm cười và nghiêm túc nói: “Anh nói thử xem.”

“Người trưởng thành luôn tự cho là đúng và thay trẻ em ra quyết định, hơn nữa đại đa số bọn họ sẽ bỏ qua vấn đề tính cách của đám trẻ con, và cho rằng trẻ con không có tự do được tự đưa ra lựa chọn.” Diệp Nhượng nói xong thì dừng một chút và nói tiếp, “Phụ nữ cũng bị đối xử như thế.”

“Anh đã làm phụ nữ, giờ lại làm trẻ con.” Hoa Thanh Nguyệt hỏi Diệp Nhượng, “Có phải anh có rất nhiều điều cảm khái hay không?”

“Chỉ cảm khái cũng không được tích sự gì.” Diệp Nhượng nói, “Người trưởng thành..... Đặc biệt là đàn ông luôn cho rằng phụ nữ và trẻ con không cần tự suy nghĩ.”

Nếu phụ nữ thể hiện rằng họ có thể tự đưa ra lựa chọn và có cách lý giải riêng thì trong đa số mọi tình huống sẽ khiến đám đàn ông khiếp sợ và cảm thấy.....”

Diệp Nhượng nói đến một nửa bỗng nhiên dừng lại: “Anh nói mấy cái này không thú vị sao?”

“Trời biết em đã chờ những lời này bao lâu rồi.” Hoa Thanh Nguyệt cười nói.

Diệp Tiểu Nhượng trợn mắt sừng sốt thật lâu mới hoàn hồn và nói với Hoa Thanh Nguyệt: “Ở trong mắt em có phải anh rất ngốc không? Không phải cái gì mà IQ và EQ đâu mà là.....”

“Ý anh là hiện tượng tư duy đàn ông chân chính mà mọi người đang mắng chửi trên mạng hả?” Hoa Thanh Nguyệt hung hăng gật đầu, “Đúng là hơi giống.”

“Nói là tư duy đàn ông chân chính nhưng anh cho rằng kỳ thật đó là tính tự đại và ích kỷ của đàn ông.” Diệp Nhượng chống cằm và nghiêm túc nói.

“Anh không tệ.” Hoa Thanh Nguyệt an ủi anh, “Anh vẫn tốt.”

“Anh phát hiện..... người của Thương tộc không có loại hiện tượng này.”

“Rất ít có.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Bọn em là thị tộc mẫu hệ, tuy không bằng thời cổ nhưng tư duy và thói quen cũng bị ảnh hưởng qua nhiều đời.

So với anh thì anh trai em thoát nhìn..... Ít nhất việc thay đổi thân phận đã cho chúng ta có cái nhìn khác biệt trước kia.”

Diệp Nhượng rơi vào trầm tư.

Hoa Thanh Nguyệt vỗ vỗ tay: “Được rồi, đêm nay về nhà em đi?”

Diệp Nhượng nghĩ nghĩ, nhớ tới bản thân trước kia thật tệ hại thế là ma xui quỷ khiến thế nào lại gật đầu.

Hoa Thanh Nguyệt nắm tay anh đi ra khỏi nhà hàng, lúc qua đường cô bế anh lên.

Diệp Nhượng lập tức ngậy ra sau đó vội ôm lấy cổ cô, cầm gối lên vai cô buồn bực hỏi: “Nguyệt Đoàn Tử, sao em lại thích anh?”

Anh từng cho rằng bản thân thực ưu tú nên được em thích là đương nhiên.

Nhưng trong khoảng thời gian này anh liên tiếp bị thức tỉnh và tự hỏi những thứ trước kia anh chưa từng nghĩ tới.

Anh thực sự suy xét lại bản thân mình.

Sau đó anh phát hiện cả người mình toàn khuyết điểm, nếu muốn làm vợ chồng thì anh chính là một người chồng không tốt, thậm chí phải nói là tệ.

“Bởi vì thích.” Trong mắt Hoa Thanh Nguyệt là ánh đèn đường lập lòe, “Lúc còn rất nhỏ mẹ có hỏi em vì sao lại thích dưa hấu, có phải vì ngọt không? Lúc ấy em nghĩ sao mẹ lại kỳ quái, bởi vì thích nên thích thôi, vì sao phải có lý do cụ thể? (Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Bởi vì ngọt sao? Nhưng quả khác cũng ngọt mà.

Bởi vì nhiều nước sao? Nhưng quả khác cũng nhiều nước mà..... Em thích dưa hấu chính là bởi vì em thích dưa hấu thôi.”

Diệp Nhượng ngẩng đầu nhìn Hoa Thanh Nguyệt như nhìn thần tiên.

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Anh cũng thế.

Vì sao em lại thích Diệp Nhượng ư? Bởi vì em thích Diệp Nhượng chứ sao! Chẳng lẽ chỉ vì vẻ ngoài của anh hả? Kể cả một người có bộ dạng của anh đứng trước mặt em thì chưa chắc em đã thích.

Chẳng lẽ vì nghề nghiệp của anh sao? Trong nước có ngàn vạn người làm nghiên cứu khoa học, chẳng lẽ em cũng phải thích bọn họ sao?”

“Em chính là thần tiên.” Tay nhỏ của Diệp Nhượng bỗng ôm lấy mặt Hoa Thanh Nguyệt mà nghiêm túc nói, “Hoa Thanh Nguyệt, em là nhà triết học! Không, em là thần! Em nhất định là thần!”

Anh hiểu ý cô, tìm anh vì thế mà nhảy lên thành thịch.

Anh nhìn khuôn mặt cô giống như có thể thấy được cả quá trình từ khi cô sinh ra cho tới giờ.

Anh tìm được rồi.

Vô duyên vô cớ sẽ không có tình yêu sét đánh, giờ khắc này anh khẳng định bản thân mình nửa năm trước đã gặp được duyên phận huyền diệu nào đó mà khoa học lý luận không thể lý giải được.

Mình thích cô ấy, từ đầu đến chân, từ sợi tóc đến ngọn tóc, từ thân thể đến linh hồn, mình toàn tâm toàn ý thích cô ấy!

Hoa Thanh Nguyệt ha ha cười.

Diệp Nhượng lại ôm mặt cô và dán khuôn mặt nhỏ của mình tới hôn một cái.

“Tiểu thư, em nhất định chính là hồn phách của anh đời trước còn lưu lạc trên thế giới không thú vị này.” Anh dùng giọng non nớt nói, “Anh cũng thích em Hoa Thanh Nguyệt.

Lý do cũng giống em nói, chính là thích.”

Hoa Thanh Nguyệt nở nụ cười và xoa đầu Diệp Nhượng sau đó dùng sức nhéo nhéo mặt anh rồi mới bỏ ra.

Diệp Nhượng ôm mặt ngây người một lát mới nói: “Anh nói thật, Thanh Nguyệt, hai ta chính là do trời đất tạo nên!”

“Không sai!” Hoa Thanh Nguyệt cũng đồng tình.

Lúc này bọn họ đã tới dưới chân chung cư.

Hoa Tô Vân mới vừa vứt rác và đi ra khỏi nhà rác ở dưới lầu trở về thì thấy Hoa Thanh Nguyệt ôm một đứa nhỏ thế là bước nhanh tới và xoay mặt đứa nhỏ qua nhìn kỹ.

Diệp Nhượng: “.....”

Mặt Hoa Tô Vân mang biểu tình bị dọa sau đó anh ôm ngực cố trấn định rồi hỏi: “..... Diệp Nhượng?”

Quả nhiên chẳng cần lên tiếng, chỉ nguyên cái mặt thối hoắc kia là đủ để người ta nhận ra.

Hoa Tô Vân: “Làm anh sợ muốn chết, vừa rồi anh còn tưởng con trai Diệp Nhượng!”

Anh còn huyền hoặc ra một câu chuyện máu chó theo khuôn mẫu cũ về con riêng gì gì đó nữa chứ!

Hoa Tô Vân vỗ tay một cái rồi dang tay ra sau đó bắt đầu trêu đùa: “Đến đây, gọi chú đi nào, mau cho chú ôm!”

Diệp Nhượng chán nản uốn éo mặt, cả người dính chặt lấy Hoa Thanh Nguyệt, kéo cũng không kéo được.

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh..... Đừng trêu anh ấy.

Chúng ta phải giả vờ hiện tại chúng ta vẫn ngang hàng.”

“Thế thì không vui tí nào!” Hoa Tô Vân nói, “Thân phận hơn kém mới vui!”

Diệp Nhượng không thể nhịn được nữa: “Chú à, một vừa hai phải thôi nhé!!”

-----oOo-----

Chương 39: 39: A Công Viên Giải Trí!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trẻ con không thể ngủ ở sô pha.

Trẻ con..... Diệp Nhượng bé nhỏ cũng không thể ngủ với Hoa Tê Vân bởi vì Hoa Thanh Nguyệt nói: “Quá gay!”

Trẻ con cũng không thể ngủ giường ông bà ngoại..... ấy, anh nhỏ vào, giường của bố mẹ vợ chứ.

Thế nên trẻ con phải ngủ với Hoa Thanh Nguyệt.

Ánh mắt Hoa Tê Vân mang theo cảnh cáo ý là đừng ỷ mình nhỏ tuổi mà tùy tiện làm loạn.

Diệp Nhượng trợn trắng mắt sau đó ôm con pikachu đoạt được từ Hoa Tê Vân trong lòng và đóng cửa phòng ngủ.

Hoa Thanh Nguyệt đã dọn xong chăn đệm và ôm anh lên giường sau đó chống cằm nhìn anh với vẻ mặt dịu dàng của một người dì.

Lần này là thật đó.

Cô càng nhìn càng vui vẻ và không nhịn được ôm anh hôn một cái.

“Về sau anh có con trai hử cũng là đáng vẻ này đúng không?”

“Chưa chắc.” Diệp Nhượng nghiêm túc đáp lại, “Tuy gien rất quan trọng nhưng bề ngoài của con cháu là tổ hợp, phải xem vận khí, tử lệ ngũ quan linh tinh, chỉ sai một ly là đi vạn dặm.”

“Nghiêm túc nào.” Hoa Thanh Nguyệt hừ hừ.

Diệp Nhượng cẩn thận tổng hợp thời gian, địa điểm, giọng điệu và biểu tình của Hoa Thanh Nguyệt khi hỏi câu này và hiểu ra ý cô là gì.

Diệp Nhượng: “À! Ý em là nếu chúng ta có con.....”

Hoa Thanh Nguyệt ném chăn bông trùm lên mặt anh.

“Em có nói thế đâu!”

Nhìn đi, còn thẹn kìa!

Diệp Nhượng xốc chăn lên giống cô dâu mới tò mò nhìn chú rể và hỏi: “Nhưng chúng ta nhất định sẽ kết hôn, đây là chuyện ván đã đóng thuyền, dù hiện tại là tận thế thì anh cũng sẽ kết hôn với em.”

Hoa Thanh Nguyệt đỏ mặt cuộn chặt cả người rồi nằm lui ra góc sau đó duỗi tay đẩy Diệp Nhượng ra xa.

Diệp Nhượng bị đẩy thì nói: “Nếu là con do em sinh thì lấy trình độ tình cảm của chúng ta hẵn trăm phần trăm là con anh rồi..... Dưới loại tình huống này em có thể mặc sức tưởng tượng đứa nhỏ sẽ có bề ngoài giống anh, về mặt logic không vấn đề gì.”

Hoa Thanh Nguyệt lôi kéo chăn và dối nói: “Chán ghét!”

Diệp Nhượng: “Anh cảm thấy..... hẵn là một đứa nhỏ rất đẹp.”

Sau đó anh chỉ vào mình và nói: “Chắc chắn đẹp hơn anh.”

Hoa Thanh Nguyệt cười hì hì, hiển nhiên cũng đã chìm vào tưởng tượng.

Sau khi nghĩ chán cô mới vui vẻ nói: “Ngủ thôi.”

Cô xoay người ôm lấy bạn học Diệp Tiểu Nhượng, còn anh thì ôm Pikachu.

Hai người một con thú nhồi bông cứ thế ngủ say.

Lúc sau Hoa Tô Vân mở cửa tiến vào tịch thu Pikachu.

Diệp Nhượng: “Anh lớn vậy còn muốn Pikachu hả?”

“Cậu lớn vậy rồi còn giả vờ non nớt lừa ôm kìa!”

--

So với những đứa nhỏ khác thì Diệp Nhượng càng bớt lo hơn.

Anh tự đi WC, tự chùi đít, đánh răng, cũng ngoan ngoãn ăn cơm.

Hoa Thanh Nguyệt không cần phí sức chăm sóc anh lại có được vui vẻ anh mang tới.

Cô vui vẻ cả người sáng lên, thậm chí muốn mang Diệp Nhượng đi công viên giải trí chơi.

Diệp Nhượng ngọng ngịu nói: “Tiểu thư, có phải em tính sai gì đó không? Anh đâu phải trẻ con!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Mặc kệ bên trong anh có phải hay không, chỉ cần bề ngoài anh là trẻ con thì cần phải tới công viên giải trí!”

“Vì sao?” Diệp Nhượng hỏi.

Hoa Tô Vân huých toẹt: “Bởi vì rất nhiều hạng mục người lớn muốn chơi lại không chơi được, cần một đứa nhỏ đảm bảo.”

Diệp Nhượng ngẩn người và tỏ vẻ: “Hóa ra là thế, vậy chúng ta xuất phát thôi!”

Làm nửa ngày Hoa Thanh Nguyệt đã muốn chơi.

Quả thực làm người trưởng thành mà một mình tới công viên giải trí sẽ có cảm giác bị thế giới vứt bỏ, thực kỳ dị.

Mau xem, có một ông chú kỳ quái chơi xe đụng kìa!

Mau xem, có bà cô kỳ dị ngồi vòng xoay ngựa gỗ kìa!

Mau xem, có một người trưởng thành ngồi tàu lượn siêu tốc kìa!

Công viên giải trí là nơi dành cho người yêu hoặc người lớn mang trẻ con đi.

Với người trưởng thành độc thân thì nơi này hoàn toàn không phù hợp.

Hoa Thanh Nguyệt mặc cho Diệp Nhượng thật xinh đẹp và lôi kéo tay anh ra cửa.

Vé vào công viên giải trí chỉ cần mua một vé.

Diệp Nhượng hỏi: “Thế này có tính trốn vé không?”

Cô gái bán vé cười tủm tỉm nói: “Chờ em lớn hơn, cao hơn sợi dây này thì có thể mua vé.”

Diệp Nhượng: “.....”

Thế nên hiện tại mình còn chưa cao đến 1 mét 2 sao?!

Việc không đủ 1 mét 2 khiến Diệp Nhượng canh cánh trong lòng.

Hoa Thanh Nguyệt không hiểu: “Có phải anh không cao lên đâu, sau khi trưởng thành anh rất cao mà, sao mà phải buồn?”

Diệp Nhượng: “Không phải không vui mà có cảm giác thất bại.”

Hoa Thanh Nguyệt đang mua kem với bóng bay, ông chủ nghe thấy lời Diệp Nhượng thì cười nói: “Đứa nhỏ này dùng từ phong phú thật đó, giống ông cụ non.”

“Cháu chính là người lớn.” Diệp Nhượng ngọng ngịu nhấn mạnh.

Dù sao hiện tại cũng chẳng ai tin, nói cũng không sai vì thế anh muốn an ủi bản thân một chút.

Hai người ăn xong kem là lập tức vung tay đi chơi trò đầu tiên.

“Oa! Thắng!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Chúng ta đi chơi xe đung đi! Chơi ba trận luôn!”

Khi còn nhỏ công viên giải trí mới vừa được xây dựng thế là Đại Vu mang theo cô tới đây chơi.

Nhưng ba cô tuy yêu con gái lại không thể hòa hợp với mấy thứ đồ hiện đại này, lái xe đung cũng phải chú ý quy tắc giao thông.

Nếu người khác đâm vào ông sẽ nhường, cả quá trình mặt cứ ngơ ra không biểu tình.

Nếu có người hỏi ông sẽ đáp: “Trong lòng ôm A Nguyệt Đoàn Tử, sợ đâm bị thương.”

Sau đó Hoa Thanh Nguyệt cùng mẹ tới công viên giải trí, nhưng mẹ cô không phải người thường.

Vào công viên giải trí bà nói luôn là nhàm chán, cái này không chơi, cái kia không chơi.

Một mình Hoa Thanh Nguyệt chơi cũng không vui, sau đó rầu rĩ theo mẹ về nhà.

Lại tới sau đó cô và Hoa Tê Vân chơi.

Hoa Tê Vân quả thực biết chơi, nhưng lúc ấy Hoa Tê Vân đã hơn 20 tuổi, đi đâu cũng có người nhìn và tới gần.

Một đám các chị gái vây quanh bọn họ, chỉ cần họ đi tới đâu là các chị gái sẽ đi theo tới đó.

Chính vì thế mà Hoa Thanh Nguyệt cảm thấy thế giới vui vẻ của mình bị phá hỏng, sau này cô không bao giờ cùng Hoa Tê Vân ra ngoài nữa.

Mở màn là xe đung.

Hoa Thanh Nguyệt đặt Diệp Nhượng ở phía trước sau đó dẫm chân ga và điên cuồng đánh tay lái đâm vào người khác.

Sau khi đung vào xe người ta vốn Diệp Nhượng định nói chỗ ngồi nhỏ hẹp, anh bị chen chúc khó chịu nên khuyên Hoa Thanh Nguyệt ôn tồn chút, nhưng ai ngờ bởi vì quán tính nên ngược cô...

Ừ! Run lên!! Đụng cái gáy của anh!

Mềm như bông!

Thật sự mềm!

Diệp Nhượng đỏ mặt và trầm mặc.

Quả nhiên Hoa Thanh Nguyệt chơi ba trận, mà trận nào cũng thắng tuyệt đối!

Chờ hạng mục đầu tiên này kết thúc các đấng sinh thành ở hiện trường đã biết bà mẹ trẻ này là đồ điên.

Toàn bộ phụ huynh ở đây đều bị cô đâm cho liểng xiểng, nhưng đứa nhỏ nhà ấy thì đúng là ngoan.

Sau đó Hoa Thanh Nguyệt lại mang theo Diệp Nhượng chơi tàu lượn siêu tốc.

Diệp Nhượng vừa nghe nói tàu lượn siêu tốc là mặt mũi đã trắng bệch.

Cái trò đánh cược sinh mệnh này anh không chơi đâu!

Vì thế anh học đũa nhỏ bên cạnh đang la lối khóc lóc lẫn lộn mà dùng sức kéo tay cô, thậm chí còn đặt móng ngời dưới đất nói: “Ân nhân, không được đâu, anh không chơi!”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Anh sợ à?”

Diệp Nhượng: “Anh mới không thềm sợ nhưng anh không chơi đâu..... sẽ choáng váng!”

“Anh trai em ngời mười lần cũng không bị choáng váng đâu!” Hoa Thanh Nguyệt dùng Hoa Tê Vân để k1ch thích anh.

Diệp Nhượng thì cắn răng khiêm tốn nói: “Ừ, người nhà họ Hoa lợi hại, người nhà họ Diệp xin bái phục!”

“Có đi hay không!”

“Chết cũng không đi!”

Hai người bọn họ đang so chiêu thì bên cạnh có một ông bố trẻ ôm con gái đi ngang qua nghe thấy vậy lập tức lớn tiếng nói: “Con nhà cô chưa qua 1 mét 20 nên không được ngời tàu lượn siêu tốc đâu!”

Diệp Nhượng: “.....”

Tuy có thể nhẹ nhàng thờ ra nhưng vì sao trong lòng lại khó chịu thế nhỉ?!

Hoa Thanh Nguyệt mắt mát buông tay nói: “Thế thôi vậy, thế thì..... bánh xe khổng lồ nhé.”

Diệp Nhượng: “Cái thứ kia có gì vui đâu!”

“Nghe nói tình nhân ngời trong đó, đợi lên tới chỗ cao nhất..... hôn một cái là có thể ở bên nhau dài lâu.” Hoa Thanh Nguyệt mặt không biểu tình nói.

Diệp Nhượng: “Cái thứ vớ vẩn mê tín gì thế này?”

“À, đây là hạng mục lưu hành nhất trong trường học vào 18 năm trước đó.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Nhưng là nói dối thôi, có điều..... dù biết là nói dối thì sau khi yêu vào người ta cũng thực sự muốn làm chuyện vớ vẩn này một lần.

Ai chả muốn cùng người yêu trải nghiệm cảm giác của tình nhân chứ.”

Cô vừa mới dứt lời Diệp Nhượng đã lôi kéo tay cô chạy về phía bánh xe khổng lồ.

Diệp Nhượng hừ một tiếng và cười nói: “Cái này có khó gì, anh ngồi với em là được.”

Hai người bước lên khoang của bánh xe khổng lồ rồi Diệp Nhượng ngáp một cái thể hiện sự nhàm chán của bản thân.

Hoa Thanh Nguyệt hỏi anh: “Diệp Nhượng, khi anh còn nhỏ..... là đứa bé thế nào? Giống bây giờ à?”

“Đại khái thế.” Diệp Nhượng nói, “Ba mẹ bận công việc nên thường xuyên ra ngoài, có đôi khi họ sẽ đi 2,3 năm cũng không về.

Anh được ông bà nuôi lớn, ngày thường chẳng có hạng mục giải trí nào.”

“Anh đã từng tới công viên giải trí chưa?”

“Không, đây là lần đầu tiên.” Diệp Nhượng nói, “Quả nhiên giống như anh nghĩ, phần lớn đều không thú vị gì.

Chỗ như thế này thích hợp cho người ta mang con tới, để tăng tiến tình cảm.

Nếu không có ba mẹ bên cạnh thì tới công viên giải trí có ích gì?”

Hoa Thanh Nguyệt ôm anh vào lòng, cực kỳ chặt.

Diệp Nhượng bị cô ôm chặt thì buồn bực hỏi: “Sao bỗng nhiên em lại ôm anh?”

“Em cảm thấy anh nhỏ như thế hẳn sẽ muốn được mẹ ôm.”

“Không hề!” Diệp Nhượng ngẩng đầu, “Em nói gì thế! Hai ta ngang hàng cơ mà!”

“Em rất tò mò, có phải vì anh thiếu tình cảm của bố mẹ nên mới ghét họ không?”

“Không phải thế.” Diệp Nhượng nói, “Từ khi anh hiểu chuyện tới giờ luôn lấy ba mẹ làm tấm gương.

Chủ yếu là vì đám nhỏ trong lớp anh hồi đó đa phần đều ở trong hoàn cảnh như vậy..... Thế nên anh cho rằng ba mẹ đều là như thế, phải đi làm việc nên không về nhà.

Sau đó anh lớn lên mới hiểu hóa ra ba mẹ nhà người khác sẽ sớm đi tối về, mỗi ngày sẽ ngủ ở nhà, thi thoảng cùng con cái ra ngoài chơi.....”

Hoa Thanh Nguyệt ôm Diệp Nhượng và nhỏ giọng nói: “Diệp Nhượng, em ước lúc anh còn nhỏ có thể tới chỗ em ở..... Như vậy anh sẽ không cô độc.”

“Cũng không có cái gì gọi là cô độc.....”

Diệp Nhượng mới vừa nói tới đây thì di động trong túi anh vang lên.

Anh dùng tay nhỏ rút di động ra rồi ngáy người.

“Sao không nghe?”

Diệp Nhượng nhỏ giọng nói: “Mẹ anh!”

Vì tính chất công việc nên bố mẹ anh thường công tác bên ngoài, thông tin gì gì đó đều không cố định.

(Hãy đọc thử truyện Ngôi sao rực rỡ của trang runghophach.com)
Cũng vì đặc thù công việc của anh nên người nhà họ Diệp ít khi liên hệ, cơ bản chỉ có ngày lễ tết, hoặc ngày nghỉ mới gọi điện hỏi han báo bình an.

Diệp Nhượng ấn nút nghe sau đó cố gồng giọng nói: “Mẹ nói đi.”

“Ba mẹ chuẩn bị làm thủ tục, hai tiếng nữa là tới sân bay Miêu Cương, con có rảnh thì tới đón chúng ta nhé?”

Diệp Nhượng tròn tròn mắt: “Hai người tới Miêu Cương làm gì?”

“Ba con có công việc ở đó, nhiệm vụ chụp ảnh Thương tộc cho tạp chí địa lý.

Mẹ thì quay lại kiểm tra thông tin.

Đã qua 10 năm, số liệu thống kê sợ không còn đúng nữa nên mẹ tới xem số liệu động vật hoang dã ở đó.”

Diệp Nhượng nhắm mắt hít sâu một hơi sau đó nói: “Xin lỗi, hôm nay con có việc nên chắc không đi đón ba mẹ được.”

“Không sao.” Diệp mẹ nhàn nhạt nói, “Đúng rồi, cô gái con theo đuổi ấy, ba mẹ cũng muốn biết tiến triển thế nào rồi?”

“Vẫn đang gian nan theo đuổi.” Diệp Nhượng bĩu môi.

Hoa Thanh Nguyệt xòe tay tỏ vẻ mình vô tội.

“Chúc thuận lợi.” Mẹ Diệp nói xong thì gác máy.

Diệp Nhượng: “Làm sao bây giờ!!!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Chờ xuống dưới chúng ta về Thương tộc tìm ba em.”

“Lần này không tìm ba em.” Diệp Nhượng nói, “Anh không muốn khom lưng xin lỗi tảng đá thần kỳ nào nữa, anh muốn tới địa chỉ cũ của Thương tộc và tự cởi bỏ bí ẩn trên người mình!”

Ở sân bay ba Diệp mặt đầy râu đang cúi đầu nghịch camera của mình thì mẹ Diệp hỏi: “Lần này chủ yếu là chụp ở chỗ nào?”

“Địa chỉ cũ của Thương tộc.” Ba Diệp trả lời.

-----oOo-----

Chương 40: Chương 40

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng lại tới Thương tộc.

Anh ngoan ngoãn để Hoa Thanh Nguyệt dắt tay rồi ngửa mặt nhìn Đại Vu lúc này một lời khó nói hết.

Đại Vu cúi đầu nhìn anh và nghe Hoa Thanh Nguyệt nói xong mới hỏi: “Cậu muốn tới mảnh đất cũ của Thương tộc à?”

Diệp Nhượng nói: “Cháu nằm mơ thấy Sơn Thần ở đây..... muốn cháu tới đó.”

Sao nghe giống lừa đảo thế nhỉ?

Đại Vu gật gật đầu: “Nếu đã như vậy thì hai đứa đi đi, nhưng nơi ấy xa, mang theo nhiều lương khô một chút, bây giờ ở lại ăn cơm đã rồi hăng đi.”

Tuy Diệp Nhượng bé nhưng ăn không ít tí nào.

Đại Vu nhìn anh ăn và đột nhiên nói với Hoa Thanh Nguyệt: “Hắn không phải đứa nhỏ lớn lên với cha mẹ.”

Diệp Nhượng ngẩng đầu liếc Đại Vu một cái.

Lời ông ấy nói là trần thuật chứ không phải câu hỏi.

Hoa Thanh Nguyệt đáp: “Sao ba lại biết? Ba mẹ Diệp Nhượng bận công việc nên khi còn nhỏ anh ấy chủ yếu sống một mình.”

“Ừ.” Đại Vu nói, “Thời thơ ấu của một người sẽ ghi dấu trên người của họ, sau khi thành niên cũng chịu ảnh hưởng.

Nhưng đa số mọi người khi lớn lên sẽ che giấu, có điều đôi mắt của ba có thể nhìn rõ.”

Diệp Nhượng tiếp tục ăn, càng thêm quy củ.

Đại Vu lại nói: “Quá quy củ lại không có nhân khí.

Có phải người lớn trong nhà rất nghiêm khắc phải không? Người già rồi, cách thời thơ ấu của mình quá xa sẽ quên lúc trước mình lớn lên thế nào.

Con người ta trưởng thành đã lâu rồi đến lúc giáo dục con cháu lại dễ dàng đi theo hai thái cực khác nhau.

Hoặc là quá mức chiều chuộng, hoặc quá mức nghiêm khắc.

Người lớn trong nhà chăm sóc cậu lúc còn bé hẳn đã dùng nhiều lý lẽ nên mới dạy cho cậu thành đứa nhỏ kỳ quái như thế.”

Lúc này Diệp Nhượng thật sự tin cha Hoa Thanh Nguyệt chính là thầy bói siêu hạng!

Nhưng nếu cẩn thận nghĩ lại thì vẫn thấy có đạo lý.

Đại Vu lại nói: “Có thể chính Sơn Thần cũng không đoán được cậu sẽ trưởng thành và trở thành một người thế này nên ông ấy mới để cậu quay về thời thơ ấu.

Đó là có nguyên nhân...”

Diệp Nhượng nói: “Cháu đâu phải người của Thương tộc, theo lý thuyết thì Sơn Thần của mọi người không thể quản tới cháu chứ?”

“Mỗi người đều có số mệnh của chính mình, tuy cậu không lớn lên ở Thương tộc nhưng ông ấy có thể nương A Nguyệt Đoàn Tử mà nhìn thấy số mệnh của cậu sẽ ở Thương tộc.

Hiện tại những việc ông ấy làm chính là trời cao can dự vào nhân gian.

Đi thôi, nếu đã thế thì bất kể hai đứa đã trải qua việc gì đều sẽ có được thu hoạch.”

Diệp Nhượng như suy tư gì đó.

Sau buổi “Truyền giáo” Hoa Thanh Nguyệt mang theo Diệp Nhượng vào núi.

Lần này không phải bọn họ chỉ đi con đường nhỏ trong rừng mà thật sự vào núi ấy.

Mỗi người cầm một cây gậy trong tay dùng để gạt cỏ và đuổi rắn.

Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt đều thay quần áo truyền thống của người Thương tộc, ống tay áo và ống quần đều được buộc chặt.

“A ba đồng ý cho chúng ta vào núi khả năng là vì gần đây thời tiết tốt.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Ở thành thị đa số mọi người sống không cần nhìn sắc mặt của ông trời nhưng ở chỗ này mọi người sống giữa tự nhiên nên mọi việc phải dựa vào ý trời.

Thời tiết tốt hay xấu đều do tự nó, còn chúng ta phải dựa vào đó mà làm việc.”

“Như vậy mà mọi người không cảm thấy chán sao?” Diệp Nhượng hỏi, “Cái này cùng mấy người dựa vào bói toán mà sống thì có gì khác nhau?”

“Cũng không hẳn thế.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Bói toán thật sự không phải căn cứ vào kết quả bói ra để làm việc mà ý của nó là muốn để tự nhiên nói với chúng ta phương hướng cần phải đi.

Nói cách khác, em muốn kết hôn với anh, đã quyết ý sẽ không thay đổi thế là em sẽ bói một lần xem nhân duyên của chúng ta thế nào.

Nhưng chẳng lẽ kết quả không may thì em sẽ không kết hôn với anh nữa à? Không phải thế, nó chỉ nói với ta rằng chúng ta có thể cứ làm như thế nhưng kết quả sẽ không như ý.”

“Anh hiểu ý em.” Diệp Nhượng nói xong lại bổ sung, “Anh cảm thấy chúng ta kết hôn sẽ rất tốt, anh lấy nhân cách ra đảm bảo.”

“Nhân cách sẽ thay đổi.” Hoa Thanh Nguyệt vui đùa nói.

“Trăm khoanh vẫn quanh một ốc.” Diệp Nhượng nói, “Anh hay thay đổi nhưng lòng anh là một hằng số bất biến.

Chúng ta tự do yêu đương, lại khiến trời cao gây ra nhiều sóng gió thế này khẳng định nhân duyên này là trời định, nếu đã thế..... thì về sau dù có sóng to gió lớn thế nào chúng ta cũng đều có thể an ổn vượt qua, sẽ không lật thuyền trong mương.

Vì vậy em cứ yên tâm.”

Hoa Thanh Nguyệt cực kỳ vui vẻ mà bế anh lên hôn một cái.

Diệp Nhượng vui đầu vào cổ cô mà nhỏ giọng nói: “Trời sắp giáng sứ mệnh cho anh..... vì thế hiện tại anh càng thêm kiên định, mặc kệ thế nào anh vẫn sẽ cưới em.”

“Người Thương tộc không nói gả cưới.” Hoa Thanh Nguyệt buông anh xuống và cười nói, “Bọn em gọi là hôn, hôn đến té xỉu.”

“Cẩn thận lời nói chứ.” Diệp Nhượng cũng nở nụ cười.

“Có hai tầng ý.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Cuộc đời này nói trắng ra là chúng ta cứ mơ màng hồ đồ sống cho tới khi qua đời.

Hôn nhân cũng là lựa chọn mơ hồ, nếu không phải bị mê mang thì có ai điên cùng một người xa lạ gấn bó cả đời chứ? Tầng ý thứ hai chính là nói nhân duyên không cần tách bạch quá rõ, nếu không chúng ta sẽ trở thành người siêu trần thoát tục và coi nhẹ nhân duyên.

Thế nên nhân duyên coi trọng một từ hôn, cứ thế mơ màng hồ đồ, coi như không biết gì mà kết hôn.”

Diệp Nhượng nghiêm trang gật đầu: “Được, ba em là Đại Vu còn em là Tiểu Vu.”

Hoa Thanh Nguyệt ha ha cười: “Thật đó, từ nhỏ anh trai em đã hiểu rõ mọi chuyện nên đời này anh ấy vui vẻ một mình tự gánh vác mà độc hành.

Anh ấy không mê mang nên sẽ không kết hôn.

Sao nào, bạn học Tiểu Diệp, nghe xong cách nói này anh còn muốn cùng em kết hôn không?”

Diệp Nhượng không nói gì vì anh cũng đang thật sự tự hỏi.

Mãi một lúc lâu sau anh mới đáp: “Anh hiểu, con người luôn ngây ngốc khi đối mặt với thứ người ta thích nhất.

Vừa rồi anh nghiêm túc tự hỏi mình lựa chọn làm nghề này hẳn không phải vì yêu thích mà xuất phát từ năng lực và trách nhiệm.

Đời này hình như anh chưa từng gặp thứ gì mình thật sự yêu thích nên vẫn luôn tỉnh táo cho tới bây giờ.

Mãi tới khi nhìn thấy em trái tim này mới nảy s1nh lý do khiến lý trí mê mang.”

Hoa Thanh Nguyệt không nhin được vỗ tay: “Anh quá biết ăn nói.”

“Bởi vì anh đang nói những lời sau khi đã suy nghĩ cẩn kẽ.” Diệp Nhượng đáp.

Vị trí của ổ rắn hình như đã bị di chuyển, trên đường đi hai người cũng không gặp con rắn nào.

Hoa Thanh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra.

Cô công Diệp Nhượng và đẩy lùm cây cao chừng 3 mét tầng tầng lớp lớp trước mặt ra trước khi nghe được tiếng nước.

“Chỗ này có thác nước.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Em kể cho anh nghe, lúc em và anh trai còn nhỏ từng ở chỗ này bái lạy đó.”

Diệp Nhượng thực sự bị chuyện này dọa kinh ngạc: “Kết nghĩa anh em sao?”

“Em xem phim truyền hình đến nghiện thế là một hai phải lôi kéo anh trai tới đây kết nghĩa.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Anh trai em đành đồng ý, bọn em còn trộm đùi gà tới cúng cho thác nước.”

“Lúc ấy kết nghĩa anh em là hứa hẹn cái gì?”

Hoa Thanh Nguyệt gõ đầu nhớ lại: “Hơ..... đúng rồi, về sau anh ấy có đùi gà thì em cũng phải có!”

Diệp Nhượng bỗng nhiên hiểu vì sao Hoa Tê Vân cứ nhét đùi gà cho em gái.

“Xem ra thác nước này đúng là linh nghiệm.” Diệp Nhượng nói, “Em muốn cùng anh bái lạy không?”

Hoa Thanh Nguyệt bật cười nhưng sau đó lại gật đầu: “Được!”

Hai người đi đến trước thác nước sau đó Hoa Thanh Nguyệt lấy ra một túi bánh quy và bẻ một nửa cầm trong tay.

Hai người quỳ gối bên tảng đá lớn dưới thác nước.

Hoa Thanh Nguyệt cười nói: “Vẫn là tôi đây, lần này tôi muốn kết nghĩa anh em với Diệp Nhượng, chúng tôi từ nay về sau kết nghĩa kim lan!”

“Không được dùng từ lung tung!” Diệp Nhượng tru lên.

“Từ đây vợ chồng cũng giống bạn bè!”

Diệp Nhượng ngẩn người sau đó nhếch miệng cười.

“Tôi có một miếng thì anh ấy có nửa miếng.”

“Vinh nhục cùng nhau!” Hoa Thanh Nguyệt nói hết.

Diệp Nhượng lại bổ sung: “Không có nhục, sau này cuộc đời anh đạt được vinh quang nào đều có một nửa là của em.”

Hai người nói xong là ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn rồi vừa ngắm thác nước vừa ăn bánh quy.

“Qua thác nước này là tới rồi.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Không biết có thể thấy được cái gì ở chỗ ấy.”

“Em từng gặp Sơn Thần chưa?” Diệp Nhượng hỏi.

Hoa Thanh Nguyệt ha ha cười: “Anh ngốc hay em ngốc đây? Sơn Thần chỉ là một cách nói, thế giới này có trời nhưng không có thần.

Anh hiểu ý em không? Nói là Sơn Thần nhưng kỳ thật đó là thứ không tồn tại.....”

“Hử? Thế lúc trước anh xin lỗi ai thế?”

“Sơn Thần.” Hoa Thanh Nguyệt cắn bánh quy và nhìn không trung nói, “Vạn vật trên thế gian đều cân bằng, đã có thứ hiện hình như con người chúng ta thì hiển nhiên phải có ma quỷ không thể thấy.

Người là thật, tinh thần là hư không, anh không thể cho rằng những thứ đó không tồn tại chỉ vì anh không nhìn thấy nó.

Thương tộc gọi những thứ không thể nhìn thấy trong núi này là Sơn Thần.”

Diệp Nhượng liên tục gật đầu: “Ba anh hẳn sẽ thích triết học của Thương tộc, rất thú vị.”

“Ba em luyện ngũ cảm để có thể thông qua nhiều phương hướng khác nhau ‘nhìn’ chúng nó rồi giao lưu.

Đó không phải thông linh mà là làm quen.

A ba nói con người rất cứng nhắc, muốn nhận thức cái gì đầu tiên sẽ phải nhận rồi mới tới thức.

Nhưng trên thực tế chúng ta có thể thông qua thức để nhận.”

Diệp Nhượng nghe đến mê mẩn.

Hơn hai mươi năm cuộc đời của anh chưa bao giờ nghiêm túc nghe những đạo lý về “tà môn ma đạo” như thế này.

Nếu trước kia có người nói với anh như thế anh sẽ cười khinh miệt và cho rằng họ đang nói vớ vẩn.

Nhưng hiện giờ Diệp Nhượng không chỉ nghe hết mà còn đưa ra kết luận.

“Em đúng là thiếu nữ vu cổ.” Diệp Nhượng nói, “Cũng chỉ có em mới có thể vẽ ra những bức tranh.....”

Thứ trước tiên kéo bước chân anh lại chính là những bức tranh của cô.

Những bức tranh ấy có vẻ kỳ dị mang theo một loại thần tính và cảm giác kỳ bí của phương đông.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Mà hiện tại anh đã hiểu, cảm giác thần bí mông lung của phương đông kia giống như con rồng ẩn trong mây, thấy đầu không thấy đuôi, vĩnh viễn không thể miêu tả toàn bộ.

Chính vì thế người ta chỉ có thể từ màu sắc phân biệt ra thần tính mơ hồ của nó.

Diệp Nhượng bỗng nhiên phát hiện Hoa Thanh Nguyệt là một quả cầu pha lê, thông qua đó anh có thể biết đến những thứ trước kia anh căn bản khinh thường.

Anh cũng chạm tới những tình lý ở bên ngoài thế giới thường ngày.

Hoa Thanh Nguyệt đi về phía trước còn anh thì không ngừng đuổi theo cô.

Lúc qua sông cô dừng lại kéo tay anh.

Diệp Nhượng lao lực nhảy lên cục đá, một khắc chạm vào tay cô toàn bộ thế giới xung quanh đều an ổn lại.

Sau đó mắt anh nhìn đồng hồ trên tay cô.

“Nguyệt Đoàn Tử, chúng ta xuất phát lúc mấy giờ nhỉ?”

“Hai giờ chiều.”

“Em nhìn đồng hồ đi, hiện tại là mấy giờ!”

Hoa Thanh Nguyệt nâng tay thấy đồng hồ chỉ 10 giờ.

“..... 10 giờ tối ư?” Hoa Thanh Nguyệt nghi hoặc, “Đồng hồ hỏng à?”

Cô móc di động ra nhưng di động cũng ghi 10 giờ tối.

Cô ngẩng đầu nhưng trời vẫn sáng trưng.

“Không có khả năng!” Cô và Diệp Nhượng đều ngây ra.

Bọn họ đi qua thác nước và bụi cây thì lập tức thấy mặt trăng thật lớn treo trước mặt.

Mặt trăng kia to đến độ người ta sợ hãi, mà không trung quanh đó cũng bị ánh trăng chiếu sáng như ban ngày.

Hoa Thanh Nguyệt ngẩn người và ôm chặt Diệp Nhượng.

Diệp Nhượng nhẹ giọng nói: “Thời gian hình như không giống bên ngoài, lúc trước bọn em tới đây chơi có phát sinh chuyện kỳ quặc này không?”

Hoa Thanh Nguyệt cắn môi lắc lắc đầu, qua một lát cô mới nhỏ giọng nói: “Diệp Nhượng..... Anh có cảm giác được.....”

“Hử?”

“Anh có thấy chỗ này không giống thật hay không?”

Diệp Nhượng nhìn chằm chằm cảnh núi rừng quanh vầng trăng kia thật lâu sau đó bỗng nhiên mở miệng nói: “Hoa Thanh Nguyệt, em nói ngoài trời đất và con người thì thế giới này còn có thứ chúng ta không hiểu được.

Đây chỉ sợ chính là thứ đó.”

-----oOo-----

Chương 41: 41: Ba Mẹ Là Con Mà!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hiện tượng quỷ dị không kéo dài.

Hoa Thanh Nguyệt cũng Diệp Nhượng trượt từ sườn núi xuống.

Vừa ngẩng đầu đã không thấy vầng trăng kia đâu, chung quanh là hoa thơm chim hót, tượng đá phủ kín rêu xanh ngả trái ngả phải.

Có con bướm bay tới bay lui, trên đỉnh đầu là trời trong xanh thăm.

Hoa Thanh Nguyệt: “Oa!!! Có phải vừa rồi chúng ta đi nhầm không gian không?”

Không hổ là Hoa Thanh Nguyệt, gặp sự tình quỷ dị như thế nhưng cô chỉ kinh ngạc cảm thán rồi tự hỏi.

Hai người thảo luận một lát mới tìm ra nguyên nhân.

Diệp Nhượng vươn tay nhỏ chỉ chỉ Hoa Thanh Nguyệt: “Quả nhiên là do em đi nhầm đường!”

Hoa Thanh Nguyệt vỗ vỗ ngực nói: “Giờ em không sợ như vừa rồi nữa, lúc này hơi kinh.”

Một khi hiểu rõ bản thân đi nhầm đường mới gặp phải hiện tượng kỳ dị kia thế là Hoa Thanh Nguyệt lập tức an tâm.

“Đi nhầm đường cũng bình thường thôi.” Hoa Thanh Nguyệt nói.

Diệp Nhượng cực kỳ khiếp sợ mà ôm cổ cô sau đó nghiêng đầu nhìn cô và hỏi: “Em có chắc không?”

Người của Thương tộc sao mà thần kinh đều như thép vậy?

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Núi cũng không phải là núi, cảnh không phải là cảnh.

Những gì anh nhìn không phải là toàn bộ sự việc.

Nếu đi dọc con đường mình quen thuộc, cũng chính là con đường mà tổ tiên đã đi thì anh sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy được một mặt bí mật được giấu kín.

Em hỏi anh, vì sao lại có người đi lạc sau đó không tìm được đường ra khỏi núi lớn nữa?”

Diệp Nhượng: “Bởi vì lạc đường mà!”

“Không sai, một khi tới một con đường xa lạ thì thế giới mới sẽ mở ra trước mắt và nó không phải thứ anh quen thuộc trước kia.

Vừa rồi hẳn là chúng ta cũng đi nhầm đường, cũng may nó nhân từ, cho chúng ta con đường chính xác để chúng ta tự đi ra.”

Diệp Nhượng: “.....”

Hoa Thanh Nguyệt đột nhiên nói: “Nói đến cũng kỳ quái, sau khi nhìn thấy mặt trăng khổng lồ kia em đột nhiên nhớ ra thật nhiều chuyện.

Có một ít chuyện em đã quên mất, bao gồm cả chuyện liên quan tới anh.”

Diệp Nhượng sững sốt hỏi: “Anh làm sao?”

“Hồi nhỏ em thường xuyên bị sốt sau đó quên rất nhiều thứ.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Vừa rồi em mới nhớ ra lần đầu tiên anh tới Thương tộc đã muốn lên núi tìm cha mẹ.

Nhưng một người ngoài như anh khẳng định không quen thuộc con đường nên đã xông nhầm vào chỗ khác.”

“Thế nên em mới đi theo anh à?”

“Đúng thế.” Hoa Thanh Nguyệt gật gật đầu và nói, “Hơn nữa..... Diệp Nhượng, hai ta hẳn đã tới chỗ này đúng không?”

Cô nâng tay chỉ một khối núi đá phủ rêu xanh trước mặt.

“Em lại có ấn tượng lần ấy anh lên núi đã xông vào đây và chính em đã kéo anh ra ngoài.”

Diệp Nhượng mơ hồ, trong đầu anh cũng có vài hình ảnh lướt qua nhưng cảm thấy không chân thật.

“Chẳng lẽ đó không phải mộng sao?” Diệp Nhượng lẩm bẩm.

Hoa Thanh Nguyệt hỏi: “Chẳng lẽ đó là chuyện em đã quên à? Em nhớ anh đưa em xuống núi, sau đó em ở bệnh viện vài ngày.

Có lẽ trong lúc ấy đầu óc em đã quên một số chuyện, cũng quên luôn chi tiết chúng ta đi qua nơi này.”

Diệp Nhượng: “Em đúng là lạc quan.”

Hoa Thanh Nguyệt bỏ anh xuống và khoanh tay hỏi: “Chúng ta đã tới nơi rồi, vậy tiếp theo thế nào?”

Diệp Nhượng: “..... Vẫn cách cũ, nói xin lỗi nó à?”

Hoa Thanh Nguyệt ngồi xếp bằng xuống và làm tư thế mời.

Diệp Nhượng khom người chào, tư thế cực kỳ tiêu chuẩn: “Tuy không biết nguyên nhân gì nhưng hiện tại tôi đã hiểu rõ sự thần bí của thiên nhiên là không thể khinh thường.

Tôi xin lỗi vì sự tự đại vô tri của mình, mong ngài đừng trêu đùa tôi và Nguyệt Đoàn Tử nữa.”

Diệp Nhượng lại khom lưng: “Ngài cũng đừng đặt bẫy trên đường rút lui của tôi nhé, xin cảm tạ.”

Diệp Nhượng vẫn chưa nói xong: “Thuận tiện cũng xin cảm ơn ngài đã chú ý tới tôi nhưng tôi cảm thấy hơi bị gánh nặng.

Tốt nhất là giúp tôi ngày mai khôi phục bình thường, nếu không công việc sẽ bị cản trở, mà dự án lần này không thể có sai lầm được.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh..... Xin lỗi thì xin lỗi, đừng có nhắc mãi về yêu cầu nữa!”

Diệp Nhượng ngẩn người: “Anh có đưa ra yêu cầu à?”

Hoa Thanh Nguyệt xua tay: “Dù sao em cũng chưa nghe thấy một tiếng xin lỗi tử tế nào.”

Diệp Nhượng thẳng người, vẻ mặt đau khổ nhìn cô: “Chủ yếu là anh cảm thấy hơi..... kỳ quái.”

Anh muốn nói việc khom lưng xin lỗi một tảng đá thật là giống tâm thần nhưng với đủ loại kinh nghiệm lúc trước nên anh hèn không dám nói ra, cuối cùng đành phải dùng giọng điệu ôn hòa hơn.

Hoa Thanh Nguyệt: “Lúc anh tới đã gặp được chuyện kỳ quái, đó chẳng phải ám chỉ hiện tại anh cũng phải làm việc kỳ quái à?”

Diệp Nhượng nghĩ nghĩ, đúng vậy! Logic này của Hoa Thanh Nguyệt quả nhiên có tư chất làm thầy bói!

Vì thế, Diệp Nhượng lại cung kính cúi người chào tảng đá thật sâu và thành khẩn nói lời xin lỗi.

Hình như có cái gì đó đang cười.

Hì hì hì, là tiếng cười trộm.

Diệp Nhượng thẳng người và nhìn quanh bốn phía chỉ thấy trên cây ở hai bên có mấy con chim vỗ cánh bay lên, tiếng kêu giống tiếng cười vừa rồi.

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Rất giống tiếng cười ha.”

Diệp Nhượng: “Đúng vậy, anh thấy hơi..... giống giả thần giả quỷ.”

“Không phải đâu.” Hoa Thanh Nguyệt giảng giải, “Người Thương tộc nói thứ không thể nhìn thấy mới là thần.

Người có duyên là sẽ gặp được nó, bởi vì nó giấu trong từng bụi cây ngọn cỏ.

Nếu nó muốn cùng ai liên lạc sẽ mượn tự nhiên để nói cho người đó.

Anh xem, vừa rồi không phải vừa khéo, nó nương tiếng chim chóc nói với anh nó đang cười đúng không?”

Diệp Nhượng: “..... Nhà em có bản lĩnh thật kỳ quặc, dù là đang nói lời bậy bạ nhưng vẫn rất có sức thuyết phục.”

Hoa Thanh Nguyệt thở sâu nói: “Em nhớ ra rồi, em thường xuyên tới chỗ này.

Tại nó muốn em bày ra toàn bộ thiên địa thần nhân cho thế giới bên ngoài biết.

Vì thế linh cảm sáng tác của em đa số đều liên quan tới tự nhiên.”

Diệp Nhượng kinh ngạc: “Từ từ, em đúng là quên thật sao?”

“Có thể là di chứng.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Lúc còn nhỏ em thường xuyên bị sốt và quên mất nhiều việc nhưng cũng không phải

cái gì quan trọng.

Ba nói đó không phải bệnh nên không cần để ý.”

Diệp Nhượng như suy tư gì đó.

Hoa Thanh Nguyệt lại nói: “Không phải anh cũng hay quên việc sao? Không ai có thể nhớ hết mọi thứ trong đầu mình được.

Hơn nữa so với em thì chuyện anh quên còn quan trọng hơn.”

Hoa Thanh Nguyệt nói đầy thâm ý.

Tuy Diệp Nhượng hơi ngây ngô nhưng lần này anh vẫn nắm bắt được tín hiệu cô muốn truyền đạt.

Đúng, anh đã quên rất nhiều chuyện quan trọng, ví dụ như quên mất Hoa Thanh Nguyệt.

Rõ ràng trước kia anh vẫn luôn làm bạn với cô khi còn ở Thương tộc, lại còn từng cứu cô.

“Em nói đúng.” Diệp Nhượng gật đầu.

Lúc này bụi cỏ phía trước bỗng có động tĩnh.

Diệp Nhượng lập tức cảnh giác, thân thể theo bản năng che trước mặt Hoa Thanh Nguyệt.

Anh chàng nho nhỏ trợn đôi mắt to như hai quả nho đen mà khẩn trương nhìn chăm chăm bụi cỏ đang phát ra tiếng động.

Qua một lát, một ống kính thật dài và đen như mực thò tới và chụp cái roẹt.

Một người đàn ông râu ria xồm xoàm bước tới và cúi đầu nhìn bức ảnh chụp của mình.

“Hả, trẻ con của Thương tộc à?” Ông râu xồm ngẩng đầu nhìn về phía một lớn một nhỏ phía trước.

Hoa Thanh Nguyệt đứng lên còn Diệp Nhượng thì sững sốt thật lâu sau đó nghiêng đầu nói với cô: “Ba anh.”

Hoa Thanh Nguyệt: “A??”

Ông râu xồm quay lại phía sau rồi nắm chặt tay vợ.

Mẹ Diệp Nhượng cũng chui ra khỏi lùm cây và xốc mũ trên đầu sau đó ánh mắt sáng ngời reo lên: “A, là trẻ con của Thương tộc nè!”

Hoa Thanh Nguyệt nhìn Diệp Nhượng với ánh mắt đồng tình.

Trời ơi, bọn họ thế nhưng thật sự không nhận ra anh!

Diệp Nhượng nén xúc động muốn gọi ba mẹ, tay nắm tay Hoa Thanh Nguyệt rồi im lặng nhìn hai người trước mặt.

Ba mẹ anh đi tới và thân thiết nói chuyện với Hoa Thanh Nguyệt.

“Mang con tới đây chơi sao?” Mẹ Diệp cười tủm tỉm hỏi, “Cháu là người của Thương tộc sao?”

Hoa Thanh Nguyệt gật đầu.

Ba Diệp giơ tay to xoa đầu anh và hỏi Hoa Thanh Nguyệt: “Con trai cháu à? Năm 5 tuổi à?”

Không biết vì sao hai vợ chồng đều cảm thấy “Hai mẹ con” nhà này cực kỳ quen thuộc, cực kỳ hợp mắt bọn họ.

Hoa Thanh Nguyệt không biết nên trả lời thế nào mà chỉ xấu hổ cười và điên cuồng lắc đầu: “Không phải con trai cháu.....”

“Cô cũng đang ngạc nhiên, Thương tộc hiện tại không có cô gái nào muốn kết hôn và sinh con sớm như thế.” Mẹ Diệp lại hỏi, “Vậy là

em trai cháu à?”

Diệp Nhượng hít hít cái mũi và nhìn chăm chăm mẹ mình.

Anh đã sớm đoán trước được tình huống này vì ba mẹ anh thường xuyên vắng nhà, có khả năng sẽ không nhận ra bộ dạng của anh khi còn nhỏ.

Nhưng khi thật sự đứng trước mặt họ anh vẫn cảm thấy chua xót.

Thiên hạ này làm gì có cha mẹ nào như thế?

Anh không phủ nhận thành tựu của họ, nhưng làm một đứa con anh quả thực có oán hận với cha mẹ mình.

Chính Diệp Nhượng cũng hoảng sợ.

Ban đầu anh cho rằng mình đã đủ chín chắn thành thực, cũng không oán giận chuyện bố mẹ lấy sự nghiệp làm trọng.

Anh nghĩ là anh hiểu họ.

Nhưng hôm nay anh mới biết sự chín chắn và thành thực anh tưởng đều chỉ là nguy trang.

Anh cảm thấy chua xót và khó chịu!

Diệp Nhượng rơi nước mắt, thật giống một đứa bé năm tuổi.

Anh đứng đó nắm chặt tay áo, quạt cường lau nước mắt.

Ba Diệp ai u một tiếng và cho rằng bộ dạng râu ria của mình dọa đứa nhỏ sợ thế là ông vội ngồi xổm xuống làm ngáo ộp dỗ anh.

Mẹ Diệp thì xin lỗi Hoa Thanh Nguyệt: “Ngượng quá, có lẽ chồng cô dọa đứa nhỏ.”

Hoa Thanh Nguyệt dùng giọng điệu phức tạp nói: “Có khi bị dọa thật.....”

Đến con trai ruột còn không nhận ra, vậy ngày tháng trước kia anh ấy trải qua thế nào vậy?

“Ba mẹ cháu đâu?” Ba Diệp hỏi.

Diệp Nhượng hít một hơi thật sâu và đáp như ông cụ non: “Bạn đi làm.”

“Hiện tại người trẻ tuổi đều bận.” Mẹ Diệp cũng ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Diệp Nhượng và cười.

Trong mắt bà có yêu thích, cái này Diệp Nhượng có thể nhìn ra.

Mẹ Diệp hỏi: “Là chị chăm sóc cháu à?”

Diệp Nhượng gật gật đầu và nắm chặt tay Hoa Thanh Nguyệt.

Ba Diệp lại nói: “Giống con trai cô chú, từ nhỏ đã là đấng nam nhi, tự mình lớn lên.”

Bàn tay to của ông xoa đầu Diệp Nhượng thế là tự nhiên anh lại rơi nước mắt.

Anh đi qua ôm lấy cổ ba mình, cũng không lên tiếng mà chôn mặt ở cổ ông mà khóc rưng rức.

Hoa Thanh Nguyệt yên lặng lui ra phía sau vài bước và cắn đầu ngón tay nhìn Tiểu Diệp Nhượng ôm cha mẹ, trong lòng chua xót khôn kể.

Mẹ Diệp xoa đầu anh và nhẹ giọng nói với chồng: “Hiện tại xem ra chúng ta cũng chẳng có tư cách chỉ trích người trẻ tuổi bận rộn không chịu trách nhiệm.”

“Đúng vậy.” Ba Diệp một tay bế Diệp Nhượng lên một tay móc di động ra nói, “Nhớ con trai quá, phải gọi cho thằng bé mới được.

Con trai quá hiểu chuyện cũng không phải chuyện tốt, thật muốn nó cũng giống đứa nhỏ này, chạy tới khóc một lần để chúng ta có cơ hội nói lời xin lỗi.”

Ông nói xong là bấm số gọi.

Sắc mặt Diệp Nhượng lập tức thay đổi, cũng không rảnh lo khóc mà quay đầu nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt.

Điện thoại trong túi cô rung lên.

Ba Diệp cầm điện thoại mà hồ nghi liếc mắt nhìn.

Hoa Thanh Nguyệt vội che túi, không biết phải làm sao.

Ba Diệp lại nhìn chằm chằm túi của cô và gọi lại.

Điện thoại lại vang lên.

Hoa Thanh Nguyệt móc di động ra và đỏ mặt nói: “..... Bác trai bác gái, xin chào.

Cháu..... có thể giải thích.”

Dừng một chút cô thấy hơi sơ hờ thế là vội bổ sung: “Cháu đoán hai bác..... nhất định là ba mẹ của Diệp Nhượng.”

Hai vợ chồng họ Diệp đờ người, Diệp Nhượng thì ra hiệu để cô đừng nói thật.

Hoa Thanh Nguyệt chớp mắt tỏ vẻ mình hiểu sau đó cô nói: “Là thế này, cháu là Hoa Thanh Nguyệt, có quen với Diệp Nhượng.....”

Diệp Nhượng nghe thế thì lập tức trợn mắt nằm ngất xỉu trên vai ba mình.

Cô nàng ngốc, nói em là bạn gái anh đi!! Quen là quen cái rắm ấy!!

Vẫn là mẹ Diệp hoàn hồn trước: “Lý do thằng bé cấm rể ở Miêu Cương!”

Ba Diệp: “A!! Chú đã nhìn tranh của cháu vẽ, là bức khiến con trai chú không dịch nổi một bước chân ấy!”

Mẹ Diệp: “Thiếu nữ vu cổ!”

Ba Diệp: “Hóa ra là cháu! Khó đây!”

A?? Gì? Khó cái gì?!

Hoa Thanh Nguyệt ghen hòng, thiếu chút nữa là không thò ra được.

Diệp Nhượng ôm lấy đầu ba mình và trợn mắt nhìn ông: Ba có ý gì?

Ba Diệp bấy giờ mới nói xong cả câu: “..... Thằng nhóc kia không xứng với cô gái xinh đẹp như cháu đâu! Sao nó lại có tự tin theo đuổi cháu nhỉ?!”

Diệp Nhượng: “.....”

Mẹ Diệp tiếc nuối: “Đúng thế, thằng nhóc kia chưa được dạy dỗ tốt, ba mẹ cô chỉ bồi dưỡng nó thành một công dân có ích cho xã hội thôi chứ chưa dạy nó thành một người bạn trai có tư cách!”

Mặt Hoa Thanh Nguyệt lại đại ra như con chó Shiba.

Lúc này cô không thể không thay Diệp Nhượng nói một câu công bằng.

“Cháu cảm thấy anh ấy rất đủ tư cách!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Hai người căn bản không hiểu anh ấy thì làm sao biết Diệp Nhượng

không đủ tư cách?”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức bênh vực kẻ yếu: “Hai người vắng mặt trên con đường anh ấy trưởng thành nhưng lại chỉ trích anh ấy không có tư cách của một người bạn trai... Cháu cảm thấy như vậy là không đúng.”

Dù sao đây cũng là ba mẹ của Diệp Nhượng, lại là lần đầu tiên gặp mặt nên Hoa Thanh Nguyệt nói tới một nửa là ngừng, giọng cũng ôn hòa.

“Dù đây là lần đầu tiên gặp mặt cô chú muốn khen cháu nhưng cũng không thể khen bằng cách hạ thấp con trai mình được.

Như thế là không tôn trọng anh ấy.” Hoa Thanh Nguyệt nói.

“Thật tốt.....” Mẹ Diệp mỉm cười và dùng khuỷu tay huých chồng mình, “Ánh mắt thằng bé không tồi.”

“Xem ra vừa rồi anh không nói sai.” Ba Diệp nói.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn Diệp Nhượng lúc này đang nhìn chăm chăm cô với khuôn mặt mang theo khiếp sợ và tủi thân thế là mày nhả lại, hạ quyết tâm: “Quá trình Diệp Nhượng trưởng thành không có hai người.

Cháu cho rằng hai bác cần xin lỗi anh ấy.

(Truyện này của trang runghophach.com) Còn phải thừa nhận với anh ấy là hai người không làm tròn trách nhiệm.

Tuy anh ấy chưa từng nói nhưng cháu biết trong lòng Diệp Nhượng có tiếc nuối..... Đối với hai người anh ấy kính trọng nhiều hơn là yêu thương, mà điều đó là không đúng.

Mới lạ mới có thể sinh ra kính trọng, hai người chưa từng dạy anh ấy cái gì là nhà, vì thế hiện tại..... Hiện tại Diệp Nhượng muốn kết

hôn với cháu nhưng lại luống cuống, không biết bản thân phải làm thế nào.”

Hoa Thanh Nguyệt tiến lên một bước và ôm lấy Diệp Nhượng rồi chỉ vào anh và kiên định nói: “Theo đuổi tình yêu là bản năng của nhân loại nhưng kết hôn và trở thành một người vợ hoặc chồng đủ tư cách thì cần sự giáo dục của gia đình.

Có một số việc người ta có thể tự s0ạng để làm, nhưng gia đình, trách nhiệm, tình yêu thì cần phải có người dạy! Hai bác có nên nói xin lỗi với anh ấy không?”

Diệp Nhượng ngẩn ra.

Vợ chồng họ Diệp thì cúi đầu nhìn anh.

Diệp Nhượng thở dài và gọi: “Ba, mẹ, là con.

Vì sao lại thế này thì con không giải thích đâu.

Như hai người đã thấy, chuyện phi khoa học đã xảy ra trên người con.”

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Đây là bộ dạng anh ấy lúc năm tuổi nhưng hai người lại chẳng nhận ra.....”

Mẹ Diệp đột nhiên đỏ mắt nói: “Chẳng trách..... chẳng trách nhìn quen mắt như thế.”

Diệp Nhượng quật cường nhin khóc nhưng cuối cùng anh vẫn không nhin được mà nức nở: “Con còn tưởng hai người có thể nhận ra con.....”

-----oOo-----

Chương 42: 42: Thiếu Niên Ơi Là Thiếu Niên

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt đều cho rằng Sơn Thần muốn cho ba mẹ Diệp Nhượng cơ hội đền bù cho anh.

Ba mẹ Diệp Nhượng vui vẻ chấp nhận sự thật con trai mình bị thu nhỏ sau đó cùng anh trải qua giấc mộng trở về thời thơ ấu.

Ba Diệp dạy anh chụp ảnh, mẹ Diệp phổ cập khoa học cho anh về công việc của mình.

Diệp Nhượng vốn xụ mặt nhưng sau đó quen hơn anh cũng không nhịn được nở nụ cười.

Hoa Thanh Nguyệt quay về trong tộc ăn cơm một mình.

Cô cắn bánh bao sau đó ngẩng đầu thấy Đại Vu đang nhìn mình muốn nói lại thôi.

“A ba sao thế?” Hoa Thanh Nguyệt chớp mắt.

Đại Vu nói: “Mưu sự tại thiên, mà thiên là ý gì thì con phải tự nghiền ngẫm.”

“Đúng vậy, thế nên làm sao?” Hoa Thanh Nguyệt không hiểu cha cô muốn nói gì.

“Con thật sự cho rằng đây chỉ là đền bù tình thân à?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Ngoài thiếu hụt ấy Diệp Nhượng có vấn đề gì nữa đâu? Nếu muốn tình yêu thì con có!”

Đại Vu ngây ra mấy giây sau đó khó chịu.

Vu Nhàn ngồi xuống gặm chân giò.

“Sau đó một nhà ba người bọn họ bảo con về đây à?”

“Con ở đâu cũng không quan trọng.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Ba người bọn họ đang giao lưu tình cảm, con trộn lẫn trong ấy không phải quá không biết điều sao? Hơn nữa con cũng đói bụng nên mới trở về.”

“Nói đến cùng vẫn là con giúp cậu ta trải thảm sau đó trở về.”

“Không được à?” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Con và anh ấy chỉ có quan hệ yêu đương, chuyện khác thì việc ai người ấy lo.

Con giúp anh ấy, ngược lại anh ấy cũng giúp con, đây là chuyện bình thường mà!”

“A ba chỉ đau lòng con phải bỏ công sức ra mà không biết cậu ta có cảm ơn con không nữa.” Đại Vu nói như thế.

Hoa Thanh Nguyệt: “Cảm ơn hay không cũng không quan trọng, con không làm thế để được anh ấy cảm ơn.”

Ba mẹ Diệp Nhượng quả nhiên vẫn coi trọng công việc hơn.

Không chỉ có vậy, bọn họ cũng coi trọng công việc của con trai.

“Ngày mai là thứ hai con vẫn nên tìm người của Thương tộc để họ giải quyết vấn đề cho con đi.” Ba Diệp nói, “Nếu không được thì xin nghỉ phép.”

Diệp Nhượng gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Còn mẹ Diệp lại nói: “Mẹ đã sớm nghe nói Miêu Cương thần kỳ, đây không phải chúng ta nằm mơ chứ? Mẹ đã nói tới Miêu Cương rồi không thể tùy tiện ăn nắm đại người ta bán ven đường nếu không sẽ dễ dàng sinh ra ảo giác.”

Diệp Nhượng hơi hé miệng nhưng bỗng nhiên không muốn nói gì mà chỉ cười cười và ổn định tâm tình.

Mỗi gia đình đều có hình thức riêng để ở chung với nhau, cha mẹ anh luôn đặt bản thân họ ở vị trí đầu tiên.

Bọn họ muốn tình yêu, muốn sự nghiệp riêng, còn con trai chỉ là việc ngoài ý muốn.

Con cái là một phần trong cuộc sống của bọn họ chứ không phải toàn bộ.

Cũng không phải nói ba mẹ không yêu thương anh mà bọn họ có ưu tiên trước sau, nhiều ít.

Diệp Nhượng nghĩ nếu bản thân anh và Hoa Thanh Nguyệt kết hôn thì cuộc sống sau đó sẽ thế nào? Nếu có con liệu anh sẽ ở chung với con mình ra sao?

Lúc nghĩ thế anh mới ý thức được lúc trước mình chui đầu vào lưới tình và chưa từng cẩn thận nghĩ tới cuộc sống sau khi kết hôn.

Hóa ra người ta phải suy xét hết những việc này trước khi kết hôn.

Nói tới hiện thực thường người ta sẽ căn cứ vào mức độ tình cảm, nhưng dù tình cảm tốt thế nào anh cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

“Ba, mẹ, cảm ơn.” Diệp Nhượng vẫy vẫy tay, “Thế này là đủ rồi, con hiểu hai người, cũng không cần ba mẹ đền bù cho con cái gì.

Con đã biết vì sao ba mẹ lại xuất hiện ở đây rồi.....”

Sơn Thần đang cảnh cáo anh.

Tương lai anh có con không thể giống cha mẹ mình được.

“Ngài cũng vất vả rồi, có phải tôi là con đẻ của ngài không?” Diệp Nhượng nhẹ giọng nói với sức mạnh vô hình kia.

Vàng trắng sáng kia lại xuất hiện.

Mà cha mẹ Diệp Nhượng thì biến mất không thấy.

Cha mẹ Diệp Nhượng đã xuống núi, trong đầu không nhớ gì.

Mẹ Diệp quay đầu nhìn khối đá phía sau và nói với chồng: “Cảnh đẹp như vậy, thật muốn cho con trai xem.

Không biết nó có nhớ tới cái ngày chúng ta dẫn nó tới đây khảo sát hay không..... Đó là lần đầu tiên chúng ta mang theo thằng bé đi khảo sát mà nó còn bị bệnh nữa.”

Ba Diệp nhìn camera và nói: “Chụp hỏng mất mấy tấm, bọn họ nói đúng, địa chỉ cũ của Thương tộc đúng là mảnh đất kỳ quái, thiết bị hiện đại đa phần đều gặp trục trặc ở đây.”

“Quả nhiên mẹ con cũng cần duyên phận.” Mẹ Diệp hơi cô đơn nói, “Đời này em chưa từng thật sự ở bên con trai.”

“Nó có cuộc sống của nó, hơn nữa mỗi người tới cuối cùng đều sẽ cô độc.” Ba Diệp nhìn thấu mọi việc, “Nó như thế cũng tốt, chúng ta không cần nó quá ỷ lại vào chúng ta, như thế tương lai biệt ly nó sẽ không quá khổ sở.

(Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Con trai chúng ta sẽ tìm được thứ nó yêu quý, rồi chuyển sự chú ý dành cho chúng ta sang sự nghiệp, đó cũng có thể coi là thành tựu.”

“Như vậy chúng ta đúng là những người ba người mẹ thất bại.”

“Có ai nói không phải đâu?” Ba Diệp cười nói.

Diệp Nhượng đứng một mình trên sườn núi nhìn vàng trắng quỹ dị kia.

Anh nghĩ thế nào cũng thấy nó quý dị, dù cố phủ nhận cũng chỉ phí công.

Vì thế anh hăng giọng ngọng nghịu nói: “Mặc kệ ngài có mục đích gì nhưng có được cơ hội lần này ở chung với ba mẹ tôi cũng thực vui vẻ..... Cảm ơn.”

“Tôi muốn ngày mai có thể đi làm bình thường, vậy tôi phải làm gì đây?” Diệp Nhượng lại hỏi.

Không có ai trả lời anh, cũng không có cây cỏ chim chóc làm ám hiệu gì thế là Diệp Nhượng bổ sung thêm: “Quốc gia đại sự không thể chậm trễ.”

Gió thổi xuyên qua rừng cây và phát ra một tiếng thờ dài.

Diệp Nhượng thấy trong lòng kiên định sau đó anh vẫy tay với vàng trắng và nói: “Cảm ơn, hẹn gặp lại.”

Lúc gần đi ra anh quay người lại nói: “Tôi cũng sẽ không hỏi ngài muốn thế nào mới buông tha tôi..... Thật ra mà nói tôi khá chờ mong tiếp theo ngài sẽ sắp xếp hành trình kỳ ảo của tôi như thế nào.”

Tâm thế tốt thật đó, không hổ là nhân tài làm “Quốc gia đại sự.”

Diệp Nhượng không hề đi lầm đường, anh đi dọc theo con đường trước mặt về chủ trại và cầm lấy tay Hoa Thanh Nguyệt nói mình muốn về nhà.

Hoa Thanh Nguyệt gói ghém một đồng đồ ăn mà Đại Vu và Vu Nhân đưa cho sau đó bỏ vào xe lái về thành phố.

Diệp Nhượng vốn ngồi ở ghế phụ nhưng lúc tới nội thành Hoa Thanh Nguyệt đặc biệt dừng xe lại để anh tới ngồi ghế sau.

“Để trẻ con ngồi ghế phụ sẽ bị phạt.”

Diệp Nhượng đành phải ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau.

Hoa Thanh Nguyệt lại nói: “Em phải mua ghế cho trẻ con mới phải.”

Diệp Nhượng: “Đoàn Tử, một vừa hai phải thôi!”

Hoa Thanh Nguyệt ha ha cười.

Chờ Diệp Nhượng ngồi ổn cô lại khởi động xe và chạy với tốc độ chậm rì rì vào nội thành.

Thi thoảng cô sẽ nhìn qua kính chiếu hậu xem anh đang làm gì.

Vài lần đầu chỉ thấy anh ngoan ngoãn ngồi và khấn trương nhìn chăm chăm phía trước.

Sau đó cô thấy anh dần gật gù và ngủ mất.

Trẻ con chính là như thế.

Sắc trời tối sầm xuống, đêm vừa qua chính là phải đi làm.

Không biết anh có kịp khôi phục thân thể hay không, nếu vẫn là trẻ con thì khá phiền toái.

Hoa Thanh Nguyệt nhớ rõ hôm qua anh nói dự án đang ở giai đoạn quan trọng, khả năng anh sẽ rất bận.

Cô còn đang sầu lo việc này thì Diệp Nhượng đột nhiên rầm rì.

Đó là tiếng động chỉ có khi thân thể người ta không thoải mái.

Hoa Thanh Nguyệt thấy thế thì vội dừng xe và quay đầu nhìn về phía Diệp Nhượng.

Thân thể của anh từ từ to ra.

Sau đó anh mở to mắt, đôi mắt chậm rãi từ tròn tròn sang có sắc cạnh.

Diệp Nhượng: “Anh đang lớn lên sao?”

Đến giọng nói cũng trong trẻo hơn, có cảm giác thiếu niên sang sảng.

Hai mắt Hoa Thanh Nguyệt sáng long lanh mà gật đầu.

Diệp Nhượng sừng sốt một chút và hỏi Hoa Thanh Nguyệt: “Trên xe có chẵn không?”

Hoa Thanh Nguyệt lắc đầu.

Diệp Nhượng lại hỏi: “Còn bao nhiêu lâu nữa mới về đến nhà?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Không kẹt xe thì tầm 20 phút nữa.”

“Lái xe đi!” Giọng Diệp Nhượng nóng nảy.

Mà thân thể của anh lúc này lại khẩn cấp hơn cả anh.

Diệp Nhượng không còn cách nào đành cởi áo trên.

Lúc này đã hơi khó cởi, anh phí sức thật lớn mới thành công giải cứu bản thân khỏi cái áo.

Lúc sau anh lại cuống quýt cởi qu@n.

Hoa Thanh Nguyệt: “Oa!”

Diệp Nhượng: “Cấm nhìn!”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Đến thân thể chúng ta còn đổi rồi, có phải chưa thấy đâu mà anh sợ cái gì?”

Diệp Nhượng thấy sao mà mệt.

Thân thể của anh thật sự đang lớn lên.

Đầu tiên là làn da giãn ra, sau đó khớp xương cả người cũng dài ra nhanh chóng giống như muốn phá da.

Quá trình anh lớn lên quả thực hơi quý dị nhưng điều khó nhất chính là Diệp Nhược không thể để người anh em của mình đối mặt với Hoa Thanh Nguyệt được.

Anh sợ nó làm anh mất mặt nên xoay người bất đắc dĩ chìa cái mông trướng về phía cô.

Hoa Thanh Nguyệt nghĩ nghĩ sau đó vút cho anh cái áo khoác.

Áo đó là cô dùng để chắn gió khi mặc váy hở vai.

Nó không dài, nho nhỏ, miễn cưỡng giúp Diệp Nhược che cái chỗ xấu hổ.

Diệp Nhược cầm lấy cái áo khoác nhỏ và cúi đầu nhìn người anh em của mình.

Qua một lát thân thể anh vẫn cao lên sau đó hình như nó ngừng lại.

Nhiệt độ cơ thể anh cũng dần quay trở về bình thường.

Hoa Thanh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra và hỏi: “Có phải đã biến trở về hay không?”

Nào biết Diệp Nhược lại đột nhiên kêu to: “Không thích hợp!! Không thể chỉ có thể này chứ?!!”

Hoa Thanh Nguyệt: “A?”

Diệp Nhược hồng mắt: “Không thể!! Đây là có ý gì?”

Hoa Thanh Nguyệt lại ngừng xe sau đó quay đầu nghiêm túc nói: “Diệp Nhược, anh nói tử tế cho em nghe.”

“Kích cỡ này không đúng, giống như nhỏ một vòng! Anh biết độ lớn nhỏ của mình, anh khẳng định không nói bậy, tuy anh không phải kiểu để ý kích cỡ lớn nhỏ của đàn ông nhưng mà cũng không thể lừa gạt thế này được..... Nguyệt Đoàn Tử, em cũng biết, em xem có phải nó nhỏ hơn kích cỡ ban đầu của anh không!”

Hoa Thanh Nguyệt mệt mỏi xoa mặt.

“Diệp Nhượng, anh không phát hiện giọng mình.....” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Rất trẻ sao?”

Diệp Nhượng: “A??”

Anh sửng sốt sau đó ngồi thẳng và nhìn gương chiếu hậu rồi ngẩn người: “..... Đây là anh lúc nào vậy?”

Trong gương chiếu hậu là một khuôn mặt trẻ tuổi, ngây ngô, giống như còn trẻ con nhưng đã bước một chân vào thế giới người lớn.

Thiếu niên xanh mát, là thời kỳ khoác áo đồng phục đẹp nhất.

Anh không có mùi pháo hoa náo nhiệt của đàn ông thành niên, không có mệt mỏi đè ở giữa mày và đầu vai.

Anh chỉ là một thiếu niên đầy bụng sách vở, chỉ có phiền muộn với thanh xuân, không có ý tưởng gì với tương lai.

Thiếu niên sạch sẽ như cây ngọc đón gió.

Hoa Thanh Nguyệt liếc mọng nén tiếng thét chói tai sau đó đỏ mặt, giọng kích động nói: “Khá, khá xinh đẹp.”

Diệp Nhượng bất đắc dĩ: “Chỉ sợ là lúc 17 tuổi.....”

“Hê hê.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Thế này cũng tốt, hiện tại anh kém em đúng số tuổi em kém anh.

Lúc anh bằng tuổi em bây giờ thì em cũng mới 17 đó.”

Diệp Nhượng buồn bực xong lại xốc áo khoác nhìn người anh em sức sống bừng bừng của mình và ngẩng đầu nói với Hoa Thanh Nguyệt: “Em muốn trải nghiệm tình yêu chị em không?”

Hoa Thanh Nguyệt cười rạng rỡ.

“Được thôi!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Em cầu mà không được!”

Diệp Nhượng: “Cái này cũng không có gì nhưng..... Ngày mai đi làm phải lừa gạt một chút vậy.”

Tới gần giờ đi làm nữ đồng nghiệp cùng cơ quan vội bước nhanh, đúng lúc Diệp Nhượng cũng ra cửa.

Nữ đồng nghiệp bỗng nhiên cảm thấy Diệp Nhượng hôm nay không cao bằng ngày thường, lại hơi gầy.

“Kỹ sư Diệp?”

Diệp Nhượng quay đầu và hơi hơi gạt đầu.

“..... cậu là em trai của kỹ sư Diệp à?”

Diệp Nhượng không được tự nhiên ho nhẹ một tiếng và nói: “Tôi là con trai độc nhất, không có em trai.”

Não của nữ đồng nghiệp như bị hồ nhảo quấy lung tung.

Cô sửng sốt và khen: “Kỹ sư Diệp..... Cuối tuần anh đi chơi ở đâu thế? Chẳng lẽ là do sức mạnh của tình yêu nên anh trẻ ra à?!”

Diệp Nhượng mang theo nụ cười thần bí mà nghiêng răng nói: “Đúng vậy, chính là sức mạnh của tình yêu!”

-----oOo-----

Chương 43: 43: Tình Yêu Chị Em Là Sự Sắp Xếp Thần Tiên Gì Đây!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thiếu niên 17 tuổi là đáng sợ nhất.

Bọn họ dư thừa tinh lực, một bữa cơm có thể ăn tám bát mà mặt không đổi sắc, ăn xong mới ngẩng đầu mang vẻ mặt vô tội và cười nói mình mới ăn lưng lưng.

Ở tuổi này giống đực là hăng hái nhất, nhiệt tình nhất cũng có sức sống tràn trề nhất.

Nếu thân thể 17 tuổi phối hợp với đầu óc của một thiên tài 26 tuổi thì sẽ có hiệu quả gì?

Chỉ cần phỏng vấn Tào Địa Phật ông ấy sẽ nói cho mọi người biết.

Hôm nay Diệp Nhượng giống như được lên dây cót vậy.

Cũng có đồng nghiệp khác cho rằng: “Yêu đương đúng là thần kỳ, gặp được người chính xác là có thể giúp con người ta đón mùa xuân thứ hai.”

Diệp Nhượng có được “mùa xuân thứ hai” thì anh cũng xới cơm ba lần lúc ăn trưa.

Anh ăn không ngừng, sau đó cả người tràn đầy sức lực và tiếp tục vui đầu làm việc.

Hiệu quả tăng lên nhanh chóng, anh làm đến tối mà vẫn không mệt.

Vì thế sau ba ngày công việc tiến triển hơn phân nửa, mọi người thấy thế thì sợ ngậy người.

Tới thứ năm Diệp Nhượng dậy từ 6 giờ sáng.

Anh vừa mắng cái đồng hồ sinh học khốn kiếp của học sinh cấp ba vừa giải quyết vấn đề hưng phấn quá mức của thân thể trẻ trung.

Sau đó anh thay đồ thể thao và tới trường trung học gần đó đi dạo.

Anh chỉ nhìn chăm chăm đám thiếu niên 15-16 tuổi, cả nam lẫn nữ.

Không phải anh sẵn cái gì mà thiếu nữ thanh xuân mà anh muốn đền bù cơ hội được yêu sớm đã bỏ lỡ trong quá khứ.

Phải biết rằng năm đó anh chính là học sinh xuất sắc trong trường, vì trí thông minh đỉnh cao nên lúc đáng ra nên yêu đương thì anh lại nảy ra suy nghĩ không nên có: lấy học tập làm mục tiêu quan trọng, yêu sớm gì đó thật nhảm chán!

Vì thế học sinh ngoan Diệp Nhượng kiên trì lấy học tập làm mục tiêu thứ nhất, lấy thi đấu làm mục tiêu thứ hai và lấy đánh bại đối thủ khác làm mục tiêu thứ ba để chủ động nói vĩnh biệt với yêu sớm.

Tuy bạn học Diệp Nhượng có từng hối hận nhưng cũng vô dụng.

Nghĩ thế nên anh cũng hiểu cảm giác của mình với đậu giá nhà họ Hoa năm đó.

Khi đó anh nghĩ một đứa nhỏ như cô không học hành cho tốt còn bày đặt yêu đương cái gì?

Hoặc một đứa nhỏ như cô không học hành chỉ lo yêu đương thì cũng đừng khiến anh đây chậm trễ việc học! Hừ.

Rồi cái gì mà một đứa trẻ con như cô sao có thể cùng anh đây yêu đương được? Dù có yêu đương thì cũng phải thi đậu đại học anh mới nói tới chuyện đó, và phải yêu đương theo kiểu người lớn thành thực ấy!

Diệp Nhượng nghĩ thế đó.

Rồi anh trưởng thành mới biết được thế giới của người lớn cái gì cũng có, chỉ là nó không có tình yêu thành thực như anh tưởng tượng.

Con nai con trong lòng anh đã sớm biến thành con hươu già, không còn nhảy lên đâm vào ngực anh nữa.

Bạn bè bên cạnh khuyên anh, nói anh không phải hòa thượng nên cứ thử một chút, không thích cũng được, dù sao không ngủ cũng phí.

Nhưng Diệp Nhượng lại chỉ đáp ngắn gọn: Cút ngay.

Diệp Nhượng cho rằng con người cần giữ gìn trái tim ban sơ, nếu đã không động lòng thì hà tất phải dây dưa với người ta.

Anh là người làm việc lớn, lòng mang quốc gia, há có thể cùng đám tục nhân này trộn chung một chỗ?

Trong quan hệ nam nữ cần phải nghiêm túc phụ trách, lại phải có sự vui vẻ và hòa hợp về mặt tinh thần giữa cả hai.

Diệp Nhượng cầm chứng minh thư ngồi ở góc sân thể dục âm thầm quan sát đám nhóc mười mấy tuổi yêu sớm sau đó anh cảm thấy mình đã chuẩn bị đủ.

“Ừ, có thể gọi điện cho Nguyệt Đoàn Tử rồi.”

Đúng vậy, anh muốn cùng Nguyệt Đoàn Tử của mình chơi một trò tình yêu chị em.

Là một lần hẹn hò mang cảm giác của mối tình đầu ấy.

Bọn họ sẽ ngây ngô mà nắm tay, rồi hôn, còn phải mặt đỏ tim đập một cách trong sáng, cuối cùng ở lúc hoàng hôn cả hai sẽ tản bộ ở sân thể dục của trường.

Anh sẽ chơi bóng rổ cho cô xem, sau đó cõng cô chạy từ chỗ này tới chỗ kia và hét to: “Anh thích em!”

Diệp Nhượng dờ hơi ngời tưởng tượng ra những hình ảnh trong các MV thanh xuân tươi mát, đến âm nhạc anh cũng ghép xong rồi nhưng đầu kia không nhận điện thoại của anh.

Lúc này chủ nhiệm giáo dục đi tới nghiêm túc hỏi anh học lớp mấy, rồi muốn tịch thu di động!

Diệp Nhượng hơi mỉm cười, ngón tay kẹp chứng minh thư nói: “Tôi không phải học sinh ở đây.”

Ngay sau đó vị chủ nhiệm giáo dục kia hỏi anh vì sao vào được đây thế là Diệp Nhượng lại móc thẻ công tác ra: “Tôi ở bên cạnh, tới khảo sát hạng mục.”

Ba sợi tóc trên đầu chủ nhiệm giáo dục bay hỗn độn trong gió: “.....”

Này người trẻ tuổi, cho tôi có cơ hội mở miệng đi chứ!

Chủ nhiệm giáo dục trả lại giấy chứng nhận cho anh rồi xoay người rời đi, bóng dáng run rẩy hẳn là bị đá kích.

Ông ấy nghĩ mình còn chưa tới 40 lại luôn bị đám nhóc thối này gọi là ông nội.

(Hãy đọc thử truyện Ngôi sao rực rỡ của trang Rừng Hồ Phách)
Quả nhiên làm giáo dục sẽ khiến người ta già đi, nhìn người làm nghiên cứu khoa học kia, cũng 26 – 27 rồi mà trông như 16-17 ấy.

Diệp Nhượng dứt tay túi quần và đi qua siêu thị nhỏ ở trường học sau đó mua mấy cây kẹo m út mang về Thâm Hạng.

Quả nhiên, Hoa Thanh Nguyệt đang vẽ tranh, di động đặt ở quầy bar với chế độ yên lặng.

Diệp Nhượng lặng lẽ đi qua thấy cô buông bút thế là anh vươn tay che mắt cô lại.

“Đoán xem anh là ai.” Diệp Nhượng nói.

Hoa Thanh Nguyệt cười: “Anh là một cậu nhóc!”

Diệp Nhượng: “Đoán sai rồi, phải bị trừng phạt.”

Anh đi tới trước mặt Hoa Thanh Nguyệt và buông tay ra đồng thời hôn hôn cô một cái.

Hoa Thanh Nguyệt ôm lấy mặt anh xoa xoa và vui vẻ nói: “A! Thật sự giống yêu đương học sinh cấp ba!”

Cô búng một cái lên mặt anh và nói: “Chị mang em ra ngoài dạo chơi nhé?”

Diệp Nhượng: “Gọi anh đi.”

“Anh tự soi gương đi, giả vờ cái gì.” Hoa Thanh Nguyệt đắp vải lên bức tranh rồi rồi thu dọn đồ vẽ tranh và tìm quần áo thích hợp.

Qua một lát Hoa Thanh Nguyệt nói: “Diệp Nhượng..... Nếu không chúng ta giả bộ yêu sớm nhé?”

Diệp Nhượng một tay dứt túi, tay kia cầm tay cô hỏi: “Em từng yêu sớm à?”

“Từ nhỏ em đã thích anh rồi.” Hoa Thanh Nguyệt trả lời như thế.

Diệp Nhượng cười nói: “Cây đậu giá như em thì biết gì là yêu đầu? Căn bản không tính.....”

Hoa Thanh Nguyệt tàn nhẫn gõ anh một cái.

Cô muốn giả vờ yêu sớm là muốn cùng anh giả vờ làm học sinh trung học.

Cách thức rất đơn giản.

Hoa Thanh Nguyệt lôi kéo tay anh về nhà và lôi áo đồng phục cũ của Hoa Tê Vân ra sau đó lại tìm đồng phục cũ của mình mặc vào.

Để vở diễn càng thêm chân thật cô còn lấy cả ba lô Pikachu của Hoa Tê Vân rồi bỏ một bình nước vào đó cho anh đeo.

“Hóa trang đã xong, vậy giờ tới đâu diễn đây?” Trong cả quá trình Diệp Nhượng rất phối hợp với cô.

Hoa Thanh Nguyệt nghĩ nghĩ và nói: “Tìm một chỗ k1ch thích đi!”

Chỗ k1ch thích cô nói là ở khu có nhiều lớp học thêm.

Để hình tượng thêm sinh động hai người không lái xe mà đi tàu điện ngầm rồi đổi sang xe buýt.

Dọc theo đường đi bọn họ lén lút nắm tay, thật cẩn thận kéo cao cổ áo đồng phục mà nhìn đối phương bằng con mắt tràn đầy tình cảm.

Những người trưởng thành gặp họ trên đường đi đều sẽ mỉm cười hoặc hâm mộ tuổi trẻ.

Nhưng cũng có thể loại nhìn họ kiểu: Nhìn cái đám này xem, lại không học hành cho tử tế rồi!

Người trưởng thành luôn coi nhẹ thời thanh xuân của mình cũng từng có rung động và luôn móc nối chuyện yêu đương với việc

không học tập tốt.

Trên xe buýt Diệp Nhượng kể cho Hoa Thanh Nguyệt chuyện ở cấp ba của anh.

“Anh thường xuyên cạnh tranh vị trí đứng đầu cả trường với một nữ sinh khác.

Nhưng thành tích của cô ấy không ổn định, em biết vì sao không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì cô ấy thích một nam sinh cùng trường với bọn anh..... Đứa kia cũng không tệ, nhưng anh cảm thấy nó cũng chẳng đẹp trai lắm.” Diệp Nhượng bổ sung.

Hoa Thanh Nguyệt nhin cười hỏi: “Cô ấy có vì nam sinh kia mà chậm trễ chuyện học không?”

“Sao có thể!” Diệp Nhượng líu lợi nói, “Nữ sinh bọn em thực đáng sợ, sau khi nam sinh kia đồng ý hẹn hò thành tích của cô ấy lập tức bay lên.

Tháng ấy điểm của cô ấy còn cao hơn anh 10 điểm! 10 điểm đó! Phải nói là đột phá cực lớn!”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Hớ.”

“Sau này nam sinh kia không để ý tới cô ấy thì thành tích của cô ấy mới hạ xuống.” Diệp Nhượng nói, “Thật sự đáng sợ.”

“Thế hiện tại thì sao?”

Diệp Nhượng đột nhiên hỏi: “Tình huống hiện tại ấy hả? Em hỏi nam sinh hay nữ sinh?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Đương nhiên là nữ sinh! Ai muốn hỏi tên nam sinh kia làm gì!”

“Trước kia bạn học cũ nói cô ấy tham gia cuộc thi trí tuệ của sinh viên cả nước.”

“Cô ấy và nam sinh kia có ở bên nhau không?”

“Ở bên nhau.” Diệp Nhượng nói, “Loại sức mạnh này khẳng định sẽ khiến bọn họ ở bên nhau.

Em biết vì sao cô ấy vừa yêu một cái là thành tích đã vượt qua anh không?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Vì sao?”

Đám cô dì chú bác ngồi ở đằng trước cũng dựng lỗ tai lên nghe.

Diệp Nhượng nói: “Bởi vì tên nam sinh chết tiết kia đã nói ra một điều kiện đáng xấu hổ đó là nếu cô ấy thi qua được anh thì sẽ đồng ý nắm tay!”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Hoa Thanh Nguyệt: “Lúc bọn anh học cấp ba thực..... trong sáng.”

Diệp Nhượng tức giận bất bình nói: “Đáng xấu hổ, chính bản thân không thi hơn anh lại dùng cách này bắt bạn gái cùng anh cạnh tranh..... Quá xấu hổ.”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Anh gì ơ, nói đúng trọng điểm đi chứ?

Chiếc xe đến trạm, Diệp Nhượng lôi kéo Hoa Thanh Nguyệt xuống xe.

Lúc anh xuống xe là nhảy một cái, Hoa Thanh Nguyệt cười khanh khách, tay rút túi sau đó khoác tay anh.

Lớp học bố túc ở một khu phố phồn hoa, và đa phần chủ cửa hàng ở đây đều quen biết Hoa Thanh Nguyệt.

Mấy người này thấy một đôi tình nhân mặc đồng phục, nam cồng cặp Pikachu, nữ khoác tay người yêu rồi dựa vào nhau thân mật đi trên đường.

Các bà các cô: “Phụ huynh bỏ tiền ra cho tụi nó đi học thêm, kết quả đám dờ dẩn không lương tâm này lại bỏ tiền ra yêu đương.....”

Chờ người đi qua cả đám lập tức nhìn chăm chăm bằng ánh mắt xem bát quái để xem là con nhà ai tí nữa còn quay đầu mách ba mẹ nó.

Không ngờ vừa nhìn một cái lại nhận ra người quen: “Đó không phải Hoa Thanh Nguyệt sao?”

Hoa Thanh Nguyệt rút tay trong áo đồng phục to rộng sau đó cười như mèo thần tài mà chào hỏi: “Chào các cô.”

Sau đó cô tiếp tục khoác tay Diệp Nhượng đi tản bộ.

Diệp Nhượng mặt không biểu tình, lạnh lùng cau mày, cực kỳ giống hình tượng “học sinh con nhà người ta” được chờ mong ở các trường cấp ba, cái kiêu mà lúc đi đường còn thấy gió thổi tóc mái phát phơ ấy.

Bộ dạng này đúng là khiến các bà các cô sợ hãi.

Trong địa phận Thương tộc và ở Miêu Cương thì tình chị em cũng không thiếu.

Nhưng dù có phổ biến thì cũng không thể chậm trễ việc học của người ta được!

Vì thế lần đầu tiên Hoa Tê Vân nhận được tin tình báo như sau: “Em gái cháu có bạn trai chưa? Là học sinh cấp ba đúng không? Vị

thành niên ấy? Bao nhiêu tuổi rồi? Mau khuyên em gái đi!”

Hoa Tô Vân thấy đầu mình mọc lên một đống dấu chấm hỏi.

Anh hút một miệng trà sữa, ngón tay kéo xuống và phát hiện tin tình báo này còn có ảnh chụp làm chứng cứ đầy đủ, cực kỳ chuyên nghiệp, hoàn toàn không phải hạng tầm thường.

Ảnh chụp kia rất mơ hồ nhưng Hoa Tô Vân biết đó là Diệp Nhượng.

Nhưng trọng điểm không phải ở chỗ ấy.

Anh nhìn chăm chăm đồng phục trên người Diệp Nhượng sau đó lại nhìn chăm chăm cái cặp đôi phương đang khoác.

Anh vội lập tức đặt trà sữa xuống, mặt đen thui, ngón tay múa may.

Qua một lát, Hoa Thanh Nguyệt nhận được thư của tòa án do Hoa Tô Vân soạn.

“Cởi trả quần áo cho anh ngay! Mang Pikachu của anh về đây ngay!!”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Anh có thiên lý nhãn à??”

Anh trai em nhất định đã sử dụng vu thuật!!

Phương thức xử lý của Hoa Thanh Nguyệt rất đơn giản.

Cô để Diệp Nhượng cởi áo đồng phục bao lấy con Pikachu sau đó nói: “Ừ, thế này là anh ấy không nhìn được nữa rồi.”

Diệp Nhượng cảm thấy buồn cười.

Trời âm u, mưa nhỏ tí tách.

Diệp Nhượng một tay kéo Hoa Thanh Nguyệt sau đó giữ áo đồng phục của anh vợ ra và che trên đầu.

“Thế nào, cái này rất điện ảnh đúng không?” Diệp Nhượng hỏi.

Hoa Thanh Nguyệt ôm anh cười haha.

Diệp Nhượng mang theo cô chạy trốn tới mái hiên của một cửa hàng tiện lợi.

Lúc Hoa Thanh Nguyệt lau nước mưa trên túi thì Diệp Nhượng móc kẹo m út ra, bỏ giấy gói và nhét vào miệng cô.

“Là anh tiết kiệm tiền tiêu vặt mua đó.” Diệp Nhượng chọc cô.

Vị ngọt của quả nho lan ra trong miệng, Hoa Thanh Nguyệt cắn kẹo m út, hai mắt cong cong theo vị đường.

Cô vừa muốn khen cảm giác thanh xuân trong sáng này quá tốt thì đã nghe thấy Diệp Nhượng nói: “Kỳ thật..... Nếu hai ta ở chung em sẽ biết chỗ kỳ diệu của tuổi trẻ.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Hả??”

Diệp Nhượng ho nhẹ một tiếng, tai đỏ hồng nói: “Thì..... thanh xuân mà, tinh lực dư thừa.”

Anh quay đầu nhìn Hoa Thanh Nguyệt với vẻ mặt: Thế nên em có muốn thử hay không?

Hoa Thanh Nguyệt dùng một cái đỏ bừng mặt.

-----oOo-----

Chương 44: Chương 44

Tải ebook: dtv-ebook.com

Thằng nhóc con tinh lực dư thừa, ý chí chiến đấu sục sôi lại mang một bầu nhiệt huyết lăn một vòng trước mặt Hoa Thanh Nguyệt lại không được hồi đáp thế là héo rũ mà rút lui.

Mặt Hoa Thanh Nguyệt hạ nhiệt độ rồi cô mới nhỏ giọng nói: “Toàn lời nói bậy.”

Cô mà gật đầu đồng ý thì chẳng phải giống như cô đang theo đuổi cái gì mà..... à, چرا سړنگ لمان نه؟

Hoa Thanh Nguyệt làm gì dám gật đầu!

Diệp Nhượng lại không nghĩ nhiều như thế, anh chỉ nhìn chăm chăm Hoa Thanh Nguyệt và rất muốn nói với cô rằng anh đang nghiêm túc!

Nhưng vừa mở miệng ra Diệp Nhượng lại đột nhiên cảm thấy lời mời vừa rồi của mình cũng không thể hiện sự nghiêm túc, ngược lại giống đang trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng không lễ phép.

Thấy sắc mê đầu.

Đúng đúng! Chính là cái này!

Diệp Nhượng hắng giọng và cầm lấy tay Hoa Thanh Nguyệt sau đó quay mặt qua chỗ khác giả bộ làm học sinh trong sáng mà mở miệng nói: “Trước tiên không nghĩ tới cái này, lấy hẹn hò làm mục tiêu.”

Kế hoạch quốc gia lúc này chính là hẹn hò.

Nếu sức mạnh thần bí lại vô hình nào đó đã sáng tạo ra điều kiện hẹn hò ưu việt này cho bọn họ thì chẳng phải sẽ lãng phí nếu không dùng tốt ư?

Nhưng nói tới hẹn hò thì đầu óc Diệp Nhượng cũng không nghĩ ra được cái gì tốt.

Anh chỉ nghĩ được mỗi việc đi chung con đường với Hoa Thanh Nguyệt trong trời mưa phùn kéo dài.

Trên đường gặp một tiệm cơm không tời thì đi vào ăn một bữa, ăn xong lại đi bộ.

Cũng may gần đó có cái công viên có thể giải cứu hai người trưởng thành không biết hẹn hò.

Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt sẽ tay nắm tay, rõ ràng trên người là đồng phục nhưng bộ dạng trông như vợ chồng già về hưu, tóc bạc trắng đang chống gậy đi trong ánh hoàng hôn.

Hoa Thanh Nguyệt đánh gãy ảo tưởng của anh: “Chúng ta đạp xe ngắm cảnh đi?”

Diệp Nhượng ngó qua, à là cái loại xe đạp đôi vừa đạp vừa ngắm cảnh.

Cái này từng phổ biến nhưng hiện tại đã không còn được hoan nghênh nữa.

“Không ngờ ở đây cũng có đồ cổ này.” Diệp Nhượng than.

Hoa Thanh Nguyệt: “Đến đây đi.”

Diệp Nhượng do dự.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Chẳng lẽ anh không biết đi xe đạp à?”

Diệp Nhượng xấu hổ gật đầu rồi lại lắc đầu và giải thích: “Anh không rành lắm, chỉ có thể đạp xe đạp loại nhỏ, cái loại xòà chân là đứng vững ấy.....”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Cô móc anh chàng họ Diệp ngu ngốc này từ đâu ra vậy?

Hào quang nam thần võ đầy đất.

Nhưng nghĩ lại thì hào quang nữ thần của cô cũng còn gì nữa đâu, hai người cũng coi như cân xứng, thôi chấp vá tạm vậy!

Vì thế cô phóng lên xe và võ võ ghế sau giống như đó không phải xe đạp mà là Rolls-Royce bản giới hạn toàn cầu vậy.

“Lên đi!” Tổng giám đốc họ Hoa nào đó thuộc lâu kịch bản tổng tài ngôn tình và rốt cuộc hôm nay cũng có cơ hội thể hiện, “Diệp tiểu thư, tôi mang em đi hóng gió!”

Diệp Nhượng: “Hoa tiên sinh, em đừng có nói linh tình, lời em và lời người thường khác nhau đó.”

Anh vừa ngồi lên là cả cái xe đã nặng trĩu.

Hoa Thanh Nguyệt dùng sức bú sữa mà lưng lay đạp, cuối cùng cái xe cũng vững vàng chạy.

Diệp Nhượng ngồi ở phía sau xòà một đôi chân dài giúp cô đạp, bộ dạng cực giống tên nhóc cấp ba chỉ biết ăn không ngồi rồi và yêu đương.

Anh lười nhác nói: “Hoa tiên sinh, đậu phộng kìa, đậu phộng, Michelin..... Nguyệt Đoàn Tử, có muốn ăn kem không?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh đúng là nhân tài.”

Hai người “đạp nhanh như sét đánh”, lúc đi qua cửa hàng nhỏ kia bốn cái chân đều xò xuống, Diệp Nhượng đưa tiền nói: “Cho cháu hai que kem.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Một que thôi, em còn phải đạp xe.”

Ông chủ cửa hàng thấy trẻ con bây giờ đúng là bị bệnh, ngày mưa còn đạp xe ngắm cảnh rồi ăn kem.

Hơn nửa giờ này còn cồng cộp sách thì trăm phần trăm là trốn học ra chứ gì nữa!

Diệp Nhượng cầm một cây kem quay về bảo tọa xa hoa của mình và đưa cho Hoa Thanh Nguyệt cắn rồi mình mới ăn.

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh còn muốn ăn cái gì khác mà học sinh thích không? Anh nói hết đi, hôm nay em bỏ tiền cho anh ăn chán thì thôi!”

Diệp Nhượng híp mắt ngồi ở ghế sau, hai chân đạp cho có sau đó đáp: “Chị cùng em đi chơi game đi.”

Hoa Thanh Nguyệt quay đầu: “A?”

Diệp Nhượng: “Chơi game.”

“Không phải cái này, là câu trước cơ.”

Diệp Nhượng há mồm cắn hết nửa cây kem sau đó gằn từng chữ một: “Chị Thanh Nguyệt.”

Hoa Thanh Nguyệt giơ ngón cái khen anh: “Diệp Nhượng, gọi hay lắm!”

Diệp Nhượng không nhin được nữa, khóe miệng cong lên nở một nụ cười: “Thôi đừng thế nữa xưng hô này không thích hợp gọi ở nơi công cộng đâu.”

Nửa giây sau Hoa Thanh Nguyệt mới phản ứng lại và ngửa mặt lên trời cười to.

Chơi game cũng không có gì khó, Hoa Thanh Nguyệt chạy thẳng tới trung tâm thương mại lớn nhất ở chỗ này.

Ở tầng cao nhất của nó có khu giải trí điện tử.

(Truyện này của trang runghophach.com) Thậm chí trước khi chơi game hai người còn thương lượng và tới siêu thị mua một đồng đồ ăn đầy tới.

Lúc Diệp Nhượng muốn trả tiền thì Hoa Thanh Nguyệt dựng thẳng ngón trỏ lên lắc lắc: “No, đã nói rồi, để chị trả tiền.”

Diệp Nhượng lập tức khen trong vô thức: “Chị tốt nhất, yêu chị nhất.”

Nhân viên thu ngân nhìn bọn họ với ánh mắt nhìn hai kẻ b3nh hoạn cần người khác giám hộ.

Hai người trưởng thành đáng thương chưa từng được chơi điện cường thế này lúc thơ ấu vì vậy hiện tại bọn họ như cái lão hoàn đồng, muốn chơi một cách sáng khoái.

Bọn họ nhập diễn đến hoàn toàn không lối thoát!

Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt ngồi xuống chơi, điện thoại cũng không nghe.

Hai người chơi tới mồ hôi đầm đìa, miệng ăn que cay, uống Coca, hoàn toàn phản nghịch.

Lúc Hoa Tê Vân tìm tới chỉ thấy mặt em gái dán hình xăm loại dùng một lần và đang cưỡi mô tô giả đua xe nhanh như chớp.

Thằng gốc Diệp Nhượng kia cũng cưỡi mô tô giả ở bên cạnh đua ngựa.

Bên cạnh hai đứa là một cái xe đẩy tràn đầy đồ ăn vặt và đồ uống cùng một đám học sinh vây quanh xem.

Chỉ vài câu quen thuộc lũ nhóc kia đã tiện tay bốc đồ ăn trong xe ra ăn.

Hoa Tê Vân đỡ trán.

Hai kẻ này ngày thường quá bình thường nên lúc điên lên sẽ biến dị phải không?

Nhưng bọn họ đã diễn tới mức này thì.....

Hoa Tê Vân lui ra ngoài, tới cửa lấy một cuốn tờ rơi quảng cáo rồi cuộn lại sau đó đi dạo tới phía sau đánh cho mỗi đứa một cái, không khác gì chủ nhiệm lớp.

“Trốn học!”

“Trốn học!”

“Yêu sớm!”

“Chơi game!”

Hoa Tê Vân: “Đứng lên ngay! Còn chơi nữa à! Ngốc cái gì hả? Đi!”

Hoa Thanh Nguyệt cười ha ha.

Hoa Tê Vân chỉ vào cô mà mắng: “Cười? Còn cười! Trở về anh tính sổ với em trước! Anh cũng gọi điện thoại gọi ba mẹ đến xem!”

Hoa Thanh Nguyệt vội vàng xì mặt.

Hoa Tê Vân kéo Diệp Nhượng xuống và mắng: “Thằng nhóc nhà ai đây? Hả? Còn dám thông đồng với em gái tôi hả? Cậu đã được

trường học của chúng tôi đồng ý chưa? Cậu nhìn mình đi, quần áo thì quê mùa, không khác gì đồ lừa đảo.

Cậu không sửa sang lại hình tượng cá nhân chỉ ý vào học tập tốt mà thông đồng bắt cóc em gái tôi hả? Sao nào? Thành tích tốt là có thể muốn làm gì thì làm hả?”

Diệp Nhượng: “.....”

Anh vợ đang nói lời chân thật trong lòng đúng không?

Hoa Tê Vân dứt khoát nói xong luôn: “Cái đồ mắt cao hơn đầu, thiên hạ này có bao nhiêu người học tốt hơn cậu, còn biết điểm trang, vừa đẹp trai vừa có nhân phẩm nhưng cũng không lén lút đánh cướp em gái nhà người khác tới đây chung chạ đâu!”

Diệp Nhượng hoài nghi Hoa Tê Vân đang khen bản thân mình.

“Hai đứa đi theo anh!”

Hoa Thanh Nguyệt lôi kéo Diệp Nhượng đuổi theo.

Hoa Tê Vân xoay người: “Sao hả? Trong nhà có tiền à? Đồ đã mua đều không cần mang theo hả?”

Hoa Thanh Nguyệt vội vàng dùng khuỷu tay huých Diệp Nhượng thế là anh sững sốt tháo ba lô Pikachu trên người xuống nhét đồ trong xe đẩy vào.

Hoa Tê Vân: “Ấy, dừng! Căng quá bị biến dạng cậu không đền nổi đâu! Đây là bản giới hạn đó!”

Diệp Nhượng dờ người: “A?”

Cái này mà cũng bản giới hạn á?

Hoa Tê Vân: “Cởi đồ đồng phục của tôi ra ngay!”

Diệp Nhượng à một tiếng sau đó cởi áo đồng phục ra đựng đồ ăn vặt rồi ngoan ngoãn theo anh vợ về nhà.

Hoa Tô Vân lái xe, Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt ngồi ở hàng phía sau, trong lòng ngực là một đồng đồ ăn vặt.

Hoa Tô Vân lái nhai mắng cả hai người.

“Xem hai kẻ đáng thương này đi, hồi nhỏ chưa được chơi bao giờ hả? Còn đi khu trò chơi điện tử nữa chứ, sao mà nhà quê thế không biết? Làm sao, hai cái đầu thông minh này không nghĩ ra được hạng mục hẹn hò nào lãng mạn hả?”

Hoa Thanh Nguyệt và Diệp Nhượng đều mệt.

Hai người đồng thời lăn ra ngủ.

Hoa Tô Vân vẫn đang lái nhai nhưng hiệu quả giống hết giáo viên giảng bài ở tiết học đầu tiên buổi chiều, cực kỳ có ma lực thôi miên.

Lúc chờ đèn xanh đèn đỏ Hoa Tô Vân quay đầu nhìn hai kẻ kia ai ngờ lại bị dọa ngây người.

Ở ghế sau một trái một phải là hai đứa trẻ con đang ngủ ngon lành.

Quần áo to rộng rũ xuống trên người hai đứa giống như đắp chăn.

Hoa Tô Vân: “..... Nguyệt Đoàn Tử?”

Diệp Nhượng là lần thứ hai thu nhỏ nhưng sao em gái cũng, sao lại cũng.....

Hoa Tô Vân ngao một tiếng.

“Quá đáng yêu!!”

Anh vợ chỉ thấy tim mình nở hoa.

“A Nguyệt Đoàn Tử!” Hoa Tô Vân vui vẻ gọi, “A Nguyệt Đoàn Tử muốn đi chơi chỗ nào? Anh mang em đi chơi!!”

“A Nguyệt Đoàn Tử muốn ăn cái gì anh làm cho em!”

Mẹ bọn họ thân thể không tốt nên sau khi sinh anh cũng không có ý định sinh thêm con.

Bà tránh thai nhiều năm bỗng nhiên có hôm nằm mộng thấy một bé gái đáng yêu cồng sọt tre nhỏ đứng ở cửa nhà vái lạy mình và hỏi: “Mẹ, chừng nào mới tới đón con về nhà thế?”

Vì thế lúc anh tám tuổi có thêm em gái.

A ba nói đây là đứa nhỏ thần ban cho bọn họ.

Hoa Thanh Nguyệt bé nhỏ xoa xoa đôi mắt và tỉnh lại.

Cô mở đôi mắt to tròn và ngơ ngác nhìn anh mình.

Trên mặt anh trai cô tràn ngập tình thương của mẹ, miệng cười tủm tỉm nghiêng đầu: “Nguyệt Đoàn Tử của anh ~”

Diệp Nhưorget cũng tỉnh lại.

Đầu tiên anh sững sốt sau đó nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt ở bên cạnh thế là anh hóa đá luôn.

Đương nhiên trong mắt anh vợ không có anh.

Hoa Tô Vân nhanh chóng lái xe về nhà và bế Hoa Thanh Nguyệt từ ghế sau lên vui vẻ nói: “Nguyệt Đoàn Tử của anh, hôm nay chúng ta ăn xương sườn nhé!”

Diệp Nhưorget: “Này! Sao lại thế này?!”

Sao Hoa Thanh Nguyệt cũng thay đổi thế?

Hoa Thanh Nguyệt vẫn ngây ra.

Hoa Tô Vân lập tức biến sắc mặt và quay đầu nghiêm túc nói với Diệp Nhượng: “Không biết, tuần trước không phải cậu đã giải quyết việc này rồi sao?”

Diệp Nhượng: “..... Ế.”

Hoa Thanh Nguyệt lấy lại tinh thần sau đó líu lo nói: “Xong rồi, em mơ một giấc..... Mơ thấy em và Diệp Nhượng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ở trong mộng em đã than một câu thật tốt.”

Nếu Diệp Nhượng cùng cô lớn lên thì bọn họ sẽ ở bên nhau từ rất sớm đúng không?

Tiểu Diệp Nhượng chống cằm: “Quả nhiên vẫn là căn cứ theo ý thức của em.”

“Làm sao bây giờ?” Hoa Thanh Nguyệt hỏi.

Diệp Nhượng nói: “Cũng may dự án của anh đã xong, chúng ta có thể ngấm lại xem giải quyết vấn đề này thế nào.”

Hoa Tô Vân bỏ Nguyệt Đoàn Tử xuống và lẩm bẩm: “Nhưng phải mua quần áo cho em trước.”

Diệp Nhượng ngẩng mặt nhắc nhở: “Thêm số nhiều đi, còn tôi nữa.”

Hoa Tô Vân: “À, quần áo mua cho cậu tuần trước không phải vẫn còn đó à? Cậu mặc đồ cũ cũng được, con nít con nôi mà còn đòi quần áo mới, quá lãng phí!”

Diệp Nhượng: “.....”

Quả nhiên, anh vợ mãi là anh vợ, tuy biết em gái chỉ thu nhỏ lại một thời gian ngắn nhưng vẫn vung tay mua một đống quần áo trẻ em.

Trong lúc Diệp Nhượng hỗ trợ gấp quần áo thì Hoa Tê Vân cười tủm tỉm tết tóc cho em gái.

Diệp Nhượng nhìn Hoa Thanh Nguyệt, biểu tình ngờ ngác.

Hoa Thanh Nguyệt: “Diệp Nhượng, anh đang nhìn gì thế?”

“Anh chưa từng thấy em như thế này.” Diệp Nhượng nói, “Nhưng kỳ quái là tuy chưa thấy nhưng anh lại cảm giác em thế này rất quen thuộc, giống như hai ta từ nhỏ đã quen biết vậy.....”

Trong ấn tượng của Diệp Nhượng thì Hoa Thanh Nguyệt hồi nhỏ chính là cây đậu giá đầu trọc, mặt sưng vác lại thích khóc.

Hôm nay nhìn thấy bộ dạng cô lúc năm tuổi thế là Diệp Nhượng cảm thấy rất quen.

Diệp Nhượng: “Hiện tại anh cho rằng.....”

Anh cho rằng anh và Hoa Thanh Nguyệt không phải tình yêu sét đánh mà là người tình kiếp trước gặp lại nhau..

Chương 45: 45: Thanh Mai Trúc Mã

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Chúng ta sắm vai học sinh mẫu giáo nhé.”

Diệp Nhượng: “..... Hờ?”

Lại là trò gì đây?

Hoa Thanh Nguyệt bé nhỏ ngọng nghịu nói: “Làm bộ anh và em cùng nhau lớn lên từ nhỏ ấy, hai ta cùng đi nhà trẻ.”

Hoa Tô Vân ở bên cạnh đáp ngay: “Được đó!”

Hoa tiểu thư lập tức nói: “Thế anh làm thầy giáo mầm non đi!”

Hoa Tô Vân: “Được luôn!”

Hoa tiểu thư: “Phải chia bánh quy, rửa chân và ngủ trưa!”

Diệp Nhượng thấy da đầu tê rần, cả người nổi da gà.

Đương nhiên Diệp Nhượng bé bỏng cũng nhập vở diễn tương đối nhanh.

Anh lập tức dọn xong ghế nhỏ và xếp hàng ngồi phía sau Hoa Thanh Nguyệt.

Hoa Thanh Nguyệt kéo tay anh mạnh mẽ lắc rồi theo nhịp gọi: “Thầy Hoa, bọn em muốn ăn bánh quy!”

Hoa Tô Vân lấy một túi bánh quy gấu nhỏ từ đồng đồ ăn vặt và đổ vào bát chia cho hai đứa.

Hoa Thanh Nguyệt hí mắt to còn Diệp Nhượng thì nhìn chăm chăm cô.

Đúng, càng xem càng quen thuộc.

Quá quen thuộc nên thậm chí còn có cảm giác quý dị.

Diệp Nhượng bắt đầu tự hỏi về những kỳ ảo trải qua mấy ngày nay, não bộ đang vận chuyển tốc độ cao thì một miếng bánh quy gấu nhỏ được nhét vào miệng anh.

Diệp Nhượng ngẩng đầu thấy Hoa Thanh Nguyệt vui vẻ cười: “Cho anh đó, em chia một nửa bánh quy cho anh!”

Đôi mắt Diệp Nhượng ngày càng sáng, anh cầm lấy cốc nước trả lời: “Vây nước của anh cũng chia cho em một nửa!”

“Ghế của em chia cho anh một nửa!” Hoa Thanh Nguyệt vỗ vỗ cái ghế.

Diệp Nhượng ngòì qua cầm tay cô nói: “Tay của anh cũng chia cho em một nửa!”

Hoa Thanh Nguyệt cười híp hết cả mắt: “Vui vẻ của em cũng chia cho anh một nửa!”

“Vui vẻ của anh cũng chia cho em một nửa!” Diệp Nhượng lặp lại nhưng giọng càng cao hơn.

Hoa Tê Vân chỉ bĩu môi.

“Cái sự ngốc xít ở mức độ nhân đôi của hai đứa khiến anh phát sốt.” Anh cả nhà họ Hoa mắng, “Được rồi, ăn uống tử tế, có muốn xem phim hoạt hình không?”

“Muốn!!” Hoa Thanh Nguyệt giơ tay cao sau đó lại không nhận được cười nghiêng cười ngả.

“Ai u, giả vờ non nớt quá khiến em cũng ngượng.....”

“Không sao, giả vờ non nớt chính là biểu hiện của đáng yêu.” Hoa Tê Vân nói xong lại liếc Diệp Nhượng và nói đầy hàm ý, “Nguyệt Đoàn Tử giả vờ không phản cảm tí nào.”

Diệp Nhượng: “.....”

Hoa Tê Vân mở phim hoạt hình cho hai người thế là hai tên nhóc con ngồi ở sô pha xem mê mải.

Anh vợ thì đi gọt trái cây chia cho hai đứa sau đó phát hiện thằng nhóc nhà họ Diệp ngồi cực quy củ.

Diệp Nhượng giống một người thế hệ cũ kỹ, vĩnh viễn không khom lưng, mắt không chớp nhìn chằm chằm màn hình.

Trong ánh mắt của anh có cảm xúc biến hóa nhưng trên mặt lại không hề dao động, bình tĩnh như mặt hồ lặng lẽ.

Hoa Tê Vân thấy thú vị thế là lập tức hỏi: “Khi còn nhỏ cậu có xem TV không?”

“Không xem, tôi chỉ viết chữ và chơi cờ.”

“Là vì thích à?”

“Không phải, tôi cũng không ghét nhưng cũng không thích.” Diệp Nhượng trả lời.

“Xời, nếu không thích thì giả bộ ông cụ non thế làm gì..... Đúng là không thú vị, chẳng trách cậu lớn lên lại có bộ dạng kia.”

Diệp Nhượng hỏi: “Bộ dạng gì?”

“Không sống động.”

Hoa Thanh Nguyệt gian nan phân ra một lỗ tai nghe hai người nói chuyện phiếm.

“Tôi có chỗ nào thiếu sót anh cứ chỉ ra đi.” Diệp Nhượng nói.

Hoa Tê Vân: “Cũng không phải thiếu sót mà là cậu..... Giống con rô bốt.”

Hoa Thanh Nguyệt nghe thấy thế thì lập tức quay đầu uy hiếp anh ruột: “Anh!”

Cô trừng mắt nhìn Hoa Tê Vân và nhắc nhở anh đừng nói quá khó nghe.

Quả nhiên Diệp Nhượng bị hình dung này kích thích và ngậy ra ngồi đó, mãi một lúc sau mới phun ra một câu: “Rô bốt?”

Hoa Thanh Nguyệt vói qua người Diệp Nhượng và dùng nắm tay nhỏ đánh anh trai.

Hoa Tê Vân: “Ha ha ha Đoàn Tử, Đoàn Tử, em đừng đánh, cái này phải có người nói cho cậu ta biết chứ.....”

A, bị đánh còn vui vẻ như thế chứng tỏ không đau.

Hoa Tê Vân tóm lấy hai nắm tay bé tí của Nguyệt Đoàn Tử và xách cô dậy xoay vòng tại chỗ.

Hoa Thanh Nguyệt: “Không cho phép anh nói khó nghe như thế! Thực không lễ phép! Anh ấy đang thay đổi mà!”

Diệp Nhượng lại sừng sốt.

Anh có thay đổi chứng tỏ Hoa Thanh Nguyệt cũng nghĩ như thế.

Diệp Nhượng chạy tới trước gương đánh giá chính mình.

Vẫn là bộ dạng cũ, không có biểu tình gì nhưng trong mắt có uể oải khó giấu.

Hoa Thanh Nguyệt kéo tay anh và ngọng nghịu nói: “Anh đừng nghe anh ấy nói bừa, em thích anh nhất.”

Lòng Diệp Nhượng đột nhiên nảy lên giống như nhớ ra cái gì đó thế là anh quay mặt đi ngơ ngác nhìn Hoa Thanh Nguyệt.

Hoa Thanh Nguyệt: “Làm sao thế?”

Trong trí nhớ của anh hình như có một cô gái từng hỏi anh như cô vừa hỏi: “Làm sao thế?”

Diệp Nhượng vươn tay xoa mặt cô và ngơ ngác nói: “Ở chung trường học, hai trẻ vô tư.....”

Hoa Thanh Nguyệt: “A?”

Hoa Tê Vân đi tới vươn hai tay xách hai đứa lên nói: “Đi tắm rồi đi ngủ!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Thầy Hoa, cho bọn em rửa chân!”

“Được!” Hoa Tê Vân nói, “Bỏ qua số nhiều, chỉ cho bé gái rửa chân thôi.”

Diệp Nhượng trộm lườm anh vợ.

Rửa mặt xong Hoa Thanh Nguyệt quay cuồng trên giường và vỗ vỗ giường đệm nói: “Diệp Nhượng, Diệp Nhượng tới đây ngủ đi! Không phải anh muốn ở chung sao?”

Hoa Tê Vân vèo một cái quay đầu lại nhìn anh chăm chăm — —

Diệp Nhượng giả vờ bình tĩnh và ngoan ngoãn dọn đồ rửa mặt, lại đi nép vào tường qua chỗ Hoa Tê Vân: “À, anh tới đây.”

Diệp Nhượng ngoan ngoãn nằm xuống, Hoa Thanh Nguyệt thì kéo tay nhỏ của anh và vui vẻ cuốn chăn cho cả hai sau đó cười ngu ngốc.

Diệp Nhượng nhìn chăm chăm cô, nhìn mãi cũng không đủ nhưng lại không nói gì.

Khuôn mặt mập mạp của Hoa Thanh Nguyệt lộ ra ngoài chăn cười tủm tỉm giống Bồ Tát vui vẻ.

Diệp Nhượng thấy thế thì cũng không nhin được mỉm cười.

“Em kể cho anh một câu chuyện trước khi ngủ nhé?” Hoa Thanh Nguyệt nhỏ giọng nói.

Diệp Nhượng gật gật đầu.

“Có con thỏ trắng nho nhỏ buồn ngủ bỗng nhiên nhớ ra còn một câu chưa nói với thỏ xám vì thế cô nhóc chạy, lại chạy, vượt qua núi cao, vượt qua biển rộng, ném ngôi sao và ánh trăng ở xa phía sau.....” Hoa Thanh Nguyệt chậm rãi lơ mơ, “Rốt cuộc cô cũng đi tới trước giường thỏ xám và nói với thỏ xám.....”

Nguyệt Đoàn Tử be bé ghé vào bên tai Diệp Nhượng be bé và nhẹ giọng nói: “Em thích anh nhất, ngủ ngon.”

Diệp Nhượng cười và vươn tay ôm chặt lấy Hoa Thanh Nguyệt rồi nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon.”

Nhưng ấm áp chưa được bao lâu cô nhóc này lại mở to mắt và cười haha hỏi: “Anh có muốn thức đêm không?”

Diệp Nhượng chẳng hiểu gì cả: “Thức đêm làm gì?? Tay cầm tay ở trên giường kể những lời âu yếm lừa trẻ con hả?”

Hoa Thanh Nguyệt nhẹ nhàng thở dài một tiếng sau đó rón ra rón rén xuống giường kéo cửa trộm nhìn ra ngoài.

Lúc sau cô đóng cửa lại, nhẹ nhàng khóa cửa rồi xoay người làm hình chữ V và vui vẻ nói: “Anh em ngủ rồi!”

Cô mở đèn, kéo ngăn kéo nói: “Xem hộp bảo bối của em hồi nhỏ đi!”

Diệp Nhượng không hiểu gì cả: “Hộp bảo bối ư?”

Hộp bảo bối có cái gì? Đồ quý giá sao?

Diệp Nhượng trượt xuống giường và cùng Hoa Thanh Nguyệt ngồi xếp bằng dưới sàn.

Hoa Thanh Nguyệt ôm một cái hộp vừa cao vừa sâu và dùng sức mở nắp rồi cho anh xem hộp bảo bối của mình.

Bên trong đó có đủ thứ linh tinh, đồng hồ phát sáng, son môi đã dùng hết, búp bê Barbie, bi ve, đủ loại tranh ngốc nghếch.

“Cái này là hòn đá hứa nguyện của em!” Hoa Thanh Nguyệt cầm lấy một miếng pha lê hình trái tim đặt vào tay Diệp Nhượng, “Anh có nguyện vọng gì chỉ cần nắm chặt nó lặn lẽ lặn lại ba lần sau đó hà một hơi và lau khô là nó sẽ giúp anh thực hiện!”

Diệp Nhượng lộ ra biểu tình một lời khó nói hết.

Con gái mới chơi trò này!

Nhưng Hoa Thanh Nguyệt lại nhìn anh một cách chờ mong bằng đôi mắt ngập nước thế là Diệp Nhượng cũng không thể không nhập vai.

Mình là đứa nhỏ năm tuổi nên có tin cái này cũng là hợp logic.

Vì thế Diệp Nhượng làm theo.

Anh hứa nguyện và thậm chí cố ý nói cho Hoa Thanh Nguyệt nghe: “Để Hoa Thanh Nguyệt đi ngủ sớm một chút, lặn lại ba lần.”

Sau đó anh hà hơi và dùng tay áo xoa xoa mảnh pha lê.

“Đây là phương pháp hứa nguyện của người trong Thương tộc sao?” Diệp Nhưorget hỏi.

Hoa Thanh Nguyệt đắc ý dào dạt cầm lấy mảnh pha lê và nói: “Tự em nghĩ ra, vừa nghĩ ra xong.”

Diệp Nhưorget: “À, biết ngay là em lại lừa anh.”

Hai người liếc nhau rồi đều cười haha.

“Nhưng nói thật, khi anh còn nhỏ chưa từng chơi mấy cái này à? Một cục đá cũng đủ chơi cả ngày ấy.” Hoa Thanh Nguyệt sửa sang lại hộp bảo bối của cô.

Diệp Nhưorget thì lật xem tranh cô vẽ.

“Em bắt đầu học vẽ tranh từ lúc nào?”

“Trung học.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Khi còn nhỏ trong đầu em có các loại hình ảnh không thể miêu tả, mọi người cũng chưa từng gặp qua.

Nhưng em chỉ thật sự muốn học để vẽ chúng từ sau khi gặp được anh.....”

Diệp Nhưorget sững sốt: “Sao lại liên quan tới anh?”

“Sau khi anh đi hình ảnh em nhìn thấy trong mộng rõ ràng hơn nhiều.

Em đặc biệt muốn vẽ chúng ra, một khắc cũng không muốn chờ nên quần lấy ba bắt ông ấy dạy em.” Hoa Thanh Nguyệt vừa thu dọn đồ vừa kể cho anh nghe, “Em là người không thể dùng chữ thể hiện nội tâm, em chỉ có thể dùng hình ảnh để diễn đạt cảm xúc của mình.....”

Diệp Nhượng gật gật đầu và bỗng nhiên nói: “Thanh Nguyệt, kỳ thật ngay từ đầu..... Lúc anh xem tranh của em đã có cảm giác quen thuộc.

Những thứ em vẽ..... đều là hình ảnh trong đầu em sao?”

“Đúng vậy, là em tự nghĩ ra.” Hoa Thanh Nguyệt gật đầu.

Diệp Nhượng ngây ngẩn, giống như muốn nói gì đó nhưng lúc này anh bỗng thấy mấy tờ giấy có chữ viết lẫn trong đồng hình vẽ không rõ ràng kia.

(Hãy đọc truyện này tại trang runghophach.com) Anh dừng tay và lật lại nhưng kỳ quái là không thấy chữ kia đâu.

Không, rõ ràng vừa rồi anh có nhìn thấy...

Diệp Nhượng lại tìm từ đầu.

Rốt cuộc Hoa Thanh Nguyệt cũng nhận ra cuốn tranh vẽ trong tay anh.

“A!! Dừng tay!” Hoa Thanh Nguyệt nhào tới đè cuốn sổ kia lại và ôm nó vào lòng.

“Không được xem! Đây là nhật ký của em!”

Diệp Nhượng: “..... A?”

Có nhật ký nhà ai đều là tranh vẽ đâu? Hơn nữa cô không hề vẽ cảnh, không có gì cụ thể mà chỉ toàn là màu sắc chồng chất lên nhau.

Hoa Thanh Nguyệt cuống quýt mở ra nhìn thoáng qua sau đó nhét nó vào hộp và nói: “Quá xấu, đây là nhật ký hồi trung học của em, anh không được xem!”

Diệp Nhượng bật cười: “Anh cũng có hiểu đâu! Làm gì có chữ nào.”

Hoa Thanh Nguyệt sững sốt và không nói gì.

Có chữ viết, một cuốn rõ to chỉ có một tờ viết mấy chữ, và những chữ đó..... ừ, tất cả đều là mắg Diệp Nhượng.

Cuốn nhật ký Diệp Nhượng lật xem có một cái tên, gọi là tâm tư thiếu nữ có liên quan tới Diệp Nhượng.

Ngoài bìa cô tô màu hồng nhạt và tím đỏ, ở giữa là màu xanh lục, ý là tâm tư thiếu nữ lung tung rối loạn của bản thân đều vì “Diệp” mà tạo ra.

Màu xanh lục kia là thay cho Diệp Nhượng.

Cũng may cô dùng hình vẽ biểu đạt nội dung nên người khác xem không hiểu.

May mắn, may mắn.

Bỗng có người gõ cửa phòng ngủ.

Hoa Tê Vân: “A! Còn đóng cửa nữa à! Hai nhóc quý kia không đi ngủ đi còn làm chuyện xấu gì đó?”

Hoa Thanh Nguyệt leng keng cất hộp bảo bối vào ngăn tủ khóa lại và lôi kéo Diệp Nhượng lên giường ngủ.

Diệp Nhượng: “Hơ hơ? Không phải đã khóa cửa sao?”

Em còn hoảng loạn như thế làm gì?

Anh vừa mới dứt lời mặt Hoa Tê Vân đã xuất hiện ở cửa sổ.

Diệp Nhượng: “.....”

Sao em không nói sớm là ban công nhà em thông với phòng ngủ?

Hoa Tô Vân đứng ngoài cửa sổ giống như chủ nhiệm lớp mà giờ di động chiếu đèn về phía Diệp Nhượng.

Hoa Tô Vân: “Bạn học Diệp, không ngủ là bị đánh đó!”

Diệp Nhượng: “..... Cả nhà em đều là diễn viên à?”

-----oOo-----

Chương 46: 46: Lời Tỏ Tình Chưa Nghe Hết

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng nhớ lại mười năm trước nhưng dù anh cố thế nào cũng không nhớ nổi cái gì.

Ký ức của anh giống như bị Sơn Thần dùng cục tẩy xóa khỏi não bộ, chỉ để chừa lại một dấu bút chì mờ mờ chờ anh tìm tòi nghiên cứu xem lúc trước mình đã trải qua việc gì.

Quá khó khăn, thế này đúng là quá khó khăn.

Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt cũng không khôi phục bình thường, và kẻ duy nhất cảm thấy vui với chuyện ấy là Hoa Tê Vân.

Anh dậy rõ sớm, đẩy cửa sổ phòng ngủ và ghé vào song cửa sổ đánh thức hai bạn nhỏ: “Chúng ta đi đạp thanh đi?”

“Anh, hiện tại là mùa thu, anh đi đâu đạp thanh vậy?” Diệp Nhượng mĩa mai.

“Thằng nhóc thối.” Hoa Tê Vân hừ hừ cười, ném một đồng dao găm vô hình sang.

Thằng nhóc thối Diệp Nhượng thở dài một hơi sau đó anh rời giường, Nguyệt Đoàn Tử thì vẫn ôm chăn ngủ không biết trời trăng gì.

Diệp Nhượng đi tắt đi giày và dẫm lên ghế để đánh răng rửa mặt.

Xong xuôi anh về phòng ngủ đánh thức Hoa Thanh Nguyệt thì thấy Hoa Tê Vân ngồi xồm ở mép giường bưng một bát gà viên KFC thơm ngào ngạt làm công cụ đánh thức em gái.

Diệp Nhượng đi qua nhón tay lấy gà trong bát để ăn.

Hoa Tê Vân: “Cậu tự tiện nhỉ?”

“Anh cũng cảm thấy tôi và Nguyệt Đoàn Tử sẽ kết hôn đúng không?” Diệp Nhượng tự tin hỏi.

Hoa Tê Vân: “A, cậu thấy tôi tốt tính thì cảm thấy nói cái gì tôi cũng sẽ không đánh cậu đúng không?”

Diệp Nhượng: “Bởi vì lời tôi nói chính là sự thật thế nên anh cũng coi như người nhà của tôi.”

Hoa Tê Vân lập tức để Diệp Nhượng cảm thụ cái gì gọi là người nhà.

Anh vớ Diệp Nhượng lên đánh hai cái vào mông: “Nếu không phải tôi và cậu không thân thì cái mông này của cậu hôm nay nở hoa là cái chắc!”

Nói xong hai tên đàn ông thối ngắng đầu thì thấy Hoa Thanh Nguyệt lộ nửa cái mặt ra ngoài chăn và cười hê hê.

“Dậy đi, anh mang em ra ngoài chơi!”

Hoa Thanh Nguyệt gật gật đầu và ngồi dậy sau đó mơ màng lướt qua Hoa Tê Vân để ôm lấy Diệp Nhượng và hôn anh một cái ngọt lịm.

Hoa Tê Vân sắp khóc rồi.

Quá tàn nhẫn.

Mà tàn nhẫn nhất chính là làm một người anh trai yêu em gái vô độ lại phải nhìn em gái có bạn trai, còn nhìn con bé hôn bạn trai trước mặt mình.

Hoa Tê Vân xách Diệp Nhượng lên đỉnh đầu.

Diệp Nhượng: “Sao thế, anh giận quá muốn quăng tôi xuống hả? Anh nhớ kỹ tôi mà ngã là quốc gia tổn thất ngàn tỷ đó.”

“Tôi còn cả đồng em rể mua một tặng một ngoài kia kìa!” Hoa Tê Vân châm chọc nói, “Thằng nhóc thối, không biết trời cao đất dày, chỉ có mỗi chỉ số thông minh là miễn cưỡng có đóng góp chút ít cho quốc gia mà xem cậu đặc ý chưa kìa.

Có ích gì hả? Cậu có thể thêm được cái lợi ích gì cho Nguyệt Đoàn Tử hả?”

Hoa Thanh Nguyệt vỗ tay: “Tốt, tiếp tục đánh đi, em thích nhất xem hai người đánh nhau.”

Cô xuống giường và nhảy nhót đi rửa mặt.

Diệp Nhượng: “Nói thật..... đây là lần đầu tiên tôi thấy anh nói nhiều như thế đó.”

Hoa Tê Vân hừ một tiếng và buông anh ra: “Thu dọn đi, nhớ lát nữa ra ngoài chơi cậu phải hỗ trợ lấy đồ, cầm đồ.

Cậu cũng phải học cách nhìn bạn gái mình xem con bé có nhu cầu gì, có vui hay không.”

“Đa tạ.” Diệp Nhượng nghiêm trang khom lưng nói cảm ơn, “Lần đầu tiên hẹn hò có nhiều chỗ tôi chưa hiểu, làm phiền Hoa quân sư cho tôi lời khuyên dù anh cũng chưa từng một lần yêu đương.”

Hoa Tê Vân: “Cậu dám châm chọc tôi à?!” Lời trong lời ngoài đều nói anh lý luận suông, chưa từng hẹn hò lại nhiều lần ra lời khuyên vớ vẩn.

Hờ, nói chuyện với người làm công tác văn hoá chỉ có chỗ này tốt, người ta vĩnh viễn có thể hiểu được lúc nào anh đang khen ngợi và lúc nào đang châm chọc.

Diệp Nhượng chậm rì rì mà cười cười, ỷ vào bản thân hiện tại là nhi đồng nên không sợ bị đánh.

Ai dám đánh anh chính là ngược đãi trẻ em, báo cảnh sát ngay, hừ.

Tuy buổi sáng cục diện khá giương cung bạt kiếm nhưng lúc thật sự ra ngoài chơi thì quan hệ giữa anh vợ và em rể lại khá hòa hợp.

Hôm nay anh vợ thật sự muốn mang hai “Nhi đồng” này chơi một lần cho đã nên hạng mục chọn lựa cực tốt.

Anh lên mạng tìm hiểu rồi mang theo hai đứa nhỏ vào công viên tự nhiên quan sát côn trùng.

Tuy Diệp Nhượng vẫn thầm mắng anh vợ là mùa thu thì côn trùng cái rắm gì nhưng anh vợ không phải người bình thường, tới nơi rồi Diệp Nhượng mới nhớ ra bản thân đã quên mất trình độ bi3n thái của sinh thái địa phương.

(Hãy đọc thử truyện Sau khi mất nước ta gả cho kẻ chân đất của trang Rừng Hồ Phách) Nơi này không phải thủ đô, không có chuyện vừa vào thu côn trùng đã biến mất.

Miêu Cương bi3n thái ở chỗ bốn mùa không rõ rệt, sinh thái quanh năm đều sức sống tràn trề.

Hoa Tê Vân giống anh thầy bói tự mang theo thần thái huyền huyễn.

Anh đi tới đâu cũng có thể thấy được mấy con bướm, còn không phải cái loại bình thường mà là cái loại xinh đẹp với đuôi dài ấy.

Đám bướm kia thấy Hoa Tê Vân như thấy Hương phi trong Hoàn Châu Cách Cách.

Hoa Tê Vân chỉ cần búng tay một cái là tụi nó sẽ rơi xuống đầu ngón tay anh.

Hoa Tê Vân ngồi xổm xuống để em gái có thể nhìn hoa văn hiếm có trên người lũ bướm kia.

Diệp Nhượng đúng là mở rộng tầm mắt.

“Sinh thái nơi này thật tốt.” Diệp Nhượng cảm thán.

“Trước kia đây cũng là núi rừng nhưng bị khai phá.” Hoa Tê Vân nói, “Đây chính là nhà tôi.”

“Núi rừng và đầm lầy là của mọi người.” Diệp Nhượng bĩu môi sửa đúng.

Hoa Tê Vân cười tủm tỉm nói: “Ừ, biết cậu hâm mộ non sông gấm vóc của Miêu Cương rồi.

Nhà của tôi đúng là giàu có.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Hai người có thể tạm dừng một lát không? Thật trẻ con! Người lớn đi qua chỗ này đều cười các người kìa.....”

Đang nói thì một đôi tình nhân trẻ đi qua.

Cô gái kia nhìn thấy mái tóc dài của Hoa Tê Vân là lập tức hâm mộ tới độ mắt xanh lè.

Lại thấy một trai một gái bên cạnh anh thì quả thực cô ta cảm thấy vợ của Hoa Tê Vân chắc phải hạnh phúc tới ngất xỉu.

Chắc kiếp trước vợ anh phải cứu cả dải ngân hà ấy chứ.

Cô nàng túm tay bạn trai và không đi nổi nữa: “Anh xem người ta sinh giỏi chưa! Long phượng thai à?”

Hoa Tê Vân: “..... Ấy, không phải.”

Anh đẩy Diệp Nhượng ra nói: “Đây là con nhà hàng xóm.”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức ném cho anh ánh mắt xem thường.

Cô nàng kia lập tức nói: “A, đúng đúng, cô nhóc này vừa nhìn đã thấy chính là con gái anh, thật xinh đẹp..... còn rất giống anh.”

Bạn trai cũng không thể ăn dấm của một người ba đã có con được.

Diệp Nhượng bĩu môi và xoay người nói: “Chú không thể ghét bỏ tôi chỉ vì chú không phải cha đẻ của tôi như thế, cẩn thận trở về tôi mách mẹ tôi đó.”

Hoa Tê Vân: “Á à!”

Diễn đến nghiệm rồi hả?

Hoa Tê Vân xốc lại tinh thần chuẩn bị định đáp chiêu của Diệp Nhượng thì Hoa Thanh Nguyệt lại vùng khỏi tay anh mà chạy.

Hoa Thanh Nguyệt: “Quá trẻ con, thật sự quá thể, không chịu nổi nữa.”

Diệp Nhượng đuổi theo nắm lấy tay cô và cùng chạy.

Hoa Tê Vân gào: “Này, hai đứa đừng chạy nhanh quá, lạc đó!”

Hoa Thanh Nguyệt xoay người làm cái mặt quỷ với anh sau đó lôi kéo Diệp Nhượng để anh cũng quay lại làm cái mặt quỷ.

Diệp Nhượng quay đầu lại nhưng không biết làm mặt quỷ, tôn nghiêm của anh không cho phép vì thế anh chỉ mấp máy môi: “Lêu lêu.”

Hoa Tê Vân: “.....”

Kỳ thật Diệp Nhượng làm em rể của anh cũng được.

Diệp Nhượng là cái kiểu nghiêm trang tới mức buồn cười, còn anh là kiểu khôi hài mà không tự biết, hiệu quả ở chung đúng là tốt.

Hoa Tê Vân nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Sơn Thần làm mai mối khiến cậu ta đặc ý chưa kìa.”

Hoa Thanh Nguyệt và Diệp Nhượng tự mình chơi tiếp.

Biết được Diệp Nhượng trước giờ chưa từng chơi giường nhún thế là Hoa Thanh Nguyệt lập tức mang theo anh nhảy lên đó, điên cuồng mà chơi.

“Quá sung sướng!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Hơn 20 tuổi còn chơi trò này thật sự cũng hơi ngược.”

Đầu tiên Diệp Nhượng thử thử, tay dứt túi nhảy vài cái.

Sau đó anh bị Hoa Thanh Nguyệt đẩy tới lui thế là cũng dần thả lỏng tâm tình.

Anh nhảy dựng lên, miệng cười khanh khách.

Chơi đến cả người là mồ hôi, tiền thì để Hoa Tê Vân trả, sau đó hai đứa nhỏ lại nắm tay nhau chạy đi.

Hoa Tê Vân vừa quay đầu đã gào về phía hai đứa: “Đừng chạy xa quá, lát nữa tập hợp ở cửa vào!”

Lời Hoa Thanh Nguyệt đáp vọng lại từ xa: “Đã biết ~”

Cô mang theo Diệp Nhượng chui vào rừng cây.

“Nơi này có một hốc cây.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Từ lâu trước kia em đã theo dõi khu vực phong thủy tốt đẹp này.”

Cái hốc kia đại khái cao bằng chúng ta, trùng hợp có thể chứa được hai đứa nhỏ.”

“Tìm hốc cây làm gì?”

“Trốn trong đó ấy!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Căn cứ bí mật, lúc anh còn nhỏ chưa từng chơi trò đó sao?”

Diệp Nhượng lắc đầu: “Khi anh còn nhỏ đa phần đều không giống những đứa nhỏ khác.”

“Thật thảm!” Hoa Thanh Nguyệt nói xong lại nhéo nhéo mặt Diệp Nhượng và chống nạnh nói, “Không sao, trước kia chưa từng chơi thì hiện tại chị sẽ cùng chơi với cậu!”

Diệp Nhượng phì cười: “Nguyệt Đoàn Tử, đủ rồi đó!”

“Chưa từng nghe ai nói thế hả?” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Tâm lý của con gái luôn lớn hơn con trai, hai ta hiện tại coi như bằng tuổi vì thế tâm lý của em lúc này hẳn là trưởng thành hơn anh, gọi chị cũng không sai.”

Cô đúng là biết ăn nói.

Chị đại mang theo đàn em tìm được nơi phong thủy tốt nổi danh trong truyền thuyết.

Đó là một hốc cây bị một mảnh cỏ dại lớn che đậy.

Hoa Thanh Nguyệt thấy đã tìm được vị trí thì đẩy cỏ ở cửa hốc cây ra, đang chuẩn bị bước vào bỗng cô thấy một con rắn trong đó thế là hét lớn: “A!!”

Diệp Nhượng nhanh nhẹn chạy tới, Hoa Thanh Nguyệt chưa từng thấy anh chạy nhanh như thế bao giờ.

Vừa hoàn hồn cô đã thấy anh chắn trước mặt mình.

Nhưng hai người nhìn lại thì thấy con rắn kia chẳng động đậy gì, hóa ra nó là rắn giả công viên bỏ vào trong hốc cây.

“Kỳ quái, vì sao chỗ này lại có rắn giả?” Diệp Nhượng hỏi.

Hoa Thanh Nguyệt chỉ vào bảng hướng dẫn treo trên hốc cây:
“Anh nhìn kia, xin đừng đi vệ sinh ở đây.”

Diệp Nhượng: “..... Ha, thật đúng là nơi phong thủy tốt.”

Hoa Thanh Nguyệt cười xong lại đột nhiên ôm lấy eo của anh từ phía sau.

Ờ... cũng không phải eo.

Diệp Nhượng thấy tim mình mềm mại như một dòng nước sau đó anh nhẹ giọng nói: “Sao nào, nhớ tới ơn cứu mạng nên muốn lấy thân báo đáp à?”

Hoa Thanh Nguyệt hỏi anh: “Lần đầu tiên em muốn lấy thân báo đáp anh đã cự tuyệt một cách lạnh lùng.

Lần này em không lấy thân báo đáp nữa, em muốn xem là ai không nhịn được.”

“Là anh!” Diệp Nhượng xoay người cầm lấy tay cô nói, “Đương nhiên là anh.

Hiện tại anh cầu bạn học Hoa Thanh Nguyệt suy xét có muốn cùng anh đính hôn từ bé hay không.

Hôm nay phải trả lời ngay, biết đâu ngày mai là có thể thành hiện thực.”

Hoa Thanh Nguyệt nở nụ cười sau đó lắc lắc đầu: “Diệp Nhượng, trên thực tế em có một yêu cầu..... Cái này hơi tùy hứng một chút.”

“Em nói đi, dù lên núi đao xuống biển lửa Diệp Nhượng anh cũng sẽ không chối từ mà vượt lửa quá sông để thực hiện cho em!”

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Em muốn anh nhớ lại lời tỏ tình em đã nói với anh mười năm trước, nguyên văn ấy.”

Diệp Nhượng: “.....”

Anh ngây ra.

Lời tỏ tình mười năm trước.

Để anh nghĩ lại, mười năm trước đầu giá từng tỏ tình..... Chờ một chút, cô câu nào mới tính là tỏ tình đây?

Khi ấy cô nói thích anh vô số lần, lúc đóng vai gia đình cô cũng bắt anh đóng giả chú rể, còn anh thì nghĩ mình đang dỗ trẻ con nên cũng phối hợp.

Nếu phải nói ra thì lần nào mới là tỏ tình thật sự đây? Sau khi anh cứu Hoa Thanh Nguyệt và cõng cô về trại là đưa cô tới sở y tế luôn.

Tiếp theo đó cha mẹ anh về thế là anh theo đoàn khảo sát rời đi.

Nói cách khác, trong ấn tượng của anh thì sau khi cứu Hoa Thanh Nguyệt cô chưa từng tỏ tình gì với anh.

Vậy cô tỏ tình lúc nào nhỉ?

Diệp Nhượng sững sờ tại chỗ.

Hoa Thanh Nguyệt vừa cười vừa khóc sau đó cô giơ tay lau nước mắt nói: “Anh vẫn không nhớ ra.

Chuyện năm ấy anh hoàn toàn chẳng nhớ được cái gì.”

Diệp Nhượng vỗ đầu.

Sao lại thế này? Là ai đã xóa ký ức của anh sao? Ký ức của con người thật sự dễ quên như vậy ư?

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Diệp Nhượng, lần đầu tiên gặp anh em đã biết mình tìm thấy nửa kia của bản thân.”

Diệp Nhượng dừng lại và chậm rãi ngẩng đầu nói: “Kỳ thật anh.....”

Anh cũng thế.

Hoa Thanh Nguyệt lau nước mắt và hít hít mũi nói: “Diệp Nhượng, anh cố nhớ lại đi, em muốn nghe anh nói với em một lần những lời em đã tỏ tình với anh lúc trước.”

-----oOo-----

Chương 47: 47: Mọi Thứ Đầu Hóa Đá!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng trịnh trọng hứa hẹn anh nhất định phải dùng cái đầu giá ngàn vàng của mình mà nhớ lại những lời Hoa Thanh Nguyệt đã tỏ tình với anh 10 năm trước!

Hứa xong anh phát hiện ra đầu mình cứng đờ.

Anh muốn xoay cổ lại phát hiện bản thân vẫn không nhúc nhích, sau đó tròng mắt anh cũng ngưng lại bất động.

Anh làm sao vậy?

Diệp Nhượng thử thử nhưng tiếng cũng không phát ra được.

Cũng may não anh vẫn tỉnh táo, còn cảm giác được động tĩnh bên ngoài.

Anh nghe thấy Hoa Thanh Nguyệt hỏi: “Diệp Nhượng?! Diệp Nhượng, anh làm sao vậy?”

Diệp Nhượng nghĩ thầm: Đừng hỏi anh làm sao, mau miêu tả xem tình huống của anh thế nào để ít nhất anh còn biết mình hiện tại đã biến thành cái gì.

Quả nhiên Hoa Thanh Nguyệt nói ra đáp án: “Diệp Nhượng? Diệp Nhượng! Sao anh lại biến thành cục đá thế này!”

Diệp Nhượng: À, hóa ra mình biến thành cục đá.

Aizzz.....

Cục đá.

Ừ, hiện tại bắt đầu biến thành vật chết rồi, thôi được, cũng không phải anh chưa từng gặp qua.

So với gỗ thì cục đá Diệp Nhượng ít nhất còn cứng, đàn ông ấy mà, cứng một chút cũng không sai.

Diệp Nhượng lạc quan nghĩ.

Ngay sau đó anh lo lắng cho Hoa Thanh Nguyệt.

Cô ấy và anh đều bị thu nhỏ, vậy liệu cô ấy có biến thành cục đá giống như anh không?

Lỡ hai người bọn họ đều biến thành cục đá lại gặp phải kẻ xấu thì chẳng phải sẽ thành thảm kịch à?

Diệp Nhượng dờ hơi thậm chí đã nghĩ tới thảm cảnh bọn buôn người một nam một bắc mang hai cục đá bọn anh đi hai hướng khác nhau.

Cũng may Hoa Thanh Nguyệt không sao.

Sau khi xác định Diệp Nhượng biến thành cục đá rồi cô muốn gọi anh tới hỗ trợ nhưng lại không dám đi xa quá vì sợ anh bị người ta dọn đi hoặc đẩy ngã.

Lỡ bị đẩy nát thì chẳng phải Diệp Nhượng sẽ.....

Hoa Thanh Nguyệt lắc lắc đầu và đi vòng vèo trở về sau đó dùng sức bế Diệp Nhượng lên.

Nặng quá!!

Đi được hai bước Hoa Thanh Nguyệt đành thả Diệp Nhượng xuống và bò lên cây hái mấy dây leo bó thành dây thừng trói mình và Diệp Nhượng với nhau sau đó cô cắn răng cống anh lên.

Diệp Nhượng đều cảm động phát khóc.

Anh bỗng nhiên nghĩ tới tác dụng của mình trong mối quan hệ này.

Hình như anh chính là kẻ được nữ chính cứu vớt, mỗi lần có vấn đề người tới cứu, quan tâm và chăm sóc anh đều là Hoa Thanh Nguyệt.

Diệp Nhượng càng ngày càng cảm thấy Hoa Thanh Nguyệt đang gian nan cố gắng mình đi tìm viện binh thật giống một quả phụ trẻ kiên cường.

Chồng qua đời, dưới gối không con, bản thân cô phải vào núi đào đá, làm việc nặng nhọc nuôi sống cả gia đình.

Diệp Nhượng thiếu chút nữa đã bị suy nghĩ dờ hời của mình làm cho cảm động phát khóc.

Anh muốn nói một câu vớ vẩn với cô, muốn ôm cô nhưng còn chưa kịp nỗ lực đuổi tay thì ý thức của anh đã rơi vào lốc xoáy.

Trong mông lung chỗ sâu của não bộ bỗng có hình ảnh hiện lên.

Có non nước, có tiếng cười giòn tan của thiếu nữ.

“Kiếp sau anh là lá xanh, em chính là hoa đỏ.”

“Một bông hoa đỏ cần thật nhiều lá xanh tô điểm, nếu em muốn làm hoa vậy anh sẽ cùng em đồng quy vu tận!”

“Anh đúng là biết ăn dấm.” Cô gái nhỏ nói, “Hoa có một chiếc lá cũng có thể tỏa hương thơm, phải xem anh có nguyện ý thay em vứt hết lá xanh xung quanh đi hay không.”

“Con người có kiếp sau sao?” Diệp Nhượng hỏi.

Hỏi xong anh lập tức sững sờ.

Đúng vậy, có kiếp sau sao?

“Hoa Thanh Nguyệt..... Diệp Nhượng.”

Anh cũng từng nghĩ tới bọn họ thật ra là một đôi tình nhân duyên trời tác hợp, đến tên cũng hợp nhau.

Sau khi thu nhỏ, đặc biệt lúc Hoa Thanh Nguyệt cũng thu nhỏ thì ý nghĩ kỳ dị này càng rõ hơn.

Anh cảm thấy bản thân mình vốn nên ở chỗ này, cùng Hoa Thanh Nguyệt làm thanh mai trúc mã mà lớn lên.

Nhưng não bộ lại hỏi anh: “Thanh mai trúc mã cái gì? Kém nhiều tuổi như thế sao làm thanh mai trúc mã được?”

Nhưng cảm giác quen thuộc này đúng là chân thật, anh chưa bao giờ có cảm giác kỳ dị này, vừa xa lạ lại quen thuộc.

Nếu đây đều là trò chơi của Sơn Thần vậy mục đích của ông ấy là gì? Thật sự chỉ để tác hợp anh và Hoa Thanh Nguyệt sao? Xem ra cũng không giống.

Từ khi cha mẹ xuất hiện ở khu núi rừng kia anh đã thoáng cảm nhận được một sức mạnh vô hình đang giúp mình.

Giúp anh nhớ lại chuyện gì đó.

Vì sao thơ ấu của mình không có cha mẹ cùng làm bạn? Vì sao mình không có bao nhiêu ấn tượng với thời thơ ấu và lúc thiếu niên?

Thời gian chảy xuôi qua bên người mình nhưng vừa quay đầu anh lại phát hiện chẳng có gì đáng giá được lưu giữ lại.

Quá khứ của anh khuyết thiếu khiến anh phải chú ý, đó là một mảnh vô cùng quan trọng.

Rốt cuộc là vì sao nhỉ?

Diệp Nhượng tự hỏi sau đó tim anh nháy chậm một nhịp.

Mười năm trước lúc anh gặp được Hoa Thanh Nguyệt ở Thương tộc hẳn là một cơ hội.

Sơn Thần vô hình kia thậm chí đã sắp xếp rất nhiều nhưng anh đều bỏ lỡ.

Sau đó anh vẫn rời đi, vẫn sống cuộc đời trước sau như một, giống một con rô bốt mà trưởng thành.

Anh quên bằng đi mọi thứ, mãi tới khi lại trở về Miêu Cương, đi vào Thâm Hạng.

Với Hoa Thanh Nguyệt anh có cảm giác nhiệt tình khó hiểu, tình yêu như sóng biển phủ lên toàn bộ linh hồn của anh.

Sau đó.....

Diệp Nhưorget nghĩ, đúng rồi, giới hạn chính là ở một ngày anh nhìn thấy cô, vừa nhìn đã yêu.

Trước đó anh chỉ tồn tại, đi làm, ăn cơm, tan làm, ngủ.

Sau khi gặp cô mọi thứ anh có đều nghiêng về phía Hoa Thanh Nguyệt.

Thậm chí anh còn đặt sự nghiệp ở vị trí số 2, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ chính là: Kết hôn, tương lai mình phải cưới được cô ấy!

Anh bắt đầu có chờ mong, thậm chí bắt đầu chuẩn bị cho tương lai.

Thế nên anh và cô thật sự đã từng có hẹn ước trước đây sao?

Hoa Thanh Nguyệt cũng Diệp Nhưorget, vừa đi vừa mắng.

Đương nhiên cô không mắng Diệp Nhưorget mà mắng thuật pháp biến đổi trăm hồi này.

Trên đường ai nhìn thấy cô nhóc khỏe như lực điền này cũng ngạc nhiên.

Chỉ có vài người trưởng thành là hỏi cô: “Này cô bé, cháu muốn đi đâu? Có cần hỗ trợ không?”

Cần!

Hoa Thanh Nguyệt lập tức cho người kia ánh mắt cảm kích.

Hoa Tê Vân ngồi xổm ở cửa công viên cho bồ câu ăn.

Anh đã dùng khuôn mặt ngọc bích sinh của mình đuổi đi đám thiếu nữ thứ sáu muốn tới gần mình.

Xe điện của công viên chạy như bay, lúc chạy qua chỗ anh còn khiến một đám bồ câu bay lên, tóc dài của Hoa Tê Vân cũng tung bay theo.

Trong vài bộ phim điện ảnh cùng tiểu thuyết duy mỹ thì mỹ nhân tóc dài mỗi khi đón gió sẽ càng trở nên xinh đẹp động lòng người.

Nhưng ở trong hiện thực mỹ nhân tóc dài nào đó gặp gió chính là mỹ nhân bị điên.

Tóc Hoa Tê Vân điên cuồng đập vào mặt khiến anh biến thành Sadako.

Hoa Thanh Nguyệt bé nhỏ nhảy khỏi xe điện và đè lại Diệp Nhượng lúc này đã hóa đá.

Cô cảm ơn chú bảo vệ đã đưa mình tới đây và quay đầu gọi anh trai.

Hoa Tê Vân buộc tóc xong là ngẩng đầu lên cười.

Hế, thật hả giận, Diệp Nhượng biến thành cục đá rồi!

Chờ khiêng tượng đá Diệp Nhượng lên anh hỏi Hoa Thanh Nguyệt mới biết nhóc con nhà anh đã phải cõng tượng đá này và đi từng bước.

Hoa Tê Vân không vui chỉ vào Diệp Nhượng mắg: “Một cục đá như thế này dù em có ném trong núi 500 năm cũng không ai thèm trộm đâu!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Sao có thể bỏ anh ấy lại được? Em không thể đánh mất Diệp Nhượng!”

Trong lúc mơ màng Diệp Nhượng nghe được những lời này thế là chốt mở ký ức lần nữa được mở.

Anh nhớ ra mười năm trước một mình anh vào núi, phía sau có một cây đậu giá đầu trọc, mặt sưng vác lên lút đi theo.

Anh ngại phiền cũng ghét bỏ cô phá hủy kế hoạch một mình vào núi rèn luyện làm một đấng nam nhi trưởng thành của anh.

Lúc ở chủ trại anh còn đối xử với cây đậu giá này một cách lễ phép, dù sao mọi người cũng nhìn.

Nhưng hiện tại chỉ có hai bọn họ nên anh chẳng cần khách khí làm gì.

Anh hung dữ quay đầu quát: “Em đi theo anh làm gì? Mau về đi!”

Cây đậu giá đáng thương đi ra và nhỏ giọng nói: “Em, em sợ anh đi lạc..... em không thể đánh mất anh được.”

“Có đi lạc cũng là việc của anh, chẳng liên quan gì tới em.

Đừng đi theo anh nữa, mau về trong thôn chơi đi!”

“Anh..... là chú rể của em, em không thể đánh mất anh được.”
Đậu giá lấy hết can đảm nói, “Anh đừng đi đường đó, có..... có rắn, có lão hổ sẽ ăn anh đó.

Nếu nó ăn anh rồi em sẽ không có chú rể nữa.”

Diệp Nhượng bức bối vì cây đậu giá từ trong thôn này lại dám gọi anh là chú rể.

Bọn họ chỉ chơi đóng giả gia đình có một lần thế mà con bé này lại chơi đến nghiện rồi.

(Truyện này của trang runghophach.com) Anh cũng ghét cô khua tay múa chân không cho bản thân đi theo những gì đã định sẵn từ trước.

Diệp Nhượng lẩm bẩm: “Ai muốn làm con rể nơi này, đúng là tự mình đa tình.”

Đậu giá lộc cộc chạy lên muốn giữ chặt tay anh nhưng vừa ngẩng đầu nhìn đã thấy mặt mày anh toàn chán ghét thế là cô bị dọa, chỉ dám túm chặt góc áo anh.

“Anh họ Diệp, đúng không?”

Diệp Nhượng ừ một tiếng.

Hoa Thanh Nguyệt lại nói: “Em họ Hoa, vốn em phải theo họ mẹ, bọn em là Vu tộc vì thế họ Vu nhưng em nhất định muốn theo họ Hoa.”

“Liên quan gì tới anh!” Diệp Nhượng nói.

“Có, có mà..... chúng ta đã hẹn với nhau, anh cũng đã đồng ý sẽ làm chú rể của em.”

Diệp Nhượng đột nhiên hỏi: “Em có từng đến trường không?”

“Em có đi học!” Đậu giá học trường trong nội thành, nhưng mới vừa khai giảng cô đã bị bệnh lại là bệnh dễ lây nên xin nghỉ về nhà tĩnh dưỡng.

Diệp Nhượng nghe thế thì nói: “Trẻ con thành phố mà đã đi học và tới tuổi này thì sẽ không trẻ con ngu ngốc như em đâu.”

Anh nói xong lập tức bước nhanh hơn.

Chân Diệp Nhượng dài, lại đi nhanh nên chỉ một lát đã ném đậu giá ở phía sau.

Đậu giá lại đuổi theo, vừa chạy vừa thở hồng hộc, ánh mắt rung rung và dùng sức túm lấy anh: “Không thể đi đường này.....”

“Buông tay!” Diệp Nhượng cúi, “Ai cần em lo? Sao em cứ thích xen vào việc của người khác thế nhỉ?”

Đậu giá: “Con đường này không đúng đâu, sẽ xảy ra chuyện đó!”

“Anh có biện pháp của mình!” Diệp Nhượng không phải tự đại, anh quá muốn khoe với ba mẹ năng lực sinh tồn nơi dã ngoại của mình nên một đường này anh luôn nghiêm khắc tự học các tri thức sống sót và đánh dấu.

Lạc đường ư? Sao có thể? Mọi người khinh anh là đứa nhỏ cái gì cũng không biết sao? Anh sẽ không biết phải đi như thế nào hả? Còn cần một con nhóc như cây đậu giá tới chỉ huy nữa sao?

Anh quyết giữ ý mình và tiếp đi theo con đường mình đã chọn sẵn.

“Có phiền hay không? Anh ghét nhất loại trẻ con như em!” Diệp Nhượng mắng.

Đậu giá gấp đến độ bật khóc nhưng Diệp Nhượng lại nhướn mày, tâm tình sảng khoái đi tiếp.

Hiện tại nhớ tới cái này Diệp Nhượng thật ngạc nhiên: “Sao mình hung dữ vậy?”

A?? Không có khả năng!

Nhưng bản thân lúc này hung dữ như thế thì trong quá trình trưởng thành ắt anh phải nhớ kỹ những ấu trĩ và tự đại của bản thân chứ, sao anh lại quên nhỉ?

Diệp Nhượng hiện tại: “Thật muốn xuyên về quá khứ đánh mình một trận.”

Hai vai đau giá run rẩy, tay xoa xoa nước mắt nhưng vẫn nháy nhót đi theo Diệp Nhượng.

Anh của hiện tại lo lắng bay theo, ý thức dính chặt lấy đau giá thế nên cũng nghe thấy lời lẩm bẩm trong miệng cô.

Là lời của Thương tộc.

Từ từ, không phải cô đang rửa anh chứ?

Diệp Nhượng nghĩ thầm.

Tuy bộ dạng anh lúc này có bị nguyên rửa cũng đúng nhưng.....

Diệp Nhượng lặp lại lời Thương tộc mà đau giá nói với mong muốn nhớ kỹ rồi sẽ hỏi Hoa Thanh Nguyệt sau.

Hoa Tê Vân vác cục đá Diệp Nhượng trên vai, mà miệng cục đá này thì cắn nhằn liên tục.

Cục đá Diệp Nhượng huyền thuyên mãi thế là Hoa Tê Vân chỉ huy Hoa Thanh Nguyệt bé nhỏ: “Bảo cậu ta câm ngay, đừng huyền thuyên nữa, đô đô đô đô, không biết là nói cái gì.”

Hoa Thanh Nguyệt: “À..... hình như là lời của Thương tộc thì phải?”

Cô nghe xong một lát mới nhỏ giọng phiên dịch: “Nguyện..... Sơn linh thủy linh nghe lời ta nói.”

Hoa Tê Vân: “Ờ, cậu ta muốn làm phép à?”

“..... Ta không muốn lại mất đi anh ấy, mong ngài phù hộ anh ấy.....”

Hoa Thanh Nguyệt nói xong là ngơ ngẩn.

“Ai?”

Hoa Tê Vân: “Hờ?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Ế..... Lời này sao quen tai thế nhỉ?”

Hoa Tê Vân: “Không hiểu, anh không thực hiện việc hiến tế trong tộc nên không rõ, em có nghe ba nói thế à?”

“Cũng không phải.....” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Sao cảm giác lại giống như em nói ấy nhỉ?”

Hoa Tê Vân: “..... Thế thì cũng có khả năng đó, dù sao em cũng là vu nữ, tuy em không lựa chọn công việc này nhưng ba nói khi còn nhỏ em lúc nào cũng thần thần thao thao.

Em còn có thể tiếp xúc với rất nhiều sơn linh, còn thích xem tộc chí.

Tuy em cứ xem xong là bị sốt và quên mất..... Nhưng a ba nói không cần hỏi quá nhiều, những cái đó xem xong quên mất có khi là Sơn Thần đang bảo vệ em.”

Hoa Thanh Nguyệt ngây ra rồi chỉ vào chính mình hỏi: “Hóa ra em trâu bò thế à?”

Hoa Tê Vân: “Còn không phải sao, em mạnh hơn anh nhiều.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Hờ! Em lợi hại quá!”

Cô nhìn về phía Diệp Nhượng.

Cục đá Diệp Nhượng đã rơi vào trầm mặc.

Hoa Thanh Nguyệt: “Cũng không biết vì sao anh ấy lại nói ra những lời này..... Diệp Nhượng, Diệp Nhượng, em gọi anh có nghe được không?”

Diệp Nhượng không nghe được, anh đang lặng yên khiếp sợ trong hồi ức của chính mình.

Lần này anh thấy rõ đậu giá bô bô mấy câu chú ngữ xong là núi sông lập tức mở đường.

Mà phiên bản 15 tuổi của anh đi đằng trước lại hồn nhiên không nhận ra.

Diệp Nhượng của hiện tại cảm thán: “Rốt cuộc cô ấy là thần tiên phương nào vậy?”

-----oOo-----

Chương 48: Chương 48

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng sợ ngây người.

Ý thức của anh đi theo đậu giá và nhìn xem cô còn cái gì thần thông nữa không.

Xẻ núi ngăn sông, đây không phải thần tiên bình thường đâu, phải là thần của thần ấy chứ! Mẹ ời!

Diệp Nhượng nghĩ lung tung một lúc lại tự hỏi: “Đây liệu có phải là suy nghĩ và ảo tưởng của bản thân mình không?”

Hình ảnh này quá quý dị, có lẽ chỉ là tưởng tượng của anh cũng nên.

Nhưng chuyện này đã xảy ra rồi, ít nhất sau khi anh nhìn thấy cũng đã nhớ ra lúc đó bản thân mình thật sự đi vào núi như thế.

Anh còn mù quáng tự tin là mình có thể lựa chọn con đường ngắn nhất vào núi và sẽ không đi lạc.

Dọc một đường đi đều thuận lợi.

Đậu giá vẫn đi theo phía sau anh mà thở phì phò, mắt to ngấn nước nhưng trước sau cô đều không khóc kêu, cũng không bảo anh dừng lại.

Mà ý thức của Diệp Nhượng đi theo phía sau đậu giá cũng suy nghĩ miên man.

Trước kia dù anh có chán ghét thế nào cũng không có chuyện không để ý tới một đứa nhỏ đi theo mình như thế này.

Cũng may Diệp Nhượng 15 tuổi không phải kẻ khốn nạn vì thế anh quay đầu, vẫn dùng bộ dạng hung dữ kia mà hỏi: “Có mệt không?”

Đậu giá gật gật đầu.

“Đã bảo em đi về đi mà em không chịu, hiện tại mệt rồi phải làm sao đây?” Diệp Nhượng cả giận nói.

Đậu giá đành trả lời: “..... Nghỉ ngơi một chút.”

A, cô nàng này đúng là biết nói.

Diệp Nhượng chán nản dừng bước nói: “Vậy em nghỉ ngơi đi.”

Đậu giá thấy Diệp Nhượng thật sự dừng lại chứ không lừa mình thì hơn nửa khuôn mặt lập tức sáng lên sau đó đặt mông ngồi xuống.

Cô cũng không quên gọi Diệp Nhượng cũng tới nghỉ.

Diệp Nhượng của hiện tại thờ dãi.

Bản thân anh lúc 15 tuổi sao mà thối tha.

Lần này anh vào núi còn mặc quần trắng, ngồi dưới đất làm sao được? Có lẽ anh sợ bẩn quần.

Quả nhiên Diệp Nhượng 15 tuổi bấu môi nói: “Anh không nghỉ.”

Đậu giá: “Vậy anh sẽ mệt lắm.”

Diệp Nhượng: “Mệt chết cũng không liên quan tới em, không cần nhọc lòng.”

Thế cũng đúng.

Nhưng Diệp Nhượng của hiện tại lại rất rõ ràng bản thân mình lúc ấy kỳ thật đã đau lưng, đau eo, nếu không anh cũng chẳng dừng lại

nói chuyện với đậu giá.

Diệp Nhượng ngồi xổm xuống chơi vụn đá trên mặt đất.

Đậu giá nâng khuôn mặt sừng vác lên mà “Thâm tình và chân thành” nhìn Diệp Nhượng.

Diệp Nhượng không chịu nổi ánh mắt đó của cô thế là nhú mày nói: “Không được nhìn anh! Tự nghĩ ngợi đi!”

Con gái Thương tộc đều không có kiến thức thế này sao? Giống kẻ si tình, thật phiền.

Diệp Nhượng 15 tuổi cảm giận nghĩ vậy, còn anh của hiện tại thì nghiêm túc nghiên cứu ánh mắt của Hoa Thanh Nguyệt.

Cô cũng không phải si tình gì, anh cảm thấy với kinh nghiệm của mình bây giờ thì lúc ấy ánh mắt của Hoa Thanh Nguyệt thật giống như ... mất mà tìm lại được?

Diệp Nhượng càng tò mò hơn.

Đậu giá xem mãi không chán sau đó cô mở miệng hỏi: “Anh Diệp Nhượng..... hiện tại anh còn..... còn không biết.”

Diệp Nhượng 15 tuổi ngồi xổm phía xa lắm lắm: “Có cái gì anh không biết? Anh biết hết!”

Phải, anh là thiên tài, nhắm hai mắt đều có thể đứng đầu cả trường, thậm chí cả thành phố.

Anh chính là con nhà người ta trong miệng các bậc phụ huynh.

Anh là người nổi bật nhất trong lớp, những gì anh đọc và tri thức anh có vượt xa trình độ của một thiếu niên 15 tuổi.

Anh đang ở vào thời kỳ thanh xuân tự đắc nhất.

Người khác ở tuổi dậy thì sẽ thấy thân thể trưởng thành, tâm trí cũng thế, thậm chí tình cảm dành cho người khác phái cũng theo đó nảy mầm.

Nhưng anh thì không, trong anh hoàn toàn không thấy cái gì nảy mầm.

Tất cả phát triển ở thời kỳ này của anh đều tập trung ở não, từ đó sinh ra một ý tưởng: Mình 15 tuổi sẽ đội trời đạp đất, làm thiếu niên anh tài sáng rọi nhất trừ trước tới nay, làm rồng làm phượng!

Diệp Nhượng hiện tại chỉ muốn mắng cho bản thân mình ở tuổi dậy thì một chập.

Quá ngây thơ, quá ngu ngốc, thật mất mặt, anh chán quá không nữa nhìn thẳng.

Đậu giá tiếp tục nói: “Anh Diệp Nhượng..... Em có thể..... giúp anh hoàn thành nguyện vọng.”

Diệp Nhượng ngẩng đầu nhìn cô một cái hiển nhiên là không tin.

Hơn nữa anh vẫn cho rằng cây đậu giá trước mặt không những si tình ngu ngốc mà còn mê tín.

“Nhưng chỉ có thể..... chỉ có thể ước một lần.” Đậu giá lắc nhai rồi lại như làm bầm lẫu bầu, “Vốn em muốn anh nhớ tới mọi chuyện và cùng em ở bên nhau..... nhưng em muốn hỏi xem anh có tâm nguyện gì khác không.”

“Có tâm nguyện cũng không nói với em.” Diệp Nhượng trả lời.

“Thì..... lý tưởng cũng được.” Đậu giá nói, “Chúng ta nói rồi, lý tưởng của em chính là... vẽ ra những thứ mọi người không thể nhìn thấy, rồi truyền tải cho bọn họ.....”

Diệp Nhượng: “Em nói tới lý tưởng hả?”

Nói tới đây anh nghiêm túc hơn nhiều, một là vì quá nhàm chán hai là vì anh quả thực thích đề tài này.

“Em có từng nghe qua câu này chưa?” Diệp Nhượng không ôm hy vọng nhưng vẫn cứ nói ra, “Khởi điểm và kết thúc của con người đều là sao trời mệnh mông.”

“Vũ trụ..... sao?”

“Đúng, chính là trung thiên trong miệng người Thương tộc.” Diệp Nhượng nói, “Lý tưởng của anh có liên quan tới trời cao, anh muốn dùng năng lực của mình thăm dò vũ trụ, tìm hiểu những điều chưa biết.

Cả đời anh đều muốn làm việc đó.”

“Anh Diệp Nhượng vẫn không thay đổi.....” Đậu giá chậm rãi đi tới và lặng lẽ ngồi xổm xuống bên cạnh anh.

“Vậy anh Diệp Nhượng.....” Đậu giá nhỏ giọng hỏi, “muốn thành gia trước hay lập nghiệp trước?”

Hình như Diệp Nhượng cảm thấy vấn đề này thực ngốc, hơn nữa một đứa nhỏ như cô, ít nhất trong mắt anh cô chính là đứa nhỏ, lại hỏi câu này khiến anh thật không thoải mái.

“Em có biết cái gì gọi là thành gia lập nghiệp không?” Diệp Nhượng khinh miệt cười và trả lời, “Thành gia có là cái gì, khẳng định phải lập nghiệp.”

Đậu giá trầm mặc một lúc lâu, cô nhìn chăm chăm hòn đá nhỏ trên mặt đất sau đó mới ngẩng đầu, ánh mắt trở nên kiên định.

“Em đã biết rồi.” Cô nói, “Anh nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ trên con đường mình hướng tới.”

Diệp Nhượng cười cô: “Em nói chuyện đàng hoàng đi, nói linh tinh quá.....”

Tỏa sáng rực rỡ.

Đúng là lời khen sáo rỗng già cỗi, lại còn do một con nhóc hơn 10 tuổi nói ra nữa chứ.

Nhưng Diệp Nhượng của hiện tại lại âm thầm kinh hãi.

Anh luôn cảm thấy mình như vừa biết được chuyện gì đó không nên biết.

Đậu giá nói: “Vậy em sẽ dùng tâm nguyện kia.” Cô lại bổ sung: “Trước kia anh Diệp Nhượng làm cái gì cũng không được thuận lợi..... Em không muốn anh lại phải chịu khổ.

Em muốn anh được thuận lợi, vui vẻ, muốn thành tựu có thành tựu, muốn sự nghiệp là có thể có sự nghiệp.”

Cô cầm lấy một viên đá và bắt đầu vẽ ký hiệu trên mặt đất.

Diệp Nhượng 15 tuổi thấy thế thi cau mày.

Mảnh đất nơi ấy không đủ rộng thế là cô vẽ tới tận chân của anh, Diệp Nhượng thấy vậy lui lại nhìn cô vẽ tiếp.

“Đây là cái gì?” Diệp Nhượng 15 tuổi hỏi.

Đậu giá: “Suyt — —”

Cô vẽ từng hàng ký hiệu sau đó ném cục đá và nhắm mắt lại.

Diệp Nhượng hiện tại trợn mắt há hốc mồm: “Vì sao mình không có đoạn ký ức này?”

Những gì mình thấy bây giờ rốt cuộc là thật hay giả? Là do chính mình phán đoán ra sao?

Đậu giá lẩm bẩm tiếng Thương tộc mà anh không hiểu.

Lúc đậu giá làm phép quả thực giống như thật.

“Em chỉ có một cơ hội có thể hoàn thành tâm nguyện.” Đậu giá nói, “Em sẽ cho anh Diệp Nhượng.

Anh nói đúng, trước tiên cần thực hiện lý tưởng đã.....”

Tay cô chỉ vào giữa mày anh và cười nói: “Vốn em muốn anh nhớ ra em..... nhưng em không sợ, bởi vì anh Diệp Nhượng chắc chắn sẽ trở về mảnh đất này, nó là cố thổ của anh.”

Diệp Nhượng 15 tuổi muốn né tránh nhưng lại bị một cảm giác mát lạnh đột ngột làm cho giật mình dờ ra.

Đậu giá nói: “Anh Diệp Nhượng sẽ quên tất cả những gì xảy ra ở đây, sau đó không lâu em cũng sẽ quên, ước định trước kia của chúng ta sẽ dừng tại nơi này.”

Cô vừa dứt lời đã có cơn gió nổi lên, ký hiệu trên mặt đất bị gió thổi tan.

Đậu giá buông tay và thấy Diệp Nhượng mở mắt khôi phục vẻ không vui lúc nãy.

Cô lẩm bẩm: “Cứ thế dùng xong ước nguyện, thật hơi hối hận.....”

Diệp Nhượng 15 tuổi hỏi: “Nghỉ ngơi xong chưa?”

Diệp Nhượng hiện tại: “Thật sự đã quên sao?”

Hóa ra là thế này!!

Đậu giá gật gật đầu: “Anh vẫn muốn đi con đường này sao?”

“Vô nghĩa nhiều như vậy làm gì.

Anh đi đường của anh, em thích làm gì thì làm.” Diệp Nhượng đứng lên vỗ hai chân tê dại và kỳ quái hỏi, “Anh mới ngồi có một lát sao lại tê rần thế này nhỉ?”

Anh cõng ba lô và tiếp tục đi tới.

Đậu giá thì tung ta tung tãng đi theo phía sau.

Trong lúc ấy bọn họ bị một khối đá ngăn cản nhưng Diệp Nhượng vẫn kiên trì đi tới.

Đậu giá nói: “Anh Diệp Nhượng, chúng ta về sớm một chút nhé? (Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Em khẳng định sẽ bị sốt, để em quên mất hôm nay khẳng định trời sẽ bắt em bị sốt, hoặc cho mưa, hoặc khiến em bị bệnh.....”

Cô lảm nhảm lảm nhảm, Diệp Nhượng lại như nghe tiếng trời, căn bản không để trong lòng.

Tiếp theo bọn họ vô tình đi tới ổ rắn.

Diệp Nhượng hồn nhiên không phát hiện ra, chân bước vào lùm cây còn đậu giá thì ngao một tiếng.

Diệp Nhượng quay đầu lại thấy cổ chân đậu giá có hai cái lỗ máu.

“Rắn độc?!” Bộ phận chứa tri thức trong đầu Diệp Nhượng lập tức online.

Anh nhanh chóng chạy tới để đậu giá ngừng cử động.

Đậu giá thì khóc lóc nói: “Mau cõng em xuống núi, anh khẳng định sẽ không đi lạc, ba em sẽ nghĩ cách cứu em.....”

“Câm miệng.” Diệp Nhượng buông ba lô và móc hộp y tế ra.

Trong ba lô của anh có đủ dụng cụ, dao nhỏ, hộp đánh lửa, ga rô, túi giữ đồ.

“Anh biết mình có mang theo, nhất định có thể sử dụng được.”
Diệp Nhượng nói, “May mà em đi với anh nên đã có chuẩn bị sẵn.”

Anh buộc chặt cổ chân gầy nhỏ của đậu giá và nướng dao nhỏ cắt hình chữ thập ở hai lỗ răng rồi bắt đầu hút máu độc.

Sau khi băng bó đơn giản anh ném ba lô ra phía trước và cõng đậu giá về.

Đậu giá mơ màng hát nhỏ bên tai anh.

Diệp Nhượng: “Đúng rồi, không được ngừng, tiếp tục hát.”

Trán anh đầy mồ hôi và tính thời gian xuống tới trại.

Nhưng hôm nay đường xuống núi của anh cực kỳ thuận lợi, vừa đến cửa trại đã thấy người của Thương tộc.

“Cô nhóc bị rắn cắn!!” Diệp Nhượng hô to, “Nơi này có bệnh viện không? Cô nhóc bị rắn cắn, là rắn độc, cháu không thấy rõ rắn gì, nhưng nó màu đen..... màu đen, tốc độ rất nhanh!”

Đám người ôm cả hai chạy tới bệnh viện.

Đậu giá nằm trên cáng cười ngây ngô.

Diệp Nhượng thì cả người đầy mồ hôi, Vu Nhàn xoay người giơ tay thế là anh theo bản năng muốn tránh, sợ bà giận chớ đánh mèo mình.

Nhưng Vu Nhàn lại vươn tay sờ trán anh sau đó hung hăng đánh vào lưng anh và quát: “Kiểm tra cho thẳng bé luôn đi, có thuốc hạ sốt thì cũng tiêm luôn!”

Sau đó anh ngủ một giấc dậy ba mẹ đã xuống núi.

Hai bên cảm ơn lẫn nhau, cảm kích đối phương chăm sóc con mình.

“Đi thôi, tiểu Nhượng, chúng ta phải tới chỗ tiếp theo, ba đưa con tới sân bay rồi con về nhà ông bà ngoại nhé.”

Anh hỏi: “Đứa nhỏ kia sao rồi?”

“Không có việc gì, phát hiện kịp thời nên được tiêm huyết thanh và đã không còn nguy hiểm.” Ba Diệp vươn ngón tay cái, “Giỏi, không hổ là con trai ba.”

Mẹ Diệp lại nói: “Nó cũng sai, sao biết rõ nguy hiểm còn muốn lên núi?”

Diệp Nhượng lắc lắc đầu nói: “Không có việc gì là được.”

Kỳ quái, sao anh chẳng nhớ gì về chuyện trên núi nhỉ?

Xe buýt rời khỏi thôn trại, Đại Vu lướt qua chiếc xe.

Sau khi nghe vợ nói ông mới quay đầu nhìn cái xe.

“Thằng nhóc kia cứ thế đi à?”

“Ừ, Nguyệt Đoàn Tử bị sốt.” Vu Nhàn lo lắng nói, “Con bé buồn.”

Đại Vu an ủi bà: “Đi rồi thì thôi, nếu nó trở về quyết không tha.”

Ý thức của Diệp Nhượng ngồi xồm phía sau vợ chồng Đại Vu.

Đại Vu nói: “Bị rắn cắn có thể là do tội nó làm cho non nước nổi giận.”

“Sao nó không cắn mình?” Diệp Nhượng nghĩ thầm.

“Thiếu nợ là phải trả.” Đại Vu nói, “Anh đi xem Nguyệt Đoàn Tử.”

Diệp Nhượng đi theo ông ấy.

Quả nhiên lúc Nguyệt Đoàn Tử tỉnh lại đã không nhớ rõ những việc mình làm lúc ở trên núi, lúc nhắc tới Diệp Nhượng cô chỉ cười ngây ngô nói: “A ba, con muốn Diệp Nhượng làm chú rể của con!”

Đại Vu đáp: “Đó là chuyện về sau, trẻ con không được suy nghĩ vớ vẩn, phải học tập cho tốt.”

Diệp Nhượng cũng nói: “Ừ, quả nhiên Thanh Nguyệt đang lừa mình, cô ấy căn bản đâu có tỏ tình gì!”

-----oOo-----

Chương 49: 49: Kiếp Trước

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Tô Vân khiêng em rể về nhà, Hoa Thanh Nguyệt thì kêu mệt nên muốn đi ngủ thế là anh cũng không hỏi nhiều.

Hoa Thanh Nguyệt cuộn người trên sofa một lát đã ngủ say.

Hoa Tô Vân thì quá nhàm chán thế là bắt đầu nói chuyện với cục đá.

“Thú vị thật, hai đứa muốn thương lượng với nhau ở trong mộng à?” Hoa Tô Vân vừa nói vừa mở lon đồ uống và uống một hơi sau đó ngẩng đầu khoe khoang với cục đá, “Khát không?”

Cục đá không nói lời nào, nhưng kỳ diệu là nó lại có thể mở miệng.

Ghê chưa, ghê chưa!

Hoa Tô Vân lập tức nói: “Muốn uống thì chớp mắt đi.”

Cái này cục khó nhưng kh ủng bố chính là cục đá Diệp Nhượng thật sự nháy mắt, đá vụn rơi đầy đất.

Hoa Tô Vân không dám nghịch nữa mà rót một âu nước đút cho Diệp Nhượng sau đó nói: “Uống đi, uống nhiều một chút, nói không chừng đợi tới khi không nhin được cậu sẽ nhảy ra từ cục đá cũng nên.”

Không thể không nói, anh vợ đúng là nhân tài, chỉ số thông minh cao nên không đi đường bình thường.

Diệp Nhượng nghe thấy thế thì chỉ có thể ở trong cục đá chửi ầm lên.

Uống nước xong ý thức anh cũng trầm xuống, lúc tỉnh lại anh đã thấy mình ở một thôn trang xa lạ nhưng lại mang theo quen thuộc.

Mọi người đều mặc quần áo của Thương tộc, nhưng bọn họ không quá giống người của Thương tộc bây giờ.

Dân phong nơi này chất phác, thoát nhìn giống như người của Thương tộc thật lâu trước kia.

“Anh A Diệp!” Phía sau truyền đến một tiếng gọi giòn vang như chuông.

Diệp Nhượng vừa xoay người thì trong lòng đã có một cô gái nhỏ nóng hầm hập, mềm như bông nhào tới.

“Nguyệt Đoàn Tử.....” Diệp Nhượng theo bản năng đón lấy và xoa đầu cô sau đó anh đột nhiên nhanh trí gọi: “Tiểu Hoa?”

Hoa Thanh Nguyệt bé nhỏ cười tủm tỉm và ngẩng đầu lên: “Anh A Diệp, chúng ta đi chơi đi!”

Diệp Nhượng còn ngây ra lại nghe thấy bên cạnh có thêm một người phụ nữ khuôn mặt hiền từ quở trách: “Làm xong bài chưa mà đòi đi chơi? Con chỉ biết đi chơi, A Diệp đã làm xong bài từ lâu rồi kia kìa!”

Hoa Thanh Nguyệt làm cái mặt quỷ rồi lôi kéo Diệp Nhượng chạy.

Diệp Nhượng hỏi: “Đó là ai thế?”

“Mẹ em đó.” Hoa Thanh Nguyệt ha ha cười nói, “Do bà ấy thích làm đẹp nên trang điểm khiến anh không nhận ra à?”

Không, thời gian ở đây tuyệt đối không phải thời hiện đại!

Diệp Nhượng tự hỏi và nhìn Hoa Thanh Nguyệt bé nhỏ trước mặt mình.

Là Hoa Thanh Nguyệt, anh có thể cảm giác được, vậy còn anh thì sao?

Hoa Thanh Nguyệt dẫn anh tới bên cạnh dòng suối nhỏ và ngồi xổm xuống mức nước ào ào té về phía này.

Diệp Nhượng nhìn thấy ảnh ngược của mình trong nước.

Đúng là anh, nhưng có vẻ không giống lắm.

Anh là đứa nhỏ Thương tộc tiêu chuẩn từ bộ dạng tới khí chất, tầm 7-8 tuổi, trên người anh giống như còn mang theo mùi bùn đất và mùi cỏ xanh.

“..... Kiếp trước sao?” Diệp Nhượng lăm bầm lâu bầu.

Xem ra đúng rồi.

Hoa Thanh Nguyệt tên là Tiểu Hoa, anh tên là A Diệp, đây là kiếp trước của bọn họ.

Diệp Nhượng nở nụ cười: “Vậy để anh nhìn xem kiếp trước của chúng ta là thế nào.”

Trẻ con chơi điên cũng không thấy mệt.

Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt tay trong tay chơi vui vẻ, cảm giác cũng mới lạ.

Anh chưa từng vui như thế, giống như hôm nay đã lấp đầy mọi thiếu hụt tuổi thơ của anh.

Nhưng có lẽ vì quá mệt mỏi nên lúc Tiểu Hoa lôi kéo anh về trại thì anh cảm thấy chân mình và cả tư thế đi đường đều thay đổi.

Khi cách trại chừng 10 mét Diệp Nhượng cảm thấy cả người mình như tan ra từng mảnh.

Tiểu Hoa vẫn không biết gì mà túm anh chạy.

Trong nháy mắt bước vào thôn lòng Diệp Nhược đột nhiên trầm xuống, cả người ngã trên mặt đất, miệng đầy vị rỉ sắt.

Tiểu Hoa xoay người, tươi cười đọng lại ở trên mặt, cả người ngậy ra.

Sau đó cả thôn rơi vào hỗn loạn, lát sau chỉ còn lại tiếng khóc của Tiểu Hoa.

Diệp Nhược chuyển động cái đầu còn tỉnh táo của mình: “Là..... Bị bệnh sao?”

Rồi hình như lại qua thật lâu.

Diệp Nhược ngồi ở trên xe lăn, Tiểu Hoa cũng cặp sách chạy vào phòng học đẩy anh đi.

Có một đám trẻ con cười nhạo thật to còn Diệp Nhược thì ngây ra không biết đã xảy ra chuyện gì.

Anh nghe thấy Tiểu Hoa lẩm nhẩm lẩm nhẩm nhắc mãi cái gì, cẩn thận nghe xong, mới biết được cô đang mắng đám trẻ con kia.

Hoa Thanh Nguyệt cứ thế đẩy anh về thôn.

Rốt cuộc Diệp Nhược cũng đã biết được tình huống của chính mình.

Hiện tại anh là đứa nhỏ không cha không mẹ.

Thời trẻ cha anh ra ngoài làm ăn buôn bán và gặp một người phụ nữ ngoại tộc rồi có anh.

(Hãy đọc thử truyện Người bên lầu tựa ngọc của trang runghophach.com) Nhưng không bao lâu sau cha anh bị bệnh rồi

khỏi nhân gian, mẹ lại lặng lẽ ném anh tới cửa trại trong đêm rồi bỏ đi.

Bệnh trên người anh là di truyền, giống hệt cha anh — — chứng xơ cứng teo cơ một bên.

Ở thời đại ấy..... Tuy anh không biết cụ thể là lúc nào nhưng trong nước chưa có nhiều hiểu biết về chứng bệnh này.

Diệp Nhượng xụ mặt nghe xong rồi trầm mặc.

Tiểu Hoa an ủi anh: “Anh A Diệp sẽ tốt thôi!”

“Khẳng định sẽ tốt.” Diệp Nhượng cười và an ủi cô, “Nước ngoài có một người tên là Hawking, là nhà khoa học.

Khi còn trẻ ông ấy bị bệnh, bác sĩ nói ông ấy chỉ có thể sống hai năm nhưng ông ấy lại ngoan cường tồn tại, cũng không bị bệnh quật ngã.....”

Tiểu Hoa tròn mắt và nói: “Nhà khoa học thật là lợi hại! Anh A Diệp học tập tốt như thế, sau này khẳng định anh sẽ làm một nhà khoa học, sẽ không bị bệnh như chú!”

Diệp Nhượng nghĩ thầm: hóa ra là như thế.

Hóa ra kiếp trước của mình là cái dạng này.

Mắt Tiểu Hoa rưng rưng, cô lôi kéo tay Diệp Nhượng và nói: “Anh A Diệp, em sẽ nỗ lực học đống phù chú kia, lại đọc hiểu sách mà đám Đại Vu để lại sau đó chữa bệnh cho anh.....”

“Vẫn nên nghe bác sĩ đi thôi.....” Diệp Nhượng cười nói, “Lời chúc phúc không thể trị được bệnh, chỉ có y học hiện đại tiến bộ mới có thể chữa được bệnh này.”

Tiểu Hoa nói: “Vậy em nhất định sẽ nỗ lực trưởng thành làm một bác sĩ để chữa khỏi bệnh cho anh!”

Lời thề của đứa nhỏ tuy nghiêm túc nhưng rất khó thực hiện.

Diệp Nhượng có cảm giác anh khó có thể trưởng thành.

Rồi lại qua một thời gian, lúc này anh nằm ở trên giường, đã xơ cứng tới cổ.

Trên đầu giường gỗ đơn sơ có một cái giá gỗ, trên đó có một cuốn sách.

Miệng anh ngậm một cây gậy gỗ, xem xong một tờ anh lại dùng gậy gỗ chậm rãi lật sang tờ tiếp theo.

“Cơ học.....” Diệp Nhượng lẩm bẩm.

Hóa ra kiếp trước mình dù bệnh vẫn xem mấy thứ này.

Anh chuyển tròng mắt và đánh giá mọi thứ chung quanh.

Trên tường dán đầy trang giấy lớn bé, có rất nhiều bản nháp tính toán cùng với chữ viết loằng ngoằng.

“Mình sẽ bay lên trời.”

“Tiểu Hoa, anh sẽ bay lên trời..... Bắn pháo hoa cho em xem.”

Diệp Nhượng muốn khóc, anh giật giật môi nói: “Đây đều là cái kiểu lãng mạn đáng chết gì vậy”

Anh nhớ ra đoạn đối thoại lúc trước mình nghe được: “Kiếp sau anh là lá xanh, em là hoa đỏ.

Một đời một kiếp cùng vun xới nhất định sẽ kết quả mạnh khỏe.”

Diệp Nhượng thấy mắt ươn ướt, miệng nhẹ nói: “Thì ra là thế.”

Hiện tại anh cảm thấy nuốt cũng khó khăn, có thể thấy thời gian của anh không còn nhiều.

Vậy Tiểu Hoa đâu?

Cửa mở, một thiếu niên Thương tộc với mái tóc dài chạy vào:
“Này A Diệp, cậu còn chống đỡ được không? Cô ấy sắp tan học rồi, chúng ta phải nhanh một chút!”

Diệp Nhượng lập tức nhận ra đây là ai.

Hoa Tê Vân sao?

Mặt không biểu tình mang theo nghiêm túc.

Cậu nhóc kia dọn xe lăn ra và đặt anh lên đó rồi đẩy ra ngoài.

Diệp Nhượng thật muốn biết cậu muốn làm gì.

Bọn họ tới một mảnh đất trống, bầu trời đêm như gấm vóc đẹp đẽ.

Trên mảnh đất trống bày một mô hình hỏa tiễn nho nhỏ, đơn giản thô ráp, bên ngoài viết bốn chữ to: Xin chào Tiểu Hoa.

“Hy vọng có thể thành công!” Thiếu niên kia nói.

Hỏa tiễn đơn sơ chậm rãi bay lên rồi lại rơi xuống.

Ánh mắt chờ mong của thiếu niên vỡ thành thất vọng, cậu cầm bình chữa cháy vọt tới.

Sương khói tan đi chỉ còn lại phế tích, bốn chữ xin chào Tiểu Hoa cũng mờ hồ không rõ.

“Lại thất bại.” Thiếu niên nói, “Xem ra chỉ có chúng ta thì không làm được.”

Diệp Nhượng nói: “Cần đi ra bên ngoài mới có thể tiếp xúc với kỹ thuật thực thụ.....”

Thiếu niên quay đầu nhìn về phía anh với vẻ mặt ưu sầu.

Diệp Nhượng cười nói: “Đời này tôi không thể ra ngoài nhưng cậu thì có thể.”

“Tôi không định đi ra ngoài.” Thiếu niên trả lời.

“Đời này không đi thì kiếp sau cũng sẽ đi, nếu cậu thật sự thích không trung thì sẽ không bị cố hương trói buộc.”

Sau đó cảnh tượng lại dần nhạt đi.

Anh nghe thấy tiếng khóc, là Tiểu Hoa.

Anh muốn theo tiếng khóc cầm lấy tay cô nhưng anh không thể động đậy, cả người như cục đá.

Cục đá.....

Diệp Nhượng cười.

“Mình biết rồi, đã hiểu rồi.”

Tất cả mọi việc có nhân mới có quả.

“Anh A Diệp đừng quên ước định của chúng ta nhé, anh nhất định phải khỏe mạnh vào kiếp sau, rồi hoàn thành lý tưởng và..... cưới em.”

Diệp Nhượng liều mạng để gạt đầu nhưng ý thức của anh cũng dần biến mất, chìm vào bóng tối.

Trước mắt anh không có gì hết, chỉ có một mảnh trắng đen hỗn độn.

Anh nghe thấy tiếng Tiểu Hoa: “Đại Vu nữ đời thứ 376 của Thương tộc hôm nay khẩn cầu thần linh trên trời, hứa nguyện với núi non đại địa.”

Mảnh đất cũ của Thương tộc xuất hiện trước mặt anh, trước tảng đá lớn là một thiếu nữ mười mấy tuổi.

“Ta nguyện dùng cuộc đời còn lại, dùng vui vẻ của quãng đời còn lại đổi cho anh ấy một lần luân hồi mỹ mãn.

Nếu kiếp này ta và A Diệp không có thời gian bên nhau vậy ta hứa..... Ta nguyện kiếp sau chúng ta có thể ở bên nhau, mong rằng kiếp sau ta có thể gặp được và trợ giúp anh ấy hoàn thành lý tưởng, làm việc mình yêu thích, nguyện anh ấy được viên mãn, không còn gì nuối tiếc.”

Diệp Nhượng đứng ở phía sau mà rơi lệ đầy mặt.

Nhưng anh lại mắc tiểu, đáng chết!!

Hoa Tô Vân!!

Diệp Nhượng có dấu hiệu thức tỉnh.

Anh giật giật ngón tay và nghe được tiếng cục đá vỡ ra.

Hoa Thanh Nguyệt còn đang cầu nguyện.

Lớp đá quanh người Diệp Nhượng vỡ nát.

Anh vươn tay định nhào qua ôm lấy Hoa Thanh Nguyệt.

Thiếu nữ đứng trước tảng đá như cảm nhận được động tĩnh phía sau và xoay người.

Diệp Nhượng thấy dưới chân mình nứt ra một lỗ sau đó anh rơi xuống.

“Hoa Thanh Nguyệt! Tiểu Hoa!!”

Diệp Nhượng gọi tên cô.

Tiếng gió phàn phật gào thét bên tai.

Khuôn mặt Hoa Thanh Nguyệt trở nên mơ hồ, chỉ có tóc dài vẫn bay múa.

“Anh

A Diệp.....?”

“Anh hứa với em cả đời, cả muôn vàn kiếp sau!” Diệp Nhượng gào xé phổi.

“Anh A Diệp — — em sẽ, sẽ tìm anh! Em nhất định sẽ trợ giúp anh.....”

Tiếng nói đứt ngang.

Trước khi rơi vào bóng tối Diệp Nhượng cười khổ nói: “Cô gái ngốc..... Cô gái ngốc.”

“Tiểu Hoa, em cùng anh ước định cho kiếp sau nhé.

Đời này anh không thể nắm tay em đi tới đầu bạc, nhưng kiếp sau A Diệp nhất định sẽ không phụ lòng em.”

Diệp Nhượng đột nhiên mở mắt ra.

Hoa Tô Vân: “Đúng chưa?! Tôi đã bảo buồn tiểu sẽ có tác dụng mà!”

Diệp Nhượng u oán lườm anh một cái rồi lao đảo chạy tới WC.

Trong lúc đó anh dần lớn lên.

Còn Hoa Thanh Nguyệt ở ghế sofa cũng đuổi người một cái thế là khôi phục bộ dạng ban đầu.

Hoa Tê Vân cảm thán: “Xem ra hai đứa thật sự gặp nhau trong mộng.”

Hoa Thanh Nguyệt mờ mịt nghiêng đầu: “Hả?”

Thực xin lỗi, cô chẳng nhớ cái gì hết.

Nhưng cổ cô đau rát, giống như ở trong mộng cô đã thét to thật nhiều, vì thế rất khát.

Diệp Nhượng giải quyết xong lại mang bộ dạng đường hoàng đi ra ngoài, mắt đỏ lên nói: “Thanh Nguyệt, anh..... cảm ơn.”

Anh nói xong nước mắt đã ướt mi.

Hoa Thanh Nguyệt ngây ra: “..... Không cần khách sáo?”

Hoa Tê Vân mặt không biểu tình mà ngồi đó xem diễn: “Ồa ồa.”

-----oOo-----

Chương 50: 50: Không Thấy Tiểu Hoa Đâu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng khôi phục cuộc sống hèn hò bình thường.

Hoàn cảnh bình thường đã lâu không thấy khiến anh sáng khoái.

Nửa tháng sau cũng không có điều kỳ quái nào diễn ra thế là Diệp Nhượng dần thả lỏng, tâm tình càng vui vẻ hơn.

“Hóa ra mấu chốt là kiếp trước và kiếp này!” Diệp Nhượng vỗ tay tán thưởng phát hiện của mình.

Dù Hoa Thanh Nguyệt không nhớ rõ nhưng Diệp Nhượng vẫn cho rằng sức mạnh thần bí kia chi phối anh biến đổi tới lui chính là để anh nhớ lại kiếp trước.

“Anh sẽ nhớ kỹ em đã tốt với anh thế nào.” Trong một lần hẹn hò Diệp Nhượng nói, “Không thể không nói Sơn Thần đã đạt được mục đích của nó rồi.”

Hoa Thanh Nguyệt trả lời: “Nhưng vì sao em lại cảm thấy..... lời này của anh không tốt lắm.”

Diệp Nhượng: “Lời nào thế?”

Anh hoàn toàn không cảm giác được ‘đắc ý’ trong giọng của mình.

Hoa Thanh Nguyệt lắc lắc đầu: “Không có gì, khôi phục bình thường là tốt rồi.”

Nói thì nói thế nhưng Diệp Nhượng luôn cảm thấy giữa anh và Hoa Thanh Nguyệt thiếu cái gì đó.

Rõ ràng biết được kiếp trước rồi thì hai người phải càng thân thiết hơn chứ... Có lẽ do Hoa Thanh Nguyệt không nhớ rõ chăng? Thế nên anh cảm giác lần này khôi phục lại bình thường thái độ của cô với anh không giống trước kia.

Thậm chí cô đã trở lại trạng thái lúc ban đầu anh theo đuổi cô — — mỹ nhân cách tăng mây.

Sau khi nhận ra điều này Diệp Nhượng muốn tìm cơ hội cùng cô hẹn hò tiện thể giao lưu tình cảm.

Nhưng công việc lại tới liên tiếp, anh liên tục phải tăng ca, đêm ngày điên đảo chừng một tháng mới hoàn hồn.

Lúc ấy cũng đã tới cuối năm.

Một đám nhân viên nghiên cứu được “ra tù” thế là đều cảm khái cuối cùng cũng được nhìn thấy mặt trời.

Bọn họ quyết định liên hoan chúc mừng.

“Kỹ sư Diệp có đi không?” Nữ đồng nghiệp hỏi

Diệp Nhượng: “Tôi gọi điện thoại đã.”

“Đúng đúng, nói với bạn gái một tiếng, chúng ta cũng có thể mang người nhà theo.” Tảo Địa Phật vui đùa.

“Tôi cũng muốn gặp Hoa lão sư.” Một người đàn ông độc thân đã lớn tuổi nhỏ giọng nói.

Diệp Nhượng cười cười và gọi điện nhưng lại chẳng thấy ai trả lời.

Anh vội gọi cho Hoa Tê Vân và anh chàng kia lập tức bắt máy.

“Có việc thì tấu, không việc bãi triều.” Hoa Tê Vân nói.

Diệp Nhượng nghiêm trang đáp lời: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần muốn tìm Hoa công chúa, mời nàng tới tiệc mừng công của thần và đồng nghiệp.”

Hoa Tê Vân: “Vậy cậu đi mà nói với nó ấy, cậu gọi tôi là để khoe tối nay cậu được mời ăn hả?”

Hoa Tê Vân nói xong là cúp máy.

Diệp Nhượng: “???”

Anh vợ, sao lúc nào anh cũng nghĩ khác người thế!

Diệp Nhượng lại gọi cho Hoa Thanh Nguyệt, sau 10 lần vẫn không có người nghe máy.

Diệp Nhượng: “Xem ra cô ấy để ở chế độ im lặng rồi.”

Hoa Thanh Nguyệt sẽ để điện thoại ở chế độ im lặng để không ai có thể quấy rầy cô vẽ tranh.

Vẽ là một việc cần chìm đắm trong đó, nếu bị gián đoạn thì sẽ khó tìm được tâm trạng nên Diệp Nhượng cực kỳ lý giải hành động của cô.

Nhưng không gọi được khiến lòng anh thấy bất an.

Nữ đồng nghiệp đột nhiên dán mặt tới: “Còn chưa thông báo à? Gia phong nghiêm thế ư?!”

“Không phải.” Diệp Nhượng nói xong thì gác máy, “Không gọi được, hẳn cô ấy đang làm việc.....”

“Vậy kỹ sư Diệp đi đi, không mang theo người nhà cũng được, mọi người cũng sẽ không mang.” Nữ đồng nghiệp nói, “Giám đốc Phó chỉ nói chơi với anh thôi, không ngờ anh tưởng thật.”

Diệp Nhượng ngần người, không biết tiếp lời thế nào nên đành phải gật đầu và lung tung bỏ điện thoại di động vào túi.

Đám người làm nghiên cứu khoa học này trên thực tế đều là người có sức khỏe kinh người nhưng càng kinh người hơn chính là tửu lượng của bọn họ.

Diệp Nhượng không tiện từ chối nên cũng uống mấy chén xoàng.

Trên bàn ăn giám đốc Phó trêu chọc anh sắp có chuyện tốt, hỏi anh khi nào cho mọi người uống rượu mừng thế là Diệp Nhượng vui rạo rức nói: “Sắp rồi, tới lúc ấy mời mọi người tới dự.

Đây là nhân duyên trời cho, tôi sẽ tổ chức long trọng.”

“Long trọng thế nào?” Nữ đồng nghiệp cười tủm tỉm hỏi sau đó cầm bình rượu rót thêm cho anh.

Rót đầy nhưng Diệp Nhượng lại không uống mà nhìn chằm chằm chén rượu và ngây ra cười một lát mới nói: “Là tích cóp vài đời để tổ chức một lần ấy.”

Mọi người ở đây chẳng ai hiểu gì còn anh thì cầm áo khoác nói: “Tôi về trước.”

“Mọi người đều tiện đường..... cùng nhau về cũng được cơ mà.” Nữ đồng nghiệp ngăn anh lại.

Diệp Nhượng mang theo biểu tình tự hào nói: “Tôi không tiện đường với mọi người, tối tới tiệm của Tiểu Hoa ngồi.”

Nữ đồng nghiệp bĩu môi: “Vậy chúng ta cùng đi, chuyển chỗ liên hoan!”

Diệp Nhượng vội vàng cự tuyệt: “Không được, nếu cô ấy đang sáng tác vậy chẳng phải sẽ bị quấy rầy sao?”

“Hê hê, bao che quá.” Một nghiên cứu viên tới từ phương bắc ôm lưng ghế, hiển nhiên đã say.

Diệp Nhượng lại hỏi: “Hôm nay ngày mấy vậy?”

“Ngày nào trong tuần thì không biết, chỉ biết thứ tự.” Lại một nghiên cứu viên khác cũng đã say, “A, tôi nhớ ra rồi, là ngày mùng 3, là thứ... Tôi tính cho cậu.”

Diệp Nhượng đã biết: “Hôm nay thứ sáu.”

Giọng anh trầm xuống: “..... Vậy thì lạ quá.”

Hoa Thanh Nguyệt là người chỉ cuối tuần mới sáng tác, cô còn tự mình nói đùa rằng cái đó gọi là linh cảm cuối tuần, mỗi tuần một lần, đều đến đúng giờ.

“Thông thường thì người đi làm như bọn anh sẽ coi thứ sáu như ngày tươi sáng nhưng em không như thế.

Thứ sáu với em mới là ngày mệt mỏi nhất..... Lúc đó em sẽ cực kỳ bức bối, hoàn toàn không ngồi yên được, cũng không cầm được bút, lực chú ý cũng kém cỏi.”

Lúc ấy Diệp Nhượng đã phê bình cô: “Em chỉ gặp vấn đề tâm lý thôi!”

“Có lẽ thế.” Hoa Thanh Nguyệt thở dài, “Cuộc sống không dễ, dù sao thì tối thứ sáu chính là thứ sáu đen tối đối với việc sáng tác nghệ thuật của em.”

Diệp Nhượng nghĩ tới các loại tình huống khiến cô không thể nhận điện thoại.

Chờ tới cửa Thâm Hạng rồi anh mới đẩy cửa ra thấy bên trong đen nhánh.

Hoa Thanh Nguyệt căn bản không ở chỗ này.

Vậy càng kỳ lạ, cô mà ở nhà thì hoàn toàn không thể sáng tác trong thời gian dài, mọi bức họa của cô đều được hoàn thành ở quán cà phê.

“..... Kỳ quái.” Diệp Nhượng lại gọi điện cho cô nhưng vẫn không có ai nhấc máy.

Tim anh bắt đầu nhảy thật nhanh, và anh lại bắt đầu điên cuồng gọi Hoa Tê Vân.

Hoa Tê Vân: “Cậu gặp phải vấn đề khó giải quyết của đời người hả?”

“Tôi không tìm thấy em gái anh.” Diệp Nhượng nói, “Hiện tại tôi đang ở cửa Thâm Hạng, cô ấy không có ở đây.

Vậy cô ấy đi đâu rồi? Ở nhà ư? Cô ấy có đang ở bên cạnh anh không?”

“..... Quên nói với cậu.” Hoa Tê Vân nói, “Lần này cậu bận việc thì phòng làm việc mới của Nguyệt Đoàn Tử cũng đã được thành lập.

Nó ở phố Bắc Lưu Hoa, lấy tên là Mộng Kiều, đi đi.”

“Chuyện khi nào vậy?”

“Mấy ngày hôm trước.” Hoa Tê Vân nói, “Cậu có thể mang theo hoa tới tặng con bé.”

Diệp Nhượng gác điện thoại rồi đi tìm cửa hàng bán hoa.

Miêu Cương là nơi mà cuộc sống phồn hoa về đêm chỉ tồn tại quanh các trung tâm thương mại lớn.

Sau khi mặt trời xuống núi ven đường gần như không có cửa hàng hoa nào còn mở cửa.

Diệp Nhượng vì một bó hoa mà thiếu chút nữa đã vòng quanh thành phố một vòng.

Rốt cuộc anh cũng tìm thấy một cửa hàng bán hoa và chọn một bó bách hợp rồi chạy tới phòng làm việc mới của Hoa Thanh Nguyệt.

Đương nhiên tiền mua hoa không nhiều bằng tiền gọi xe.

Diệp Nhượng ngây ngốc ôm hoa đi vào chỉ thấy công nhân vệ sinh đang quét tước.

“..... Hoa Thanh Nguyệt có ở đây không?” Diệp Nhượng hỏi.

“Hoa lão sư sao? Cô ấy về nhà rồi.”

Bỏ lỡ rồi sao?

Diệp Nhượng hỏi: “Cô ấy đi lúc nào vậy?”

Nếu anh nhanh một chút thì có khả năng đuổi kịp.

“Ba giờ chiều cô ấy đã đi rồi.”

“..... Ba giờ chiều ư?” Nhưng hiện tại đã 8 giờ tối rồi mà!

Diệp Nhượng lại móc di động ra gọi cho Hoa Tê Vân: “Này, tôi tới phòng làm việc nhưng bên này nói cô ấy đã về nhà lúc 3 giờ chiều.”

Hoa Tê Vân quay đầu nhìn căn nhà trống rỗng thì đáp: “Tôi có thể khẳng định con bé không ở nhà.”

Diệp Nhượng: “Vậy cô ấy đã đi đâu?!”

Anh bắt đầu nóng nảy.

“Về nhà.” Hoa Tê Vân nói, “Hôm nay là thứ sáu, ba mẹ tôi tuần này không tới nên khẳng định là con bé về trại.”

,

A, đúng! Còn có trại của Thương tộc nữa.

Diệp Nhượng nhẹ nhàng thở ra và bỗng nhiên cảm thấy tám phần là Hoa Thanh Nguyệt đã trở về trại.

Ừ, đúng rồi, tín hiệu nơi ấy không tốt nên điện thoại không thông cũng là hợp lý.

“Vậy tôi cũng tới đó.” Diệp Nhượng nói, “Đêm nay tôi sẽ đi, tôi hỏi anh lần đầu tiên gặp gia đình nhà gái thì theo phong tục của Thương tộc cần tuân thủ lễ tiết gì không?”

“Có, nhưng với cậu thì không cần.” Hoa Tô Vân nhàn nhạt đáp, “Lần đầu tiên đàn ông và phụ nữ ngoại tộc tới chúng tôi sẽ mở tiệc chiêu đãi, còn bắt bọn họ ca hát.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Nhưng Nguyệt Đoàn Tử nói với tôi cậu là đồ mù âm nhạc.”

Diệp Nhượng: “.....”

Anh di động ngón tay tải ứng dụng mở nhạc.

Cái này sao mà khó xử được anh, hừ, anh có thể mời ngôi sao ca nhạc trứ danh thế giới về hát đây này!

“Tôi cũng muốn hỏi thêm.” Diệp Nhượng nói, “Lúc này tôi đi có thích hợp không?”

Hoa Tô Vân nói: “Thời gian này mà đi thì cậu sẽ chiếm giường của tôi mất..... không thích hợp.”

Diệp Nhượng: “Cảm ơn, vậy sáng sớm mai tôi sẽ đi.”

Diệp Nhượng nghĩ kỹ rồi, ngày mai anh muốn mang theo lễ hỏi tới cửa cầu hôn, sau đó đón Hoa Thanh Nguyệt về, rồi tiếp theo là chìm trong vại mật!

Diệp Nhượng lên hết kế hoạch rồi lại thử gọi cho Hoa Thanh Nguyệt nhưng vẫn không có người nhận.

Anh nhắn tin cho cô để cô gọi điện cho anh khi nhìn thấy còn bản thân anh thì đẩy xe mua sắm vào siêu thị mua quà.

Đang đứng trước quầy hàng buồn bực không biết chọn cái gì thì bả vai bị người ta vỗ nhẹ.

Diệp Nhượng quay đầu thấy nữ đồng nghiệp đang cười với mình.

“Khéo quá.” Nữ đồng nghiệp nhìn quanh và hỏi, “Anh không đi với bạn gái à?”

“Cô ấy về nhà rồi, mà gặp cô khéo quá!” Diệp Nhượng nói.

Nữ đồng nghiệp bỗng nhiên cười ái muội: “Cái gì mà cô ấy về nhà rồi còn tôi thì tới vừa khéo hả? Kỹ sư Diệp nói thế làm tôi nghĩ sang hướng khác đó!”

Diệp Nhượng không hiểu, cũng không rảnh lo chải vuốt logic này mà gợn gàng dứt khoát hỏi: “Đi gặp phụ huynh thì phải mua cái gì là thích hợp nhất nhỉ? Thực phẩm chức năng à..... Tôi cảm thấy ba mẹ cô ấy mà nhận được chỉ sợ sẽ nghĩ tôi châm học họ già.”

Nữ đồng nghiệp cười hì hì nói: “Tôi cũng không biết, tôi đã kết hôn đâu.”

“..... Cô không có bạn trai sao?”

“Vì sao kỹ sư Diệp lại cho rằng tôi có?”

“Ở trong ấn tượng của tôi.....” Diệp Nhượng ngẩn người.

Trong ấn tượng của anh thì cô nàng đồng nghiệp này đến con cũng có rồi ấy chứ.

Nữ đồng nghiệp cười ha ha: “Kỳ thật tôi từng kết hôn rồi nhưng chồng và con tôi ở nước ngoài vì thế tôi không giúp được gì đâu.”

Diệp Nhượng gật gật đầu: “Quả thật như thế.”

Cô nàng kia liếc anh và cười: “Ở các vấn đề cuộc sống anh lúc nào cũng nghiêm túc lại ngây ngô.”

Anh nhìn cô và ngơ ngẩn, mắt nhìn chăm chăm khăn quàng cổ của cô.

Nữ đồng nghiệp cười càng vui vẻ hơn: “Sao nào?”

Diệp Nhượng nói: “A! Tôi sẽ mua khăn quàng cổ cho bố mẹ cô ấy, đúng lúc trời lạnh có thể dùng luôn!”

Anh nói xong là đi ngay, liên tục chiến đấu ở các khu quần áo.

Cô nàng đồng nghiệp đẩy xe theo phía sau và hỏi anh: “Vậy bạn gái anh đêm nay không về à?”

“Ừ, không về.” Diệp Nhượng nói, “Hôm nay muộn quá rồi, ngày mai tôi sẽ đi đón cô ấy.”

“Vậy tối nay kỹ sư Diệp có kế hoạch gì không?”

“Dạo siêu thị mua đồ.” Diệp Nhượng trả lời xong lại đi ngang qua khu đồ ăn và tiện tay mua một hộp kẹo mềm vị trái cây mà Hoa Thanh Nguyệt thích.

“Tôi nói là lát nữa cơ mà.”

“Ngủ.” Diệp Nhượng dừng lại trước quầy đồ uống và chọn lựa.

“Có một nghiên cứu đã cho thấy người có chỉ số thông minh cao thì nhu cầu xxx của họ cũng cao hơn người thường.” Cô nàng chậm rãi nói, “Nếu dựa theo suy đoán từ nghiên cứu này thì kỹ sư Diệp hẳn

là người đàn ông có nhu cầu cao nhất viện nghiên cứu của chúng ta rồi.”

Diệp Nhượng đột nhiên quay đầu.

Nữ đồng nghiệp cho rằng mình đã ám chỉ thành công: “Sao nào?”

Diệp Nhượng: “Lần trước một mình cô ấy uống cả một thùng nước ngọt loại gì ấy nhỉ?”

Nữ đồng nghiệp: “?”

Anh cố ý sao?

Bản thân cô đã ám chỉ tới cái độ này mà anh vẫn không trực tiếp đáp lại còn dùng cách mơ hồ này để cho qua à?

Diệp Nhượng do dự lấy một chai rồi lại gọi điện thoại muốn hỏi Hoa Thanh Nguyệt.

Trong lúc chờ điện thoại anh phát hiện cô nàng đồng nghiệp vẫn ở đó thì hỏi: “Vừa rồi cô nói cái gì ấy nhỉ?”

Nữ đồng nghiệp vừa muốn mở miệng ám chỉ lần nữa thì điện thoại có người nhận.

“Tiểu Hoa à.” Trong mắt Diệp Nhượng lập tức bắn ra ánh sáng vui vẻ, “Lần trước em một hơi uống sạch một thùng nước trái cây là loại gì ấy nhỉ, để anh mua cho em.”

Đầu bên kia truyền tới giọng Đại Vu: “Cậu không sợ con bé uống đến bị tiểu đường à?”

“.....” Diệp Nhượng vốn muốn mắng người nhưng vì hai chữ cha vợ thế là anh lại ngoan ngoãn nuốt lời mắng chửi xuống.

“À, chào bác.” Diệp Nhượng nói, “Có thể để Nguyệt Đoàn Từ nghe điện thoại không ạ?”

“Tôi cũng đang muốn nói đây.” Giọng của Đại Vu vẫn bình tĩnh, “Không phải hạng mục của các cậu xong rồi sao? Sau khi biết con bé lập tức về nội thành nhưng lại quên điện thoại ở đây.

Vừa rồi tôi mới nhìn thấy, chẳng lẽ hai đứa không gặp nhau à?”

“Cô ấy đi lúc nào vậy?” Diệp Nhượng vừa đẩy xe vừa xoay người chuẩn bị đi tiếp.

“Cơm nước xong là về.” Đại Vu nói, “Không có việc gì gấp thì tôi ngắt máy đây.

Tôi còn phải hỏi A Vân xem con bé về nhà chưa.”

Diệp Nhượng chỉ thấy lòng mình chợt trầm xuống.

Anh ngắt máy và nhanh chân gọi cho Hoa Tê Vân trước: “Cô ấy có về không? Ba anh nói cơm nước xong cô ấy lập tức về nội thành rồi!”

Giọng Hoa Tê Vân vẫn bình thản nhưng bắt đầu thay quần áo và đi giày: “Hiện tại cậu có thể sốt ruột được rồi vì con bé không về.

Cậu đang ở đâu để tôi tới đón? Chúng ta cùng đi tìm, tôi sẽ mở định vị.

Xe con bé không ở nội thành mà ngừng ở địa chỉ cũ bên kia.”

Diệp Nhượng thấy hô hấp của mình cứng lại.

10 giờ tối Hoa Tê Vân và Diệp Nhượng tìm được xe của Hoa Thanh Nguyệt.

Đèn xe sáng, cửa mở nhưng không thấy người đâu.

Xe không có dấu hiệu tổn hại, không thấy có sự cố gì nên Hoa Tê Vân dần bình tĩnh lại.

Diệp Nhượng lại mang sắc mặt trắng bệch hỏi: “Ơ nơi này vào buổi tối có nguy hiểm không?”

“Khó nói.” Hoa Tê Vân nhìn một con bướm đang bay vào trong cánh rừng đen như mực thì trầm mặc một lát mới ném cho Diệp Nhượng một cái đèn của thợ mỏ và nói, “Đi tìm con bé thôi.”

-----oOo-----

Chương 51: 51: Lên Núi Dao

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng hoàn toàn không có manh mối, nhưng Hoa Tê Vân lại giống như biết Hoa Thanh Nguyệt đang ở đâu.

Lúc tới ngã rẽ Diệp Nhượng hỏi: “Sao anh biết là đi bên kia?”

Hoa Tê Vân nói: “Trên người Nguyệt Đoàn Tử có mùi thơm lạ lùng.”

Biểu tình trên mặt Diệp Nhượng như nứt ra.

Trong lúc nhất thời anh không biết phải đáp lại thế nào.

Hoa Tê Vân thì vẫn mặt không biểu tình nói: “Chỉ đùa một chút thôi.

Tuy người của Thương tộc thường xuyên ra vào núi lớn nhưng nếu không biết rõ về ngọn núi thì dù là người có kinh nghiệm cũng có lúc lạc đường.

Thông tin hiện đại cũng không đáng tin cậy vì thế để ngựa bản thân bị lạc tộc nhân đều đeo một cái túi thơm, trên trang sức thường xuyên đeo cũng có bột hương liệu.”

Diệp Nhượng: “Sao tôi không ngửi được?”

“Cậu mà ngửi được thì chính là.....” Hoa Tê Vân nhin không nói nốt từ chó.

Diệp Nhượng lập tức đổ tội: “Vừa rồi anh định nói chó hả? Anh chắc chắn định nói thế!”

Hoa Tê Vân: “Chẳng lẽ cậu không phải à?”

Anh vợ và em rể lại rơi vào nguy cơ tan rã liên minh.

Hoa Tô Vân nắm chắc trăm phần trăm có thể thông qua con bướm đặc biệt của Thương tộc để tìm ra vị trí của Hoa Thanh Nguyệt.

Nhưng thế gian này làm gì có thứ nào trăm phần trăm, nếu một kẻ nói quá chắc chắn thì trời xanh sẽ rất vui vẻ đánh sừng mặt kẻ đó.

Anh vợ lúc này bị vả sừng mặt thế là tức nhe răng trợn mắt nói: “Biến mất rồi.”

Mấy con bướm cũng lượn vòng tại chỗ thật lâu giống như mê mang.

Mùi hương biến mất, trước mắt họ xui xẻo thế nào lại là đường rẽ hai hướng.

Vì thế anh vợ nói: “Đến đây đi Diệp Nhượng, để chúng ta xem đi đường nào.

Cậu chọn trước.”

Dũng sĩ Diệp Nhượng trực tiếp chọn lựa con đường khó khăn và chỉ con đường thoát nhìn cực kỳ âm trầm: “Tôi sẽ đi đường này tìm cô ấy.

Định vị trên di động của tôi là do cơ quan lắp, tôi sẽ mang theo nó bên người.

Nếu tới sáng tôi và Nguyệt Đoàn Tử không ra thì anh tới viện nghiên cứu xem định vị của tôi nhé.”

Diệp Nhượng nói xong lập tức hít sâu một hơi và bước chân về phía trước, bóng dáng anh nhanh chóng lẩn trong cỏ cây um tùm.

Hoa Tô Vân oa một tiếng, đôi mắt đen lúng liếng nhìn phía trước — — đã không thấy con đường đâu nữa.

Hoa Tô Vân hỏi: “Vẫn là Sơn Thần à?”

Trong bầu trời đêm yên tĩnh truyền tới một tiếng chim hót uyển chuyển.

“VẬY..... NGUYỆT ĐOÀN TỬ ĐÂU? CÓ AN TOÀN KHÔNG?”

Tiếng chim hót vang lên mang theo vui sướng.

Con bướm phía sau đầu trên tóc anh thế là Hoa Tô Vân ngáp một cái và đuổi người ngồi xổm xuống nhặt một nhánh cây bôi bôi vẽ vẽ.

Sau khi có được kết quả khiến người ta an tâm anh dứt tay vào túi và dẹp đường về nhà.

Anh lái xe của Hoa Thanh Nguyệt về luôn.

“Một khi đã như vậy thì tôi không cần đi theo xem náo nhiệt làm gì.” Ông anh nào đó nói.

Diệp Nhưorget cầm đèn pin và đi một lát nhưng trước mắt vẫn là bụi cỏ cao nửa người mãi không thấy cuối.

Diệp Nhưorget: “Mình còn tưởng sẽ thấy mặt trăng.....”

Anh luôn có cảm giác đi đường này sẽ thấy mặt trăng quý dị lúc trước, sau đó tìm được người anh em kết nghĩa bánh quy của mình.

Từng bầy dơi bay qua.

Diệp Nhưorget suýt thì ném đèn vì sợ.

Sau khi an ổn vượt qua đàn dơi đầu tiên anh cảm thấy bốn phía có cái gì đó đang tới gần thế là anh nâng tay lên đảo đèn khắp nơi.

Chỉ thấy hai người bùn nhìn bằng cỏ khô với mặt nạ quỷ đang lay động trong gió.

Lúc ánh đèn đảo qua tụi nó còn phát ra tiếng kéo kẹt trong phim ma.

Diệp Nhượng: “..... Kỳ quái.”

Thật lạ, chỗ này đâu phải cánh đồng, cũng không trồng lương thực thì sao lại có người bù nhìn nhỉ?

Diệp Nhượng tiếp tục đi tới và đột nhiên ngừng bước chiếu đèn qua.

Không phải ảo giác, vừa rồi..... chúng nó đi tới gần anh.

Diệp Nhượng chiếu một bên nhưng khoe mắt lại thấy bù nhìn ở phía kia đang động.

Anh lại chiếu bên kia, ánh sáng chiếu tới mặt nạ quỷ của bù nhìn thì thấy nó đang cười toe toét, giống như chọc anh chơi, thân thể nó còn run run.

Diệp Nhượng cất bước đi qua lại chợt thấy phía sau có tiếng gió véo một cái thế là anh không thể không quay đầu sau đó đèn pin rơi xuống, nguồn sáng biến mất.

Sau khi hồi hồn anh mới chậm rãi mở mắt ra và thấy bụi cỏ dưới chân lao nhanh, hai cánh tay anh bị hai con bù nhìn xách hai bên.

Người bù nhìn mặt quỷ đang tung tăng nhảy nhót, lúc cười lúc giận mà kéo anh đi.

“Nguyệt Đoàn Tử đâu?” Trong lúc mơ màng Diệp Nhượng hỏi.

Sương từ cỏ cây bồi khắp mặt anh, nhưng trong mơ hồ anh vẫn nghe thấy tiếng trả lời.

Hai con tiểu quỷ này đúng là muốn kéo anh đi gặp Hoa Thanh Nguyệt.

Trái tim vốn treo cao của Diệp Nhượng bỗng buông xuống.

Ồ, thực quý dị, nhưng đối với một người đàn ông đã trải qua trăm trận như anh thì loại chuyện huyền huyền không theo khoa học này anh đã thấy nhiều nên quen rồi.

Chuyện này quý dị lại kh ủng bố nhưng trong lòng anh vẫn kiên định.

Ừ, thật tốt, Hoa Thanh Nguyệt cũng không đi lạc, không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Bỗng hai con bù nhìn kia dừng lại, đầu gối Diệp Nhượng quỳ trên mặt đất.

“Thăng đường — —”

Diệp Nhượng ngẩng đầu, hai bên là sườn núi nguy nga cao vút nhanh chóng biến thành hai hàng văn võ đại thần cầm ngọc hốt, đội mũ lụa màu xanh.

Phía trước Diệp Nhượng chính là một ngọn núi cực cao hóa thành một khuôn mặt chữ điền uy nghiêm thổi râu trũng mắt lộ vẻ dữ tợn.

“Ù òa, mang phạm nhân tới — —”

Diệp Nhượng: “A?”

Sao lại thế này?

“..... Nguyệt Đoàn Tử đâu?” Diệp Nhượng hỏi.

Nhưng đám dãy núi vẫn còn đắm chìm trong vờ diễn nên chẳng có ai để ý tới anh.

Chờ bọn họ hát xong cả mặt đất chấn động, đong đưa, Diệp Nhượng vừa mới đứng lên đã bị lắc cho quỳ xuống.

Sau năm lần bảy lượt ném thử anh đã hiểu đây là bắt anh phải quỳ.

Diệp Nhượng quỳ rạp trên mặt đất và hé miệng cười: “Tôi không quỳ đâu, tôi có tội gì chứ? Dựa vào cái gì bắt tôi quỳ.”

Dãy núi đồng loạt kêu lên: “Không biết tốt xấu — — không biết tốt xấu — —”

Diệp Nhượng cười: “Sao nào, các ngài biết nói thì kể kỹ càng tỳ mỹ cho tôi xem bản thân tôi không biết tốt xấu thế nào?”

Anh nghĩ thầm tôi còn chưa tố cáo các ông tội hành hạ người khác thế mà các ông đã mắng tôi không biết tốt xấu rồi.

Dãy núi hóa ra vô số quang ảnh bay tới bay lui bên người anh: “Muốn gặp cô ấy à?”

“Muốn gặp cô ấy à?”

Diệp Nhượng trả lời: “Tôi muốn, hiện tại cô ấy đang ở đâu? Các ngài giấu cô ấy ở đâu rồi? Các ngài hao hết tâm tư để tôi tới đây không phải chỉ để mắng tôi không biết tốt xấu đúng không?”

Dãy núi đồng thanh hát: “Con gái ta như hòn ngọc quý trong tay ta, nếu muốn gặp con bé thì phải đi bằng hai chân của mình — —”

Diệp Nhượng nghĩ nghĩ tới lời này và ngẩng đầu nhìn về phía ngọn núi cao nhất.

Ngọn núi ấy rất cao, ở trên đỉnh có một cái bóng như hạt vừng.

Nhưng dù chỉ là một điểm nhỏ bằng hạt vừng thì anh cũng biết đó là Hoa Thanh Nguyệt.

Anh khó mà nói rõ mình phán đoán kiểu gì ra cảm giác này, bản thân anh cũng thấy thần kỳ giống như khi nghe được núi lớn nói chuyện vậy.

Diệp Nhượng lẩm bẩm: “Không thành vấn đề, còn không phải là leo núi sao, thể năng của mình tốt thế thì sao phải sợ cái này?”

Anh vừa dứt lời đã xắn tay áo leo lên con đường núi.

Nhưng trên người anh dần dần nặng nề, núi ngày một cao hơn, đỉnh núi vĩnh viễn cao ngất nhìn xuống anh với ánh mắt khiêu chiến.

Trong quá trình anh leo lên từng mảnh ký ức nhỏ như tuyết rơi ào về phía này.

Diệp Nhượng duỗi tay tóm lấy thế là một đoạn ký ức xông thẳng vào đầu anh.

Một thiếu nữ mặt tròn khoác áo lông thật dày, da tay nứt nẻ kéo xe đẩy nặng nề vượt qua núi lớn.

Lướt tầm mắt qua thiếu nữ kia Diệp Nhượng thấy trên xe đẩy là một chàng trai trẻ tuổi, trên khuôn mặt đen nhánh là ửng đỏ không bình thường, người này cũng không ngừng ho khan.

Không cần giải thích Diệp Nhượng đã lập tức biết đây là kiếp trước của mình và Hoa Thanh Nguyệt.

Hóa ra..... Kiếp trước của hai người không chỉ có Tiểu Hoa và Tiểu Diệp.

Dãy núi biến thành ảo ảnh vờn quanh người anh đủ 360 độ rồi tay cầm tay ca hát.

“Năm ấy trong đêm gió tuyết..... Là ai chờ người rời núi xem bệnh?”

Diệp Nhượng thở ra một hơi khói trắng, gió tuyết lạnh thấu xương thổi qua mặt và tay của anh.

Ngọn núi này đúng là tà môn, anh nhìn thấy ký ức nào thì núi cao sẽ tiến vào bằng hình thức tương ứng.

Vừa rồi còn cảnh non xanh nước biếc nhưng hiện giờ mọi thứ đã trở thành gió tuyết lạnh lẽo.

“Gió như đao, sương như kiếm vọt tới...” Diệp Nhược hạ hơi tay rồi tiếp tục đi.

Mảnh nhỏ ký ức sôi nổi đánh tới, trong quá trình lên núi anh nhìn thấy hết từng mùa xuân hạ thu đông, từng đời từng kiếp của mình và Hoa Thanh Nguyệt.

Bọn họ chưa từng có lúc nào được bạc đầu bên nhau, kết cục của họ lúc nào cũng là sinh ly tử biệt.

Mỗi đời Hoa Thanh Nguyệt đều cầu nguyện và nỗ lực, nhưng đa phần đều không đổi được kết quả tốt đẹp nào.

Rốt cuộc một mảnh ký ức thật to như quả bóng tuyết vui lấp anh.

Diệp Nhược bị tuyết đè và thấy được ngọn nguồn.

Một đôi tình nhân đứng trên đỉnh núi, người đàn ông trẻ tuổi mặc áo giáp nói: “Ta thề với núi cao ta nhất định sẽ cưới nàng.

Ta sẽ cho nàng vinh quang vô tận và hạnh phúc cả đời.

Chờ ta chiến thắng trở về ta sẽ vì nàng mà nguyện vượt mọi chông gai.”

Cô gái trẻ bên cạnh hần nhẹ nhàng nói được, áo giáp đỏ thẫm của Thương tộc trên vai cô bay múa, chuông bạc rung động.

Mà dưới chân họ là mấy đồng tiền cô vừa bói, quẻ không tốt, là cửu tử nhất sinh.

Diệp Nhược bò ra khỏi đồng tuyết, rơi lệ đầy mặt.

Anh đã biết kết cục.

Anh nuốt lời vì anh đã không thể trở về nơi này.

Anh chết nơi tha hương, và sau đó thiếu nữ Thương tộc lại thề với dãy núi cao rằng: tuy bọn họ không phải một đôi được trời cao chú định, cũng không phải kim đồng ngọc nữ được ý trời nhìn trúng nhưng cô nguyện trải qua chín kiếp đau khổ để đổi lấy một đời được đầu bạc bên nhau.

Từ đó mỗi đời cô đều thực hiện lời thề của mình, không hề thay đổi.

Chín đời sinh ly tử biệt đổi lấy bây giờ mà anh lại quên mất.

Diệp Nhượng: “Cô ấy đang ở đâu? Ở phía trước chờ tôi sao?”

Anh không biết mình có thể hỏi ai câu này, cũng không biết núi non có nghe được không, nhưng anh cũng mặc kệ.

Núi non không phải vô tình, chúng nó là người chứng kiến những trắc trở và đau khổ cô phải trải qua vì người yêu trong từng kiếp.

Chúng nó quá mong muốn được giúp cô hoàn thành tâm nguyện.

Diệp Nhượng bò từng bước về phía trước.

Con đường dưới chân như lưỡi dao, hai tay và chân của anh bắt đầu chảy máu.

“Anh đã nói rồi..... anh sẽ trở về.” Diệp Nhượng nói, “Anh sẽ cưới em và cùng em đi qua một đời này, không bao giờ chia lìa.....”

Anh chẳng rõ mình là ai nữa.

Bóng dáng của chín đời chồng lên nhau và hợp lại trên người anh.

Bản thân anh thì bám lấy núi đá, phía sau là từng vệt máu uốn lượn giống như áo choàng đỏ thẫm chói mắt.

“Anh đã trở về..... Anh về rồi.”

Thần chí Diệp Nhượng dần mơ hồ.

“Anh tới để thực hiện lời hứa.”

“Cô gái ngọc.”

Rốt cuộc anh cũng biết vì sao mình lại thích gọi Hoa Thanh Nguyệt là cô gái ngọc, vì sao luôn muốn nhìn cô mãi không đủ và vì sao lại vừa gặp đã yêu cô sau đó hoàn toàn không có cách nào thoát khỏi tình cảm này.

Bọn họ chưa từng được ở bên nhau một cách tử tế.

Bọn họ yêu nhau nhưng không có cơ hội gắn bó.

Mỗi lần cô đều nỗ lực để đổi lấy thời gian bên nhau dài hơn nhưng chẳng lay chuyển được kết cục anh rời đi sớm.

Mỗi lần đều là anh để lại đau khổ cho cô gánh vác.

Đời này anh sẽ kết thúc nỗi khổ của em, cô gái ngọc của anh.

Diệp Nhượng run rẩy bò lên tới đỉnh núi, sợi tóc của anh hỗn độn, hai mắt đỏ bừng, đến cổ họng cũng khàn khàn.

Trên áo sơ mi của anh là vết máu loang lổ, tay chân trầy xước.

(Hãy đọc truyện này tại trang runghophach.com) Anh không sợ lên núi đao, cũng không sợ xuống biển lửa, hiện tại anh chỉ muốn thấy cô gái ngọc của mình và nói rằng anh đã về.

Trên đỉnh núi là vàng trắng thật lớn.

Hoa Thanh Nguyệt rưng rưng nhìn lên.

Cô thấy được ánh trăng trong quá khứ, ngọn núi này là nơi chứng kiến câu chuyện của họ, cũng là ký ức của hai người.

Hiện giờ khổ tận cam lai, dãy núi và vầng trăng đều chúc phúc và mang hạnh phúc đó tới cho cô.

Diệp Nhượng bò lên đỉnh núi nhìn bóng dáng Hoa Thanh Nguyệt thì rơi lệ sau đó anh dang hai tay ra nói: “Cô gái ngốc, em đợi lâu rồi hả?”

Hoa Thanh Nguyệt xoay người thấy anh đứng trong gió mang bộ dạng mà cô lưu luyến si mê suốt mấy đời này.

Trước giờ chưa từng có cái gì mà tình yêu sét đánh.

Vợ chồng trên thế gian này đều là xa cách rồi gặp lại.

Diệp Nhượng ôm chặt lấy cô gái ngốc của anh mà nở nụ cười.

Hoa Thanh Nguyệt ôm anh gào khóc, tiếng khóc quanh quẩn trong sơn cốc, bay ra xa vang vọng như tiếng cười hạnh phúc khi mất đi rồi lại tìm thấy.

Dãy núi khôi phục như lúc ban đầu, là non xanh nước biếc, hoa thơm bướm lượn, không có gió tuyết cũng không có biệt ly.

Trăng tròn giống như một đời này của họ, viên mãn lại sáng ngời, vô cùng xán lạn.

“Cô gái ngốc.” Diệp Nhượng ôm lấy cô, trong lòng tràn đầy vui sướng và chua xót.

“Em..... Không bao giờ đánh mất anh nữa.” Hoa Thanh Nguyệt chôn trong lòng anh mà lặp lại những lời này.

“Ừ, anh cũng sẽ không lạc đường nữa.”

Anh sẽ không lưu luyến cảnh đẹp trên nhân gian này nữa, anh chỉ nghĩ tới em đang đứng cuối con đường chờ anh thôi.

Anh đã về và sẽ không bao giờ đi nữa.

-----oOo-----

Chương 52: Chương 52

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dựa theo kịch bản tiểu thuyết ngôn tình bình thường thì sau khi nhớ lại kiếp trước hai người yêu nhau sẽ cầm tay, nước mắt đầm lệ và cười vui mừng.

Sau đó bọn họ sẽ nước chảy thành sông, rèn sắt khi còn nóng mà trải qua một hồi ái muội.

Nhưng!

Tiểu thuyết ngôn tình là da thịt còn hiện thực mới là xương cốt.

Diệp Nhượng có đổi tay 10 lần cũng không có mặt mũi dờn tay xuống một tắc nào.

Xuống một tắc là đáng khinh một tắc, Diệp Nhượng có bị đánh chết cũng không dám, phong độ này đè nặng trên vai.

Thế nên lúc ôm người thương anh lập tức thấy xấu hổ.

Anh rất muốn nói, Nguyệt Đoàn Tử, chúng ta làm..... ấy, ở chung đi! Nhưng da mặt anh quá mỏng, chọc là vỡ thế nên anh nghĩ mãi cuối cùng thay đổi vài lần mới mở miệng nói được một câu: “Nguyệt..... Hoa Thanh Nguyệt, chúng ta, chính thức hẹn hò nhé?”

Hoa Thanh Nguyệt luôn cảm thấy bọn họ đã chính thức hẹn hò rồi, lời này Diệp Nhượng cũng nói rất nhiều lần rồi.

Thế nên phản ứng của cô là: “Hả??”

Diệp Nhượng thất bại.

Không phải trên mạng đều nói là đàn ông ngu ngốc, không nghe rõ ám chỉ của phụ nữ sao? Sao tới chỗ anh lại xoay ngược lại thế? Không đúng! Chẳng lẽ anh không phải là đàn ông chân chính nên mới không thể vô tâm như mấy kẻ khác à?

Diệp Nhượng nhìn Hoa Thanh Nguyệt trước mặt và cảm thấy cô mới ra dáng một tên đàn ông thiếu tinh tế ấy.

Ôi, hai tấm thép yêu đương thật là khó, quá khó!

“Không có gì.” Diệp Nhượng nắm chặt lấy tay cô, “Đi, chúng ta xuống núi!”

“Anh lên đây bằng cách nào thế? Có bậc đá đó, sao anh lại bị thương nhiều thế?” Hoa Thanh Nguyệt đau lòng.

Diệp Nhượng nhe răng trợn mắt cười nói: “Tại anh ngốc, không tìm được đường nên phải bước qua từng mũi đao để lên đây tìm em.”

Hoa Thanh Nguyệt sờ sờ mặt anh nói: “Nàng tiên cá bé nhỏ.”

“A?”

Hoa Thanh Nguyệt ngẩn người nói: “Nàng tiên cá mà anh cũng không biết à? Andersen ấy?”

“A..... biết.” Diệp Nhượng nói, “Biết một ít, hóa ra em đang nói cái này, anh hiểu rồi, thật sự hiểu.”

Diệp Nhượng nhắc lại ba lần.

Hoa Thanh Nguyệt bỗng nhiên nhớ ra anh có một tuổi thơ không bình thường.

Hoa Thanh Nguyệt: “Em sẽ đọc bù cho anh nhé?”

Cô đã tìm được đề tài mới.

So với trước kia bọn họ thân mật hơn một chút, cứ vậy tay cầm tay xuống núi.

Trong lúc ấy Hoa Thanh Nguyệt kể cho Diệp Nhượng nghe những cuốn sách cô thích xem lúc còn nhỏ, còn có những bộ phim hoạt hình nữa.

“Anh biết phim Shuke và Beita không?”

Diệp Nhượng lắc đầu.

“Anh quả nhiên không biết!” Hoa Thanh Nguyệt lập tức kể, “Đó là bộ phim hoạt hình em thích xem nhất khi còn nhỏ, kể về hai con chuột một con lái máy bay một con lái xe tăng.....”

“Chuột lái máy bay?” Không hiểu sao trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh một con chuột màu xám ngồi trong khoang điều khiển máy bay.

“Là máy bay đồ chơi loại nhỏ.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Nơi đó là vương quốc động vật, đám chuột đều biết nói, còn mặc quần áo, được nhân cách hóa.

Năm đó em cực thích Shuke, bởi vì là chuột nên cậu ấy bị mọi người trong thế giới động vật xem thường và phải giấu đuôi đi, trên mặt thì bôi kem đánh răng và đội mũ che tai.

Sau đó cậu ấy vẫn luôn làm tốt công việc, giúp đỡ mọi người.....”

“Ừ, thật biết mua danh chuột tiếng.” Diệp Nhượng gật đầu.

Hoa Thanh Nguyệt giống cô gái nhỏ thao thao bất tuyệt.

“Cậu ấy cũng rất đẹp trai!” Hoa Thanh Nguyệt nói.

“Một con chuột thì đẹp trai cái gì?” Diệp Nhượng buồn cười nói.

Hoa Thanh Nguyệt đắm chìm trong hồi ức: “Lúc ấy mộng tưởng lớn nhất của em chính là nuôi một con Shuke..... Em nhất định sẽ đối xử với cậu ấy thật tốt, thật đáng thương, aizzz.....”

Lúc sau cả hai đều rơi vào trầm mặc.

Trong không khí trầm mặc ấy giống như có rất nhiều thứ phát triển.

Có một loại huyền học gọi là lúc hai người đều nghĩ tới chuyện thân mật trong đầu thì không khí sẽ liên kết hai người với nhau và truyền tín hiệu cho nhau.

Giờ này khắc này Hoa Thanh Nguyệt cũng phát hiện ra hình như đã tới..... thời khắc mấu chốt.

Hoa Thanh Nguyệt đỏ mặt nói: “Kia..... Cái kia....”

Diệp Nhượng cũng: “Thanh Nguyệt cũng muốn.....”

Hai người đều dừng lại và nhường nhau: “Anh/em nói trước đi.”

Sau đó bọn họ nhìn nhau cười.

Diệp Nhượng: “Ưu tiên phụ nữ.”

Gió núi thổi qua, gương mặt nóng bỏng.

Hoa Thanh Nguyệt dựa lên cánh tay anh mà nhỏ giọng nói: “Diệp Nhượng..... Anh biết em muốn nói gì, nhưng em..... xấu hổ không dám nói trắng ra, hơn nữa em cũng không tìm được từ thích hợp.”

Diệp Nhượng thầm nghĩ: “Anh cũng thế.”

Hoa Thanh Nguyệt sờ sờ mũi, búi tóc trên đầu run run lên.

Qua một lát cô mới nói: “Diệp Nhượng Như vậy đi, nếu em, em cảm thấy không khí đã chín muồi, cũng đã làm xong chuẩn bị thì

em sẽ hát luôn Shuke, Shuke, Shuke, Shuke lái máy bay.....”

Diệp Nhượng: “???”

Tiểu thư, em đang nói cái gì thế? Vừa rồi sóng điện não của anh có hơi bị đứt đoạn!

“Nếu anh cảm thấy có thể, có thể chấp nhận lời mời của em thì anh cũng đáp một câu Beita Beita Beita, Beita lái xe tăng.”

Diệp Nhượng: “..... Sao lại hát?”

“A..... Thì người của Thương tộc, cái kia..... trước khi thổ lộ tình cảm sẽ hát để hỏi ý đối phương.”

“A? Còn có tập tục này sao?”

“Đương nhiên, hơn nữa chúng ta phải bắt kịp thời đại.

Thương tộc trước kia hỏi cưới thì đầu tiên là đàn ông phải hỏi: Chị gái ơi, có thể hẹn hò hay không.

Nhưng sau đó tộc nhân phát hiện có quá nhiều tình huống ỡm ờ xảy ra khi các cô gái miễn cưỡng gật đầu nói có thể.

Hơn nữa vì đàn ông Thương tộc không giống người bên ngoài nên bọn họ nghĩ nên để các cô gái tới hỏi trước.”

“Thế nên phải hát à?”

“Không có, khi đó chúng ta còn chưa linh hoạt tới độ nghĩ tới việc mời hát.

Thời cổ mọi người đều bảo thủ, các cô gái cũng không dám to gan hát hò, cũng không dám to tiếng nói ra cái gì mà: này em trai, hôm nay chị muốn cùng em hẹn hò có được không?”

“Ha ha ha.....” Diệp Nhượng gật đầu, “Đúng thế.”

“Vậy nên đàn ông trong tộc sẽ quấn dây buộc màu đỏ trên tóc, buộc thế nào mà vừa cởi tóc đã bung ra ấy.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Chỉ cần đàn ông buộc tóc lên các cô gái sẽ biết hôm nay có thể hẹn người đó ra ngoài hẹn hò, và rằng chàng trai đó hôm nay có tâm tình yêu đương.

Như vậy quyền chủ động là của chị em, ai muốn thì đi qua kéo dây buộc tóc của người kia xuống.”

Diệp Nhượng: “..... A! Rất thần kỳ!”

Anh sờ sờ mái tóc ngắn của mình.

“Ừ..... Ca hát là hình thức hiện đại này mới có.” Hoa Thanh Nguyệt nhìn mái tóc ngắn của anh và nói, “Sau khi nơi này thông với bên ngoài thì ngày càng nhiều đàn ông Thương tộc cắt tóc.

Dù sao trong xã hội hiện đại thì để tóc ngắn sẽ tiện hơn.

Nhưng thế là vấn đề lập tức xuất hiện, lấy đâu ra dây buộc tóc để giắt nữa? Thế thì dùng tiếng hát vậy, dân phong hiện đại cũng phóng khoáng vì thế mọi người bắt đầu dùng ca hát làm ám hiệu.

Các cô gái sẽ hát nửa câu đầu, nếu các chàng trai đáp được nửa câu sau thì chính là hai bên ngầm đồng ý.”

Diệp Nhượng nghiêm túc hỏi: “Nửa câu sau của Shuke là gì?”

Mình phải nhớ chuẩn.

Hoa Thanh Nguyệt lập tức hát: “Beita Beita Beita, Beita lái xe tăng!”

Diệp Nhượng tự động lặp lại ba lần và nhớ kỹ sau đó nói: “Anh sẽ chờ em hát Shuke.”

“Được, em cũng chờ anh hát Beita.”

Sau khi Diệp Nhượng xuống núi lại nhận được nhiệm vụ thế là anh ở viện nghiên cứu làm việc mấy ngày.

Vừa kết thúc anh đã nhận được một kỳ nghỉ quý giá.

Nữ đồng nghiệp hỏi anh có kế hoạch gì không thế là Diệp Nhượng đáp: “Chuẩn bị cùng Tiểu Hoa xem shuke và Beita.”

Ánh mắt nữ đồng nghiệp sáng quắc và nhìn theo anh gấp gáp rời đi.

Tào Địa Phật thấy thế thì cười một tiếng đầy thâm ý: “Năm sau hẳn là có rượu mừng để uống rồi, xem ra công đoạn hẹn hò đã thành công, hiện tại chỉ cần làm thế nào để gắn bó keo sơn nữa thôi.”

Nữ đồng nghiệp thở dài, cũng không tiếc nuối lắm mà nói: “Thảo nào.”

Diệp Nhượng đã phụ sự chờ mong của các đồng nghiệp bởi vì giai đoạn gắn bó keo sơn của anh còn cách một bài Shuke và Beita.

Diệp Nhượng đến cửa nhà đón Hoa Thanh Nguyệt về nhà mình.

Anh đã sắp sẵn bữa tối lãng mạn dưới ánh nến.

(Hãy đọc thử truyện Thượng công chúa của trang runghophach.com) Hoa Thanh Nguyệt mở cửa cho anh vào và để anh chọn quần áo cho cô xem cái nào đẹp hơn.

Diệp Nhượng hoàn toàn không biết cái này là câu hỏi kinh điển của bạn gái nên nghiêm túc nhìn và chọn bộ khiến anh thấy xao xuyến nhất.

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh thích à?”

Diệp Nhượng: “Đúng vậy, anh thấy bộ này đẹp nhất.”

Hoa Thanh Nguyệt quyết đoán chọn một bộ khác.

Diệp Nhượng: “Hả??”

“Em dùng phương pháp loại trừ thẩm mỹ của mấy anh đàn ông ngay thẳng.” Hoa Thanh Nguyệt chớp chớp mắt và đóng cửa phòng ngủ.

Diệp Nhượng cười gượng hai tiếng và bỗng nhiên cảm thấy ở chung với Hoa Thanh Nguyệt đúng là thú vị.

Anh ngồi trên sô pha chờ Hoa Thanh Nguyệt thay quần áo và trang điểm.

“Anh xem TV và ăn trái cây đi.”

Diệp Nhượng: “Được.”

Hoa Thanh Nguyệt soi gương trang điểm, đúng lúc ấy TV vang lên giai điệu của bộ phim Shuke và Beita thế là cô cảm khái: “Thật tốt..... Giấc mộng thời thơ ấu của em là muốn nuôi một con Shuke cho đỡ nghiền.”

Trong phòng khách không có ai trả lời.

Qua một lát cô nghe thấy một tiếng “Bịch” sau đó là một chuỗi tiếng bước chân sột soạt tới gần mình.

Hoa Thanh Nguyệt đang soi gương vẽ mắt mèo thì khóe mắt thấy có thứ gì đó trèo lên bồn cầu.

Cô tùy tiện nhìn thoáng qua thì thấy một con Shuke cả người tr@n trụi đang che bộ phận mấu chốt và nhìn mình với biểu tình một lời khó nói hết.

Hoa Thanh Nguyệt: “Má ơi!!!!”

Mắt mèo bị lệch rồi, nhưng cái này không quan trọng, có Shuke rồi thì hôm nay còn ra ngoài cái rắm!

Diệp Nhượng đội lốt Shuke nói: “Cái thứ này chính là Shuke mà em muốn nuôi hả?”

Mộng đẹp! Mộng đẹp!! Anh không chỉ đổi thành Shuke mà còn nói được cả tiếng người!!

Mỹ mãn!

Đến chiều cao cũng hoàn hảo!

Hoa Thanh Nguyệt gạt đầu như gà mổ thóc và nâng Diệp Nhượng lên rồi cầm lấy cái đuôi thon dài của anh vui vẻ nói: “Trời ơi, mộng đẹp trở thành sự thật!”

“Ừ, còn mộng đẹp của anh thì rách nát rồi tiểu thư.” Quả nhiên không hổ là cao nhân bách biến, trải qua sóng to gió lớn nên hiện giờ có biến hóa anh vẫn bình thản nói: “Anh cho rằng theo lý thuyết khoa học thì sau khi anh nhớ lại duyên phận của chúng ta loại biến hóa này sẽ biến mất.”

“Này cũng khá tốt!!” Hoa Thanh Nguyệt nói xong là lập tức buộc tóc, vén tay áo, “Em sẽ làm cho anh một bộ quần áo nhỏ vừa người anh!”

Diệp Nhượng: “Nhớ làm qu@n lót, là góc bẹt ấy.”

Hoa Thanh Nguyệt ngồi xuống trước máy may: “Em không làm góc bẹt đó, em muốn anh mặc quần tam giác, phía sau còn phải có cái lỗ để anh bỏ đuôi!”

Diệp Nhượng kéo cái đuôi thật dài và ngồi trên máy may lắc lắc rung rung.

Anh kéo cái mặt chuột tròn xoe của mình và tiến vào trạng thái suy tư.

Hoa Tê Vân đã tan làm và trở về nghe thấy tiếng máy may thì nhìn vào thấy em gái đang vui vẻ hưng phấn làm quần áo nhỏ nhỏ thế là hỏi: “Mua búp bê mới à?”

Phải, Hoa Thanh Nguyệt thích làm quần áo cho búp bê, và vẻ mặt hưng phấn của cô hiện tại chỉ xuất hiện khi có búp bê mới.

Hoa Thanh Nguyệt không rảnh trả lời.

Hoa Tê Vân thì thấy Shuke đang ngồi trên máy may.

“Mua Shuke à?” Hiển nhiên Hoa Tê Vân cũng biết “nam thần” thời thơ ấu của em gái.

“Đúng! Là Shuke!” Hoa Thanh Nguyệt gật đầu thật mạnh.

Thấy con Shuke này không mặc quần áo thế là Hoa Tê Vân bình luận: “À, lại còn là Shuke bản giới hạn nữa chứ.”

Diệp Nhượng quay đầu trừng mắt nhìn anh chàng thế là Hoa Tê Vân sững sốt và rớt cuộc cũng hiểu ra.

Đây đâu phải Shuke, rõ ràng là em rể mà.

Hoa Tê Vân tiến lên an ủi Diệp Nhượng và tỏ vẻ: “Cậu cũng thật may mắn, có mấy người có thể làm nam thần thời thơ ấu của bạn gái đâu?”

Diệp Nhượng nói: “Cảm ơn lời an ủi, nghĩ từ góc độ này thì tôi thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

“Nhưng.....” Hoa Tê Vân chỉ vào em gái và cười tủm tỉm nói, “Nguyệt Đoàn Tử lúc còn nhỏ rất bác ái.”

Diệp Nhượng kinh hoàng phát ra tiếng: “Chi?”

Hoa Tê Vân: “Ít nhất nó cũng thích cỡ 7-8 nam thần..... Có thể giúp cậu cảm thụ cuộc sống nhiều màu.”

Diệp Nhượng chỉ thấy như hấp hối, anh kinh hoàng hỏi Hoa Thanh Nguyệt: “Nam thần thời thơ ấu của em còn những ai nữa?!”

Hoa Thanh Nguyệt lảng nhảng nói: “Gundam, Inuyasha, cảnh sát bồ câu trắng.”

Diệp Nhượng không có thơ ấu thế là đại ra: “Cái gì thế?!”

Hoa Tê Vân hỗ trợ giải thích: “Đó là người máy, chó yêu, bồ câu tinh.”

Diệp Nhượng bị dọa thành tiếng bồ câu luôn: “Cô?!”

-----oOo-----

Chương 53: 53: Anh Bạn Trai Có Thể Cầm Trong Tay

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt liều mạng tăng tốc, rốt cuộc cũng kết thúc kiếp không một mảnh vải của Diệp Nhượng.

Cô cầm thước cuộn rồi nhắc cái đuôi của anh lên và đo từ đuôi tới gót chân.

Lúc này Shuke mặt đỏ kè.

Hoa Thanh Nguyệt cười hi hi sau đó đánh dấu lên miếng vải nhỏ vị trí cái đuôi và dùng kim khâu chọc một lỗ nhỏ để anh nhét đuôi vào.

Thật ra mà nói thì Diệp Nhượng không phải quá quen với bộ thời trang phim ảnh này nhưng cũng không thể làm một con chuột vô văn hóa và cời truồng được.

Vì thế Diệp Nhượng làm tốt công tác tư tưởng và dũng cảm nhận lấy qu@n lót.

Còn chưa nhắc chân Hoa Thanh Nguyệt đã ngăn: “Từ từ, quần áo phải giặt trước mới được mặc!”

Quần áo nhỏ nên tiện giặt, khô cũng nhanh.

Sau đó Hoa Thanh Nguyệt dùng máy sấy hong khô quần áo mới đưa cho anh.

“Nam thần bé nhỏ, xin mời.”

Rốt cuộc Diệp Nhượng cũng mặc xong quần áo.

“Giày đâu?” Diệp Nhượng hỏi.

Hoa Thanh Nguyệt: “Thế này là anh làm khó em rồi.”

Nhưng nam nhân đương nhiên phải có giày và xe vì thế Diệp Nhượng nằng nặc đòi: “Không được, tìm cho anh đôi giày, bằng không chân anh bần lắm, còn đau nữa.”

Hoa Thanh Nguyệt nghĩ nghĩ sau đó sửa lại ý định: “Chúng ta tới cửa hàng đồ chơi xem thử nhé?”

Diệp Nhượng cứng họng.

Hoa Thanh Nguyệt: “Hả? Sao anh không nói gì, cái đuôi cũng gục xuống là sao..... Anh không thích à?”

Diệp Nhượng: “Không phải.

Đi dạo phố cũng được, đi thôi.”

Kế hoạch ban đầu của anh hôm nay là lảng mạn và xem thử Hoa Thanh Nguyệt có hát một câu Shuke lái máy bay kia không.

Nhưng vận mệnh luôn trêu đùa người, luôn hành hạ anh.

Dù sao thì nó cũng muốn anh phải chịu khổ.

Hoa Thanh Nguyệt khoác một cái áo có túi to rồi mang theo Diệp Nhượng đi ra ngoài.

Diệp Nhượng bám vào túi áo của cô và đón gió một lát mới ngoan ngoãn nhắm mắt nằm vào trong túi.

Không được, anh chóng mặt quá.

Cái túi áo của cô như cái nôi, lảo đảo lắc lư thế là Diệp Nhượng ngủ say sưa.

Tới trung tâm thương mại rồi cô bắt đầu tìm kiếm giày phù hợp lại mềm mại trong cửa hàng đồ chơi.

Lật qua ba kệ hàng cuối cùng cô tìm thấy một món khá thích hợp ở tầng dưới cùng thế là cô cong lưng cầm lấy hộp.

Nhưng cô vừa cong eo Diệp Nhượng đã rơi ra khỏi túi cô và vỡ thành năm phần, kể cả cái đuôi.

Lúc phát hiện ra Hoa Thanh Nguyệt theo bản năng lùi về phía sau nhưng lại dẫm đúng vào Diệp Nhượng trên mặt đất.

Hoa Thanh Nguyệt: “A!!!”

Diệp Nhượng: “A!!!”

Hoa Thanh Nguyệt lập tức rơi lệ ôm Diệp Nhượng hỏi anh có làm sao không.

Diệp Nhượng: “Dẫm lên đuôi của anh rồi!!”

Hoa Thanh Nguyệt xoa cái đuôi.

Thật thoải mái!

Diệp Nhượng yên lặng nuốt mấy chữ định nói xuống.

Hoa Thanh Nguyệt hoảng loạn xoa cái đuôi cho anh rồi hỏi anh có bị thương chỗ nào nữa không.

Diệp Nhượng: “Ừ.....”

Không tốt! Sao cả người anh đều muốn được xoa là thế nào nhỉ?!

Diệp Nhượng: “Vừa rồi ngã xuống nên bây giờ chỗ nào anh cũng thấy đau.”

Hoa Thanh Nguyệt ôm anh trong tay rồi nhanh nhẹn xoa nắn khắp người cho anh.

Diệp Nhượng thoải mái đến độ cái đuôi cũng rũ xuống lắc lư lắc lư.

“Chi chi..... Thoải mái!” Anh vui vẻ tới độ nói cả tiếng chuột.

Hoa Thanh Nguyệt lại nhét anh vào túi và cầm lấy món đồ chơi kia để tính tiền.

Cái đuôi của anh thò ra khỏi túi cô và gục xuống, theo động tác của cô nó lắc lư lắc lư.

Bên cạnh quầy thu ngân là một cửa hàng vật nuôi, trong lồng kính có một đồng mèo con mặc đồ kiểu Trung Quốc.

Lúc Hoa Thanh Nguyệt đi qua trước mặt đồng mèo kia cả đám đều quay đầu nhìn cô kêu loạn lên, cực kỳ kích động.

Diệp Nhượng nghe thấy tiếng mèo kêu thì theo bản năng run lên, trong nháy mắt anh nhớ tới mình không phải chuột thật sự thế là lại yên tâm.

Anh chậm rãi ló đầu ra, khiêu khích mà nhìn đám mèo kia, lỗ tai run lên.

Đám mèo kia kêu càng ác hơn!

Sau đó Hoa Thanh Nguyệt phát hiện và vươn một ngón tay chọc cái đầu của anh ấn cả người vào túi đồng thời khuyên nhủ: “Không cưới thì đừng làm quen! Anh cũng đừng làm một con chuột để phá hoại hình tượng nam thần thời thơ ấu của em.”

Diệp Nhượng hừ một tiếng nhưng quá nhỏ nên bị nhạc ở trung tâm thương mại phủ lên.

Trong lúc Hoa Thanh Nguyệt xếp hàng chờ tính tiền cô lại trùng hợp đứng cạnh khu nuôi chó cảnh.

Mũi chó nhanh nhạy nên vừa ngửi được mùi chuột thối là tụi nó lại kích động nhào về phía Hoa Thanh Nguyệt mà sủa.

Diệp Nhượng lại ló đầu ra nói: “Mèo thì cũng thôi đi, sao cả chó cũng thế này hả? Xen vào việc người khác làm gì?”

Hoa Thanh Nguyệt nói anh trẻ con sau đó lại vươn ngón tay ấn đầu anh về.

Diệp Nhượng đang trợn mắt với mấy con chó bỗng nghe được một giọng nữ quen thuộc: “Hoa lão sư?”

Diệp Nhượng vội vàng rút đầu về, sợ tới mức tim nháy bùm bùm.

Sao lại đụng phải nữ đồng nghiệp của anh ở đây vậy?

Hoa Thanh Nguyệt quay đầu thấy một cô gái trông quen quen đang mua đồ chơi.

“Hoa lão sư có nhận ra tôi không?” Nữ đồng nghiệp mỉm cười chào.

Hoa Thanh Nguyệt có nhiều người quen nên cô mất thời gian thật lâu mới nhớ ra người này: “A! Cô là đồng nghiệp của Diệp Nhượng à?”

“Đúng rồi, Hoa lão sư quả nhiên tuổi trẻ, trí nhớ thật tốt.”

“Ha ha ha ha, cũng tạm tạm.”

“Sao chỉ có mình cô ở đây vậy?”

Hoa Thanh Nguyệt cũng không cảm thấy kỳ quái mà đáp: “Tôi là hiệp khách đơn độc, làm theo ý mình quen rồi.”

Lúc này tôi chỉ muốn đi dạo trung tâm thương mại nên không cần người đại diện.”

“Món đồ chơi này cô mua cho trẻ con à?” Nữ đồng nghiệp hỏi.

“Sao có thể, nhà tôi hiện tại không có đứa nhỏ nào chơi thứ này đâu.” Hoa Thanh Nguyệt cười nói, “Tôi mua cho anh tôi đó.”

Mọi người nhìn xem, cô nàng này há mồm là nói dối vô căn cứ để hủy hoại hình tượng của Hoa Tê Vân.

“Diệp Nhượng không đi với cô à?”

“Không có, không có.” Hoa Thanh Nguyệt liên tục xua tay.

Ánh mắt nữ đồng nghiệp lập lòe hoài nghi: “Tôi thấy anh ấy tan làm một cái đã nói là tới Thâm Hạng thế nên tôi còn tưởng đêm nay hai người sẽ dính lấy nhau.”

“Ha ha ha, không thể như vậy, không cần thiết, thật sự không cần thiết.” Hỏi câu nào Hoa Thanh Nguyệt cũng phủ nhận.

Diệp Nhượng trốn trong túi nghe hai người nói chuyện phiếm thì không biết vì sao lại cảm thấy kỳ quái.

Bình thường anh chẳng thấy gì, hôm nay nghe lén nữ đồng nghiệp nói chuyện với Hoa Thanh Nguyệt anh chỉ cảm thấy khó chịu.

“Cô mua cho con mình à?” Hoa Thanh Nguyệt nhìn mấy món đồ chơi trong xe đẩy của đối phương và hỏi.

“Đúng thế, cuối năm nay họ về nước.”

“Là ở nước ngoài sao? Thật không dễ dàng, khi còn nhỏ tôi rất bội phục những người làm khoa học, phải hy sinh cuộc sống riêng.”

“Cũng thế.” Nữ đồng nghiệp nói, “Hôn nhân và gia đình đều là trói buộc, tôi còn hâm mộ người dân tộc các cô có thể tự do tự tại ấy.”

“Nói như thế nào nhỉ.....” Hoa Thanh Nguyệt tính tiền sau đó đứng bên cạnh nói tiếp đề tài này, “Tôi nghĩ rằng người bên ngoài có

khi đã hiểu lầm về chúng tôi.

Mọi người đều hâm mộ chúng tôi tự do tự tại.

Tuy đúng là mức độ tự do ở Thương tộc quả thực cao nhưng đa phần mọi người nói tới tự do này đều cho rằng đó là tự do phối ngẫu, hôn nhân mở gì gì đó.....”

Nữ đồng nghiệp vừa tính tiền vừa hỏi cô: “Chẳng lẽ không phải sao?”

“Khẳng định không phải.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Chỉ là chúng tôi có tự do lớn hơn về chế độ, kết hôn chỉ là một hình thức, có thể kết hôn hoặc không, tình yêu của mỗi người cũng là tự do không có trói buộc.

Nhưng..... không phải kiểu lãng nhãng đa tình.

Ngược lại, bởi vì coi nhẹ hình thức nên chúng tôi càng coi trọng lời hứa hẹn của việc kết hôn.”

“Nghĩa là sao?” Nữ đồng nghiệp hỏi.

“Lấy ví dụ tôi và Diệp Nhượng đi.” Hoa Thanh Nguyệt nói tới đề tài này thì dần quên mất sự tồn tại của Diệp Nhượng, “Ví dụ như tôi và Diệp Nhượng thành hôn, sáng tạo gia đình riêng, vậy chúng tôi sẽ tự do thể hiện tình yêu, mang tới vui vẻ cho mình, nếu cảm thấy đáng giá sẽ tiếp tục.

Nhưng nếu một ngày nào đó Diệp Nhượng nói với tôi là anh ấy không vui, vậy chúng tôi sẽ ngừng hôn nhân tại đó.”

Nữ đồng nghiệp cười nói: “Tôi chả thấy có gì khác nhau, hiện tại mọi người cũng đều thế cơ mà?”

“Chưa chắc.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Hôn nhân của mấy người có quá nhiều thứ liên quan, có người không yêu vẫn có thể kết hôn,

buộc chặt bản thân với người khác một cách thống khổ nhưng vẫn duy trì biểu hiện gia đình hòa thuận giả dối.

Dù có thể ly hôn thì có vài người vẫn liều chết trói buộc nhau.

Còn kết hôn ở chỗ chúng tôi chỉ có một tiền đề đó là yêu hay không yêu.

Nếu yêu thì có thể tiếp tục, nếu không yêu vậy chúng tôi sẽ bình thản chia tay.

Hơn nữa..... chúng tôi cũng không có hôn nhân mở mà coi trọng hứa hẹn.

Nếu tạo dựng gia đình bởi tình yêu thì trong lúc kết hôn sẽ không vi phạm lời thề.”

“Thật sao?” Nữ đồng nghiệp vẫn giữ tươi cười.

“Đương nhiên.

Chúng tôi sẽ không phản bội tình yêu.” Hoa Thanh Nguyệt nghiêm túc nói, “Người của Thương tộc rất coi trọng tình yêu và hứa hẹn đơn thuần, lừa gạt là chuyện chúng tôi không thể chịu đựng được.

Tình thân có thể chia cho mỗi người trong gia đình, nhưng tình yêu trong một thời điểm nhất định chỉ có thể dành cho một người.”

Nữ đồng nghiệp: “Hôm nay tôi đúng là mở mắt.”

“Thế à.” Hoa Thanh Nguyệt sửa lại, “Thế nên cô đừng nói người của Thương tộc có đời sống hôn nhân rộng mở nữa nhé.

Chúng tôi tin vào nhân duyên trời định..... Tình yêu có lẽ sẽ theo thời gian mà bị mài mòn không còn, nhưng đó không có nghĩa là chưa từng có tình yêu.”

Không hiểu sao Diệp Nhưorget lại muốn vỗ tay.

Hai cô gái hàn huyên thêm vài câu rồi mỗi người đi một hướng.

Hoa Thanh Nguyệt đi một đoạn mới thấy hộp đồ chơi trong tay và nhớ ra sự tồn tại của Diệp Nhượng.

“Ai u, xin lỗi xin lỗi, anh nhẹ quá nên em cũng coi nhẹ anh luôn.” Hoa Thanh Nguyệt móc Diệp Nhượng ra và mở hộp lấy giày công chúa đi vào chân cho anh.

Diệp Nhượng hỏi: “Người của Thương tộc mà phát hiện trong lúc kết hôn lại yêu một người khác thì sẽ làm gì?”

“Sẽ bình tĩnh hỏi chính mình rốt cuộc yêu ai.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Tình yêu là đơn phương, con người sẽ không nói dối chính mình.

Nếu anh không thể lựa chọn vậy chứng tỏ anh chưa từng yêu thực sự.

Anh chỉ đang có những biểu hiện giả dối của sự tham lam.”

“Rất có đạo lý.” Diệp Nhượng thâm trầm gật đầu.

“Người của Thương tộc tin nhân duyên trời định, hơn nữa bọn em cho rằng người lương thiện sẽ được Sơn Thần chúc phúc và có được tình yêu chân chính, sẽ không bị những biểu hiện giả dối của lòng tham che mờ mắt khiến cả đời hỗn loạn.

(Truyện này của trang Rừng Hồ Phách) Thế nên bọn em nguyện rửa đăm người ác, sẽ mắng bọn họ sao các người lại hư đồn như thế, vậy cứ chìm trong giả dối và tham lam cả đời đi!”

Diệp Nhượng nghiền ngẫm những lời này thật lâu mới gật đầu nói: “Quả là đáng sợ.”

“A ba nói chỉ cần làm tốt việc của mình thì trời đất sẽ tặng con người ta chân thiện mỹ.

Người đã được nếm trải chân thiện mỹ cũng sẽ có được cái chết rõ ràng.” Hoa Thanh Nguyệt đi giày cho anh sau đó đặt anh trên lòng bàn tay, đôi mắt lóe sáng nói, “Nếu anh có thể suy nghĩ cẩn thận, sống rõ ràng, chết dứt khoát thì đó chính là may mắn trời cao cho anh.”

“Hôm nào đó anh phải tới Thương tộc học chút triết học nhân sinh mới được.”

Hoa Thanh Nguyệt cười nói: “Còn gì nữa.....”

Cô nói: “Vốn đêm nay em định hát bài Shuke lái máy bay.....”

Cả người Shuke Diệp Nhượng đều không tốt.

Anh cũng thế! Anh đã luyện đoạn Beita kia vô số lần chỉ để đợi hôm nay!

“Đáng tiếc anh lại biến thành Shuke.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Nhưng em không tiếc nuối, bởi vì trời cao có sắp xếp của chính mình.

Từ từ rồi mọi thứ sẽ vừa vặn, nếu kế hoạch không thể thành công thì chúng ta còn tồn tại vấn đề.”

Diệp Nhượng: “Có đạo lý.”

Hoa Thanh Nguyệt nhìn nữ đồng nghiệp mới vừa rời đi và hỏi Diệp Nhượng: “Thế nên anh cảm thấy vấn đề của anh là cái gì thế?”

Diệp Nhượng: “..... Vấn đề của anh??”

Mình có vấn đề sao?

Hoa Thanh Nguyệt như suy nghĩ gì đó mà nói: “Trực giác của đàn ông quả là không ra gì.”

-----oOo-----

Chương 54: 54: Tình Yêu Vĩnh Viễn Không Thay Đổi

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt mất cả đêm dạy Diệp Nhượng cách nhận biết người khác.

“Em cảm thấy đàn ông các anh không phải không hiểu..... mà là biết nhưng giả ngu.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Nữ đồng nghiệp kia của anh nhất định có ý với anh, đến em còn cảm giác được tín hiệu của cô ấy.....”

Nhưng Diệp Nhượng lại không thừa nhận: “Không có khả năng, cô ấy đã kết hôn và có con rồi.

Cô ấy cũng rất chăm chú vào công việc, lại đối xử với anh không khác gì những người còn lại.

Mấy lời này của cô ấy nghe quái quái nhưng hẳn là do tư duy không giống người thường, em nghĩ nhiều thôi.”

Hoa Thanh Nguyệt sốt ruột lấy que đan len cào cào đầu, cũng không biết nên dạy Diệp Nhượng từ chỗ nào.

“Em thật sự ghét đàn ông ở chỗ này.” Hoa Thanh Nguyệt nói.

Diệp Nhượng ngồi trên cái đèn bàn hình trăng non của cô và ăn bánh trứng bé bằng đồng tiền xu, uống một bình nước Hoa Tê Vân chia cho.

Anh đang đưa cái đuôi và hoàn toàn không để lời Hoa Thanh Nguyệt nói ở trong lòng, để chúng vào tai này ra tai kia.

“Không, anh cảm thấy có đôi khi là bọn em nghĩ nhiều..... Trên thế giới này làm gì có nhiều người kỳ quái như thế.

Người bình thường đều chiếm đại đa số, đây là xác suất học.

Anh và em yêu nhau, chuyện này cả đơn vị đều biết, bản thân nữ đồng nghiệp kia thì thoáng còn cổ vũ anh nữa.”

Diệp Nhượng vừa lắc đầu vừa liếc mạng chứng minh là Hoa Thanh Nguyệt đang quá miễn cảm.

Hoa Thanh Nguyệt tức giận quá, thế này có vẻ như cô đang ghen vậy.

Vì thế cô cố tỏ vẻ ôn tồn nói: “Hầy, em căn bản đâu có ăn không nói có, 99% phụ nữ trên thế gian đều sẽ không miễn cảm quá độ đối với chuyện này.”

Diệp Nhượng cắn bánh quy răng rắc và nhẹ nhàng bâng quơ nói: “Số liệu của em không chính xác rồi, nghe như há mồm là nói được.”

Hoa Thanh Nguyệt: “À, anh thật sự phiền quá!”

Cô thật muốn lấy que đan chọc cái tên Diệp Nhượng ăn nói vớ vẩn kia ngã chổng vó nhưng khuya múa một lúc cô vẫn buông tay tiếp tục đan áo len cho anh.

Thôi đi, hiện tại anh rất dễ vỡ, còn mang cái mặt nam thần của Shuke nên cô không xuống tay được.

Hoa Tê Vân tiến vào, mắt vẫn đeo kính và buông một cái bàn chải đánh răng nhỏ rồi nói: “Làm cho cậu cái bàn chải đánh răng nè.”

Diệp Nhượng: “.....”

Hoa Tê Vân lại nói: “Còn cả máy bay nữa có muốn thử không?”

Diệp Nhượng: “Hai người thật sự muốn tôi chơi cái gì mà..... à sắm vai nhân vật ấy hả?”

Anh mới vừa nói xong đã chú ý tới ánh mắt chờ mong của Hoa Thanh Nguyệt.

Mắt cô nàng hiện tại vừa trong vừa sáng như sao trời khiến lòng anh mềm nhũn và vội nói: “Cho tôi xem máy bay anh làm đã.”

Anh vợ và anh làm chung một ngành, đều là chế tạo thứ bay lên trời thế nên đây là sở trường của hai người.

Diệp Nhượng nhảy lên vai Hoa Tê Vân đi xem cái máy bay kia.

“Tôi làm bàn điều khiển.” Hoa Tê Vân hưng phấn giới thiệu tác phẩm của mình cho Diệp Nhượng, “Tôi dùng chip phong thần để khống chế trung tâm khí, phạm vi cảm ứng là 2000 m, thể tích nhỏ, trọng lượng nhẹ, nguyên vật liệu mới nhất, thấy sao?!”

“Sao anh ở trong nhà cũng có thể làm được mấy cái này thế?”
Diệp Nhượng cực kỳ hâm mộ.

“Tôi có phòng làm việc của riêng mình.” Hoa Tê Vân mang theo Diệp Nhượng đi mở mang tầm mắt.

Hóa ra căn chung cư này còn một gian để đồ linh tinh.

“Ba tôi sửa lại đó, lợi hại không?!” Hoa Tê Vân khoe ra sự ủng hộ của cha mẹ với mình.

Diệp Nhượng méo miệng.

Ok, ba mẹ anh cũng ủng hộ nhưng chưa bao giờ bằng hành động, toàn là nói miệng.

Nhưng Diệp Nhượng cho rằng loại người sống tùy ý như ba mẹ mình dù anh có lang thang đầu đường xó chợ, no một ngày đói một ngày thì họ vẫn sẽ tỏ vẻ ủng hộ.

Nhìn phụ huynh nhà người khác xem.

Diệp Nhượng thấy chưa lờm, cái đuôi cũng uể oải ỉu xiu.

Hoa Tê Vân bỏ anh vào khoang điều khiển của máy bay: “Vốn tôi cũng muốn dựa theo nguyên tác của phim để sơn màu ghế cho cậu nhưng nghĩ tới thể tích cậu hiện tại nhỏ, mùi sơn mới sẽ có nguy hiểm nên cậu chấp vá dùng tạm đi.” Hoa Tê Vân xoa tay, “Thế nào, bay một lần chứ hả?”

Diệp Nhượng lấy lại tinh thần.

Anh và anh vợ giống nhau, hoặc nói đúng hơn thì từ đời trước mộng tưởng của bọn họ đã đi cùng hướng — — chính là không trung.

Sau khi sờ mó máy bay anh thấy hưng phấn tới độ cái đuôi dựng thẳng lên nói: “Để tôi kiểm tra kết quả công tác của anh tới đâu nào.”

Người thạo nghề xem người thạo nghề nên hoàn toàn không có vấn đề gì.

Đầu tiên Diệp Nhượng bay một vòng trong phòng khách và cảm nhận tính năng khống chế sau đó anh khen Hoa Tê Vân và tiếp tục vui vẻ bay quanh phòng ngủ khoe với Hoa Thanh Nguyệt.

“Nguyệt Đoàn Tử, em xem.” Diệp Nhượng nói, “Bài kia hát thế nào ấy nhỉ, Shuke Shuke Shuke, Shuke lái máy bay hả?”

Diệp Nhượng vòng quanh Hoa Thanh Nguyệt ba vòng rồi lại nổi lên chủ nghĩa lãng mạn sắt thép mà hát: “Nguyệt Đoàn Tử, anh giống ánh trăng vòng quanh địa cầu, anh giống địa cầu vòng quanh mặt trời, mà em chính là địa cầu, là mặt trời của anh.”

Hoa Thanh Nguyệt thở dài: “..... Vậy rốt cuộc em là cái gì?”

“Em là biển sao trời mệnh mệnh của anh.”

“Hả?”

Hoa Tê Vân ở phòng khách hỗ trợ giải thích: “Là lý tưởng tối cao cả đời theo đuổi.”

Hoa Thanh Nguyệt cười cười và nhìn anh ong ong vòng quanh mình như con ong thì đột nhiên nói: “Không biết em dùng vọt muối có thể đập bẹp anh không nhỉ?”

Diệp Nhượng đỡ ra một giầy sau đó vèo cái chạy mất hút.

Hoa Thanh Nguyệt thật kh ủng bố!

Nhưng không được bao lâu Diệp Nhượng lại vòng về.

Anh mê mẩn lái máy bay, không thể tự kiềm chế được.

Hoa Thanh Nguyệt đan xong áo len nhỏ còn móc một cái mũ len trùm đầu.

Cô muốn làm một thân quần áo đi đêm cho anh.

Cô nói: “Như vậy anh có thể mặc bộ đồ của nhà thiết kế Hoa Thanh Nguyệt và nhân lúc đêm tối làm chuyện xấu.”

Diệp Nhượng: “Ha ha ha, anh thì có thể làm chuyện xấu gì.”

Anh đáp máy bay xuống và cực kỳ phong độ nhảy khỏi máy bay rồi cúi đầu để cô đội mũ len cho mình.

“Đô đô” hai tiếng, hai cái lỗ tai bé xíu từ khe hở chui ra ngoài đáng yêu tới độ Hoa Thanh Nguyệt lập tức rung rung, suýt thì hét lên.

“Diệp Nhượng, anh thật là đáng yêu!”

Cô ôm lấy anh mà hôn lấy hôn để.

Hồn Diệp Nhượng thiếu chút nữa là bay ra ngoài, cả người anh như say rượu, đầu óc choáng váng nói: “Đúng là trải nghiệm thần tiên!”

“Vậy anh lái ra ngoài một vòng nhé?” Diệp Nhượng nói, “Nhớ phải chụp ảnh đó!”

Hoa Thanh Nguyệt làm động tác OK và mở cửa sổ.

Máy bay nhỏ ơng ơng bay ra.

Hoa Tê Vân ngồi ở phòng khách xem tin tức, cũng không phải anh theo dõi thời sự mà vì người dẫn chương trình hôm nay chính là người anh yêu thích nhất.

Mãi một lúc lâu sau vẫn chưa thấy người dẫn chương trình thế là Hoa Tê Vân mới nói: “Vừa rồi hình như mình nghe thấy tiếng cửa sổ mở, Nguyệt Đoàn Tử, em đừng để cậu ta bay ra ngoài.....”

Vừa mới mở camera Hoa Thanh Nguyệt đã dờ ra: “A?”

Hoa Tê Vân nói: “Không có đai an toàn, cũng không có mũ bảo hiểm, lữ bay khỏi phạm vi khống chế an toàn thì em phải tạm biệt cậu ta đó.”

Hoa Thanh Nguyệt: “A? Nghiêm trọng vậy sao?! Vậy.....”

Cô vừa muốn quay đầu đi gọi Diệp Nhượng trở về lại phát hiện trong bóng đêm mênh mang làm gì còn bóng dáng cái máy bay kia.

Lần này Hoa Thanh Nguyệt thật sự hét lên, còn rơi nước mắt.

Cô cực kỳ áy náy, bay ra ngoài là cô đề nghị, hoàn toàn không trải qua suy nghĩ.

Hoa Tê Vân nghe thấy tiếng em gái thét chói tai thế là bình tĩnh nói: “Đã hiểu.”

Anh lưu luyến không rời nhìn người dẫn chương trình hơn 50 tuổi kia một cái mới ra cửa tìm em rể.

“Hướng nào?”

Hoa Thanh Nguyệt chỉ vào cửa sổ.

“À, hướng đông.”

Hai anh em lấy đèn khấn cấp trong nhà ra và tìm Diệp Nhược.

“Lần cuối thấy cậu ta là ở chỗ nào?”

“..... Cột điện!!” Hoa Thanh Nguyệt khóc rưng rức.

Hoa Tê Vân: “Đừng gấp, em nghĩ đi, Sơn Thần đưa cậu ta tới bên cạnh em lại lẩn lộn lâu như thế mà vẫn không có việc gì.

Mệnh của cậu ta sẽ gặp dữ hóa lành, cứng cáp lắm, sẽ không sao đâu.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh không hiểu.....”

“Anh hiểu hơn bất kỳ ai khác.” Hoa Tê Vân nói, “Hơn nữa, chúng ta có vũ khí phi khoa học sắc bén.”

Anh vừa nói vừa vắn cái bình kim loại nhỏ treo trên cổ và đổ hương liệu ra đầu ngón tay.

Chỉ chốc lát sau hai con bướm héo héo bay tới.

“Đáng thương, trời lạnh nên tụi nó cũng ốm yếu.” Hoa Tê Vân búng tay một cái thế là hai con bướm chớp cánh bay lên không, xoay quanh sau đó bay về một hướng.

“..... Vượt ngoài phạm vi rồi.” Hoa Tê Vân trầm giọng nói.

“Anh ấy đâu phải loại người thích mạo hiểm.....”

“Đương nhiên, cậu ta biết tầm quan trọng của việc khống chế phạm vi.” Hoa Tê Vân nói, “Có khả năng cậu ta đi theo ai đó rồi.”

“A?” Hoa Thanh Nguyệt kinh ngạc thốt ra một tiếng.

Hoa Tê Vân chậm rãi đi theo phía sau con bướm và tới con đường nhỏ cạnh cửa hàng tiện lợi 24 giờ thì thấy hài cốt của cái máy bay.

“Không có người, có lẽ bị văng ra rồi.” Hoa Tê Vân nói, “Quả nhiên không cài dây an toàn thì hệ số nguy hiểm rất cao.”

Hoa Thanh Nguyệt muốn khóc.

“Em còn cho anh ấy mặc quần áo đi đêm nữa chứ!” Quần áo màu đen càng khó tìm!

“Không cần lo, cậu ta phúc lớn mạng lớn, không chừng lúc rơi máy bay có giảm xóc và cậu ta rớt đến mũ của ai đó rồi bình an vô sự.”

Hoa Tê Vân nói không sai.

Diệp Nhượng phúc lớn mạng lớn, mệnh không đến mức tận tuyệt.

Lúc máy bay có vấn đề anh mắng tám đời tổ tông nhà Hoa Tê Vân, đương nhiên không bao gồm bố mẹ và em gái đối phương.

Diệp Nhượng: “Công cuộc nghiên cứu khoa học của quốc gia mà giao cho anh ta đúng là hồng bát!”

Trước khi rơi máy bay Diệp Nhượng bị b ắn ra ngoài ngã vào cái mũ lông xù xù của một đứa nhỏ.

(Hãy đọc truyện này tại trang Rừng Hồ Phách) Diệp Nhượng thở ra một hơi và định chờ đứa nhỏ dừng lại sẽ bò ra ngoài nhưng còn chưa kịp hành động anh đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Lại là nữ đồng nghiệp của anh.

Diệp Nhượng: “Nghịch duyên gì đây?”

Hoa Thanh Nguyệt mới vừa mắng người ta thì buổi tối anh đã gặp lại đối phương.

Đứa nhỏ này không lớn, chừng 3 tuổi, tay cầm tay một người đàn ông.

Diệp Nhượng nghe người đàn ông kia nói: “Giáo sư đã gửi thư mời muốn anh về nước dạy học..... Anh thấy nơi này cũng không tồi, chẳng qua không biết giáo dục ở đây thế nào.”

“Cũng được.” Nữ đồng nghiệp trả lời.

“Anh nghĩ nếu chỗ này không tệ thì cuối năm anh sẽ nhận lời mời và sang năm chúng ta sẽ định cư ở đây.”

“Ừ, anh cứ theo sở thích của mình, không cần vì em mà nhân nhượng.”

“..... Em luôn như vậy.” Người đàn ông kia nói, “Chẳng lẽ anh không thể thương lượng với em à?”

“Em đương nhiên sẽ coi trọng lựa chọn của bản thân sau đó mới nghĩ tới lựa chọn của anh.

Nhưng sau khi đưa ra lựa chọn mà kết quả không như anh mong muốn thì đừng oán hận em.”

“..... Cái gì em cũng chia quá rõ ràng.” Người đàn ông kia nói, “Giữa chúng ta..... có tình cảm không?”

“Em khẳng định là có.” Nữ đồng nghiệp cười nói, “Rốt cuộc anh muốn hỏi cái gì?”

“Ảnh em gửi..... năm nay tổng cộng có 12 bức, mỗi tháng gửi một bức ảnh.

Thoạt nhìn đều là ảnh em chụp sau khi kết thúc dự án nhưng mỗi lần em đều nhắm tới một người, đó cũng là người anh biết.” Giọng

của người đàn ông kia trầm xuống, “Em đang hẹn hò với anh ta sao?”

“Em có nghĩ tới.” Nữ đồng nghiệp mỉm cười, “Em từng thử nhưng thất bại, hoàn toàn.”

Đứa nhỏ ngẩng đầu hỏi: “Ba mẹ đang nói gì thế?”

“Tình yêu có 1001 bộ dáng.” Nữ đồng nghiệp xoa đầu con và cười nói.

Lúc đi qua đường cô nắm tay chồng mình.

“Anh vẫn thông minh như trước.” Cô tiếp tục, “Anh ấy giống anh lúc trước, em cũng từng hỏi bản thân nhiều lần, bản thân mình từng làm những việc đao to búa lớn nhưng kết quả người có thể hấp dẫn em vẫn là người giống như anh..... em đúng là thất bại.”

“Anh rất tức giận.” Người đàn ông kia nói nhưng tay vẫn nắm chặt tay vợ, “Em vẫn đang thử nghiệm cái gì vậy?”

“Em muốn thoát khỏi ma chú duy nhất.” Cô nàng cười nói, “Xem ra em đúng là không biết tự lượng sức mình.”

“Vẫn không cam lòng sao?”

“Không phục, em thường nghĩ vì sao?” Nữ đồng nghiệp vẫn cười nói, “Nhưng hôm nay em gặp được một người của Thương tộc.

Bọn họ có triết học của riêng mình, cô gái kia cũng nói mọi thứ đều đã được định trước, con người ta không thể thoát được.

Em chỉ đang giãy giụa, cũng đang mê mang và những gì em làm chỉ là tổn công vô ích thôi.”

Diệp Nhượng trốn trong mũ đứa nhỏ kia nghe xong toàn bộ câu chuyện.

Anh vừa mắng chửi vừa lặng lẽ cảm thán con người quá phức tạp.

Yêu thôi mà cũng có 1001 cách để lẫn lộn nhau.

Bội phục, đúng là bội phục.

Hai con bướm bay tới.

Diệp Nhượng lập tức hớn hờ, cả người như con cá chép lộn mình và tỉnh táo lại.

Con bướm đậu trên đầu anh.

Hoa Thanh Nguyệt chạy theo phía sau thấy thế thì chạy tới đuổi tay về phía mũ đĩa nhỏ nắm lấy Diệp Nhượng và vội giấu sau lưng.

Đĩa nhỏ lập tức quay đầu nhìn cô.

Hoa Thanh Nguyệt vội cười với cậu nhóc.

Nữ đồng nghiệp quay đầu lại: “..... A, Hoa lão sư.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Xin chào, thật khéo! Hóa ra là cô..... Đây là con cô sao?”

Nữ đồng nghiệp gật đầu giới thiệu: “Đây là ba đĩa nhỏ.”

Hoa Thanh Nguyệt ngược mắt nhìn người bên cạnh và thấy nao nao.

Khí chất của người này..... thật giống Diệp Nhượng.

Diệp Nhượng được cô cầm trong tay thì làm mặt quỷ với Hoa Tô Vân, ai biết đĩa nhỏ kia lại vòng ra sau lưng Hoa Thanh Nguyệt và tò mò nhìn anh.

Diệp Nhượng lập tức cứng đờ, mặt cũng đau.

Đứa nhỏ lập tức chỉ vào Diệp Nhược: “Mẹ, con muốn mua một con chuột có được không?”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Ha ha, giả, giả đó!”

Cô cuống quýt nhét Diệp Nhược vào túi và nhanh chóng tóm lấy anh trai mình rồi xoay người đi luôn.

Hoa Tê Vân mặt không biểu tình hù dọa đứa nhỏ: “Không được mua con chuột kia nhé, không may đâu, mua về sẽ bị xui đó.”

Tiểu Diệp vẫn sợ mặt trắng bệch nhưng không quên ghi hận: “Tôi nhớ kỹ rồi nhé.”

Hoa Thanh Nguyệt chạy đến chỗ ngoặt mới nhìn quanh, không thấy ai cô mới móc Diệp Nhược ra mà khóc lóc.

“Làm em sợ muốn chết..... Em còn tưởng anh đã tan xương nát thịt.”

“Đương nhiên là không, vận khí của anh cực tốt.” Diệp Nhược nói xong cái này mới nói, “Nguyệt Đoàn Tử, còn nhớ rõ đề tài chúng ta nói với nhau lúc trước không?”

“Hả?”

“Anh xin lỗi em, đồng nghiệp của anh quả thực có tính toán với anh.” Diệp Nhược nói.

Hoa Thanh Nguyệt: “Vừa rồi em có nhìn thấy..... chồng cô ấy và anh..... có khí chất khá giống nhau.”

Diệp Nhược dừng một chút và nghĩ tới lời ám chỉ của nữ đồng nghiệp.

Có lẽ tình cảm của cô ấy và chồng có chút trục trặc nên mới muốn lấy anh ra làm thí nghiệm.

Vì thế anh lập tức cảm khái: “Con người đúng là kỳ quái..... Tình yêu cũng thật sự khó có thể nắm bắt.”

Dứt lời anh nói tiếp: “Nhưng anh thích tình cảm như của chúng ta.”

“Như thế nào? Ba ngày dọa một trận nhỏ, năm ngày dọa một trận kinh hồn à?” Hoa Thanh Nguyệt nói xong thì tự bật cười.

“Không, là kiểu nghiêm túc và đơn giản ấy.” Diệp Nhượng mang vẻ mặt chính khí nói, “Chúng ta không có tật xấu nào mà cùng yêu thương và sống với nhau.”

Hoa Thanh Nguyệt dịu dàng cười và nhẹ giọng đáp: “Ừ, em cũng thích, đơn giản lại nghiêm túc.”

“Yêu chính là yêu, cuộc sống có thể nhiều biến cố nhưng tình yêu thì khó.” Diệp Nhượng lắc lắc cái đuôi và nói, “Nguyệt Đoàn Tử, chúng ta ngoéo tay nhé.”

Hoa Thanh Nguyệt nhẹ cong ngón tay móc lấy đuôi của anh.

Diệp Nhượng: “Vĩnh viễn giữ tình yêu bình thản không thay đổi nhé.”

“Vĩnh viễn không thay đổi.”

-----oOo-----

Chương 55: 55: Móng Heo Chạy Mau!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt là ma nữ — —

Diệp Nhượng nói thế.

Hoa Tê Vân đầu cũng không ngẩng mà há to mồm ăn bữa sáng gồm bánh quẩy và sữa đậu nành mua ở tiểu khu mà Diệp Nhượng hiếu kính mình sau đó âm thầm trợn trắng mắt.

“Thật đó, tôi cho rằng cái này không liên quan gì tới Sơn Thần.”
Diệp Nhượng nói, “Lúc Sơn Thần can thiệp tôi biến hóa tùy ý, cũng không vì chuyện công việc mà hoãn lại.

Tôi còn từng dùng bộ dạng mười mấy tuổi đi làm cơ mà, cái này anh cũng biết đúng không?”

Diệp Nhượng gấp bánh quẩy chấm sữa đậu nành cho mềm mới ăn.

Hoa Tê Vân: “Trước không nói biến hay không mà nói tới việc cậu cần phải thay đổi cách ăn bánh quẩy đi.”

Diệp Nhượng: “Sao nào?”

“Bánh quẩy là phải ăn giòn chứ? Tinh túy là ở chỗ nó được dầu chiên xốp giòn, cậu ngâm mềm rồi thì nhai cái gì?”

Diệp Nhượng: “Từ bé tôi đã ăn như thế, quen rồi.”

Nhưng nói thì nói thế, về mặt ẩm thực Diệp Nhượng cũng không có nguyên tắc gì cần phải kiên trì.

Anh tiếp tục gặm bánh quẩy và phân tích cho anh vợ: “Thế nên tôi nghĩ mãi và cho rằng từ lần trước hai chúng tôi từ biệt Sơn Thần tới giờ biến hóa trên người tôi không liên quan tới ông ấy nữa.

Hiện tại những thay đổi này là do suy nghĩ của Nguyệt Đoàn Tử, là cô ấy khống chế tôi.”

Hoa Tô Vân vẫn không ngược mắt mà bỏ tương ớt lên đồ ăn.

Diệp Nhưorget: “Lý do tôi đoán thế là vì hiện tại thay đổi của tôi đều tập trung vào ngày nghỉ, không ảnh hưởng tới công tác, lại có liên quan tới sở thích của cô ấy như Shuke chẳng hạn, cô ấy vừa nghĩ tôi đã biến hình luôn.....”

Hoa Tô Vân: “Vậy vì sao con bé lại đột nhiên nghĩ tới Shuke? Cái bộ phim hoạt hình trẻ con ấy ai thêm nhớ làm gì?”

Diệp Nhưorget khụ một tiếng và nói: “Đương nhiên là..... xem TV mới nhớ.”

Mới không thêm nói đó là ám hiệu của tụi tôi đâu!

Hoa Thanh Nguyệt thức một đêm thế là mắt như con gấu trúc, lúc này cô mới rời giường đi ăn cơm.

Hoa Tô Vân chỉ vào cô và nói với Diệp Nhưorget: “Thấy chưa, về sau con bé sẽ có bộ dạng này đó.....”

Hoa Thanh Nguyệt còn chưa kháng nghị Diệp Nhưorget đã hừ một tiếng và nhàn nhạt nói: “Anh mất trí nhớ à? Hai tụi tôi còn từng đổi thân thể rồi, bộ dạng lôi thôi chật vật nhất của đối phương thế nào hai chúng tôi lại chả rõ như lòng bàn tay.”

Hoa Tô Vân: “..... Oa, quên mất nhỉ.”

Hoa Thanh Nguyệt trợn trắng mắt và cầm lấy bánh quẩy gặm.

Hoa Tô Vân: “Thấy không, nó không đánh răng.”

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Tối qua em không ngủ.”

Hoa Tô Vân: “Cái này và đánh răng có liên hệ logic nào à?”

Diệp Nhưorget: “Đương nhiên là có, không ngủ thì vì sao phải đánh răng?”

Nghe hợp tình hợp lý chưa!

Hoa Tô Vân: “..... Hóa ra là logic của cậu.”

Ba người ăn xong thì từng người đi làm việc của mình.

Hoa Thanh Nguyệt hẹn Diệp Nhưorget: “Đêm nay trong trại làm lễ bái thần, là lễ truyền thống, mọi người đoàn viên nên anh cũng đi đi.”

Diệp Nhưorget: “Được, tan làm anh sẽ tới.”

“Em sẽ chờ ở cửa cơ quan anh.” Hoa Thanh Nguyệt ném cho anh một nụ hôn.

Diệp Nhưorget khôi phục bình thường rồi thì linh hoạt cực kỳ.

Dù trên người vẫn là quần áo mượn anh vợ nhưng áo len cũ so ra vẫn đứng đắn hơn áo sơ mi hoa nhiều.

Đến cơ quan anh thay quần áo của phòng nghiên cứu sau đó quay đầu thấy nữ đồng nghiệp thế là anh cẩn thận rời đi.

Không thể không nói giác quan thứ sáu của phụ nữ quả là mạnh hơn người đàn ông đích thực này nhiều.

Diệp Nhưorget phải tâm phục khẩu phục.

Nữ đồng nghiệp chào hỏi anh thế là Diệp Nhưorget giãy giụa một lát mới hoảng loạn gật gật đầu và trốn vào tổ thực nghiệm của bản thân.

Cả ngày mọi thứ đều thuận lợi, không có chuyện gì kỳ quái xảy ra.

Lúc ăn cơm trưa anh móc di động thấy anh vợ mới gửi mấy tấm ảnh tới.

“Đây Gundam mà con bé thích, đây là Inuyasha và mấy cái này là bồ câu tinh hình người.”

Diệp Nhượng mở ra từng cái để xem sau đó nhìn một cách cung kính.

Dù sao thì rất có khả năng đây sẽ là hình tượng tiếp theo của anh vì thế cần phải chuẩn bị, tranh thủ quen thuộc sớm.

Giai đoạn thực nghiệm kết thúc, tiếng chuông vang lên, mọi người không nhin được hoan hô.

Ngày đó đám người độc thân cười hớn hở, đám người đã kết hôn có con thì nở nụ cười phức tạp.

“Tan làm rồi, lại phải về nhà phụ đạo đám nhỏ học bài.” Một vị đồng nghiệp lớn tuổi run rẩy vặn bình thuốc be bé rồi lấy một viên vitamin ra uống.

“Giả vờ cái gì.” Tào Địa Phạt mỉa mai, “Con nhà anh đã học trung học rồi, bài tập tự làm được, nhìn nhà tôi kia kìa, mới học tiểu học, mẹ ời.”

“Vốn tưởng đăng ký cho con bé vào lớp nó thích là mình có thể nhẹ nợ một chút.” Một vị đồng nghiệp khác nói, “Kết quả bài tập càng nhiều hơn, còn phải sắp xếp giờ giấc đưa đón, thôi không nói nữa, tôi đi trước đây.”

Diệp Nhượng khờ khạo không hiểu được nỗi đau này.

Trong ấn tượng của anh thì ông bà mình dạy mình cực nhàn.

“Nói như vậy thì chỉ có hồi mằm non là nhẹ nhàng sao?” Diệp Nhượng học ra một câu làm đám phụ huynh có con còn đang đi học mẫu giáo ở đây đều ré lên.

“Cái gì?!”

“Nhà trẻ là mệt nhất ấy!”

“Mỗi ngày tan làm tôi đều phải về nhà giúp con nhà mình làm bài tập! Làm thủ công!”

“Tối hôm qua vì làm người máy thủ công mà tôi chạy tới cả tiệm kim khí để mua nguyên liệu.

Đứa nhỏ thì lăn ra ngủ còn tôi thức một đêm hàn xì làm tới sáng.

Tới sáng nay đưa con tới lớp tôi mới phát hiện phụ huynh nhà khác toàn làm người máy bằng giấy! Mẹ ơi! Tôi đúng là ngốc! May mà đứa nhỏ rất vui..... coi như có cảm giác thành tựu.”

Diệp Nhượng: “..... Hơ? Nhà trẻ tốt như vậy sao? Phụ huynh còn được làm thủ công sao?”

Vì hâm mộ việc có thể cùng con trẻ làm thủ công nên Diệp Nhượng bị đám phụ huynh mệt mỏi phần nộ kia xua đuổi.

Diệp Nhượng: “???”

Các đồng nghiệp: “Mèn ơi, còn non và xanh lắm.

Qua mấy năm nữa xem cậu còn cười được không!”

“Không chừng lúc ấy cậu lại vừa khóc lóc vừa làm thủ công ấy chứ ha ha ha ha.....”

Diệp Nhượng còn lâu mới như thế.

Anh là đồ ngốc đắm chìm trong tình yêu, đối với thế hệ tương lai anh mang một ảo tưởng không thực tế.

Anh cảm thấy nếu mình có con thì đó tuyệt đối sẽ là một đứa nhỏ xinh đẹp, thông minh, lanh lợi không cần anh phải phụ đạo lúc làm bài tập.

Đương nhiên anh cũng không nghĩ quá xa như thế.

Hiện tại anh toàn tâm toàn ý nghĩ về công tác chuẩn bị trước khi lấy được thành quả của tình yêu.

Vừa nghĩ tới đó cả người anh đã nóng lên, hai má đều đỏ.

Nhưng vừa nóng lên một cái anh đã cảm thấy không thích hợp.

Sao đầu anh ngày càng nặng vậy? Hơn nữa, vì sao tầm nhìn của anh lại càng ngày càng hẹp? Có phải anh lại sắp thay đổi hay không?

Hiện tại có phải anh vừa tan làm, chân vừa bước ra khỏi cơ quan là đã bắt đầu biến đổi không?

— — đúng vậy.

Hoa Thanh Nguyệt chậm rãi dừng xe ở ven đường, còn chưa kịp hoàn hồn đã có một kẻ điên đầu tóc bù xù xông tới và chui ngay vào xe.

Hoa Thanh Nguyệt bị dọa kêu toáng lên, còn kẻ điên thì cũng gào: “Là anh!!”

Giọng Diệp Nhượng.

Anh đẩy tóc ra và hốt hoảng hỏi: “Đây là tình huống gì vậy?”

Hoa Thanh Nguyệt thấy khuôn mặt anh dưới mái tóc rối thì ngao một tiếng mang theo mừng rỡ như điên.

Cô vội kéo cái mặt của anh qua mà hôn lia lịa.

“Chó yêu!!”

Diệp Nhượng: “A?!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh biến thành anh chàng siêu cấp đẹp trai rồi!”

Diệp Nhượng chỉ nghe được một chữ chó là đã thấy một lời khó nói hết: “..... Không phải là con chó yêu chứ?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Nhưng sao tóc anh vẫn đen nhỉ?”

Vừa dứt lời Diệp Nhượng đã lập tức mọc ra một mái tóc bạc.

Anh: “..... Anh có thể thấy được cảnh ấy từ kính xe.”

Tai anh nhọn ra, mặt cũng không hiểu sao lại thêm vài vệt đỏ, giữa mày thêm một hình trăng non màu tím, và quan trọng nhất là..... một mái tóc dài màu bạc.

Diệp Nhượng: “..... Đã thỏa mãn tâm nguyện của em chưa?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh chờ em đi cửa hàng quần áo hoạt hình mua cho anh quần áo phù hợp nhé!”

Nam thần đẹp trai ngồi ở ghế sau thế là Hoa Thanh Nguyệt như được tiêm máu gà mà nhấn chân ga nhảy tới cửa hàng quần áo hoạt hình lớn nhất trong thành phố.

Không lâu sau cô ôm một bộ quần áo mới tinh tới độ phản quang đi tới.

“Anh thay đi!”

Diệp Nhượng vốn định cự tuyệt nhưng thấy đôi mắt sáng quắc của cô là anh cũng như bị tiêm máu gà luôn: “Được!”

Thế mới nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Trong lúc Hoa Thanh Nguyệt hát bài đón dâu thì Diệp Nhượng vẫn đang thay quần áo.

Sau khi Hoa Tê Vân lên xe là lập tức quay đầu và ngâ ra.

“..... Này lại là yêu quái gì đây?”

Diệp Nhượng lập tức ngẩng đầu nói: “Chả giống bức ảnh anh gửi gì cả.”

Hoa Tê Vân: “Cậu đang trách tôi à?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Cái gì? Cái gì không giống nhau?”

Hoa Tê Vân chỉ vào Diệp Nhượng: “Đây là cái thứ em thích hồi nhỏ hả?”

“Đúng vậy! Mối tình đầu.” Hoa Thanh Nguyệt điên cuồng gật đầu trả lời.

Hoa Tê Vân ngâ người: “Nhưng đây đâu phải Inuyasha?”

“Đây là anh của Inuyasha! Inuyasha là chó em, đây là chó anh!”

Diệp Nhượng dừng lại: “.....”

Khác nhau chỗ nào, đều là chó mà!

Hoa Thanh Nguyệt: “Sao nào, đẹp trai không? Nhìn thấy người thật đúng là mê không lối thoát!”

Hoa Tê Vân chống cằm tìm tòi nghiên cứu nhìn Diệp Nhượng vẫn đang phấn đấu với đại lưng và hỏi: “Con chó yêu này nguyên hình là chủng loại gì đó?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Chó Shiba lông trắng.”

Diệp Nhượng lại ngừng động tác.

“Anh có cảm giác mình bị mạo phạm.” Chó shiba lông trắng họ Diệp lập tức tố cáo.

Hoa Thanh Nguyệt cố gắng khen ngợi hình tượng mới của Diệp Nhượng với ý đồ thuyết phục Hoa Tê Vân chấp nhận.

Hoa Tê Vân: “Ừ, khá tốt, em nhìn cậu ta đi, lúc không phải người quả thực hơi giống một thành viên của Thương tộc.”

Diệp Nhượng: “Chừng nào anh mới thôi cong vẹo châm chọc tôi vậy anh hai?”

Hoa Tê Vân buông tay và ghét bỏ nói: “Nói bừa, đừng có nhận người thân linh tinh.

Hiện tại cậu là một con chó thành tinh nên tôi không dám làm anh cậu đâu.

Lúc làm người cũng đâu có thấy cậu gọi, sao thành chó lại gọi lung tung là sao?”

Diệp Nhượng: “.....”

Thôi vậy, anh vĩnh viễn không cãi lại người nhà họ Hoa.

Cái họ Diệp của anh đối mặt với họ Hoa thì phải ngoan ngoãn nhận thua thôi.

Tuy cảm thấy bị “Mạo phạm” nhưng sau khi xuống xe Diệp Nhượng vẫn bị hình tượng của mình dọa kinh ngạc một phen.

Chẳng qua sau khi kinh ngạc qua đi anh kéo mái tóc dài màu trắng và thống khổ hỏi: “Vì sao mỗi lần tới gặp cha mẹ em là anh đều không bình thường thế này?”

Anh chỉ muốn lấy thân phận bình thường tới cửa thăm hỏi cha mẹ vợ thôi mà!

Hoa Tê Vân nói: “Chờ cậu trở lại bình thường và tới cửa thăm hỏi chúng tôi mới đồng ý việc hôn nhân của hai đứa.

Còn hiện tại..... thuận theo ý trời đi.”

Diệp Nhượng cảm thấy mình nhất định đã đắc tội kha khá người, đặc biệt là mảnh đất Thương tộc này.

Hoa Thanh Nguyệt kêu ngạo dẫn anh tới tham dự lễ tế thần.

(Hãy đọc thử truyện Lấy thân nuôi rồng của trang runghophach.com) Diệp Nhượng cẩn thận không dám làm gì bất kính.

Anh làm cái gì, uống cái gì cũng không dám mắng thăm Sơn Thần.

Anh sợ vừa mắng là anh sẽ bị biến đổi thành bộ dạng ngày một khó coi hơn.

Vì thế, Diệp Nhượng uống say.

Vu Nhân nhìn ông con rể ‘đầu bạc’ đang nằm hôn mê trên giường ở phòng ngủ chính nhà mình thì tặc lưỡi: “Tửu lượng này không được, một chén rượu gạo mà đã đổ.

Cậu xem Nguyệt Đoàn Tử đi.”

Trong viện truyền đến tiếng Nguyệt Đoàn Tử dững cảm vựng tay gào: “Đuổi theo ánh trăng ư, chạy bộ ư, còn lâu á, haha, tôi thắng rồi, uống uống uống!”

Thắng cũng uống, thua cũng uống, chỉ chốc lát sau Hoa Thanh Nguyệt cũng trở lại.

Cô ôm lấy cổ Vu Nhàn ợ một cái và híp mắt gọi mẹ.

Đại Vu nhìn thấy thế thì lập tức cọ lại đây.

Nguyệt Đoàn Tử say rượu sẽ tìm người thân cận nhất ôm một cái và cọ cọ như một con mèo nhỏ rúc trong ngực làm nũng.

Đây là tiết mục hai vợ chồng thích nhất.

Nuôi con lớn rồi tụi nhỏ sẽ không còn dính lấy mình như khi còn nhỏ nữa, vì thế cơ hội này rất hiếm thấy.

Nhưng lần này Đại Vu và Vu Nhàn cũng chưa được hưởng thụ bao lâu.

Nguyệt Đoàn Tử ôm từng người một lần sau đó lung lay đi về phía Diệp Nhượng.

“Hê hê.” Miệng cô cười hai tiếng sau đó xoa xoa tay, bộ dạng không khác gì thủ lĩnh thổ phỉ.

Hoa Thanh Nguyệt ngồi xuống hung hăng hét mông Diệp Nhượng một cái và cười to nói: “Mỹ nhân! Tửu lượng quá kém!”

Đại Vu yên lặng bịt mắt làm bộ không nhìn thấy rồi chạy luôn.

Vu Nhàn cũng không có mặt mũi nhìn thế là nhắm mắt rời khỏi đó.

Hoa Tô Vân ngồi xồm ở bậc thang gặm đùi gà đọc truyện tranh.

Đứng gần mới thấy anh chàng đang cầm một cuốn truyện tranh của các thiếu nữ mới lớn.

Vu Nhàn: “..... Con muốn gả cho người ta rồi à? Sao lại lấy truyện của em gái ra đọc thế?”

Hoa Tô Vân: “Không, con đang nghiên cứu xem hiện tại Diệp Nhượng là chủng loại gì.”

Hoa Thanh Nguyệt cũng không phải hạng uống rượu vào là làm chuyện khác người.

Cô gọi Diệp Nhượng nhưng anh không tỉnh thế là cô đành phải ngồi xuống bên cạnh và tết tóc cho anh.

Cô vừa tết vừa hát, sau đó cô nghe thấy Diệp Nhượng nhỏ giọng lẩm bẩm: “Beita.....”

Hoa Thanh Nguyệt giống bà già lẳng tai ghé sát mà hỏi to: “Hả?”

Diệp Nhượng lại lẩm bẩm: “Sao Beita còn chưa tới.....”

Hoa Thanh Nguyệt như bị lời này của anh mở chốt cười.

Cô vừa vỗ mông anh vừa cười to: “Anh muốn em hát bài Shuke lái máy bay hả?”

Hoa Thanh Nguyệt cao giọng hát: “Shuke Shuke Shuke, Shuke lái máy bay, tới lượt anh đó, mau hát đi, Diệp Nhượng, tới lượt anh kìa!”

Diệp Nhượng mơ mơ màng màng nói: “Suyt..... Beita ngủ rồi..... Đừng đánh thức cậu ta.”

“Em bái phục anh!” Hoa Thanh Nguyệt tặc lưỡi một cái và coi anh như con ngựa sau đó bắt đầu hát một bài ca lái xe không phù hợp với trẻ em.

Ca từ mang đại ý là em và anh vui vẻ giống như đang cưỡi ngựa trên mây, mê đắm lâng lâng.

Qua một lát Hoa Thanh Nguyệt cẩn thận đính chính ca từ: “Không đúng, anh là con chó Shiba.”

Dù Diệp Nhượng đang ý thức mơ hồ nhưng vừa nghe thấy một chữ chó anh đã nhú mày và liều mạng sửa miệng: “Không phải chó.”

Rốt cuộc Hoa Thanh Nguyệt cũng mệt mỏi thế là cô lăn lộn một cái và nhanh chóng lăn tới bên cạnh ngủ luôn.

Ngủ đến nửa đêm cô mơ thấy mười năm trước Diệp Nhượng tuyệt tình rời đi thế là cô tức quá hét to: “Diệp Nhượng! Anh là đồ móng heo!”

Cô mơ thấy mình nổi giận ùng ùng về nhà cầm một cuốn vở của a ba để trong phòng và bắt đầu vẽ ra những tội lỗi của Diệp Nhượng.

Trong mộng Hoa Thanh Nguyệt thấy trang giấy kia vẽ một cái móng heo thật to, bóng loáng, làn da mịn màng co giãn như vừa vào miệng đã tan.

Hoa Thanh Nguyệt: “A... Muốn ăn.”

Muốn ăn móng heo.

Nước miếng ướt gối đầu, lúc Hoa Thanh Nguyệt tỉnh lại thì thấy bên cạnh trống rỗng.

Chú béo trong trại đã dậy sớm nấu cơm và đang gõ nồi mời mọi người rời giường ăn cơm.

Tối hôm qua còn thừa không ít đồ ăn nên lúc đầu Hoa Thanh Nguyệt có nghĩ tới Diệp Nhượng nhưng một giây sau anh đã bị móng heo thay thế.

Cô lau nước miếng và nhảy xuống giường đi tìm móng heo.

“Chú, giò heo kho còn thừa tối qua đâu ạ?”

“Vừa nãy có người bùng tới sảnh lớn rồi, đi mau đi không là hết.”

Trong sảnh lớn lãnh đạo thôn đang mở cuộc họp tổng kết và động viên mọi người.

Hoa Thanh Nguyệt lên vào tuần tra một vòng và thấy móng heo ở gần cửa sổ.

Cô chớp chớp mắt với Đại Vu và cười hì hì sau đó cầm lấy một cái móng heo bỏ vào miệng cắn và nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ có một đàn chó đang sủa loạn lên, so với ngày thường tụi nó hoạt bát hơn nhiều.

Hoa Thanh Nguyệt: “Hử? Đám chó này hưng phấn cái gì nhỉ?”

Tập trung nhìn vào Hoa Thanh Nguyệt sợ tới độ móng heo trong miệng cũng rơi xuống.

Mẹ ơi, cô thấy một cái móng heo đang “Chạy như điên”, mà đàn chó kia thì vô cùng hưng phấn mà tổ hợp tác chiến vây quanh móng heo.

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Diệp, Diệp Nhượng?”

Móng heo ngừng một chút sau đó điên cuồng nhảy lên như tìm được cọng rơm cứu mạng.

Hoa Thanh Nguyệt: “Ồi mẹ ơi..... Diệp Nhượng!!!”

Anh làm nam thần chưa được một đêm sao lại biến thành móng heo rồi?!

Hoa Thanh Nguyệt tiếc nuối: “Em còn chưa được ngủ chung giường với đại nam thần Sesshomaru thế mà anh đã biến thành cái khác rồi sao?!!”

Đàn ông thật là... vào thời điểm mấu chốt lại không được tích sự gì.

Móng heo lại chạy như điên.

Đàn chó thì đuổi theo anh.

Hoa Thanh Nguyệt bưng một đũa móng heo và dù đau lòng nhưng vẫn tiêu sái ném ra ngoài cửa sổ “Nè!! Cho tụi mày ăn nè!!” sau đó nhanh chóng đuổi theo Diệp Nhượng.

Đàn chó bị đại quân móng heo tập kích thì lập tức bỏ rơi mục tiêu bên này.

Nhân cơ hội ấy Hoa Thanh Nguyệt vớt Diệp Nhượng lên và hỏi: “Là anh à? Nếu đúng thì anh nhảy một chút đi.”

Móng heo nhảy lên một chút.

Hoa Thanh Nguyệt: “Mẹ ơi! Em còn chưa được ngủ với nam thần đâu, sao anh không kéo dài thời gian hơn một chút hả?”

Móng heo sừng sốt.

Móng heo: “???”

Móng heo dùng hết sức lực gào rống: “Sao em biết anh không cố kéo dài thời gian?!”

Đương nhiên móng heo không thể gào ra tiếng.

Diệp Nhượng thất bại.

Anh héo rũ nghĩ: “Mình lại có cảm giác bị mạo phạm nữa rồi!”

Kéo dài thời gian ư?

Anh cố lắm rồi ấy!

Một đêm còn không phải là dài à?!

Hoa Thanh Nguyệt đóng cửa lại sau đó nhìn chăm chăm móng heo trong tay và nhỏ giọng thì thầm: “A..... đói quá.”

Móng heo run lên bần bật.

Hoa Thanh Nguyệt: “Diệp Nhượng, em nói một câu anh không thích nghe nhé.....”

Hiện tại Diệp Nhượng là móng heo vì thế không có tai.

Hoa Thanh Nguyệt thâm tình và chân thành nói với móng heo: “Hiện tại anh xinh đẹp, ngon cơm hơn bất kỳ lúc nào khác.”

Diệp Nhượng nghĩ thầm: vì sao móng heo không có lỗ tai mà vẫn nghe thấy lời cô?! Nhưng mà một chữ anh cũng không muốn nghe!

Không! Muốn! Nghe!

Mọi người xem, đàn ông để làm gì, còn không bằng móng heo, ít nhất móng heo có thể ăn, còn thơm ngon nữa.

Một người đàn ông tố chất thông minh lại nam tính như anh theo đuổi vợ gần một năm lại chỉ nhận được kết quả còn không bằng cái móng heo.

Hơi, nói đến là thấy cả người đều đau!

-----oOo-----

Chương 56: Chương 56

Tải ebook: dtv-ebook.com

Móng heo Diệp Nhượng hoạt bát mà nhảy khỏi tay Hoa Thanh Nguyệt ra ngoài.

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh an phận một chút đi!”

Móng heo Diệp Nhượng lại mang theo cảm xúc kích động mà nhảy nhót không ngừng.

Dùng khuyển tai nghĩ Hoa Thanh Nguyệt cũng biết nhất định lúc này anh đang kích động lên án cô.

Hoa Thanh Nguyệt chợt dạ nói: “Chả liên quan gì tới em hết.”

Diệp Nhượng nhảy càng cao hơn, dùng tinh thần của vận động viên Olympic để phản bác.

Hoa Thanh Nguyệt mất nhiều công sức mới bắt được anh và ã xuống sau đó thấp giọng nói: “Được rồi, có lẽ là do em, quả thực em ã nằm mơ mình gặm móng heo...”

Diệp Nhượng an tĩnh.

Ừ, chỉ cần cô nhận sai là anh lập tức ngoan.

Hoa Thanh Nguyệt: “Thế này hơi phiền toái..... em cho rằng chuyện lần này không liên quan gì tới Sơn Thần.”

Móng heo lại nhảy lên như con chơi chơi.

Bằng một cách thần kỳ nào đó Hoa Thanh Nguyệt lại tiếp thu được tín hiệu của anh — — đương nhiên không liên quan gì tới Sơn Thần mà liên quan tới em ấy!

Hoa Thanh Nguyệt: “Ừ, được rồi, cứ cho là việc này do em tạo thành đi.

Tối qua đúng là em nằm mơ mình gặm móng heo..... A, bây giờ em thèm quá!”

Cô ch ảy nước miếng, nhìn chăm chăm móng heo trong tay mình, ánh mắt biến thành bộ dạng hư đốn.

Móng heo họ Diệp thấy thế thì lập tức bị dọa choáng vạng, cả người nháy rõ cao nhằm nhắc nhở cô mình là người!

Hoa Thanh Nguyệt thèm thường thu lại tầm mắt.

Cô nói: “Chúng ta đi tìm a ba giải quyết vấn đề đi.”

Diệp Nhượng liều mạng nháy, thịt mỡ trên người lắc lư: Ngàn vạn đừng để cha vợ thấy bộ dạng anh thế này! Rùa đen còn tốt hơn móng heo! Hơn nữa! Lỡ cha vợ thấy phiền mang anh ra làm đồ nhắm thì làm sao giờ?!

Diệp Nhượng: “Không đành lòng tưởng tượng.”

Hoa Thanh Nguyệt đành phải từ bỏ ý định đó: “Vây tìm anh trai em nhé, tốt xấu gì anh ấy còn hiểu một chút.”

Diệp Nhượng cũng chỉ có thể chấp nhận giải pháp này.

Ít nhất thì chỉ số nguy hiểm của anh vợ cũng thấp hơn cha vợ, cùng lắm chỉ châm chọc mỉa mai anh một chút hoặc cười như thằng điên thôi.

Hoa Thanh Nguyệt tìm được Hoa Tê Vân lúc này vẫn đang nghiên cứu truyện tranh.

Anh chàng đã đọc liên tiếp vài cuốn, sắp kết thúc rồi.

Hoa Thanh Nguyệt ôm móng heo đi vào hỏi anh đang làm gì.

“Để hiểu hơn về nam thần chó yêu của em nên anh đang bù đắp tri thức.” Hoa Tô Vân nói.

Hoa Thanh Nguyệt ôm móng heo đưa cho anh, còn chưa mở miệng Hoa Tô Vân đã đón lấy cắn một miếng.

Hoa Thanh Nguyệt tru lên như heo!

“Muốn chết!!!”

Cô lập tức nhào qua cướp móng heo từ miệng anh trai và nhìn chăm chăm.

May chỉ có một hàng dấu răng, vẫn hoàn hảo.

Hoa Tô Vân: “Không cho ăn à?”

Hoa Thanh Nguyệt nuốt nước miếng và chỉ vào móng heo nói: “Đây là Diệp Nhượng.”

Hoa Tô Vân cười: “Em không ăn thịt bao lâu rồi mà thèm đến mức này?”

Hoa Thanh Nguyệt đặt móng heo lên bàn rồi sai bảo Diệp Nhượng biểu diễn một đoạn văn nghệ giống người lớn các nhà mỗi dịp lễ tết toàn đày ải con cháu nhà mình.

Cô muốn chứng minh mình không bị điên.

Diệp Nhượng không tình nguyện biểu diễn điệu nhảy cao, anh càng nhảy càng cao.

Hoa Tô Vân mặt không biểu tình vỗ tay sau đó xoay mặt đi cười phá lên.

Tuy không nhìn thấy mặt nhưng cả người Diệp Nhượng vẫn tràn đầy hơi thở tử thân.

Hoa Thanh Nguyệt ôm anh vào lòng, mắt càng thêm đói khát.

Cô vừa nuốt nước miếng vừa nói: “Truyện tranh thì thông thả đọc sau, anh đừng nghiên cứu Inuyasha nữa, mau nghiên cứu làm sao để anh ấy biến trở về bình thường đi.”

Hoa Tô Vân chống cằm giả vờ làm bức tượng người suy tư.

Qua một lúc lâu anh chàng mới nói: “Em có đói không? Anh phải đi ăn cơm đã!”

Hoa Thanh Nguyệt: “..... Anh, việc này rất gấp!”

Hoa Tô Vân thản nhiên cười: “Anh nghĩ chỉ có khi nào em ăn xong móng heo thì cậu ta mới trở về như cũ được ấy.”

Móng heo họ Diệp nhảy nhót tỏ vẻ anh cũng tán đồng logic này.

Tất cả đều từ suy nghĩ của Hoa Thanh Nguyệt mà ra.

Hoa Thanh Nguyệt thì sừng sốt một lát mới gật đầu nói: “Thì ra là thế!”

Cô vẫn luôn khát vọng móng heo nhưng lại không được ăn vào miệng nên Diệp Nhượng mới duy trì bộ dạng này mãi.

Hoa Thanh Nguyệt ôm móng heo Diệp Nhượng trong tay và chạy tới nhà bếp tìm móng heo.

Đáng tiếc toàn bộ móng heo thừa lại hôm qua đều bị cô ném cho đàn chó.

Hoa Thanh Nguyệt buồn khổ đỡ trán và đành phải rửa nôi làm lại từ đầu.

Cô vừa ôm móng heo họ Diệp vừa ngồi xổm trên mặt đất ném móng heo hàng thật giá thật vào nước sôi để làm lông.

Hơi nước bốc lên, Diệp Nhượng run bần bật, cực kỳ sợ hãi Hoa Thanh Nguyệt vừa không cẩn thận là sẽ ném anh vào nồi luôn.

Tuy nói lợn chết không sợ nước sôi, ý bảo anh là ‘lợn chết’ thì sợ cái rắm nhưng trên thực tế anh còn sống sờ sờ ấy.

Nếu rơi vào nồi là anh đã chết một lần lại chết lần hai, không thể còn tồn tại mà ra ngoài.

Haizzz, sao lại thành móng heo của Schrodinger rồi, sao biến thành chó mèo hay móng heo gì đó đều không tránh thoát được Schrodinger thế này? (nhà vật lý học với thí nghiệm con mèo liên quan tới cơ học lượng tử – rất phức tạp, ai thích tự tìm hiểu nhé)

Lúc Hoa Thanh Nguyệt làm móng heo thì móng heo họ Diệp cũng trông mong nhìn và ch ảy nước miếng.

Trong lúc hàm móng heo Hoa Thanh Nguyệt giờ anh lên xoay vòng quanh bếp.

Diệp Nhượng còn đang nghi hoặc khó hiểu lại nghe thấy Hoa Thanh Nguyệt lẩm bẩm: “Phải cố nén xúc động, không được cắn anh ấy, cố nhịn đi, gặm một cái là không có, không có nữa đâu.....”

Diệp Nhượng tức khắc cảm giác được thân là một cái móng heo thì dù ở đâu anh cũng có uy hiếp tính mạng thế này.

Rốt cuộc một nồi móng heo mới mẻ ra lò đã cứu vớt anh.

Trước khi Hoa Thanh Nguyệt cầm đũa còn thoáng nhìn qua Diệp Nhượng.

Cô cẩn thận cắn một miếng và tức khắc thỏa mãn híp cả mắt rồi than thở: “Thơm quá!”

Cô há to miệng ăn thịt, thành thạo gặm sạch móng heo sau đó nhìn về phía Diệp Nhượng và ợ một cái mới cười hê hê: “Không

được, không đủ, vẫn còn thềm.”

Trong lòng Diệp Nhượng điên cuồng gào thét: “Vừa rồi sao em không làm nhiều một chút hả?!!”

Có vẻ Hoa Thanh Nguyệt cũng hiểu được ý tứ khi Diệp Nhượng nhảy lên nhảy xuống thế là cô xấu hổ đỏ mặt và nhỏ giọng nói: “Vừa rồi..... em sợ ăn nhiều béo..... em nghĩ một cái là đủ, ai biết lại ăn ngon thế, căn bản không đã thềm.”

Diệp Nhượng té xỉu, nằm lăn trên nền đất của nhà bếp.

Hoa Thanh Nguyệt lại bắt đầu một vòng nấu nướng khác, lúc này cô đã học được bài học và làm mấy cái liễn.

Trong lúc hầm móng heo cô còn tranh thủ rán cánh gà cho mình ăn đồng thời cắt một đũa thịt bò ngũ vị hương.

Diệp Nhượng cũng chưa ăn cơm vì thế bụng anh réo ầm ĩ.

Anh tủi thân nhìn đồng hồ ăn bên cạnh thớt và vừa thềm vừa sợ dao kia chém lên người mình.

Rốt cuộc sau cả buổi sáng bận việc Hoa Thanh Nguyệt cũng chuẩn bị xong toàn thịt yến cho bản thân.

Cô ăn uống thỏa thích, còn Diệp Nhượng thì thầm cầu nguyện cho cô để chừa lại cho anh một ít, đừng có ăn hết.

Ai biết Hoa Thanh Nguyệt lại không chút khách khí ăn sạch đồ ăn, móng heo cũng gặm hết.

Cô bỏ một cái móng heo cuối cùng vào miệng sau đó vẩy tay ghét bỏ nhìn Diệp Nhượng và ợ một cái: “Không được, hiện tại thấy móng heo em đã thấy ớn..... anh mau biến về bình thường đi.”

Bang một tiếng, móng heo họ Diệp chỉ thấy quanh mình đầy sương mù, sau khi sương tan đi Diệp Nhượng lập tức xuất hiện

trước mặt cô.

Hoa Thanh Nguyệt no đến sắp hồng người vừa ngược mắt đã “ọe” một tiếng.

Diệp Nhượng cầm lấy nắp nồi che bộ phận mấu chốt và mang về mặt bắt đắ dĩ nói: “Chẳng lẽ anh phải mất hết mặt mũi trước toàn bộ người thân trong trại của em thì anh mới cưới được em hả?”

Hoa Thanh Nguyệt cuống quít xua tay, đang muốn nói chuyện cô lại bị nghẹn thế là vội vỗ vỗ ngực cố nuốt thịt xuống.

Diệp Nhượng cũng không rảnh lo nhiều mà vội ném nắp nồi chạy tới giúp cô vỗ lưng, chim chóc gì đó cũng run lên.

Sau đó anh rót một cốc nước cho cô uống.

Rốt cuộc Hoa Tê Vân cũng đọc hết truyện và ra ngoài tìm đồ ăn.

Nhưng chân vừa mới bước vào bếp anh đã bị cảnh tượng trong bếp dọa chấn động.

Diệp Nhượng kêu thảm thiết: “Đừng vào, mau đi ra..... A! Không đúng, mau vào đây, Đoàn Tử bị nghẹn!”

Hoa Tê Vân mang về mặt bát quái mà bước nhanh tới nhưng ánh mắt vẫn thôi về phía Diệp Nhượng.

Diệp Nhượng cầm lấy nắp nồi chặn ánh mắt tò mò mang theo so sánh của anh vợ.

Rốt cuộc Hoa Thanh Nguyệt cũng thuận lợi nuốt đồ ăn xuống: “Em tốt rồi.”

Hoa Tê Vân: “..... Anh còn đang định bắt em nhổ ra.”

Hoa Thanh Nguyệt cười nhạt và nói: “Không có khả năng, đồ đã vào miệng em là không có chuyện nhổ ra!”

Về vấn đề này thì không thể nhường một tấc nào!

Hoa Tê Vân cười hì hì nhìn về phía Diệp Nhượng: “Có mượn quần áo không? Tôi còn một bộ in hình hoa cỏ bướm bướm, có thể cho cậu mượn.”

Diệp Nhượng: “Không!”

Hoa Tê Vân: “Vậy cho mặc quần áo của Thương tộc là được.”

Diệp Nhượng: “Cái gì?”

Hoa Tê Vân chỉ vào tóc anh: “Tóc cậu vẫn dài.”

Diệp Nhượng kinh ngạc sờ gáy và quả nhiên sờ được một mái tóc dài như của nữ.

Anh a một tiếng ngẩn ngui và lại sờ rồi lại a một tiếng.

Sau khi anh bình tĩnh lại Hoa Thanh Nguyệt mới kêu lên: “A!!!
Đừng cắt! Mẹ ơi, anh đừng cắt, hôm nay em sẽ kết hôn với anh luôn!”

Diệp Nhượng kinh ngạc.

Diệp Nhượng: “..... A?”

Hoa Thanh Nguyệt chạy như bay ra ngoài lấy quần áo của Thương tộc và dây buộc tóc màu đỏ cho anh.

Hoa Tê Vân dùng ngón tay gõ cái thớt gỗ và vui vẻ nói: “Rốt cuộc cũng có tóc để được thể nghiệm một lần làm rể Thương tộc, chúc mừng.”

Diệp Nhượng lại tự hỏi một vấn đề khác.

“Vừa rồi lâu thế mà Đoàn Tử lại không thấy mái tóc dài của tôi à?”
Anh chống cằm suy tư: “Thế cô ấy nhìn cái gì nhỉ? (Truyện này của

trang Rừng Hồ Phách) Là cái gì hấp dẫn tầm mắt cô ấy nên Đoàn Tử mới không nhận ra chỗ thay đổi lớn thế này nhỉ?”

Một lát sau anh thâm trầm nói: “À, đã biết.”

Hoa Thanh Nguyệt chạy như bay tới, ba chân bốn cẳng ném quần áo cho Diệp Nhượng.

Đàn ông Thương tộc mặc quần áo khá đơn giản, là mấy miếng vải màu trầm kèm theo vài miếng vải màu sắc khác nhau được khâu lại một chỗ.

Thứ độc đáo là kiểu tóc và đồ trang sức bằng bạc họ treo đầy trên người.

Vừa đeo đồ trang sức bằng bạc lên sẽ khiến người ta có cảm giác giàu có.

Nhưng hiện tại Diệp Nhượng vẫn là chú rể nghèo.

Hoa Thanh Nguyệt trông quần áo cho anh xong lại căn dây buộc tóc màu đỏ giúp anh vấn tóc.

Diệp Nhượng: “Nặng quá.”

Hoa Tê Vân ở bên cạnh vừa ăn vụng thịt vừa cười nhạo em rể tương lai.

Hoa Thanh Nguyệt buộc tóc cho anh xong là quyết đoán tiến hành bước tiếp theo.

Chỉ thấy cô duỗi tay đúng lý hợp tình nói với anh trai mình: “Anh, nôn của hồi môn của anh ra đây!”

Hoa Tê Vân sợ ngây người.

Là thế này: đàn ông Thương tộc tới tuổi nhất định mà còn chưa “Xuất giá” thì bậc cha chú sẽ tặng cho họ một bộ trang sức bằng bạc

đầy đủ coi như chúc họ sớm cầm hồi môn này và gả ra ngoài phút đi cho rồi.

Hoa Tê Vân cầm của hồi môn đã gần 10 năm vẫn không thấy tằm hơi gì nên vẫn luôn để trong tủ áo.

Từ lúc tặng tới giờ chả ai thấy bóng dáng bộ trang sức ấy.

Trời ơi, trang sức rõ đẹp mà không được lộ diện, giờ đã tới lúc cho tui nó thấy ánh mặt trời!

Hoa Tê Vân suy nghĩ một lúc mới cười cười nói: “Được, bộ này đưa cho cậu ta, nhưng anh nói trước, hai đứa phải trả cho anh một bộ nặng hơn, phải nặng bằng tuổi của anh ấy!”

“Không thành vấn đề!” Hoa Thanh Nguyệt hào sảng đồng ý.

Diệp Nhượng lại yếu ớt ngăn cản: “Ấy, hai người đợi chút, thế này không ổn.....”

Anh em nhà họ Hoa chả thấy có gì không ổn, dù sao đã lâu chưa bị cha mẹ đánh nên chả sợ gì.

Bọn họ ba chân bốn cẳng treo cả bộ trang sức lên người Diệp Nhượng, từ đầu đến cổ chân, chỉ riêng vòng cổ đã có ba cái.

Sau đó anh lại đeo một đồng khóa bạc, đến giữa mào cũng có trang sức bạc rũ xuống lắc lắc.

Diệp Nhượng cảm thấy không phải mình đang “Xuất giá” mà là bị bán.

Hoa Thanh Nguyệt trang điểm xong cho anh thì lui lại phía sau mấy bước và nghiêm túc ngắm nghía, trong mắt là ý cười lấp lánh.

Diệp Nhượng nắm giữ được vui vẻ và kinh ngạc trong mắt cô thế là anh cũng khẽ cười và dang tay nói: “Đoàn Tử, tới đây! Anh gả cho em”

Hoa Thanh Nguyệt chạy về phía anh và nhào vào lòng anh ôm chặt.

Diệp Nhượng vừa động thì trang sức cả người đã kêu leng keng, anh ôm lấy cô xoay mấy vòng.

Nhưng đột nhiên anh thấy sau lưng rét run, vừa quay đầu đã thấy cha mẹ vợ đứng song song ở gần đó và ném ánh mắt tử vong về phía này.

Phía sau bọn họ là đám người Thương tộc đang hóng bát quái, tất cả đều mang vẻ mặt bà tám.

Lúc này một thằng nhóc Thương tộc chỉ vào Diệp Nhượng và cao giọng nói: “Không xong rồi! Chị Thanh Nguyệt thật sự muốn cắn lên bả cốt trâu rồi!”

Diệp Nhượng: “.....”

Ai nói thế?! Anh mà là cốt trâu thì đàn ông cả nước là cái gì? Bọn họ còn chẳng có tư cách làm phân nữa ấy!

Hoa Thanh Nguyệt sừng sốt sau đó nắm tay Diệp Nhượng chậm rãi đi tới trước mặt cha mẹ.

“Ba, mẹ.” Hoa Thanh Nguyệt cười tủm tỉm đẩy Diệp Nhượng đến trước mặt họ và nói, “Con mang chàng rể chuẩn chỉnh tới gặp ba mẹ.

Anh ấy là Diệp Nhượng, là người con đã đợi thật lâu.”

Diệp Nhượng nao nao nhưng vẫn cố nghiêm túc khom lưng trịnh trọng cúi chào.

“Ba, mẹ.” Anh nói.

Đại Vu: “Không nghe thấy!”

Không nghe thấy cậu gọi cái gì, tôi không nghe thấy đâu!

Ai biết Diệp Nhượng lại cho rằng cha mẹ vợ mắg anh nói không đủ to thế là anh gào tướng lên: “Ba, mẹ!!!”

Giọng này rung trời, cực kỳ có thành ý mà vang vọng khắp nơi, hòa vào tiếng cười giòn tan của Hoa Thanh Nguyệt.

-----oOo-----

Chương 57: 57: BỒ CÂU ĐÊM TÂN HÔN CỦA EM!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt vô cùng vui vẻ và vì thế người nhà của cô cũng vô cùng vui vẻ.

Đó là niềm vui mà ngàn vàng cũng không mua được.

Bởi vậy dù Đại Vu và Vu Nhân đều cho rằng một thân quần áo chú rể của Diệp Nhượng quá chói mắt, quá không hợp quy củ lại tiến triển quá nhanh nhưng chỉ cần con gái vui là họ có thể nhượng bộ, làm chàng rể mới này được vui vẻ đã.

Hơn nữa.....

Đại Vu và Vu Nhân đánh giá bộ quần áo của Diệp Nhượng và cũng phải gật đầu.

Lâu như vậy cuối cùng thằng nhóc này cũng có thể mang bộ dạng gần giống với người của Thương tộc tới thăm hỏi, đúng là không dễ dàng.

Nếu ba mẹ đã cho phép thì Hoa Thanh Nguyệt cũng không kéo dài nữa mà trực tiếp làm xong việc luôn.

Nói là làm tiệc cưới nhưng kỳ thật cũng chỉ hóa trang một chút.

Hôm qua mọi người mới ăn lễ xong, lúc này lại nháo nhào nữa thì quá mệt.

Vì thế bọn họ tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ, cơm trưa phong phú hơn một chút.

“Buổi tối cùng nhau hát nhé!”

Mấy cô gái Thương tộc cười hì hì nhìn chú rể mới.

Diệp Nhượng ớ ra, da đầu tê dại sau đó anh quay đầu hỏi Hoa Thanh Nguyệt: “Thế này đã tính là kết hôn chưa?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh tưởng bỏ.”

Nằm mơ à?

Hoa Tô Vân ở bên cạnh hát đệm: “Đã là lúc nào rồi còn nghĩ rằng bày tiệc rượu là kết hôn? Hai đứa đi đăng ký chưa?”

Diệp Nhượng ngẩn người và lập tức vỗ trán

“Quên mất..... Vừa đến Thương tộc là anh có cảm giác mình về tới thời cổ đại, còn tưởng bái đường là thành hôn.”

“Nhưng nói tới thành hôn thì hôm nay coi như chúng ta cũng đã cưới rồi.” Hoa Thanh Nguyệt cười tủm tỉm nói, “Chẳng qua hai chúng ta ở đây cũng không hẳn là hai chúng ta.”

Hoa Tô Vân: “Em nói đơn giản tí đi!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Em có nói với anh đâu, Diệp Nhượng hiểu là được.”

Diệp Nhượng gật đầu.

Anh hiểu, anh thật sự hiểu.

Hôm nay anh và Hoa Thanh Nguyệt mang thân phận của bao nhiêu kiếp trước mà vui vẻ thành hôn.

Nghĩ tới đây anh thấy mắt chua xót, lông mi ướt ướt.

“Quả thực không dễ dàng.....” Diệp Nhượng cảm khái.

Hoa Thanh Nguyệt cười nói: “Người có tình sẽ thành quyến thuộc, trời đất chính là như thế, họ cũng không cố ý gây khó dễ cho người khác.

Anh phải tin tưởng mọi trắc trở đều là trời đất cố ý thử, không có ai càng muốn thúc đẩy ngàn vạn giai thoại trên thế gian này như họ.”

Diệp Nhưorget nhỏ giọng hỏi: “Vậy hôm nay bọn họ được ở bên nhau..... còn hai chúng ta thì sao?”

Hoa Thanh Nguyệt kéo tay anh: “Coi như đính hôn đi.”

Diệp Nhưorget: “Đính hôn..... có cần anh làm gì không?”

“Không cần, nếu đây là lễ đính hôn theo phong tục của Thương tộc thì bộ đồ của anh hiện tại không thích hợp lắm.

Anh chờ nhé, để em đưa cho anh một thứ.”

Hoa Thanh Nguyệt nói xong thì đứng dậy đi về nhà trúc của mình.

Diệp Nhưorget thất thần còn Hoa Tê Vân thì giải thích: “Khi người của Thương tộc thành hôn cô dâu phải đưa cho chú rể một thứ tốt.”

“Thế tôi không cần đưa gì sao?”

“Cậu muốn đưa thì cởi bộ quần áo này ra rồi muốn đưa gì thì đưa.” Hoa Tê Vân nói, “Nhưng chúng tôi là thị tộc mẫu hệ nên đều là cô dâu đưa lễ vật cho chú rể.”

“Thông thường..... sẽ đưa cái gì?”

“Lúc trước thường là đồ trang sức bằng bạc, về sau nếu tình cảm hai bên không có vấn đề gì thì không thể tháo xuống.

Hiện tại thì..... đưa cái gì cũng được, vàng bạc, kim cương..... Trước tiên phải nói rõ con bé đưa cậu cái gì cậu phải đeo cái đó, không cãi nhau thì không được tháo xuống.”

Diệp Nhượng thành kính cầu nguyện: “Hy vọng Đoàn Tử không lấy cái thứ kỳ quái gì đó để trêu đùa mình.”

Hoa Tê Vân cười: “Em gái tôi không đến mức ấy đâu, sao nó có thể trêu đùa cậu được.”

Hoa Thanh Nguyệt nhảy nhót chạy về như con nai con.

“Anh đoán xem đây là cái gì.” Cô nắm chặt tay lắc lắc.

Diệp Nhượng phán đoán độ lớn nhỏ và hỏi: “Nhẫn hả?”

“Thông minh!” Hoa Thanh Nguyệt chớp chớp mắt và nhẹ nhàng giang hai tay.

Sau khi đoán là nhẫn Diệp Nhượng đang cảm thấy vui vẻ, ai biết lúc nhìn thấy cái nhẫn cô đưa tâm tình kích động của anh lại dâng trào tới độ tim muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Vừa nhìn thấy cái nhẫn anh đã biết đây là cô tự tay làm.

Nó bằng bạc, hình lá cây, màu sắc rực rỡ cực kỳ giống những tác phẩm của cô nhưng so với mấy bức tranh vải kia thì nó càng ấm áp hơn.

Có lẽ bởi vì chiếc nhẫn này tràn ngập tình yêu.

Diệp Nhượng cho phép bản thân hôm nay tự đa tình một phen.

Anh muốn nói gì đó nhưng kích động quá không nói được.

Hoa Thanh Nguyệt: “Tới đây, để xem cái này vừa với ngón nào của anh.”

Diệp Nhượng run rẩy cầm lấy cái nhẫn kia và ngượng ngừng nói: “Anh cũng chưa chuẩn bị lễ vật gì cho em..... Anh nên tặng em cái gì đây? Anh còn chẳng biết làm nhẫn.”

“Em cũng đâu có đòi.” Hoa Thanh Nguyệt cực kỳ giống chị đại ôm lấy Diệp Nhượng nói, “Anh vui là được, mau đeo vào cho em xem!”

Diệp Nhượng thử thử nhưng ngón duy nhất vừa chỉ có ngón áp út.

Hoa Thanh Nguyệt: “Ông trời ơi, quá là khéo!! Cứ thế đi, buổi tối hát xong là động phòng luôn!”

Hoa Tê Vân mặt không biểu tình vỗ tay: “Chỉ cần em có cái dũng khí đó là được.

Chỉ sợ có vài người chờ mong đã lâu nhưng lại không dám thôi.”

Hoa Thanh Nguyệt: “Ấy em thèm vào sợ! Ngủ với chú rể thì có gì mà sợ?!”

Nhưng sự thật là sâu trong lòng Hoa Thanh Nguyệt quả thực đang khiếp đảm.

Cũng không phải cô sợ chuyện ngủ, mà sợ Diệp Nhượng và cô sẽ phá hỏng tối nay.

Diệp Nhượng là nhân tố như quả bom nổ chậm, lỡ trong lúc cảm xúc dâng trào mà anh lại biến đổi thì phải làm sao đây?

Tới tối Diệp Nhượng bị bắt hát một bài tình ca của Thương tộc.

Cũng may mọi người còn coi như tri kỷ, không có ai cười nhạo anh mà rất nể tình vỗ tay reo hò sau đó nói anh cần phải luyện tập nhiều hơn.

Vốn còn có cấp độ cao hơn và khó hơn là hát đối nhưng đáng tiếc Diệp Nhượng thật sự không chơi nổi.

Cuối cùng anh đành lui xuống làm khán giả và xem Hoa Thanh Nguyệt xung phong “tả xung hữu đột”.

Vui mừng nháo nhào xong rồi mọi người lập tức trêu chọc:
“Nguyệt Đoàn Tử, hôm nay phải làm chuyện vui à?”

Hôm nay bọn họ vẫn luôn tổ chức việc vui nhưng sau khi mặt trời xuống núi thì việc vui chính là việc của hai người.

Sau khi trời tối chuyện vui kia quả thực rất hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Nguyệt Đoàn Tử lập tức đứng lên hào hùng tuyên bố giống đại vương thổ phỉ: “Hôm nay! Hôm nay là ngày lành, nhân lúc tóc anh ấy còn dài phải làm xong chuyện!”

Người của Thương tộc gọi chuyện vợ chồng cùng giường là kết tóc.

Nghे thì vẫn vẻ nhưng trên thực tế chính là một kiểu phản nản kín đáo của bọn họ với việc cả vợ và chồng đều để tóc dài.

Vào tuổi dậy thì đám nhỏ ảo tưởng về tình yêu sẽ thấy đó là thứ tràn đầy mộng mơ: cái gì nấn đỏ rưng rưng, uyên ương rúc vào nhau, cái gì mà nhẹ nhàng nói lời âu yếm sau đó qua một đêm, màn ảnh bị ánh trăng mờ lung tốt đẹp che khuất.

(Hãy đọc truyện này tại trang runghophach.com) Tới sáng hôm sau ánh mặt trời ôn hòa chiếu vào, hai vợ chồng ngủ trên giường sẽ đồng thời tỉnh lại cười ngọt ngào rồi chào buổi sáng và hôn một cái.

Ờ..... Trên thực tế thì sao.

Ngủ ấy mà, chính là xóa bỏ ánh sáng dịu êm của màn ảnh và dập tắt mềm mại mang tính văn nghệ.

Sau đó..... những lời xuất hiện với tần suất cao không phải anh yêu em, em yêu hay gọi tên gì gì đó mà là mấy câu: “Đề lên tóc rồi.”

“Tóc.”

“Aizzz! Tóc, tóc, tránh ra.”

“Móa, tóc!”

Thậm chí có người đau quá hét “A — —”.

Cũng không phải ‘a’ mà mọi người tưởng tượng mà là: Con mẹ nó, tóc bị bứt đau quá.

Đại đa số người của Thương tộc kiên trì để tóc dài nên lúc ngủ thì vẫn nạn tóc dài chính là nhiều không đếm hết.

Cũng vì thế mới có cách gọi văn nghệ như kết tóc.

Hoa Thanh Nguyệt uyển chuyển dùng cái cơ tóc Diệp Nhược dài để thể hiện quyết tâm động phòng với anh hôm nay.

Người của Thương tộc ai cần biết đều biết và nở nụ cười mím chỉ chúc phúc hai người.

Tuy Đại Vu và Vu Nhân không quá vui vẻ nhưng cũng không lo lắng.

Thậm chí Đại Vu còn bói một quẻ, ngón tay bấm bấm và hừ hừ cười: “Đêm nay không được rồi.”

Vì thế Vu Nhân thành thật kiên định ôm Đại Vu trở về ngủ.

Hôm nay hoa không tốt, trăng cũng không tròn, hai đứa bây còn mơ tưởng thành việc lớn à?

Hoa Thanh Nguyệt ần ần cảm thấy đêm nay ắt sẽ xảy ra việc gì đó nhưng vẫn lấy hết dũng khí lôi kéo Diệp Nhược nói về việc nhà, coi như thả lỏng.

Đầu tiên hai người ngồi song song nói tới tiến triển sự nghiệp của cả hai, ở giữa còn xen lẫn chút cổ vũ, sau đó là nắm tay.

Sau đó Diệp Nhượng nói: “Nếu không chúng ta nằm xuống nói nhé?”

Hoa Thanh Nguyệt quả thực muốn ôm cổ anh mà khen ngợi! Rốt cuộc người đàn ông này cũng chủ động một lần, nếu không cô cũng ngượng không dám mở miệng!

Hoa Thanh Nguyệt gật gật đầu và hít hít cái mũi cười nói: “Khụ, được, vậy anh..... ngủ bên trong nhé?”

Diệp Nhượng biết lúc này mà từ chối sẽ khiến không khí bị ảnh hưởng vì thế anh ngoan ngoãn chui vào bên trong nằm xuống và đắp chăn lại.

Quần áo gì đó thì chờ không khí dâng lên rồi cởi ở trong chăn cũng được!

Diệp Nhượng tính như vậy đó.

Anh nhớ kỹ mấy chỗ quan trọng, thứ nhất là phải nhìn chăm chú vào mắt cô, chân thành không được trốn tránh.

Thứ hai là nhất định phải chờ cô hát bài Shuke lái máy bay sau đó anh sẽ chậm rãi hát Beita lái xe tăng và chủ động mời chào.

Điều thứ ba là anh nhất định phải chủ động, không thể để Hoa Thanh Nguyệt điều khiển được!

Ba điều quan trọng này Diệp Nhượng lặp lại nhiều lần, tốt rồi, hiện tại Hoa Thanh Nguyệt cũng đã nằm xuống.

Rất tốt, cô đang xoay người nhìn về phía anh.

Quá tốt, mắt cô đang mỉm cười nhìn mình đắm đuối.

Hài lòng, không khí đều theo đúng kế hoạch.

Hoàn hảo, Hoa Thanh Nguyệt hăng giọng, vậy tiếp theo cô sẽ hát bài Shuke lái máy bay đúng không?!

Tốt quá!!! Hoa Thanh Nguyệt hát rồi!!

Cô nhỏ giọng hát bài Shuke lái máy bay kìa!

Diệp Nhượng thấy cả người đều vui vẻ đến sáng lên và há mồm lập tức hát: Beita Beita, Beita lái xe tăng.

Biểu tình của anh nghiêm túc, hát thâm tình nhưng thứ truyền vào lỗ tai anh lại là một loạt tiếng: Ku ku ku ku, ku ku ku thầm thì!

Diệp Nhượng ngậy ngẩn cả người.

Anh dờ ra nhìn về phía Hoa Thanh Nguyệt và thử thì thầm một tiếng.

Hoa Thanh Nguyệt cũng cực kỳ hoảng sợ.

Cô nâng con bồ câu trắng Diệp Nhượng lên mà khóc không ra nước mắt.

“Diệp Nhượng, ở cái thời điểm mấu chốt thế này anh cô cái gì mà cô!”

Diệp Nhượng cực kỳ tủi thân: “Cô?!”

Tiểu thư ngốc, việc anh biến hóa không phải do em hả? Anh đâu có cô cô gì đâu, rõ ràng là em mới đúng!

Diệp Nhượng mang đầy thất vọng, đôi mắt nhỏ toàn là oán trách mà ku ku ku nhảy lên kháng nghị.

Hoa Thanh Nguyệt xấu hổ và giận dữ che mặt: “Cái này thật sự không phải do em.....”

Diệp Nhượng: “Cô!”

Em còn không biết xấu hổ đối tội cho anh hả?

Làm sao bây giờ, về sau mỗi lần tình cảm dâng trào em đều biến anh thành bồ câu như đêm tân hôn thế này thì hỏng bét à?

Diệp Nhượng: “Thầm thì!”

Chẳng lẽ từ nay về sau anh chỉ có thể làm chú rể bồ câu thôi à?!

Hoa Thanh Nguyệt lại thần kỳ nghe hiểu tiếng lòng của anh.

Cô thừa nhận bản thân nhất thời không khống chế được mới khiến tình huống trở thành thế này.

Hoa Thanh Nguyệt lau mặt: “Được rồi, em bồi thường cho anh.”

Cô bế bồ câu Diệp Nhượng lên và hôn cái mặt của anh.

Bồ câu Diệp Nhượng thầm thì trong cổ họng, mặt đỏ lên, sau đó cả người như hòa tan trong tay cô, miệng thì “Cô” một tiếng.

Lần này anh tha thứ cho em.

Hoa Thanh Nguyệt thả anh lại gối và đắp chăn lên.

Sau khi nằm xuống cô nhìn chú rể bồ câu của mình và sững sốt một lúc mới vỗ bụng phá ra cười.

Bồ câu Diệp Nhượng nháy lên mặt muốn dùng cánh che miệng cô lại để cô đừng có cười lớn như thế.

Nếu bị người ta nghe thấy thì họ còn tưởng cô đang thấy cái gì buồn cười lắm mới cười như điên thế này.

Mà ai ai cũng biết sau khi vào phòng đóng cửa thì thứ chú rể có thể cho cô dâu xem cũng chỉ có..... Thế nên lúc này bỗng nhiên cô dâu lại bò ra cười như điên thì

Rất khó khiến người ta không suy nghĩ sâu xa!

Diệp Nhượng tức giận.

-----oOo-----

Chương 58: 58: Bò Câu Không Biết Bay

Tải ebook: dtv-ebook.com

Diệp Nhượng cho rằng nếu cứ thế này cũng không phải cách hay vì thế anh muốn thương lượng với Hoa Thanh Nguyệt một chút và tìm ra vấn đề mấu chốt ở chỗ nào rồi giải quyết triệt để tật xấu của cô một lần.

Nhưng, vấn đề lớn hơn lại tới.

Thân là một con bò câu thì anh phải nói chuyện với Hoa Thanh Nguyệt thế nào đây?

Diệp Nhượng trầm tư suy nghĩ mãi không ra biện pháp hữu hiệu nào.

Anh vừa há mồm đã phát ra mấy tiếng ku ku ku, vừa duỗi tay đã thấy cái cánh trắng tinh giống thiên thần.

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể hoàn toàn trở thành bò câu tinh mới có thể giao lưu thoải mái.

Không không không, anh không thể trở thành bò câu tinh hoàn toàn được.

Anh nhất định có thể tìm được biện pháp khắc phục khó khăn và thuận lợi giao tiếp với Hoa Thanh Nguyệt!

Diệp Nhượng chấp hai cánh sau lưng và nhảy nhót trên bàn, đây là bộ dạng trầm tư suy nghĩ của một con bò câu.

Hai con mắt bò câu tròn tròn của anh nhìn chăm chăm giấy viết thư và bình mực nước trên bàn thật lâu.

Không phải anh chưa từng nghĩ tới hai thứ ấy nhưng anh chỉ đang do dự.

Diệp Nhượng ưỡn ngực đi về phía trước, hai cánh dùng sức rút cái bút ra.

Sau đó mông anh hạ xuống, cả con bồ câu ngồi xồm trên mặt bàn.

“..... Cô.”

Bút quá nặng, cánh không cầm được, càng đừng nói tới viết chữ.

Diệp Nhượng trầm tư thật lâu, rồi cuộc đánh bạc mệnh bồ câu mà quyết định dùng mực nước dính lên đôi chân quý giá và trực tiếp vẩy lên giấy viết thư.

Hoa Thanh Nguyệt chống cằm tò mò nhìn.

Diệp Nhượng dùng sức bú sữa để vắn nắp bình mực.

Hoa Thanh Nguyệt vẫn luôn quan sát lại không hề hỗ trợ anh thế là Diệp Nhượng tức quá rầm rì chạy tới dùng mỏ bồ câu mổ ống tay áo của cô.

Hoa Thanh Nguyệt nhẹ kẹp lấy cái đầu bồ câu của anh và cười tủm tỉm nói: “À, còn dám học chim gõ kiến à? Anh muốn bị hàm thành canh bồ câu không?”

Diệp Nhượng thềm thì bay đi.

Hoa Thanh Nguyệt: “Anh muốn viết chữ à?”

Diệp Nhượng: “Cô.”

Anh đi qua vói chân vào lọ mực, lúc rút ra mực nước rơi tong tong trên bàn.

Hoa Thanh Nguyệt ghét bỏ “Y.....” một tiếng.

Diệp Nhượng ngượng ngừng cọ cọ móng vuốt và bắt đầu vẩy lên giấy viết thư.

Hoa Thanh Nguyệt lại kể một chuyện cười cũ kỹ: “Anh biết con gà trống đẻ trứng không? Nó cũng dùng chân luyện ký tên.....”

Bồ câu Diệp Nhượng nỗ lực ném cho cô một ánh mắt xem thường sau đó lắc đầu và hết sức chăm chú viết chữ.

Sau năm lần chấm mực Diệp Nhượng cũng viết xong mấy chữ đầu tiên muốn nói.

Hoa Thanh Nguyệt thò lại gần và gian nan đọc: “Chúng ta cần tìm chỗ có chìa khóa ra khỏi cửa....”

Diệp Nhượng thầm nghi hoặc, anh đâu viết cửa, cũng có nói tới chìa khóa đâu!

Anh thò lại gần sau đó phần nộ dùng móng vuốt vẽ vòng quanh hai chữ và đậm đậm chân để Hoa Thanh Nguyệt đọc cho đằng hoàng.

Hoa Thanh Nguyệt cười ha ha: “Biết rồi, em đang chọc anh mà.”

Diệp Nhượng sắp ngất xỉu rồi, anh cố sức viết nhiều thế mà cô còn trêu anh hả?!

Yêu đương vượt giống loài quả nhiên không có tiền đồ!

Hoa Thanh Nguyệt đứng đắn nói: “Em nghĩ rồi nhưng em cam đoan đây không phải do Sơn Thần.

Chúng nó đã yên tĩnh hơn nhiều, em có thể cảm giác được.

Hiện tại vận mệnh của anh và em là cùng một nhịp thở, chẳng qua em không rõ vì sao anh lại biến hóa theo ý nghĩ của em.”

Diệp Nhượng lại bắt đầu nhảy nhót, năm phút sau anh hoàn thành tác phẩm thứ hai: “Hỏi ba em đi.”

Hoa Thanh Nguyệt nghĩ, cũng đúng.

Vì thế cô kẹp bồ câu Diệp Nhượng lên và chạy bạch bạch xuống lầu tìm Đại Vu hỏi tình huống.

Những người của Thương tộc vẫn còn thức đêm thấy cô chạy xuống thì cười ha ha.

“Nguyệt Đoàn Tử, làm sao vậy? Nhanh ... đi nhanh thế!”

Diệp Nhượng lộ cả con bồ câu ra: “Tôi nghĩ là tôi đang bị mạo phạm!”

Chị cố ý để từ nhanh ở phía trước là có ý gì? Chị muốn ám chỉ cái gì hả chị gái?!

Nguyệt Đoàn Tử ngượng ngùng gãi gãi đầu nói: “Em nhớ ra một việc và muốn hỏi ba em.”

Đám người Thương tộc đang ăn dưa lại càng cười bỉ ổi hơn.

Diệp Nhượng xấu hổ và giận dữ đến “Chết ngất”, cả người thẳng tắp, cực kỳ thẳng.

Hoa Thanh Nguyệt gõ cửa phòng Đại Vu.

Ông ấy thì mang bộ mặt đen thui xen lẫn mừng thầm và sờ đầu con gái hỏi: “Nhớ ba mẹ hả? Vẫn là ở cùng chúng ta tốt phải không?”

Hoa Thanh Nguyệt: “Hơ.....”

Thế thì không phải rồi, ba ảo tưởng quá.

Hoa Thanh Nguyệt: “Là thế này, Diệp Nhượng lại biến hóa rồi.”

Cô duỗi tay ra cho Đại Vu xem bộ dạng chim bồ câu của Diệp Nhượng.

Đại Vu: “Phụt.”

Diệp Nhượng thầm thì kháng nghị: “Con nghe thấy rồi nhé! Ba đang cười nhạo con!”

Đại Vu: “Vào đi, ba và mẹ con cũng đang nói chuyện này.”

Hoa Thanh Nguyệt lại ôm Diệp Nhượng đi vào và ngồi xuống.

Đại Vu nói: “Một người có năng lực biến đổi một người khác là vu thuật cao cấp, cũng coi như một loại nguyên rửa.”

Hoa Thanh Nguyệt nói: “Chẳng lẽ Diệp Nhượng vẫn bị Sơn Thần nguyên rửa sao?”

“Cũng không phải.” Đại Vu nói, “Ba thấy trên người cậu ta không còn báo nữa, chỉ có chút chú ngữ nho nhỏ vẫn quấn thân.

(Hãy đọc thử truyện Hường Tang của trang Rừng Hồ Phách) Ba nghĩ chú ngữ này sở dĩ có uy lực lớn như vậy vì người thi chú chính là con.”

Hoa Thanh Nguyệt chỉ tay vào bản thân mình với vẻ mặt kinh ngạc.

Vu Nhàn híp một con mắt nói: “Nguyệt Đoàn Tử à, con chính là vu nữ có sức mạnh cường đại nhất tộc của chúng ta chẳng qua con không biết vì mọi ký ức và về vu thuật luôn bị quét sạch khỏi đầu con.”

Nguyệt Đoàn Tử: “Ha ha ha ha, đây là ba mẹ đang nói đùa à?”

“Là thật đó.” Đại Vu nói, “Nhưng vấn đề chính là ở đó.

Tuy con sinh ra đã mang năng lực cường đại nhưng vì bảo vệ con nên trí nhớ của con luôn được tẩy sạch.”

Hoa Thanh Nguyệt: “VẬY.....”

“Nói cách khác, đây không phải do con trực tiếp thi chú mà mượn dùng công cụ khác và trong lúc vô hình đã hạ chú ngữ.”

“Công cụ gì nhỉ?”

“Mẹ và ba con đang làm phép loại trừ.” Vu Nhân nói, “Từ nhỏ đến lớn con tiếp xúc với không ít công cụ, nhưng đa phần đều bị chúng ta phong ấn.

Vật dẫn có thể làm chú ngữ lại có thể làm người ta không phát hiện mà ảnh hưởng tới chú ngữ của con thì mẹ nghĩ..... đó hẳn là thứ thường thấy trong cuộc sống hàng ngày.”

Đại Vu nhắc nhở: “Con ngẫm lại xem có thứ đó hay không.”

Hoa Thanh Nguyệt suy nghĩ thật lâu cũng không có manh mối.

Bồ câu Diệp đột nhiên chợt có một ý tưởng và nhảy khỏi tay Hoa Thanh Nguyệt sau đó bắt đầu múa may trên bàn.

Hả? Một đũa khua múa một đũa đoán à?

Hoa Thanh Nguyệt: “Ế..... Khiêu vũ, vũ đạo? Giày múa? Không có..... Em đâu có học múa.”

Diệp Nhượng điên cuồng vẽ khung vuông trên mặt đất.

Hoa Thanh Nguyệt: “Khối vuông..... Khung ảnh lơ ngơ kình?”

Diệp Nhượng gật gật đầu.

Hoa Thanh Nguyệt lắc đầu: “Không đúng, không đúng, khung tác phẩm của em đều là múa, sao có thể hạ chú ngữ được.”

Diệp Nhượng thấy khó thở nhìn cô nửa ngày mới nhảy lên chậu hoa lan quân tử cha vợ trồng và bắt lấy chút bùn đất vẩy lên bàn.

Hoa Thanh Nguyệt theo chữ anh viết mà chậm rãi đọc: “Đồ nhát.....”

Diệp Nhượng xòe cánh ý bảo cô tạm thời đừng nóng nảy.

Anh năm lần bảy lượt quay lại trộm đất từ chậu lan quân tử thế là sắc mặt cha vợ anh ngày một đen.

Rốt cuộc trước khi mặt Đại Vu hoàn toàn biến thành Châu Phi thì Diệp Nhượng cũng viết được mấy chữ hoàn chỉnh.

Nhật ký bằng tranh.

Hoa Thanh Nguyệt sừng sốt thật lâu mới đột nhiên đấm bàn: “Hắn là nó!!”

Thời thiếu nữ cô từng lấy trộm một cuốn sổ từ ngăn kéo của ba và vẽ đầy lời nguyện rửa với Diệp Nhượng ở trên đó.

Cô túm lấy con bồ câu và hôn một cái: “Anh đúng là thông minh!”

Diệp Nhượng ngẩng cái đầu bồ câu lên, vẽ mặt đắc ý.

“A ba, mẹ, con về đây!” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Tìm được thứ kia rồi thì làm sao để giải trừ đây?”

Đại Vu nói: “Quá trình nhiều, ba có nói con cũng không nhớ được đâu, hỏi anh con ấy, nó biết rõ từng bước.”

Hoa Thanh Nguyệt đánh thức Hoa Tê Vân và mạnh mẽ lôi kéo anh về nội thành.

Bồ câu họ Diệp ngồi nghiêm túc ở trong xe, chân nhỏ gác trên thành xe.

Hoa Thanh Nguyệt lái tới dưới chung cư là phanh gấp.

Bồ câu Diệp Nhượng không kịp bám thế là quay cuồng lăn lông lốc.

Hoa Thanh Nguyệt: “Diệp Nhượng, anh không sao chứ?!”

Diệp Nhượng gian nan xòe cánh thì thềm một tiếng.

Vì chứng minh mình không sao anh còn tự đi.

Hoa Tô Vân vẫn mang bộ dạng héo rũ đi theo em gái lên lầu.

Lúc quẹo vào nhà anh phát hiện bồ câu biến mất thế là vừa quay đầu anh lại thấy hai chân bồ câu nhảy nhảy gian nan lên cầu thang.

Hoa Tô Vân sững sốt thật lâu và hỏi: “Sao cậu không bay?”

Bồ câu Diệp Nhượng: “.....”

Mẹ ời, quên mất là mình có thể bay!

Diệp Nhượng thở sâu và vỗ vỗ cánh chạy nhanh về phía trước sau đó dang cánh.

Bay lên rồi!!!

Bay lên rồi — — ngã dập mặt rồi!!!

Diệp Nhượng lao đầu vào lòng Hoa Thanh Nguyệt, đầu toàn sao xẹt, thiếu chút nữa là nôn thốc nôn tháo.

Này là say máy bay.

Choáng váng quá.

Hoa Tô Vân: “Cho cậu một đôi cánh mà đến bay cậu cũng không làm được.”

Diệp Nhượng: “Cô!”

Làm như anh biết bay ấy, vậy anh bay cho tôi xem đi!

Hoa Thanh Nguyệt ôm bồ câu và bước nhanh về phía trước, tay sờ chìa khóa.

Sờ chìa khóa..... óe, chìa khóa đâu?

Hoa Thanh Nguyệt: “Aizzz!! Quên mang theo chìa khóa rồi!!”

Cô để chìa khóa ở trong trại rồi!

Hoa Thanh Nguyệt nhìn về phía Hoa Tô Vân.

Hoa Tô Vân lôi hai túi quần trống rỗng ra và ngáp một cái.

Đúng vậy anh trai bị cô đào từ ổ chặn ra, trên người còn mặc áo ngủ kia kìa.

Hoa Thanh Nguyệt nhìn về phía Diệp Nhượng.

Diệp Nhượng: “Cô?”

Nhìn anh làm gì, anh có mang chìa khóa đâu.

Hoa Thanh Nguyệt: “Là thế này, Diệp Nhượng, anh nghe em nói, cửa sổ nhà em mở, nếu không anh thử bay một vòng sau đó mở cửa từ bên trong xem sao?”

Diệp Nhượng: “.....”

Anh mới làm bồ câu có mấy tiếng đã phải nắm giữ kỹ thuật có độ khó cao như bay hả??

Hoa Thanh Nguyệt mang theo chờ mong nhìn chăm chú vào anh.

Bồ câu: “Cô!”

Đàn ông thì không có chuyện không được! Không phải chỉ bay thôi à? Anh chính là người trong ngành đó! Hiện tại có cánh nên anh chắc chắn có thể bay được!!

Diệp Nhượng lao từ trên lầu xuống rồi lao vào bụi cỏ.

— — mình không được.

Anh choáng váng đứng lên lại nghe thấy giọng nói đầy quan tâm của Hoa Thanh Nguyệt.

Cô không nghe thấy đáp lại thì sợ tới mức mặt tái nhợt và vội vàng xuống lầu nhốt anh lên.

Diệp Nhượng nhảy lên xe của Hoa Thanh Nguyệt sau đó lùi lại và nhắm chuẩn cửa sổ nhà Hoa Thanh Nguyệt sau đó lại vỗ cánh bay.

Lúc này anh đụng ngã vào khung cửa sổ!!

Được đó, điều chỉnh góc độ cao hơn là có thể thành công bay vào!!

Diệp Nhượng dừng mãnh cự tuyệt bàn tay duỗi ra tỏ vẻ quan tâm của Hoa Thanh Nguyệt và dang cánh vụng về chạy lấy đà trước khi bay.

Được rồi — — nhảy!

Cánh mở ra!! Vỗ mạnh!!

Tốt quá!! Mình vào được rồi!!

Diệp Nhượng lặn một cái và chui vào cửa sổ, mông quay cuồng trên ghế sofa chừng mười cái mới dừng lại.

Đầu óc anh mê mang nhảy lên khóa cửa, cả người dựa vào khung cửa, hai chân cọ cọ xoay khóa.

Cửa mở!!

Diệp Nhượng rơi xuống mặt đất, trước khi ngất xỉu anh vui vẻ giờ một bên cánh lên chào hỏi Hoa Thanh Nguyệt.

Mình trâu bò quá!

Diệp Nhượng nghĩ thế.

Hoa Thanh Nguyệt ôm bồ câu mà rơi lệ: “Em nhất định sẽ ngừng tất cả chuyện này lại, không thể để anh lại phải chịu tội nữa!”

Hoa Tê Vân ngáp một cái và tự giác nằm trên ghế sofa.

Trước khi ngủ anh còn phán một câu: “Cậu cũng nên thấy đủ đi, có cuộc sống của ai đặc sắc được như cậu đâu? Cậu lời quá rồi còn gì.”

-----oOo-----

Chương 59: 59: Tình Yêu Có Thể Cởi Bỏ Lời Nguyên

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hoa Thanh Nguyệt ôm con bồ câu họ Diệp đã ngất mà lục hộp bảo bối của mình rồi lấy ra cuốn tranh vẽ hồi thiếu nữ.

Cô lật xem từng bức vẽ, nhân lúc Diệp Nhượng còn chưa tỉnh cô phải xem lại một lượt mới được.

Diệp Nhượng vẫn không nhớ tới một câu tỏ tình cô nói với anh trước khi chia tay 10 năm trước.

Nhưng không sao.

Diệp Nhượng sớm đã không còn là đồ ngốc không biết gì của mười năm trước.

Anh biết được kiếp trước của bọn họ vì hể cô tin tưởng anh sẽ cố gắng quý trọng một kiếp này.

Mười năm trước đậu giá ghé vào lưng của Diệp Nhượng và hèn mọn nói: “Anh Diệp Nhượng, anh chờ em lớn lên một chút nhé, đợi tới lúc ấy anh có thích em không?”

Diệp Nhượng đáp: “Ấu trĩ.”

Hoa Thanh Nguyệt phì cười và cầm lấy cái đầu của con bồ câu đang hôn mê rồi chọc chọc cái bụng ấm áp của anh: “Nhìn xem là ai ấu trĩ! Anh mới ấu trĩ ấy! Giờ bị vả mặt chưa! Đồ ấu trĩ.”

Bồ câu lật cái bụng, hai chân giẫm một cái là theo ngón tay cô trượt tới lòng bàn tay sau đó thì thềm lăn ra ngủ.

Hoa Thanh Nguyệt một tay cầm nhật ký, một tay nâng bồ câu tới phòng khách vòng một vòng.

Cô không thể không biết xấu hổ đánh thức anh trai, cũng ngượng ngùng đánh thức bồ câu họ Diệp thế nên sau một lúc lâu sừng sốt cô quay lại phòng ngủ và ôm bồ câu đi ngủ.

Giải trừ nguyên rủa gì đó để ngày mai đi.

Lúc tia sáng ban ngày đầu tiên chiếu lên mặt Hoa Thanh Nguyệt thì cô nghe thấy một tiếng “đông” thật lớn.

Cô chậm rãi mở mắt thấy Diệp Nhượng đã khôi phục bình thường và đang mê mang bò từ dưới đất lên.

“Anh bình thường rồi à? Anh không cần cô nữa à?” Diệp Nhượng ngạc nhiên hỏi.

Anh nhìn nhìn tay mình, lại sờ sờ mặt bản thân sau đó anh ngây ngô cười với Hoa Thanh Nguyệt: “Có phải trong lúc anh ngủ em đã tự mình giải quyết lời nguyên rủa rồi không?!”

Hoa Thanh Nguyệt: “.....”

Nói như thế nào mới không khiến anh thất vọng đây?

Hoa Thanh Nguyệt: “À, thì cơ bản là đã giải trừ, nhưng còn trình tự khác cần thiết phải làm.”

Diệp Nhượng ôm lấy Hoa Thanh Nguyệt và há miệng ngao một tiếng hôn lên mặt cô.

Không thể không nói lúc Diệp Nhượng hôn cô thì thành thật giống con chó con thế nên việc anh biến thành chó đầu tiên cũng có nguyên nhân.

Hoa Thanh Nguyệt cẩn thận tránh nước miếng của anh và hôn anh một cái, mềm mại như cánh hoa lướt qua gò má.

Diệp Nhượng nhếch môi cười.

Có thể vì Diệp Nhượng đang ngồi trên mặt đất nên hiện tại trông anh vô cùng bình dân.

Chờ anh đứng lên rồi mới khôi phục bộ dạng đáng ghét ngày thường.

Anh lại treo biểu tình như người ở thế ngoại đào nguyên, không thể khinh thường và mở cửa đi rửa mặt.

Kết quả cao nhân lại thua ở cửa thứ nhất — — anh không mở được cửa phòng rửa mặt.

“Sao lại thế này?”

Trong phòng rửa mặt Hoa Tê Vân nói với ra: “Dù là thân phận hay tuổi và địa vị trong gia đình sau khi kết hôn thì cậu cũng phải xếp sau tôi nhá.”

“.....” Diệp Nhượng, “VẬY anh nhanh lên.”

Anh quên mất anh vợ cũng ở đây, may mà vừa rồi anh còn lịch sự và không tới nỗi không biết xấu hổ hát Shuke Beita với Hoa Thanh Nguyệt nếu không thì mất mặt lắm.

Hoa Tê Vân giơ cái dụng cụ thông bồn cầu và đi ra khỏi nhà tắm.

Diệp Nhượng nhú mào: “Anh làm gì như cán bộ cao cấp vậy!”

Hoa Tê Vân: “Đây là công cụ chuẩn bị để tiêu trừ nguyên rửa.”

Diệp Nhượng sững sốt nửa giây, lý trí mách bảo anh nhanh chóng lùi về phía sau mười bước.

Tới khoảng cách an toàn rồi anh bám lấy tường mới dám hỏi Hoa Tê Vân: “VẬY sử dụng kiểu gì?”

Đừng nói với anh là cái này sẽ được dùng trên người anh, kiểu dùng cái thông bồn cầu này hút lấy lời nguyên rửa nhé! Nếu mà thế

thật thì hiện tại anh sẽ trở về với các giá trị của chủ nghĩa xã hội, vứt bỏ hết phong kiến mê tín!

Hoa Tê Vân: “Đây là gậy chống dùng để làm nghi thức, là công cụ tất yếu.”

Tốt rồi, không phải dùng trên người mình.

Diệp Nhượng nhẹ nhàng thở ra nhưng vẫn cẩn thận hỏi: “Là anh cầm hay tôi cầm?”

“Tôi.” Hoa Tê Vân nói, “Là tôi, cậu vừa lòng chưa? Cậu cầm cũng được nhưng cậu có bỏ được mặt mũi mà dùng nó không?”

Diệp Nhượng vui vẻ nói: “Thật tốt quá..... Tôi xin rửa mắt mong chờ!”

Hình tượng của anh nét lắm rồi, lần này rốt cuộc cũng tới lượt Hoa Tê Vân.

Hoa Thanh Nguyệt cực kỳ khó hiểu: “Lấy cái này làm gì? Nghi thức gì? Làm sao có thể?”

Hoa Tê Vân: “Nguyệt Đoàn Tử, em phải tin tưởng anh, bản thân anh đã nghiên cứu cuốn sổ của em, lát nữa nhất định phải dùng tới nó.”

Ba người ăn xong cơm sáng là vây quanh cái bàn chờ đợi Hoa Tê Vân giải quyết lời nguyện rửa.

“Lấy sổ nhật ký ra đây.”

Hoa Thanh Nguyệt cung kính lấy sổ ra đặt giữa bàn.

Hoa Tê Vân: “Được rồi, bỏ tay lên.”

Hoa Thanh Nguyệt đặt tay lên.

Hoa Tô Vân dùng tiếng của Thương tộc hỏi: “Có tình nguyện ném nó đi không?”

Hoa Thanh Nguyệt dùng tiếng Thương tộc đáp: “Bỏ được, bởi vì không bỏ thì Diệp Nhượng sẽ phải chịu thiệt thòi.

Anh ấy mệt quá rồi nên em lựa chọn ném tập tranh này đi, ném toàn bộ khoảng thời gian tràn đầy oán giận và nguyên rủa thời thiếu nữ đi.”

Diệp Nhượng mang vẻ mặt nghiêm túc nhưng vì không hiểu tiếng Thương tộc nên anh cho rằng hai người này đang đọc chú ngữ.

Hoa Tô Vân nhẹ nhàng cười và ôn hòa hơn hẳn: “Em gái, em thật lòng thích cậu ta à?”

“Càng ngày càng thích.”

“Có tin tưởng với cậu ta không?”

“Có, anh ấy là người tốt, anh cũng biết rồi.

Tính anh ấy, cách đối nhân xử thế tuy không hoàn hảo nhưng anh ấy thiện lương.

Tuy không hiểu hết suy nghĩ của em nhưng anh ấy cam lòng tìm hiểu.”

“Có hối hận không?”

“Em sẽ không hối hận.” Hoa Thanh Nguyệt kiên định nói, “Trên thế giới này nhiều đôi vợ chồng như thế, bọn họ đều không biết mình từ đâu tới, không biết mình là ai, cũng không biết mình sắp sửa đi về hướng nào nhưng vẫn có thể kết duyên với nhau.

Em và Diệp Nhượng đã vượt xa bọn họ, vì bọn em biết mình là ai, từ đâu tới, cũng biết tương lai sẽ nắm tay nhau cùng trải qua năm

tháng..... Sống với nhau tới khi đầu bạc với vợ chồng bình thường mà nói là lời chúc phúc, nhưng với bọn em thì đó là niềm tin tưởng.

Bọn em sẽ cùng nhau bạc đầu, sẽ quý trọng hiện tại và mai sau, dùng tình yêu để làm bạn với nhau cả đời.”

Hoa Tô Vân cũng nhẹ đặt tay lên cuốn nhật ký.

“Nguyệt Đoàn Tử, một khi có thể ném đi quá khứ tràn ngập oán giận và thất vọng thì thứ hai đưa gập được không phải kết quả mà là khởi đầu.”

“Em biết.” Hoa Thanh Nguyệt nói, “Kết hôn không phải kết quả của tình yêu mà là giác ngộ tình yêu mang lại.

Em và anh ấy có giác ngộ và hy vọng có thể dùng tình yêu cùng nhau sống chung.”

Hoa Tô Vân nhắc nhở Diệp Nhượng: “Cậu cũng đặt tay lên đây.”

Diệp Nhượng: “Tay trái hay tay phải?”

“Cậu mà có năng lực thì đặt cả hai tay, hai chân cũng được.”

Vì thế Diệp Nhượng đặt cả hai tay và một chân lên.

Hai tay của anh một cái nắm tay Hoa Thanh Nguyệt, một cái đè lên cuốn nhật ký.

Hoa Tô Vân chán chả buồn nhìn sau đó tiếp tục nói: “Diệp Nhượng, tùy tiện nói một câu để tôi thấy được quyết tâm của cậu đi.”

Tuy Diệp Nhượng không hiểu nhưng vẫn nói mấy lời.

Anh nhìn chăm chú vào mắt Hoa Thanh Nguyệt và cười tủm tỉm mà nói: “Anh tự và mặt bản thân 10 năm trước, Nguyệt Đoàn Tử, Diệp Nhượng yêu em, đây là trời cao đã định sẵn, không thể trốn.

Anh hiện tại nói lời này chính là thật lòng thật dạ.”

Hoa Thanh Nguyệt cười và nắm lấy tay anh.

Hoa Tê Vân: “Ừ..... Tuy rất muốn nhắc nhở Nguyệt Đoàn Tử đừng tin vào lời của đàn ông nhưng quyết tâm của cậu ta cuốn nhật ký này đã cảm nhận được nên thôi vậy.”

Anh buông tay cầm cuốn sổ lên, lại nhặt cái thông bồn cầu ở bên cạnh và đi tới nhà tắm.

Vốn dĩ Diệp Nhượng đang muốn hỏi “Cần chôn nó ở đâu?” nhưng thấy tuyến đường đi của Hoa Tê Vân thế là anh có cảm giác tín ngưỡng thần thánh nào đó đang vỡ vụn.

“Anh định làm gì?”

“Xé nhật ký ném vào bồn cầu rồi giặt nước.”

Diệp Nhượng khẩn trương hỏi: “..... Làm thế có bị phản phệ không?”

“Cái này xé đi thì bỏ bồn cầu chứ sao.” Hoa Tê Vân trừng mắt lườm anh, “Một người làm nghiên cứu khoa học như cậu có thể đừng có phong kiến mê tín như thế được không? Còn phản phệ nữa chứ..... Vậy cậu đưa tám vạn tám đây, tôi cho cậu cái bùa bình an nhé?”

Diệp Nhượng: “..... Không cần.”

Hoa Thanh Nguyệt vừa gọt táo vừa nhàn nhã nói: “Anh tin anh ấy đi, nếu anh ấy nói được thì chính là được.

Vừa rồi anh ấy bận rộn làm lễ, hiện tại đã không còn nguyên rửa gì nữa rồi.

Cuốn sổ kia hiện tại chỉ là một cuốn vở bình thường, ném vào trong nước để nó trôi theo đó và chậm rãi biến mất là được.”

Diệp Nhượng quan sát cách làm của Hoa Tê Vân thì thấy anh chàng kia thật sự xé bỏ cuốn sổ và ném vào bồn cầu, còn sử dụng giấy thông để thông cái bồn cầu hơi tắc.

Sau đó là xả nước, mọi thứ thông thuận, thế coi như xong.

Diệp Nhượng sờ cằm: “Nói cách khác sau khi xóa bỏ nguyên rủa thì phải bỏ nó vào nước à?”

“Người của Thương tộc sẽ chôn đồ vật xuống đất để hóa giải những nguyên rủa không liên quan tới thời gian.

Còn những cái có liên quan tới thời gian mang tính lưu động thì phải dùng nước hóa giải.

Nếu Nguyệt Đoàn Tử đã không còn ghi hận chuyện năm đó cậu cự tuyệt con bé thì mấy thứ này sẽ mất đi trôi buộc và can thiệp vào tâm linh con bé.

Để nó theo nước chảy đi là cách giải trừ nguyên rủa tự nhiên nhất.”

“Vậy vì sao anh không ném vào trong sông?”

Hoa Tê Vân nghiêm túc đáp: “Có hai nguyên nhân, một là nếu ném đồ vào sông mà ở bên cạnh có trẻ con nhìn thì sẽ ảnh hưởng không tốt tới lối sống văn minh.

Một công dân gương mẫu không thể ném rác rưởi xuống sông được.”

Diệp Nhượng: “.....”

“Thứ hai.” Hoa Tê Vân, “Tôi lười.”

Diệp Nhượng: “À..... Đã biết.”

Tuy anh có cảm giác Hoa Tê Vân đang chơi mình nhưng qua một vòng này Diệp Nhượng thật sự không cảm thấy có bất kỳ cái gì bình thường.

Lại tới cuối tuần thế là Diệp Nhượng mời Hoa Thanh Nguyệt đến chỗ anh ở để ăn cơm.

Anh đã học nấu cơm, sau đó anh phát hiện luận điệu đàn ông không giỏi việc nhà chỉ là lời nói dối yếu ớt.

Chỉ cần nghiêm túc luyện tập và chú tâm thì sao có thể không làm tốt đây?

Diệp Nhượng lấy được thành tích khiến Hoa Thanh Nguyệt vừa lòng.

Bữa tối dưới ánh nến tích góp vất vả cả ngày của anh được cô khen ngợi.

“Oa! Ăn ngon!”

Hoa Thanh Nguyệt vỗ cái bụng tròn xoe và nói: “Cũng may hôm nay em mặc đồ rộng, có lẽ lúc ra cửa em đã có dự cảm hôm nay sẽ ăn no nê.”

Diệp Nhượng rót rượu vang cho cô và hỏi: “Nguyên rủa của người Thương tộc thật là lợi hại..... người ta sẽ bị biến thành các thứ kỳ quái khác nhau, nhưng sao lúc giải trừ nguyên rủa lại dễ dàng thế?”

“Đương nhiên, anh đừng bị mấy bộ phim điện ảnh lừa gạt.

Nguyên rủa là do chấp niệm của con người mà sinh ra, một khi có chấp niệm thì nguyên rủa sẽ xuất hiện.

Mà việc nó có linh nghiệm hay không cũng do lòng người, nếu anh tin thì nó sẽ rất lợi hại, nếu anh bình thường thì nó sẽ không còn

công hiệu nữa.”

“Vậy anh trai em đã nói với em cái gì, bảo em buông nguyên rủa với anh sao?”

“Đương nhiên không phải, những gì anh em nói.....” Hoa Thanh Nguyệt cười, “Là anh ấy nhắc nhở em phải chính thức hòa giải với bản thân trong quá khứ.

Còn anh ấy chỉ là người ở giữa làm trung gian giật dây bắc cầu giải hòa.

Diệp Nhượng, anh đã xuất hiện trước mặt em, còn thổ lộ tình cảm vì thế bản thân em ở hiện tại không có tiếc nuối và oán hận nào.

Chỉ cần quay đầu nói một tiếng với cô gái của 10 năm trước là được, để cô ấy yên tâm.

Như thế những lời nguyên rủa cô ấy viết xuống 10 năm trước sẽ tự nhiên tiêu tan.”

Gió nhẹ thổi qua.

Diệp Nhượng và Hoa Thanh Nguyệt tay nắm tay đứng trước con đường rồi xoay người vẫy tay với cô gái nhỏ cô độc ở phía sau.

Cây đậu giá kia nhận ra Diệp Nhượng và nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng tinh sau đó vui vẻ nở nụ cười.

Non xanh nước biếc, ánh mặt trời xán lạn.

Ánh nến lập lòe trong đôi mắt sáng của Hoa Thanh Nguyệt.

Diệp Nhượng ho nhẹ một tiếng và móc từ trong túi ra một cái hộp nhỏ.

“Anh nghĩ hiện tại anh đưa cho em cái này là thích hợp nhất.”
Diệp Nhượng mở hộp và nói, “Hoa Thanh Nguyệt, em có nguyện ý

cùng anh nghiên cứu tình yêu không? Không cần oanh oanh liệt liệt, cần lẫn lộn gì thì trước hôn nhân đã làm hết rồi, phần còn lại chính là ngày ba bữa, làm vợ chồng bình thường, sống cuộc sống bình thường, cùng chung chăn gối, sống chết có nhau.”

Hoa Thanh Nguyệt cong khóe miệng và đưa tay qua.

Diệp Nhượng cười nói: “Ha, anh biết ngay mà.”

Anh vẫn là cái đồ đáng ghét như cũ nhưng lại khác hẳn bản thân 10 năm trước.

Anh đeo nhẫn vào ngón tay cho Hoa Thanh Nguyệt sau đó mang hai lỗ tai ửng đỏ mà xoa tay nói: “Như vậy chúng ta chọn một ngày lành tới cơ quan chính quyền hợp thức hóa nhé?”

Hoa Thanh Nguyệt ha ha cười sau đó giơ tay nói: “Trước khi chính thức kết hôn không phải nên hát sao?”

Diệp Nhượng sừng sốt nửa giây sau đó đôi mắt sáng như đèn pha!

Anh kích động nói: “Anh xin chăm chú lắng nghe!”

Hoa Thanh Nguyệt hăng giọng và dang hai tay bắt đầu hát: “Shuke Shuke Shuke, Shuke lái máy bay!”

Mặc dù Diệp Nhượng hát chẳng ra gì nhưng hôm nay anh vẫn dùng giọng lớn nhất của mình để hát đáp lại: “Beita Beita Beita, Beita lái xe tăng!”

Anh cũng dang tay ôm lấy cô.

Hai người ôm lấy nhau xoay vòng tại chỗ.

Trong lúc ấy bọn họ lấy nộ hôn là nhiên liệu, lấy vui sướng trong lòng làm động lực.

Diệp Nhượng bế Hoa Thanh Nguyệt lên.

“A!” Hoa Thanh Nguyệt hưng phấn nói, “Đã tới lúc gặp người anh em sức sống tràn trề của anh rồi!”

Diệp Nhượng: “Ờ, người một nhà đừng nói hai lời, em và nó là người quen cũ, nó cũng nhớ thương em đó!”

“Ha ha ha ha ha..... Diệp Nhượng, anh không sợ biến thành bò câu sao?”

“Hoa Thanh Nguyệt.” Diệp Nhượng cười híp mắt và nhẹ giọng hỏi, “Em không sợ anh biến thành sói à?”

“Tới tới tới! Hôm nay nếu không biến thành sói được thì về sau em sẽ gọi anh là con cừu họ Diệp đó!”

Mà tình huống khiến người ta lo lắng cũng không xuất hiện.

Diệp Nhượng là Diệp Nhượng, không thay đổi, nếu có thứ gì đó biến hóa thì cũng chính là anh hơi hóa ‘sói’ mà thôi.

Ngày tháng sau đó quả thực đúng là khí phách hăng hái.

Anh chính thức tới cửa thăm hỏi cha mẹ vợ, lại đính hôn, sửa miện, chuẩn bị hôn lễ.

Trăm ngàn biến hóa giống như giấc mộng, cách Diệp Nhượng càng ngày càng xa.

Anh không biến hóa nữa, nhưng mặc kệ đi tới đâu cũng có người nói anh đã thay đổi.

Đặc biệt là Tảo Địa Phật, ông ấy thấy anh làm gì, đi đâu cũng cười và hát lẩm bầm cái gì đó rồi rung đùi đắc ý.

“Kỹ sư Diệp.” Có người gọi tên anh.

Diệp Nhượng không kịp phản ứng mà vẫn đắm chìm trong cảm xúc vui sướng của bản thân.

Tảo Địa Phật lập tức hướng dẫn: “Phải gọi Hoa Thanh Nguyệt cậu ấy mới có phản ứng.”

Diệp Nhượng nghe thấy ba chữ Hoa Thanh Nguyệt là lập tức tỉnh táo và nhìn về phía Tảo Địa Phật.

Tảo Địa Phật: “Mọi người nhìn xem có đúng không!”

Diệp Nhượng ngẩn người sau đó nở nụ cười, lần đầu tiên lộ hai hàng răng trắng trước mặt đồng nghiệp.

Tảo Địa Phật lập tức nói: “Hê hê, đúng là mới kết hôn có khác.”

Mười năm đi qua, 20 năm đi qua.

Dù kỹ sư Diệp đã thăng tiến thì vẫn là anh chàng ngốc của ngày mới kết hôn.

Có một lần có chàng trai trẻ mới tới và phạm phải sai lầm nhỏ thế là kỹ sư Diệp nghiêm túc trầm mặt xem báo cáo, trong văn phòng mây đen giăng đầy, áp suất cực kỳ thấp.

Lúc này đột nhiên có điện thoại gọi tới, nhân viên tổng đài nói: “Là Hoa lão sư, cô ấy hỏi hôm nay anh về lúc mấy giờ?”

Kỹ sư Diệp lập tức biến sắc, cả người sáng bừng lên, cuống quýt nghe điện thoại: “Ơi!! Anh ở đây, tan tầm anh về ngay!! Ngày hôm qua có cửa hàng mì mới mở, để anh đưa em đi ăn!”

Đứa nhỏ làm sai vội xen miệng yếu ớt nói: “Măng chua của nhà kia ăn với mì đặc biệt ngon, hẳn Hoa lão sư sẽ thích.”

“Phải không?” Diệp Nhượng nắm chặt điện thoại nói, “Anh mang em đi ăn măng chua, thằng nhóc ở cơ quan anh nói măng chua ở đó ngon nhất!”

Lúc sau gác điện thoại xuống Diệp Nhượng lập tức khôi phục sắc mặt như cũ nhưng không khí nhẹ nhàng hơn trước đó nhiều.

Diệp Nhượng: “Đừng tưởng mang vợ tôi ra là tôi không cáu nữa.”

Đứa nhỏ kia: “VẬY, KỸ SƯ, CHIÊU NÀY CỦA TÔI..... DÙNG ĐƯỢC KHÔNG?”

Diệp Nhượng hừ một tiếng nhưng không lâu sau trên mặt anh lại có ý cười và không nhịn được cười ra tiếng: “ĐÚNG LÀ DÙNG ĐƯỢC, THẲNG NHÓC THỐI.....”

Hơ, lúc nói tới Hoa Thanh Nguyệt anh quen bị vả mặt rồi.

Anh và Hoa Thanh Nguyệt như nguyện mà trải qua cuộc sống bình thường, không có lẩn lộn.

Bọn họ nghiêm túc mà quý trọng lẫn nhau đi qua từng ngày.

(Truyện này của trang runghophach.com) Bọn họ lấy những kiếp trước làm chúc phúc, lấy nhất kiến chung tình làm bắt đầu, dùng non nước để mong ước có thể cùng nhau sóng vai và nắm tay sống thật bình thản và lâu dài.

Ngày đó trong lúc ăn mì Diệp Nhượng kể cho cô chuyện yêu đương chia tay của đám nhóc trong cơ quan: “Em có biết vì sao hai chúng ta không lẩn lộn không?”

Hoa Thanh Nguyệt húp mì rồi lau miệng nói: “Trước khi kết hôn chúng ta lẩn lộn đủ rồi còn gì.”

Diệp Nhượng: “Anh còn tưởng em sẽ nhân cơ hội này nói yêu anh gì gì đó.”

Hoa Thanh Nguyệt bùng bát thét to: “Thì yêu! Ông chủ, cho thêm một bát nữa, nhiều măng nhé!”

Diệp Nhượng: “..... Hầy, cảnh giới của chúng ta tụi nó làm sao mà đạt được.”

Khi tình yêu không cần dựa vào bất kỳ nghi thức và biểu hiện nào thì nó hóa thành tấm áo giáp vô hình bảo vệ mỗi ngày, mỗi giây trong quãng đời còn lại của hai người.

-----oOo-----

Chương 60: 60: Phiên Ngoại – Nay Thiếu Niên!

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hôn lễ của Hoa Thanh Nguyệt và Diệp Nhượng được cử hành ở nơi phong cảnh như vẽ tại Miêu Cương.

Có non, nước lại có hoa.

Không có màn đi dạo thăm đồ, cũng không có chủ trì hôn lễ, chỉ có một đôi người ngọc ăn mặc lộng lẫy lên đài khom lưng chào mọi người và đọc lời thề.

Bọn họ đại khái nói rằng đôi ta không dễ dàng gì mới tới được một bước này, nhân duyên này là trời cao tác hợp, hai chúng ta sẽ cùng nhau tới lúc đầu bạc, mọi người mau chúc phúc đi.

Mọi người sôi nổi vỗ tay hoan hô giục cô dâu chú rể hôn nhau.

Lúc này hình ảnh bắt đầu trở nên kỳ quái.

Chỉ thấy chủ rể Diệp Nhượng nhe răng cười sau đó vừa nhón chân vừa khom lưng lặn lộn một lúc, cô dâu thì mang vẻ mặt không vui, tay đẩy đầu chú rể không cho hôn.

Thế này..... sao trông có vẻ kỳ cục vậy.

Hôn xong rồi chú rể lại nhe răng trợn mắt cười cực kỳ vui vẻ.

Cô dâu thì sống không còn gì luyến tiếc, hoa cầm tay, chân dưới váy cưới không ngừng run.

Lúc tới bàn kính rượu Đại Vu nhắc chén rượu và nói với cô dâu Hoa Thanh Nguyệt: “Hoan nghênh tới đại gia đình của chúng ta.”

Lúc này chú rể cực kỳ vui vẻ cột nhà hỏi: “A ba, sao ba biết?”

Đại Vu bĩu môi: “Nụ cười của con quá quen thuộc.”

Phải, Diệp Nhượng sẽ không cười ngu si thế này.

“Sao lại bắt đầu rồi?” Vu Nhàn cả kinh hỏi.

“Chú rể” nói: “Mẹ, hôm trước con và anh ấy cùng về mảnh đất cũ của Thương tộc một chuyến, lại tới thác nước mà trước kia bọn con kết nghĩa anh em để xem một chút sau đó cầu nguyện, muốn trước khi kết hôn lại trải qua một lần trao đổi.....”

“Cô dâu” mặt mày nói: “Ai biết nó lại thành sự thật.....”

“Đương nhiên, em là con cưng của núi lớn cơ mà!”

Hoa Tô Vân hỏi một câu từ linh hồn: “Đổi thì đổi, sao em phải hưng phấn tới mức này?”

“Chú rể”: “Thì! Vui mà!”

Hoa Thanh Nguyệt đã kế hoạch hết rồi, đêm nay cô muốn trải nghiệm cảm giác làm chú rể vào động phòng.

Diệp Nhượng vẫn mặt mày, lòng này sao mà càng mặt mày.

Thời gian trao đổi thân thể là 24 giờ.

Hoa Thanh Nguyệt và Diệp Nhượng đều hiểu nhưng tình huống thực tế là tuy hôn lễ đều đơn giản hóa hết mức có thể có điều sau khi kết thúc nghi lễ hai người vẫn mặt mày không có sức mà động phòng chỉ muốn ôm đầu ngủ —— là ngủ đúng nghĩa đen ấy!

Vì thế thời gian còn lại của việc trao đổi thân thể cũng bị lãng phí.

Sau khi nảy ra ý nghĩ này trong lòng Diệp Nhượng có một giọng nói vang lên.

“Muốn để ngày mai sử dụng hay đợi tới khi cô ấy sinh con sẽ cùng gánh vác nào?”

Diệp Nhượng lập tức đập giường: “Đàn ông ngay thẳng còn có lựa chọn nào khác à?! Cho tôi 24 giờ cùng gánh vác nỗi đau sinh sản đi, hoặc để tôi gánh hết cũng được!”

Việc này đương nhiên đã nhanh chóng bị Diệp Nhượng ném ra sau đầu.

Mãi tới ba năm sau khi Hoa Thanh Nguyệt vào phòng sinh.

Diệp Nhượng ôm bụng nói với mọi người đi cùng: “..... Đợi chút nữa mà tôi khóc thì đừng cười tôi nhé, mau thu lại điện thoại, không cho chụp ảnh.”

Hoa Tô Vân: “Không sao, cậu cứ khóc đi, có nhà ai sinh con mà không khóc đâu.”

Anh vợ cho rằng khi thấy một sinh mệnh mới người cha nào cũng sẽ xúc động mà khóc hoặc kích động khóc cũng đúng!

Nhưng tình huống thực tế là..... Từ khi Hoa Thanh Nguyệt bắt đầu đau từng cơn là Diệp Nhượng cũng ôm bụng nhỏ đổ mồ hôi lạnh.

Chờ Hoa Thanh Nguyệt sinh xong Diệp Nhượng nằm liệt trên ghế rơi lệ đầy mặt và thút tha thút thít nước mắt.

Đau! Chết!!

Chờ đứa nhỏ ra đời rồi là lập tức khóc nỉ non.

Diệp Nhượng cũng a a khóc thành tiếng và tập tễnh đi tới đón con, tiếp theo là tiết mục cha con cùng đồng thanh khóc.

Hoa Tô Vân: “Aizzz, cậu đừng mất mặt thế chứ, cậu khóc cái gì?”

Diệp Nhượng rơi lệ nói: “Khó quá!”

Tôi cũng khó, rất khó đây này!

Hỏi cảm thụ của Hoa Thanh Nguyệt thì cô nói: “À..... cũng không đau như mọi người nói, có lẽ vì con tiêm thuốc tê chẳng?”

Diệp Nhượng cười run lên: “Không đau là tốt.”

Nhưng hai vợ chồng lại chẳng ngờ không chỉ có sinh con mới đau.

Lúc cho con bú Hoa Thanh Nguyệt cũng đau cắn răng.

Diệp Nhượng luống cuống tay chân vì kinh hoàng.

Anh lại phát hiện lần này Sơn Thần không đáp lại, anh chỉ có một lần cơ hội thay cô gánh đau khổ, không có lần sau.

Anh nhìn Hoa Thanh Nguyệt khóc mà bản thân lại chẳng thể giúp gì thế là anh ngây ra, đại não trống rỗng.

Chờ Hoa Thanh Nguyệt khóc xong anh mới đỏ mắt liên tục xin lỗi giống như mình vừa làm chuyện ác tà trời: “Được rồi, được rồi, sẽ không đau..... Sẽ không.....”

Hoa Thanh Nguyệt đau đến hồng mắt: “Có ích gì!!”

Cô tức thì nói thế nhưng trên thực tế Diệp Nhượng vẫn rất có ích.

Hoa Thanh Nguyệt phát hiện anh cực kỳ tích cực, nếu coi chuyện chăm con như nấu ăn thì ngoại trừ việc không thể sinh ra nguyên liệu còn mặt khác anh bao hết.

Trong việc chăm con Diệp Nhượng là đầu bếp chính còn Hoa Thanh Nguyệt chỉ là phụ bếp.

Mỗi hai tiếng phụ bếp sẽ bò dậy cho bú, còn đầu bếp cũng bò dậy, cố nén buồn ngủ bế con cho cô.

Hoa Thanh Nguyệt: “Em có tàn phế đâu, em tự bế được chứ sao?”

Đầu bếp đã đọc muôn vản cuốn sách nói: “Ôm nhiều khớp xương sẽ mệt nhọc và dễ dàng nhiễm bệnh.

Anh bế con cho em, như thế em sẽ tiết kiệm được sức, tay sẽ không bị ảnh hưởng.

Về sau em bị bệnh cũng chẳng ai đau cho em thế nên em phải khỏe mạnh, đừng bị bệnh.”

Hoa Thanh Nguyệt thấy trong lòng ấm áp, vẻ mặt ngây ngô cười: “Hi hi, được rồi, lão Diệp, anh đúng là ông bố chuẩn chỉnh!”

Đứa nhỏ đang bú sữa phát ra một tiếng m*ť vang dội.

Đứa nhỏ của Hoa Thanh Nguyệt có một cái tên cúng cơm vang dội không kém – Thiếu Niên.

Lúc trước dưỡng thai Diệp Nhượng nói muốn đứa nhỏ tinh thông kim cổ nên trước khi sinh ra đã đọc cho con mình biết bao nhiêu áng văn chương bất hủ.

Diệp Nhượng sắp xếp theo thời gian mà làm bài đầy đủ, mỗi khi tan làm anh sẽ đọc diễn cảm cho cái bụng của Hoa Thanh Nguyệt nghe.

Sau đó anh đọc tới tác phẩm 《thiếu niên Trung Quốc nói》 và đó là lúc Hoa Thanh Nguyệt cảm thấy thai động lần đầu tiên.

Hai vợ chồng vui quá mà khóc, đồng thời bọn họ cũng đặt xong tên cúng cơm cho đứa nhỏ.

Sau đó Diệp Nhượng đã được trải nghiệm thống khổ phụ đạo con học của các đồng nghiệp.

Thiếu Niên luôn luôn có bộ dạng thiếu ngủ, bài tập mới làm được một nửa đã lăn ra khò khò.

Diệp Nhượng nghĩ trăm lần cũng không ra: “Sao có thể?! Khi còn nhỏ mình luôn dựa vào bản thân hoàn thành mọi nhiệm vụ, thằng nhóc này giống ai vậy?”

Hoa Thanh Nguyệt thầm trợn trắng mắt thế là Diệp Nhượng câm miệng.

À, giống mẹ.

Tốt, xin lỗi đã quấy rầy.

Lúc Thiếu Niên năm tuổi gặp được ông bà nội trở về từ Châu Phi sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Ba mẹ, ngạc nhiên không? Thằng bé lớn thế này rồi đó, ba mẹ chưa thấy cháu mình đúng không?!” Diệp Nhượng đẩy con ra làm cha mẹ mở mắt.

Ba Diệp và mẹ Diệp trăm miệng một lời nói: “Giống con khi còn nhỏ.”

Diệp Nhượng bĩu môi nói: “Nói bậy, hai người biết bộ dạng con khi còn nhỏ thế nào sao?”

“Biết, sao lại không biết!” Ba Diệp và mẹ Diệp nói xong lại lập tức sừng sốt.

Trong mơ hồ bọn họ giống như đã gặp anh lúc tầm tuổi này nhưng nghĩ cẩn thận thì sau khi sinh anh ra bọn họ đều bận làm việc bên ngoài, đâu có về nhà mấy.

Anh mắt Diệp Nhượng dịu lại, anh ôm cha mẹ và xấu hổ ho khan vài tiếng nói: “Nhiều năm qua ba mẹ cũng vất vả rồi.”

Thế giới này không có cái gì trọn vẹn vô khuyết.

Cha mẹ anh lựa chọn sự nghiệp, cứu vớt bao nhiêu giống loài đang lâm nguy, có bao nhiêu thành tựu và cống hiến anh đều biết.

Đương nhiên bọn họ từ bỏ những gì và bản thân anh có bao nhiêu tiếc nuối anh cũng biết.

“Về sau Thiếu Niên nhà chúng ta.....” Diệp Nhượng kiêu ngạo nói với cha mẹ, “Con sẽ cố gắng cân bằng công việc và gia đình.

Hai người cứ xem đi.”

Con muốn cống hiến, cũng sẽ che chở cho người nhà, thằng bé sẽ không thiếu thốn cái gì.

Diệp Nhượng nói: “Rốt cuộc thì từ nhỏ con đã tham lam, cũng có năng lực thỏa mãn lòng tham đó.”

—

Sau đó Thiếu Niên đi học, bác của Thiếu Niên vẫn độc thân.

Lúc bác công kênh Thiếu Niên ra ngoài chơi, đứa nhỏ hỏi: “Vì sao bác không kết hôn?”

Bác của Thiếu Niên đáp: “Là trời không xanh hay bí mật của vũ trụ đã được giải đáp vậy? Kết hôn ư? Kết hôn là cái gì? Không cần.

Bác của cháu sống rõ ràng và biết mình sống vì cái gì.”

Bác nói có niềm yêu thích là tốt rồi.

Bác còn nói: “Đương nhiên, không có yêu thích mà có tình yêu cũng tốt.

Con người tồn tại hoặc vì sở thích hoặc vì tình yêu.”

Thiếu Niên lại hỏi: “Nếu cả hai đều không có thì sao?”

Bác lại nói: “VẬY ĐI TÌM THÔI.

Tìm kiếm mãi rồi cũng sẽ thấy, chỉ cần không mê mang quá thì sớm hay muộn gì cũng sẽ sống một cách rõ ràng.”

—

Sau khi sinh Thiếu Niên linh cảm của Hoa Thanh Nguyệt ngừng thật lâu.

Sau đó có một ngày cô nhìn thấy Thiếu Niên nằm phoir bụng trên giường ngủ khò khè thể là linh cảm lại ào ào chảy tới.

Cô vẽ một con báo màu trắng nho nhỏ ngủ trong núi rừng.

Diệp Nhượng ngồi xổm bên cạnh nhìn, liếc mắt một cái đã nhận ra đây là con mình: “Sao lại là báo, anh là hươu mà?”

Lúc kết hôn Hoa Thanh Nguyệt vẽ một bức tranh tặng Diệp Nhượng, là một con hươu trắng như tuyết.

Hoa Thanh Nguyệt: “Ha ha ha ha..... Không được sao?”

Cô buông bút vẽ và đuổi người quay đầu hỏi: “Shuke, hôm nay lái máy bay không?”

Diệp Shuke hừ hừ cười nói: “Sao nào, Beita muốn lái xe tăng à?”

“Đúng vậy.” Hoa Thanh Nguyệt lật ngón cái chỉ về phía phòng ngủ, “Đi, hai ta luyện một chút nhé?”

Diệp Shuke: “Đi!!”

Diệp Shuke vót Nguyệt Đoàn Tử lên và bước nhanh ra ngoài, nhưng bộ dạng nam thần chỉ duy trì được ba giây.

Diệp Nhượng đỡ tường nói: “Em đi trước đi, chân anh tê quá.....”

Hoa Thanh Nguyệt hung hăng đánh anh: “Shuke, không được rồi, lúc này mới bao lâu anh đã yếu thế này hả?”

Diệp Nhượng nhe răng trợn mắt nói: “Trước khi khai chiến là phải mắng một trận sao? Vậy em chờ đó, chờ anh đóng xong móng ngựa nhất định sẽ đánh em ngã ngựa!”

Hoa Thanh Nguyệt: “Ha ha ha ha ha.....”

Cô ngựa mặt lên trời cười to và đóng cửa lại.

Hiển nhiên ý cô là nếu muốn chủ soái phải xuống ngựa thì anh phải công thành đã.

Diệp Nhượng dậm dậm chân, lúc này chân anh cơ bản đã hết tê thế là anh vén tay áo lấy dũng khí hô to: “Đoàn Tử, anh tới đây!!”

HOÀN.